Steve Berry

Aleksandrijos BIBLIOTEKA

Alma littera

Steve Berry

Aleksandrijos BIBLIOTEKA

Steve Berry

Aleksandrijos BIBLIOTEKA

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Daiva Jašinskienė

Alma littera
VILNIUS 2008

UDK 820(73)-3
Be317

Versta iš:
Steve Berry
THE ALEXANDRIA LINK
Ballantine books, New York, 2007

„Aleksandrijos biblioteka“ yra romanas. Vardai, veikėjai ir įvykiai yra autoriaus vaizduotės vaisius. Bet koks sutapimas su tikrais įvykiais, vietovėmis ar asmenimis, gyvais ar mirusiais, yra visiškai atsitiktinis.

ISBN 978-9955-38-098-6

Skiriu Keitei ir Kevinui

Dviem žvaigždėms,
nukritusioms į mano orbitą

PADĖKA

Rašytojai privalo atsargiai tarti įvardį *Aš*. Knyga – daugelio žmonių bendro darbo rezultatas, o man teko didelė laimė dirbti nuostabioje komandoje. Taigi jau penktąjį kartą tariu nuoširdžiai ačiū. Pirmiausia – mano agentei Pam Ahern, išgyvenusiai uraganą, vardu Katrina. Tada – nuostabiems „Random House“ darbuotojams: neeilinei leidėjai ir itin žaviai moteriai Džinai Centrelo; mano redaktoriui, dabar jau vedusiam vyrui Markui Tavaniui, kurio protas gerokai lenkia jo amžių; Sindei Murėj, kuri kaskart pranoksta pati save su reklama; vadybininkei Kim Hovėj, kurios gebėjimus sunku ir aprašyti; Bekui Stvanui, kuris tiesiog gimęs kurti nuostabius viršelius; Laurai Jorstad, kuri dar kartą viską kruopščiai suredagavo; Karolei Lovenstein, kurios sukurti puslapiai džiugina akis; ir galiausiai visiems iš reklamos ir pardavimo skyriaus – be jų didžiulių pastangų reikalai nejudėtų iš vietos.

Vienas žmogus nusipelno būti paminėtas atskirai. Kenetas Harvėjus. Prieš kelerius metus per vakarienę Pietų Karolinoje Kenas papasakojo man apie libanietį Biblijos tyrinėtoją Kamalį Salibį ir gana miglotą teoriją, kuri vėliau išsirutuliojo į šį romaną. Sumanymai gimsta keisčiausiomis aplinkybėmis ir iš netikėčiausių šaltinių. Rašytojo pareiga – juos atpažinti. Ačiū, Kenai.

Mano gyvenime yra naujoji Elizabeta – sumani, graži ir mylinti. Žinoma, tai – mano aštuonerių metų dukra Elizabeta, kasdien dovanojanti tik džiaugsmą. Skiriu šią knygą dviem savo suaugusiems vaikams Kevinui ir Keitei, kurie verčia mane vienu metu pasijusti ir senu, ir jaunu.

Istorija yra paviršiun iškilę įkalčiai iš praeities.
– Oskaras Handlinas, *Tiesa istorijoje* (1979)

Nuo pirmojo Adomo laikų žmonės kūrė istorijas ir įamžino jas akmenyje, geležyje ar pergamente – nelygu kas pakliuvo po ranka arba ką pasiūlė vaizduotė. Štai jų darbo vaisius – Biblioteka. Piktavaliai sako, – jei ji degtų, istorija sudegtų kartu su ja. Jie klysta. Begalinis žmonių darbštumas sukūrė nesuskaičiuojamą daugybę knygų. Jei iš jų staiga neliktų nė vienos, žmogus iš naujo parašytų kiekvieną puslapį ir kiekvieną eilutę.

– Chorchė Luisas Borgesas
apie Aleksandrijos biblioteką

Bibliotekos yra žmonijos atmintis.
– Johanas Volfgangas Gėtė

PROLOGAS

PALESTINA

1948-ŲJŲ BALANDIS

ŽIŪRĖDAMAS Į VYRIŠKĮ, PRIRIŠTĄ PRIE KĖDĖS, Džordžas Hadadas jautė, kaip senka jo kantrybė. Kaip ir jis pats, sulaikytasis buvo tamsaus gymio, turėjo erelio nosį ir gilias rudas akis, – tai būdinga kilusiems iš Sirijos arba Libano. Ir vis dėlto šis žmogus Hadadui labai nepatiko.

– Dar kartą klausiu – kas tu?

Hadado kareiviai sučiupo šį žmogų vos prieš tris valandas, apyaušriu. Jis keliavo vienas, su savimi neturėjo jokio ginklo. Tai buvo neprotinga. Mat kai pernai lapkritį britai nusprendė padalyti Palestiną į dvi dalis, arabiškąją ir žydiškąją, jos nuolat tarpusavyje kariavo. Taigi kvaila ateiti tiesiai į arabų fortą, leistis suimamam, pririšamam prie kėdės ir nepratarti nė žodžio.

– Ar girdi, kvaily? Klausiu, kas tu toks, – Hadadas kalbėjo arabiškai, taigi suimtasis tikrai viską suprato.

– Aš esu Sergėtojas.

Šie žodžiai Hadadui nieko nereiškė.

– Kas?! – paklausė jis.

– Mes saugome žinias.

Hadadas nebuvo nusiteikęs spėlioti. Vakar žydų partizanai puolė gretimą kaimą. Jie suvarė į karjerą keturiasdešimt vyrų bei moterų ir sušaudė. Nieko neįprasta. Arabai nuolat žudomi ir tremiami. Žemė, kurioje jų šeimos gyveno šešiolika amžių, užgrobta. Šalį buvo ištikusi *nakba* – katastrofa. Hadadas turėjo kovoti su priešais, o ne klausytis nesąmonių.

– Mes visi vienaip ar kitaip saugome žinias, – pareiškė jis. – Man dabar svarbiausios tos, kurios padeda nušluoti nuo žemės kiekvieną sutiktą sionistą.

– Todėl aš ir atėjau, – ramiai pasakė suimtasis. – Nebūtina kariauti.

Ne, tas vyras tikrai nesveikas.

– Gal tu aklas? – pratrūko Hadadas. – Žydai skandina šią žemę kraujyje. Mus plauna nuo žemės paviršiaus! Karas – vienintelė likusi išeitis.

– Jūs neįvertinate žydų ryžto. Jie ištvėrė ir ištvers visas negandas.

– Ši žemė yra mūsų. Mes laimėsime.

– Yra stipresnių dalykų už kulkas, kurios, jūsų manymu, atneštų jums pergalę.

– Sutinku. Bombos. Ir mes jų turime daugybę. Pakaks išžudyti jums visiems – vagims sionistams!

– Aš nesu sionistas, – ramiai atrėmė suimtasis ir vėl nutilo.

Hadadas turėjo baigti apklausą. Nebėra laiko tuščioms kalboms.

– Mane siuntė iš bibliotekos. Atėjau pasikalbėti su Kamaliu Hadadu, – pagaliau tarė suimtasis.

Hadadas sutriko.

– Tai mano tėvas.

– Man sakė, kad jis gyvena šiame kaime.

Hadado tėvas buvo akademikas, Palestinos istorijos specialistas, dėstytojavęs Jeruzalės kolegijoje. Jis buvo kilnios sielos žmogus. Kurį laiką veikė kaip pasiuntinys tarp britų ir arabų, stengdamasis sustabdyti masinę žydų imigraciją ir išvengti *nakba*. Tačiau jo pastangos žlugo.

– Mano tėvas miręs.

Suimtojo akyse pirmą kartą šmėstelėjo nerimas.

– Aš nežinojau, – pasakė jis.

Grįžo prisiminimai, kuriuos Hadadas būtų mielai amžiams ištrynęs iš atminties.

– Prieš porą savaičių jis apžiojo šautuvo vamzdį ir ištaškė sau smegenis. Dar paliko raštelį, kuriame rašė, kad negali ilgiau gyventi regėdamas, kaip niokojami ir griaunami jo gimtieji namai. Tėvas jautėsi atsakingas už tai, kad nesustabdė sionistų. – Hadadas išsitraukė revolverį ir prikišo suimtajam prie pat veido. – Kam tau reikėjo mano tėvo?

– Jis buvo vienintelis, kuriam galėjau perduoti informaciją. Jis – Pakviestasis.

– Ką čia kalbi?! – užsiplieskė Hadadas.

– Jūsų tėvas buvo labai gerbiamas žmogus. Jis buvo itin išsilavinęs ir turėjo teisę sužinoti tai, ką žinome mes. Atėjau čia norėdamas jį pakviesti.

Ramus vyriškio balsas tarsi šalto vandens šliūkštelėjimas prislopino Hadado pykčio ugnį.

– Sužinoti ką?

– Jums negaliu pasakyti, – papurtė galvą Sergėtojas. – Tai skirta tik jūsų tėvui.

– Bet jis miręs!

– Vadinasi, bus pasirinktas kitas Pakviestasis.

Ką, po galais, paisto šis žmogus?! Hadadas buvo sučiupęs daugybę žydų. Gerokai juos pakankinęs ir iki soties išsityčiojęs galiausiai nušaudavo. Prieš *nakba* jis buvo ūkininkas, augino alyvuoges, tačiau svajojo tapti akademiku kaip jo tėvas ir ketino tęsti studijas. Dabar tai buvo nebeįmanoma. Įkūrus Izraelio valstybę, iš arabų buvo pradėtos atiminėti jų istorinės žemės – pasaulis susizgribo atlyginti žydams už jų patirtą holokaustą. Ir visa tai buvo daroma palestiniečių sąskaita...

Hadadas įrėmė ginklo vamzdį suimtajam į tarpuakį.

– Žinai, aš nusprendžiau tapti Pakviestuoju. Klok savo žinią.

Atrodė, kad vyriškio žvilgsnis veria jį kiaurai. Hadadą apėmė keistas jausmas. Tikriausiai šiam pasiuntiniui ir anksčiau yra tekę suktis iš įvairiausių situacijų. Hadadui patiko jo drąsa.

– Jūsų karas beprasmis. Kariaujate su priešu, kuris yra suklaidintas, – vėl prabilo vyras.

– Dėl Dievo, paaiškink, apie ką tu kalbi? – netvėrė Hadadas.

– Tai sužinos tik kitas Pakviestasis.

Tuo metu visiškai išaušo. Hadadui verkiant reikėjo pamiegoti. Jis tikėjosi iš suimtojo išpešti kokių nors žinių apie žydų pogrindį, – galbūt net sužinoti, kas organizavo vakarykštį išpuolį ir įsakė šaudyti nekaltus žmones. Prakeikti britai! Jie aprūpindavo sionistus šautuvais ir tankais. O arabams uždraudė namuose laikyti ginklus. Tiesa, arabų daugiau, užtat žydai geriau pasirengę. Hadadas baiminosi, kad šio karo rezultatas bus Izraelio valstybės įteisinimas.

Hadadas įdėmiai žvelgė į nepalenkiamo ir atkaklaus žmogaus akis, kurios nė akimirkai nebandė išvengti jo žvilgsnio. Jis žinojo, kad suimtasis buvo pasirengęs mirti. Per pastaruosius keletą mėnesių Hadadas išmoko žudyti. Žydų žiaurumas greitai užgesindavo jo rusenančios sąžinės priekaištus. Jam tebuvo vos devyniolika, o širdis jau virtusi akmeniu.

Bet karas yra karas.

Ir Hadadas atlaužė gaiduką.

I DALIS

I SKYRIUS

DANIJA, KOPENHAGA

SPALIO 4-OJI, ANTRADIENIS, DABARTINIAI LAIKAI

1:45

Kotonas Malounas priešais save išvydo tikrą nemalonumų įsikūnijimą. Anapus pravirų jo knygyno durų stovėjo buvusi žmona – būtybė, kurią tokiu metu mažiausiai tikėjosi išvysti. Malounas iškart pastebėjo išgąstį jos išvargusiose akyse, prisiminė pašėlusį beldimą į duris, prieš keletą minučių išvertusį jį iš lovos, ir akimirksniu pagalvojo apie jųdviejų sūnų.

– Kur Garis? – paklausė Kotonas.

– Šunsnuki! Tu dėl visko kaltas! Jie jį išsivedė!

Ji šoko į priekį ir puolė kumščiais daužyti Malouno pečius. Jis sugriebė jos riešus.

– Apgailėtinas kalės vaike! – nesiliovė šaukti ji. – Dėl to ir išsiskyriau su tavimi – tikėjausi, kad pagaliau tai baigsis!

– Kas išsivedė Garį?

Vietoj atsako buvo girdėti tik moters kūkčiojimas. Kotonas tebelaikė suėmęs ją už rankų.

– Pamela, paklausyk – kas pagrobė Garį?

Moteris įsistebeilijo į Kotoną.

– Iš kur, po velnių, galiu žinoti?!

– Kodėl atėjai čia? Kodėl iškart nesikreipei į policiją?

– Todėl, kad jie taip liepė. Jie pagrasino nužudysią Garį, jei aš prisiartinsiu prie policijos. Jie, sakė, sužinos, jei taip įvyks. Patikėk, jų grasinimai skambėjo įtikinamai.

– Kas tie „jie"?

Pamela šiurkščiai ištraukė savo riešus iš jo delnų. Jos veidas liepsnojo iš įtūžio.

– Nežinau. Jie tepasakė palaukti dvi dienas, tada atvykti čia ir perduoti tau štai ką...

Paieškojusi rankinėje Pamela ištiesė Kotonui mobilųjį telefoną. Jos skruostais riedėjo ašaros.

– Jie tau liepė prisijungti prie interneto ir patikrinti savo elektroninį paštą.

Jis gerai išgirdo? Patikrinti savo elektroninį paštą? Kotonas greitai atidarė telefono dangtelį, norėdamas patikrinti dažnius. Taip, galima prisijungti prie tinklo bet kurioje šalyje, ir tai jį nustebino. Staiga jis pasijuto silpnas ir pažeidžiamas. Hojbro aikštėje buvo ramu, nė gyvos dvasios.

Jis atsitokėjo.

– Eikš vidun, – įtraukė buvusiąją į vidų ir uždarė knygyno duris neįjungęs jokio apšvietimo.

– Kas čia vyksta? – paklausė Pamela virpančiu balsu.

– Nežinau. Tai tu man pasakyk, Pam. Dievai žino, kas pagrobė mūsų sūnų, o tu laukei ištisas dvi dienas ir nieko man nepranešei? Tau tai atrodo normalu?!

– Aš nenorėjau rizikuoti jo gyvybe...

– O aš – noriu?! Po galais, kuo aš čia apskritai dėtas?

– Todėl, kad tu esi tu, – ištarė Pamela lediniu balsu, kuris priminė Kotonui, kodėl jie nebegyvena kartu.

Staiga jį persmelkė mintis: „Juk Pamela niekada nėra buvusi Danijoje!"

– Kaip tu mane suradai? – paklausė jis.

– Jie pasakė, kur tave rasti.

– Kas, velniai rautų, yra „jie"?!

– Kotonai, aš nežinau. Du vyrai. Kalbėjo tik vienas jų. Aukštas vyras niekuo neišsiskiriančiu veidu, tamsiais plaukais.

– Amerikietis?

– Iš kur aš galiu žinoti?

– Kaip jis kalbėjo?

Pamela susizgribo:

– Ne... ne amerikietis... jis kalbėjo su europietišku akcentu.

Kotonas sumosavo telefonu.

– Ką man daryti su šituo? – paklausė jis.

– Tas vyras tepasakė, kad tu turi atsidaryti savo elektroninio pašto dėžutę, ir viskas bus paaiškinta. – Ji nervingai nužvelgė šešėliuose skendinčias lentynas. – Laiptais į viršų?

Garis bus jai papasakojęs, kad tėvas gyvena viršutiniame pastato aukšte, virš knygyno. Pats Malounas jai tikrai nepasakojo. Nuo tada, kai jis praėjusiais metais atsistatydino iš Teisingumo departamento ir išvyko iš Džordžijos valstijos, jiedu su Pamela tesikalbėjo vieną kartą. Tai buvo prieš porą mėnesių, kai jis po vasaros atostogų parvežė sūnų į namus. Pamela abejingai pareiškė, kad Garis nėra Kotono sūnus. Esą jis gimęs iš atsitiktinių santykių prieš šešiolika metų, – toks buvo Pamelos atsakas į Kotono neištikimybę. Malounas kaip įmanydamas stengėsi apie tai negalvoti ir pamiršti jos žodžius, bet nepavyko. Tvirtai nusprendė daugiau niekada nesikalbėti su Pam Maloun. Jeigu kada nors reikės pasikalbėti, tai tik su Gariu.

Tačiau dabar situacija pasikeitė.

– Taip, – tyliai ištarė Kotonas, – laiptais į viršų.

Jie įžengė į butą, ir Kotonas sėdo prie rašomojo stalo. Įjungęs nešiojamąjį kompiuterį jis laukė, kol įsijungs programa. Pamela pagaliau sutramdė savo emocijas. Tokia jau ji buvo – kupina besikeičiančių nuotaikų. Kaip ir Kotonas, Pam buvo teisininkė, tačiau Malounas dirbo vyriausybei, o Pamela tvarkė bylas pusei tūkstančio kompanijų iš garsiojo „Fortune" sąrašo. Už tai jos firmai būdavo pervedami įspūdingo dydžio honorarai.

Pirmą kartą ją išvydęs teisės mokykloje Kotonas pagalvojo, kad jiedu galėtų būti kartu.

Tik daug vėliau jis suprato, kad ji siekia tapti nepriklausoma.

Tokia buvo Pam.

Kompiuteris paruoštas. Kotonas patikrino elektroninio pašto dėžutę.

Tuščia.

– Čia nieko nėra, – ištarė jis.

Pamela greitai palinko virš jo.

– Ką reiškia „nieko"? Jis liepė patikrinti paštą.

– Tai buvo prieš dvi dienas. Beje, kaip čia atsidūrei?

– Jie buvo nupirkę man bilietą.

Kotonas negalėjo patikėti savo ausimis.

– Gal išprotėjai?! Tu suteikei jiems dvi dienas savo kėslams įgyvendinti!

– Manai, nesuprantu?! Tikriausiai laikai mane visiška idiote! Jie pagrasino, kad bus klausomasi mano telefoninių pokalbių, o aš būsiu stebima. Jei nevykdysiu jų nurodymų, net menkiausių, Garis mirs. Jie rodė jo nuotrauką, – Pam iš akių vėl pabiro ašaros. – Jo akys... Dieve, kokios buvo jo akys... jis atrodė išsigandęs.

Kotonas jautė, kaip daužosi širdis ir dega smilkiniai. Jis sąmoningai paliko kasdienių pavojų kupiną gyvenimą, kad susikurtų naują. Ar ankstesnis gyvenimas dabar ėmė jį persekioti? Jis tvirtai suėmė stalo kraštą. Jiedu su Pamela negali palūžti. Kad ir kas būtų tie *jie*, – jeigu būtų norėję Gario mirties – jis jau būtų nebegyvas. Ne, Garis tebuvo derybų koziris tų žmonių rankose – kad atkreiptų jo, Kotono Malouno, dėmesį.

Nešiojamasis kompiuteris supypsėjo. Kotono žvilgsnis nukrypo į apatinį dešinįjį ekrano kampą, kuriame švietė užrašas: GAUTAS LAIŠKAS. Siuntėjo eilutėje jis išvydo žodį LINKĖJIMAI, laiško temos eilutėje: TAVO SŪNAUS GYVYBĖ. Kotonas spragtelėjo kompiuterio pele ir ėmė skaityti laišką.

TU ŽINAI TAI, KO MAN REIKIA. TU PASLĖPEI ALEKSANDRIJOS RYŠININKĄ, IR ESI VIENINTELIS ŽEMĖJE, ŽINANTIS, KUR JĮ RASTI. KELIAUK IR SURASK JĮ. TURI 72 VALANDAS. KAI SURASI, NUSPAUSK TELEFONO MYGTUKĄ, PAŽYMĖTĄ SKAIČIUMI 2. JEIGU PER 72 VALANDAS NESULAUKSIU IŠ TAVĘS JOKIŲ ŽINIŲ, NETEKSI SAVO VAIKO. JEI MĖGINSI MANE MULKINTI, TAVO SŪNUS BUS IŠMĖSINĖTAS. 72 VALANDOS. SURASK, IR BŪSIME ATSISKAITĘ.

Pamela žvelgė į kompiuterio ekraną per Kotono petį.

– Koks Aleksandrijos ryšininkas? – paklausė ji.

Malounas neatsakė. Negalėjo. Jis iš tikrųjų buvo vienintelis žmogus Žemėje, kuris žinojo, bet prisiekė tylėti.

– Tas, kuris siuntė šią žinutę, vis tiek viską žino, – nenurimo Pamela. – Kas yra ryšininkas?

Kotonas Malounas žvelgė į ekraną. Jis žinojo, kad beveik neįmanoma susekti, kas siuntė žinutę. Siuntėjas, kaip, beje, ir jis pats, puikiai išmanė, kaip pasinaudoti vadinamosiomis juodosiomis skylėmis – kompiuterių serveriais, kurie elektroniniais labirintais atsitiktinai perduoda elektronines žinutes. Negalima sakyti, kad visiškai neįmanoma susekti, bet gali būti velniškai sudėtinga.

Netardamas nė žodžio Malounas atsistojo ir ranka perbraukė sau plaukus. Vakar ketino apsilankyti pas kirpėją. Energingai pajudino pečius lyg norėdamas atsikratyti nuovargio ir keletą kartų giliai įkvėpė. Jis buvo paskubomis užsitempęs džinsus ir ant pilkų apatinių marškinėlių užsimetęs ilgarankovius marškinius, kurių per skubėjimą nesusisagstė. Dabar pajuto, kaip jį sukaustė baimė.

– Po velnių, Kotonai...

– Pam, būk gera, patylėk. Man reikia pagalvoti. Tu tikrai nepadedi.

– Aš nepadedu?! Ką tu po...

Jos žodžius nutraukė telefono skambutis. Pamela puolė ketindama atsiliepti, tačiau Malounas ją sulaikė:

– Palauk, – pasakė jis.

– Kaip suprasti?! Gal tai Garis! – sušuko Pamela.

– Atsitokėk.

Po trečio skambučio jis pakėlė telefono ragelį ir paspaudė mygtuką POKALBIS.

– Ilgai užtrukai, – išgirdo vyrišką balsą ir atpažino olandišką akcentą. – Tik, prašau, nereikia tos dainelės: „Jeigu mano berniukui nors plaukelis nukris, aš tave užmušiu." Nė vienas iš mūsų neturime laiko. Tavo 72 valandos jau eina.

Malounas klausėsi netardamas nė žodžio ir prisiminė, ko išmoko dar studijuodamas. Niekada neleisk kitai pusei diktuoti sąlygų.

– Eik šikt. Aš niekur nevažiuoju.

– Tokiu atveju rizikuoji sūnaus gyvybe, – ramiai atsakė balsas.

– Pirmiausia noriu pamatyti Garį, – pareiškė Malounas. – Kai su juo pasikalbėsiu, tada ir keliausiu.

– Pažvelk pro langą, – paliepė balsas.

Malounas nuskubėjo prie lango. Hojbro aikštėje tebebuvo ramu, tik tolimame pakraštyje stoviniavo dvi žmogystos.

Abu taikėsi ginklais.

Granatsvaidžiais.

– Nedelsk, – tarė balsas į ausį.

Tą akimirką du ugnies sviediniai įskriejo į apatinius namo langus.

Nugriaudėjo sprogimas.

II SKYRIUS

VIENA, AUSTRIJA
2:12

MĖLYNOJO KRĖSLO ŠEIMININKAS STEBĖJO, kaip po apšviestų vartų skliautu iš automobilio išlipa dviese. Tai buvo ne limuzinas, ne ištaigingas automobilis, o paprastas europietiškas neaiškios spalvos sedanas, kokių apstu judriuose Austrijos keliuose. Ideali transporto priemonė vengiantiems teroristų, nusikaltėlių, policininkų arba įkyrių žurnalistų dėmesio. Tuo pat metu atvyko dar vienas automobilis ir, išlaipinęs savo keleivius, pasislėpė medžių šešėlių priedangoje. Paskutinieji du pasirodė dar po kelių minučių. Mėlynasis Krėslas patenkintas nusileido žemyn iš savo trečiojo aukšto miegamojo.

Susirinkimas vyko įprastoje vietoje.

Ant vengriško kilimo plačiu ratu buvo sustatyti penki masyvūs paauksuoti krėslai. Visi vienodi, išskyrus vieną, kurio minkštą atkaltę juosė tamsiai mėlynos spalvos juosta. Prie kiekvieno krėslo stovėjo paauksuotas stalelis su bronziniu šviestuvu, užrašų knygele ir krištoliniu varpeliu. Kairiau nuo rato, akmeniniame židinyje traškėjo ugnis. Jos atšvaitai nervingai šokčiojo ant freskomis tapytų kambario lubų.

Žmonės susėdo į krėslus vyresnybės tvarka.

Du iš jų atrodė dar geros sveikatos, nenuplikę. Kiti trys buvo liguistos išvaizdos, pliki. Visiems mažiausiai po septyniasdešimt, visi dėvėjo solidžius kostiumus. Jų tamsūs ilgi paltai ir pilkos skrybėlės tvarkingai kabėjo ant žalvarinės kabyklos. Už kiekvieno nugaros stovėjo po jaunesnį vyrą – Krėslo paveldėtoją, pakviestą klausytis ir mokytis, bet ne kalbėti. Nuo seno galiojo taisyklė: penki Krėslai, keturi Šešėliai. Vadovavo Mėlynasis Krėslas.

– Atleiskite už tokį vėlyvą metą, tačiau prieš keletą valandų mus pasiekė nerimą kelianti informacija, – sausu, įtampos kupinu balsu tarė Mėlynasis Krėslas. – Mūsų paskutiniajam sumanymui gresia pavojus.

– Gali būti atskleistas? – paklausė Antrasis Krėslas.

– Labai įmanoma.

– Problema išsprendžiama? – paklausė Trečiasis Krėslas.

– Manau, taip. Būtina imtis skubių veiksmų, – atsakė Mėlynasis Krėslas.

– Aš įspėjau, – linguodamas galva tarė Antrasis Krėslas, – kad įvykiai turi klostytis savaime, be mūsų įsikišimo.

Kaip ir ankstesnio susitikimo metu, Trečiasis Krėslas pritarė šiai nuomonei:

– Galbūt tai ženklas, kad nesikištume. Savaiminiai įvykiai gali klostytis įvairiai.

Mėlynasis Krėslas papurtė galvą.

– Paskutinis mūsų balsavimas tam nepritarė. Sprendimas priimtas, privalome jo laikytis.

Jis trumpam nutilo, paskui pridūrė:

– Susiklosčiusi situacija reikalauja atidumo.

– Prireiks takto ir įgūdžių, – pritarė Trečiasis Krėslas, – perdėtas dėmesys gali sužlugdyti visą reikalą. Jei ketiname stumtis į priekį, siūlau viską patikėti *die Klauen der Adler*. Tai neginčijamas savo srities autoritetas.

Erelio Nagai.

Kiti du Krėslai pritariamai linktelėjo.

– Jau atlikta, – pasakė Mėlynasis Krėslas. – Sušaukiau šį susirinkimą tikėdamasis jūsų pritarimo savo vienašališkam žingsniui.

Rankos pakilo.

Keturios prieš vieną.

Mėlynasis Krėslas liko patenkintas.

III SKYRIUS

KOPENHAGA

MALOUNO PASTATĄ SUPURTĖ tarsi žemės drebėjimas. Karščio bangos akimirksniu užtvindė visą laiptinę. Jis puolė prie Pamelos, ir po akimirkos abu griuvo ant nutrinto grindų kilimo. Vos spėjo pridengti ją savo kūnu, kai staiga namo pamatus sudrebino dar vienas sprogimas. Kelią pastojo dar didesni liepsnos pliūpsniai.

Malounas žvilgtelėjo durų link. Apačioje siautė ugnis, ir tamsus dūmų debesis kilo į viršų. Pašokęs ant kojų jis puolė prie lango. Abu vyrai buvo dingę. Liepsnos laižė nakties tamsą. „Jie taikė į apatinius aukštus, vadinasi, nesiekė mūsų nužudyti", – mąstė Malounas.

– Kas čia vyksta?! – sušuko Pamela.

Nieko neatsakydamas Malounas pakėlė langą. Į vidų ėmė virsti aitrūs dūmai.

– Eime! – šūktelėjo jis ir nulėkė į miegamąjį.

Paieškojęs po lova Malounas greitai susirado kuprinę, kurią net išėjęs į atsargą visada laikė paruoštą. Po dvylikos metų, praleistų Magelano organizacijoje, taip ir neatsikratė šio įpročio. Kuprinėje buvo pasas, tūkstantis eurų, atsarginiai asmens dokumentai, keletas drabužių ir užtaisyta „Beretta". Jo įtakingam

draugui Henrikui Torvaldsenui visai neseniai pavyko atgauti ginklą iš danų policijos – ši konfiskavo jį prieš keletą mėnesių, kai Malounas buvo įsipainiojęs į Tamplierių ordino bylos tyrimą.

Negaišdamas užsimetė kuprinę ant pečių ir apsiavė lengvus sportinius batelius, tačiau nebuvo laiko juos varstyti, nes dūmai ėmė veržtis ir į miegamąjį. Malounas prišokęs atplėšė langus, kad į vidų patektų gryno oro.

– Lik čia, – liepė Pamelai.

Tada sulaikęs kvapą per svetainę nubėgo į laiptinę. Laiptinė jungė keturis aukštus. Pirmajame Malounas buvo įrengęs knygyną, antrąjį ir trečiąjį pavertęs sandėliais, o ketvirtajame gyveno pats. Dabar iš laiptų aikštelės buvo aiškiai matyti, kad dega pirmasis ir trečiasis aukštai. Karštis taip svilino veidą, kad nebegalėdamas kęsti Malounas buvo priverstas atsitraukti. Padegamosios granatos. Greičiausiai.

Jis nuskubėjo atgal į miegamąjį.

– Negalime leistis laiptais, – pasakė jis Pamelai. – Tie šunsnukiai tuo pasirūpino.

Springdama ir kosėdama Pamela visu kūnu spaudėsi prie lango. Pribėgęs prie jos Malounas iškišo galvą laukan. Jo miegamasis buvo įrengtas pastato kampe. Šalia stovėjęs namas su juvelyrinių dirbinių ir drabužių parduotuvėmis buvo vienu aukštu žemesnis, jo plokščią stogą juosė plytų parapetas, kuris, kaip jam sakė, buvo neblogai išsilaikęs nuo septynioliktoamžiaus. Malounas apsižvalgė. Virš jo namo lango buvo pritvirtinta didžiulė atbraila, kuri gerokai išsikišusi apglėbė priekinę ir šoninę pastato dalis.

Kas nors turbūt jau paskambino ugniagesiams ir gelbėjimo tarnyboms, tačiau Malounas neketino laukti, kol jiedviem išties kopėčias.

Pamela ėmė smarkiai kosėti. Ir pačiam kvėpuoti sekėsi vis sunkiau. Jis suėmė jos galvą ir pasuko veidu į viršų.

– Pažiūrėk štai ten, – pasakė rodydamas į atbrailą. – Pasistenk jos nusitverti ir laikydamasi rankomis judėk link pastato krašto. Tada nušoksi ant gretimo namo stogo.

Ji išpūtė akis.

– Tu visai proto netekai?! Juk čia ketvirtas aukštas!

– Pamela, – paskubomis ėmė aiškinti Malounas, – šis pastatas gali sprogti bet kurią minutę. Name išvedžioti dujų vamzdžiai. Tos padegamosios granatos buvo skirtos mums pagąsdinti. Jie nešaudė į mus tik todėl, kad siekė išspirti mus iš čia.

Atrodė, Pamela nesuvokė, ką jis kalba.

– Mes privalome dingti, kol neatvyko policija ir ugniagesiai, – pridūrė Malounas.

– Kodėl? – nesuprato Pamela. – Jie mus išgelbės.

– Tu nori praleisti aštuonias valandas atsakinėdama į klausimus?! – riktelėjo Malounas. – Mes turime tik septyniasdešimt dvi.

Šie žodžiai tarsi pažadino Pamelą, ir ji su siaubu akyse pažvelgė į stogo atbrailą.

– Aš negaliu, Kotonai, – sušnabždėjo.

Tikriausiai pirmą kartą jos balse nebuvo girdėti aštrių gaidelių.

– Gariui reikia mūsų, – ragino Malounas. – Reikia skubėti. Kuo greičiau, tuo geriau. Žiūrėk, ką aš darau, ir kartok tą patį.

Su kuprine ant pečių Malounas išlindo pro langą ir rankomis griebė už atbrailos. Šiurkšti akmeninė sienelė buvo nepatogi, bet gana siaura, kad būtų galima įsikibti. Karodamas ant rankų Malounas pamažu ėmė judėti kampo link. Dar šiek tiek, ir pasukęs už kampo jis nušoko ant plokščio gretimo namo stogo.

Nuskubėjęs atgal prie namo krašto Malounas užvertė akis į viršų. Pamela vis dar stovėjo prie lango.

– Nagi, pirmyn! – paragino Malounas. – Daryk kaip aš!

Pamela dvejojo.

Tuo metu per trečiąjį aukštą nusirito sprogimo banga. Į Hojbro aikštę pažiro dūžtantis stiklas. Tamsą raižė liepsnų liežuviai. Išsigandusi Pamela susigūžė prie lango rėmo. Klaida. Netrukus vėl pasirodė lange siaubingai kosėdama.

– Eikš greičiau! – suriko Malounas.

Atrodė, ji pagaliau suprato, kad neturi kito pasirinkimo. Kaip ir Malounas, ji išlindo pro langą ir nusitvėrė stogo atbrailos. Tada pasilypėjusi pakibo ant rankų.

Malounas matė, kad Pamela užsimerkusi.

– Neatsimerk. Pamažu perkelk rankas vieną po kitos. Vieną po kitos...

Ji taip ir darė.

Tie keli metrai, atrodė, išsitęsė iki begalybės, tačiau Pamela puikiai laikėsi. Viena ranka po kitos. Apačioje, aikštėje, Malounas išvydo dvi figūras. Tiedu grįžo – šįkart su šautuvais.

Malounas staigiai nusimetė kuprinę ir įkišęs ranką vidun sugraibė savąją „Berettą".

Jis paleido du šūvius į žmogystas apačioje. Šūvių garsas atsimušė į namų sienas ir nuaidėjo per visą aikštę.

– Kodėl tu šaudai? – paklausė Pamela.

– Eikš, nesustok.

Dar vienas šūvis, ir vyrai apačioje išsiskyrė.

Pamela pagaliau pasiekė namo kampą. Malounas metė į ją žvilgsnį ir paliepė:

– Dabar apeik kampą ir šok pas mane!

Pats tuo metu įdėmiai dairėsi ginkluotų vyriškių, tačiau jų nesimatė. Tuo metu Pamela sėkmingai pasuko už kampo – viena ranka stipriai laikydamasi atbrailos, kita – ieškodama patogesnės vietos nusitverti. Staiga viena ranka nusprūdo.

Ji ėmė kristi.

Nepaleisdamas ginklo iš rankų Malounas pripuolė prie stogo krašto ir sugriebė krintančią Pamelą. Neišlaikę pusiausvyros abu griuvo ant stogo. Pamela sunkiai gaudė kvapą, Malounas – taip pat.

Suskambo mobilusis. Malounas prišliaužė prie kuprinės, išsitraukė telefoną ir atlenkęs dangtelį pridėjo prie ausies.

– Na, kaip, linksma? – išgirdo jau pažįstamą balsą.

– Kodėl susprogdinai mano parduotuvę? – piktai paklausė Malounas.

– Pasakei, kad niekur nevažiuosi.

– Aš noriu pasikalbėti su Gariu.

– Taisyklės – mano. Tu išnaudojai trisdešimt šešias minutes iš tau skirtų septyniasdešimt dviejų valandų. Tavim dėtas paskubėčiau. Nuo to priklauso tavo sūnaus gyvybė.

Pokalbis buvo baigtas.

Pasigirdo gelbėtojų sirenos. Sugriebęs kuprinę Malounas pašoko ant kojų.

– Mums reikia dingti, – pasakė jis Pamelai.

– Kas skambino? – paklausė ši.

– Tarkim, mūsų problema.

– Kas skambino? – pakartojo Pamela.

Malounas užsiplieskė.

– Neturiu supratimo! – išrėkė jis.

– Ko norėjo? – neatlyžo Pamela.

– Ko negaliu duoti.

– Ką reiškia „negaliu"?! – pratrūko moteris. – Gario gyvybei gresia pavojus! Pasižiūrėk! Jie jau susprogdino tavo parduotuvę!

– O, Pam, ačiū, kad pasakei. Nebūčiau pastebėjęs.

Jis pasisuko ketindamas eiti.

Pamela sugriebė jį už rankos.

– Kur mes dabar eisime?

– Ieškoti atsakymo.

IV SKYRIUS

DOMINIKAS SABRĖ STOVĖJO HOJBRO AIKŠTĖS GALE ir žiūrėjo, kaip dega Kotono Malouno knygų parduotuvė. Prie jos buvo išsirikiavusios oranžiniais švyturėliais mirgančios ugniagesių mašinos, iš kurių vanduo buvo pilamas tiesiai į liepsnos apimtas langų kiaurymes.

Kol kas viskas gerai. Malounas priverstas pasijudinti. Chaosą paversti tvarka – toks buvo Sabrės gyvenimo devizas.

– Jie nusileido gretimo namo laiptais, – išgirdo Sabrė mažytėje ausinėje.

– Ir kuria kryptimi patraukė? – paklausė pasilenkęs prie švarko atlape pritvirtinto mikrofono.

– Prie Malouno automobilio, – pasigirdo atsakymas.

Puiku.

Aikštėje ugniagesiai į visas puses tampė gumines žarnas. Akivaizdu, jie baiminosi, kad ugnis nepersimestų į kitus pastatus. Liepsna atrodė gerokai įsisiautėjusi. Retos knygyno knygos tirpte tirpo. Netrukus visas Malouno turtas virs pelenais.

– Viskas parengta? – pasiteiravo Sabrė už nugaros stovinčio vyruko olando, kurį ir dar vieną sėbrą buvo nusisamdęs.

– Viską patikrinau, – trumpai atsakė tas. – Mes pasiruošę.

Kad įsuktų visą šį reikalą, Sabrei teko nemažai paplušėti. Jis netgi nebuvo tikras, ar jo sumanymas pavyks, – tikslas pernelyg sunkiai nusakomas ir apibrėžiamas, – bet jei jau eina šiuo keliu, privalo būti viskam pasirengęs.

Dabar viskas priklausys nuo Kotono Malouno.

Tikrasis jo vardas buvo Haroldas Erlas, tačiau nežinia kas, kada ir kokiomis aplinkybėmis jį ėmė vadinti Kotonu*. Malounui buvo keturiasdešimt aštuoneri, taigi vyresnis už Sabrę vienuolika metų. Kaip ir Sabrė, jis buvo amerikietis, gimęs Džordžijoje. Jo motina kilusi iš pietinių valstijų, tėvas kadaise darė karjerą tarnaudamas karinėse jūrų pajėgose – vadovavo povandeniniam laivui, kuris nuskendo, kai Malounas buvo dešimties. Įdomu tai, kad iš pradžių sekdamas tėvo pėdomis Malounas mokėsi karinėje jūrų akademijoje, vėliau oreivystės mokykloje, tačiau paskui nusprendė įgyti teisininko diplomą. Po mokyklos buvo perkeltas į diplomatinį teisėjų ir advokatų korpusą, kuriame tarnavo devynerius metus. Prieš trylika metų Malounas vėl netikėtai pakeitė veiklos kryptį ir perėjo į naująją Teisės departamentui priklausančią Magelano organizaciją, kuri tyrė itin slaptas su JAV susijusias tarptautines bylas.

Šioje organizacijoje Malounas tarnavo iki praėjusių metų. Būdamas beveik pačioje karjeros viršūnėje vėl netikėtai viską metė ir atvyko į Kopenhagą, kur įsigijo senų retų knygų knygyną.

Vidutinio amžiaus krizė? Nesutarimai su vyriausybe?

Sabrė taip nemanė.

O gal skyrybos? Kas žino. Malounas buvo sunkiai įmenama mįslė. Net jei jis – užkietėjęs bibliofilas, Sabrė neįstengė sugalvoti nė menkiausio paaiškinimo, kodėl jis griebėsi tokių radikalių permainų.

---

* Angl. *cotton* – medvilnė, vata (red. past.).

Kiti faktai tik patvirtino Sabrės priešininko gebėjimus.

Malounas laisvai kalbėjo keliomis užsienio kalbomis, nesirgo priklausomybės ligomis, nebuvo kamuojamas fobijų, siekdamas tikslo pasižymėjo atkaklumu ir buvo itin patikimas. Be to, buvo apdovanotas ypatinga regimąja atmintimi, kurios Sabrė netgi pavydėjo.

Kompetentingas, patyręs, sumanus. Toli gražu ne tie keturi kvailiai olandai, kuriuos nusisamdė Sabrė, – pora smegenų vingių, dar mažiau drausmės ir nė lašo moralės.

Pasislėpęs namų šešėliuose Sabrė žvelgė į Hojbro aikštę, kurioje susirinkusi minia stebėjo, kaip gaisrininkai tramdo siautėjančią ugnį. Naktinis šaltukas gnaibė jo skruostus. Ruduo Danijoje tėra trumpa įžanga į žiemos speigus ir, pašiurpęs vien nuo minties, Sabrė greitai susigrūdo kumščius į kišenes.

Būtina sudeginti viską, ką Kotonas Malounas pasiekė per pastaruosius metus. Nieko asmeniška. Toks darbas. Jeigu Malounas neduos ko prašomas, tą vaiką teks nužudyti.

Už Sabrės stovėjęs olandas – skambinęs Malounui – užsikosėjo. Tačiau neištarė nė žodžio. Tai buvo viena Sabrės sąlygų. Kalbėk tik tada, kai klausia. Tuštiems plepalams Sabrė neturėjo nei laiko, nei noro.

Jis stebėjo ugnies spektaklį dar keletą minučių. Paskui pasilenkė prie mikrofono ir sušnabždėjo:

– Būkite pasiruošę. Mes žinome, kur jie išvyko, o jūs žinote, ką daryti.

V SKYRIUS

4:00

MALOUNAS SUSTABDĖ AUTOMOBILĮ priešais Kristiangadę. Tai buvo didžiulis Henriko Torvaldseno dvaras rytinėje Danijos Zelandijos salos pakrantėje šalia Oresundo sąsiaurio, maždaug dvidešimt mylių į šiaurę nuo Kopenhagos. Malounas vairavo paskutinio modelio mazdą, kurią paprastai laikydavo už kelių kvartalų nuo knygų parduotuvės.

Bėgdamas nuo kaimyninio namo stogo jis spėjo pamatyti, kaip ugniagesiai puola malšinti milžinišką ugnį, ryjančią jo namą. Skaudžiai suvokė, kad neteko visų knygų. Ko nesunaikins liepsna, pribaigs karštis ir dūmai. Žvelgdamas į sparčiai pelenų krūva virstantį pastatą pajuto, kaip kaupiasi pyktis, tačiau tuoj pat prisiminė, ką buvo seniai išmokęs. Neimk nekęsti savo priešo. Neginčijama taisyklė. Teisingai. Nereikia nekęsti. Reikia galvoti.

Bet su Pamela tai buvo neįmanoma.

– Kas čia gyvena? – paklausė ji.

– Draugas.

Pakeliui Pamela bandė jį kamantinėti visokiausių dalykų, tačiau Malounas beveik nieko nepasakojo. Jos pyktis ir nepasitenkinimas augo sulig kiekviena minute. Jis neturi laiko jai aiškinti. Pirmiausia jam reikėjo pasikalbėti su kitu žmogumi.

Tamsus trijų aukštų pastatas buvo tikras daniško baroko atspindys – pastatytas iš smiltainio plytų ir uždengtas grakščiai išgaubtu variniu stogu. Vienas namo sparnas žvelgė į sausumą, kitas – į jūrą. Prieš tris šimtus metų dvarą pastatė vienas Torvaldseno protėvių, prieš tai sugalvojęs, kaip iš bevercių durpių pagaminti stiklo gamybai skirtą kurą ir iš to susikrovęs nemenką kapitalą. Paskesnės Torvaldsenų kartos liko ištikimos šiam šeimos verslui, ilgainiui išaugusiam į masinę stiklo gamybą su didžiausiu Danijos stiklo fabriku „Adelgade Glasvaerker". Jo skiriamasis simbolis buvo du apskritimai su linija apačioje. Dabar šiuolaikiškam konglomeratui vadovavo šeimos galva Henrikas Torvaldsenas. Žmogus, tiesiogiai prisidėjęs prie Kotono Malouno sprendimo įsikurti Danijoje.

Malounas žengė prie aukštų masyvių lauko durų. Varpeliai, kurių melodija priminė Kopenhagos katedros varpų vidudienio skambesį, pranešė apie atvykimą. Malounas dar kartą paspaudė mygtuką, tada pabeldė. Viename viršutinių aukštų langų įsižiebė šviesa. Tada dar viename. Netrukus pasigirdo rakinamų durų garsas. Jos prasivėrė. Prieš jį stovintis žmogus aiškiai buvo pažadintas iš miego, tačiau jo vario spalvos plaukai tvarkingai sušukuoti, medvilninis chalatas – nesuglamžytas, o veide sustingusi mandagi klausiama išraiška.

Tai buvo Jesperis, Torvaldseno dvaro kamerdineris ir ekonomas.

– Pažadink jį, – pasakė Malounas daniškai.

– Gal galėčiau sužinoti tokio netikėto prašymo ketvirtą valandą ryto tikslą? – mandagiai pasiteiravo Jesperis.

– Atidžiau pažvelk į mane, – atsakė suodžiais išsitepęs ir prakaitu permirkęs Malounas. – Dabar aišku?

– Manyčiau, taip, – atsakė Jesperis.

– Mes lauksime darbo kabinete. Man reikia pasinaudoti jo kompiuteriu.

Pirmiausia Malounas surinko savo daniško elektroninio pašto adresą norėdamas patikrinti, ar buvo atsiųsta dau-

giau žinučių, tačiau pašto dėžutė buvo tuščia. Tada surinko slaptažodį, kurį jam davė buvusi viršininkė Stefani Nel, ir pateko į slaptąjį Magelano organizacijos serverį. Malounas buvo atsistatydinęs ir nebedirbo Teisės departamente, tačiau atsilygindama už tai, ką jis neseniai padarė dėl jos Prancūzijoje, Stefani pasirūpino, kad Kotonas galėtų su ja susisiekti tiesiogiai. Paskaičiavęs laiko skirtumą – Atlantoje dabar buvo dešimta valanda vakaro – jis žinojo, kad žinutė pasieks ją iš karto.

Tą akimirką prasivėrė durys, ir į kabinetą vilkdamas kojas įėjo Henrikas Torvaldsenas. Netgi tokią ankstyvą valandą senasis danas atrodė nepriekaištingai. Jo trumpą sulinkusį kūną – nugara seniai „nebeklausė" – slėpė keliais dydžiais per didelis moliūgo spalvos megztinis. Tankūs sidabriniai plaukai buvo glotniai sušukuoti į vieną pusę, antakiai stori ir neklusnūs. Burną ir kaktą įrėmino gilios raukšlės, o išblyškęs veidas, atrodė, niekada nematė saulės. Malounas žinojo, kad danas retai išlįsdavo į dienos šviesą. Žemyne, kur šeimų turtai vertinami milijardais, Henriko Torvaldseno pavardė puikavosi turtuolių sąrašų viršūnėse.

– Kas atsitiko, Kotonai? – paklausė Torvaldsenas.

– Henrikai, tai – mano buvusi žmona Pamela.

Torvaldsenas pažvelgė į moterį ir nusišypsojo.

– Malonu susipažinti, – pasakė jis.

– Neturime laiko mandagybėms! – pareiškė Pamela. – Mums reikia kuo greičiau surasti Garį!

Torvaldsenas vėl pasisuko į Kotoną.

– Atrodai siaubingai. O ji, – mostelėjo į Pamelą, – atrodo nerami.

– Nerami?! – neištvėrė Pamela. – Aš ką tik iššokau iš degančio pastato, mano sūnus pagrobtas, dėl sutrikusio paros ritmo jaučiuosi išsekusi, be to, nevalgiau porą dienų!

– Aš pasistengsiu, kad jums greitai paruoštų šilto maisto, – pasakė Torvaldsenas tokiu balsu, lyg jo namuose tokie dalykai kartotųsi kas naktį.

– Aš nenoriu valgyti! – atkirto Pamela. – Aš noriu pamatyti sūnų!

Malounas trumpai papasakojo Torvaldsenui, kas atsitiko Kopenhagoje, tada tarė:

– Bijau, kad pastatas visiškai sugriuvo.

– Tai tik maža bėda, – atsakė Torvaldsenas.

Po šių senojo dano žodžių Malounas vos šyptelėjo. Būtent dėl to jis ir mėgo Torvaldseną. Kad ir kas nutiktų, visada palaikys.

Pamela vaikštinėjo pirmyn atgal tarsi narve įkalinta liūtė. Malounas tik dabar pastebėjo, kad ji gerokai sulieknėjo. Ji visada buvo dailios figūros, ilgais rausvais plaukais, ir laikas beveik nepalietė jos baltos šlakuotos odos. Dabar Pam drabužiai buvo netvarkingi kaip ir jos nervai – tačiau iš esmės ji atrodė taip pat nuostabiai kaip ir prieš daugelį metų, kai Malounas ją vedė tik įstojęs į karinį jūrų laivyną. Tokia buvo Pamela – puiki išorė, tačiau gana sudėtinga asmenybė. Štai ir dabar nuostabios mėlynos akys, paraudusios nuo ašarų, darė ją panašią į ledinę furiją. Apskritai Pamela buvo išmintinga ir šiuolaikiška moteris, tačiau šią akimirką atrodė sutrikusi, apstulbusi, supykusi ir išsigandusi. Malouno nuomone, tai nebuvo gerai.

– Ko tu lauki? – nerimo ji.

Malounas pažvelgė į monitoriaus ekraną. Kompiuteris buvo pasirengęs prisijungti prie pagrindinio Magelano organizacijos serverio, tačiau Malounas nebebuvo aktyvus vartotojas, ir jo užklausa, žinoma, buvo peradresuota tiesiai Stefani, kad ši leistų prisijungti. Malounas žinojo, kad vos pamačiusi, kas kviečia, Stefani iš karto atsilieps.

– Tai toks buvo tavo darbas? – nerimo Pamela. – Tavo namus degina, į tave šaudo, nes prisidirbai?! Klausiu, ką tu padarei? Pažiūrėk, kaip mes dabar atrodome ir kur atsidūrėme!

– Ponia Maloun, – tarė Henrikas.

– Nevadinkite manęs šitaip! – sušnypštė moteris. – Turėjau pasikeisti šitą pavardę! Ketinau tai padaryti, kai skyrėmės.

Bet kur tau! Nenorėjau, kad mano pavardė skirtųsi nuo Gario. Apie tėvą jam negaliu ištarti nė vieno blogo žodžio! Taip, Kotonai, berniuko akyse tu esi ne žmogus, o Dievas. Man tu baisiausias žmogus, kokį kada nors buvau sutikusi!

Akivaizdu, kad Pamela norėjo ginčytis, ir, jeigu būtų turėjęs laiko, Malounas būtų suteikęs jai tą malonumą.

Tuo metu kompiuteris skimbtelėjo, ir ekrane pasirodė Magelano organizacijos puslapis. Kotonas surinko slaptažodį ir po kelių akimirkų prisijungė prie tiesioginio ryšio linijos. Ekrane pasirodė žodžiai: TAMPLIERIŲ ORDINAS. Tai buvo slaptasis Stefani kodas. Malounas surinko: `FONTANŲ VIENUOLYNAS`. Taip vadinosi vietovė, kur jiedu su Stefani prieš keletą mėnesių surado viduramžių ordino liekanų. Po kelių sekundžių ekrane nušvito klausimas: Kas atsitiko, Kotonai?

Malounas trumpai aprašė pastaruosius įvykius. Stefani atsakė:

Prieš keletą mėnesių atsirado spraga – įsilaužta į slaptųjų bylų archyvą.

`Paaiškinsi daugiau?`

Ne dabar. Nenorime, kad kas nors apie tai sužinotų. Turiu kai ką patikrinti. Niekur nedink, netrukus susisieksiu su tavimi. Kur esi?

`Tavo mylimo dano namuose.`

Perduok jam mano linkėjimus.

Malounas išgirdo už nugaros stovinčio Torvaldseno prunkštelėjimą. Jis puikiai žinojo, kad Stefani ir Henrikas lyg išsiskyrusių tėvų pora pakentė vienas kitą tik dėl jo.

– Tai sėdėsime ir lauksime? – paklausė Pamela stovėdama už Malouno nugaros ir skaitydama žinutes.

– Būtent tai ir darysime, – ramiai atsakė Malounas.

Pamela apsisuko ir nėrė prie durų.

– Gali čia sau sėdėti! – tėškė ji. – O aš ketinu šį bei tą nuveikti!

– Pavyzdžiui? – paklausė Malounas.

– Einu tiesiai į policiją!

Pamela truktelėjo duris. Už jų stovėjo kaip visada tylus Jesperis. Ji piktai nužvelgė kamerdinerį.

– Traukis iš kelio!

Jesperis nė nemanė pasijudinti.

Pamela atsisuko, metė žvilgsnį į Henriką ir pagrasino:

– Pasakykite savo tarnui, kad pasitrauktų. Arba aš pati jį patrauksiu!

– Maloniai leidžiu pamėginti, – pasakė Torvaldsenas.

Malounas buvo patenkintas, kad Henrikas ramiai reagavo į Pamelos šėliojimą.

– Pamela, – tarė jis, – mano kantrybės taurė perpildyta kaip ir tavo, tačiau policija bus bejėgė. Mes turime reikalų su profesionalu, kuris mus aplenkęs mažiausiai dvi dienas. Kad galėčiau padėti Gariui, man reikia informacijos.

– Kai pagrobė Garį, tu neišliejai nė ašaros. Niekaip nesureagavai! Kaip visada! Jis tau nerūpi!

Šie žodžiai įžeidė Malouną. Ypač dėl to, kad juos ištarė moteris, kuri vos prieš du mėnesius kuo abejingiausiai pareiškė, kad jis nėra jų sūnaus tėvas. Malounas buvo tvirtai nusprendęs, kad toji žinia nieko nereiškia, nes jis myli Garį, – berniukas buvo ir visada išliks *jo* sūnus, – tačiau melas smarkiai pakeitė jo nuomonę apie buvusią žmoną. Pyktis ėmė gniaužti Malounui gerklę.

– Gal jau liausies? – pratrūko jis. – Ir taip viską sujaukei! Privalėjai paskambinti man iš karto, kai tai atsitiko. Jei esi tokia velniškai protinga, galėjai susisiekti su manimi arba Stefani. Ji irgi Atlantoje. Užuot tai padariusi, padovanojai tiems niekšams dvi dienas! Neturiu nei laiko, nei jėgų kovoti ir su jais, ir su tavimi. Dabar sėsk ir patylėk!

Kurį laiką Pamela stovėjo nejudėdama ir kažką mąstydama. Galiausiai pasidavė. Lėtu žingsniu nuėjo prie odinės sofos ir nuleidusi galvą atsisėdo.

Jesperis išėjo iš kabineto ir tyliai uždarė duris.

– Pasakyk man vieną dalyką, – žiūrėdama į grindis ramesniu balsu paprašė Pamela. Jos veidas atrodė šaltas kaip marmuras.

Malounas nutuokė, ką ji norėjo sužinoti.

– Kodėl neduodu pagrobėjui, ko prašomas? Tai nėra paprasta.

– Bet vaiko gyvybei gresia pavojus!

– Jis ne šiaip sau vaikas, Pamela. Jis – *mūsų* sūnus.

Ji nieko neatsakė. Galbūt pagaliau suvokė, kad jis teisus? Prieš pradėdami veikti jie turi gauti informacijos. Malounas priverstas laukti atsakymo. Kaip ir kitą dieną po baigiamųjų teisės mokyklos egzaminų. Arba, kai pasiprašė perkeliamas iš karinio jūrų laivyno į Magelano organizaciją. Arba, kai įsiveržęs į Stefani Nel kabinetą įteikė atsistatydinimo pareiškimą.

Laukimas, viltys ir norai visada susiję su nežinia.

Taigi Malounas tyliai mintijo, ką šiuo metu daro Stefani.

VI SKYRIUS

VAŠINGTONAS

PIRMADIENIS, SPALIO 3-IOJI

22:30

PAGALIAU STEFANI NEL LIKO VIENA. Jos veidas buvo rūškanas, ir ji nenorėjo, kad kas nors, ypač iš viršenybės, matytų ją susirūpinusią. Ji stengdavosi neimti giliai į širdį to, kas vyksta aplink, tačiau Gario Malouno pagrobimas ją sukrėtė. Stefani buvo atvykusi į sostinę darbo reikalais ir ką tik grįžusi iš vakarienės su nacionalinio saugumo patarėju. Kongrese buvo siūlomos Saugumo politikos įstatymo pataisos. Laikinojo galiojimo terminas ėjo į pabaigą, todėl administracija ruošėsi kovai. Išvakarėse sekmadieninėje pokalbių laidoje dalyvavę keli aukšto rango pareigūnai smerkė kritikus, o rytiniai laikraščiai išspausdino straipsnius, – žinoma, ne be administracijos pagalbos. Stefani buvo iškviesta iš Atlantos, kad padėtų rytdienos susitikime su senatoriais lobistais. Šiandieninis susirinkimas tebuvo apšilimas – kiekvienas turėjo progą išgirsti, ką ji ketino pasakyti ryt.

Stefani nekentė politikų.

Jai teko patarinėti teisės klausimais trims prezidentams, tačiau sunkiausia buvo susikalbėti su pastarąja administracija. Neabejotinai dešiniųjų pažiūrų ir kasdien dar labiau į dešinę

krypstantis dabartinis prezidentas, išsikovojęs antrąją kadenciją, regis, nutarė praleisti likusius trejus metus Baltuosiuose rūmuose tegalvodamas apie savo politinį palikimą ir sau pritiksiančią epitafiją: „Žmogus, sunaikinęs terorizmą".

Stefani tai buvo nė motais.

Prezidentai ateina ir išeina.

Susitikimo metu ji patikino nacionalinio saugumo patarėją, jog ryte bus gera mergaitė ir Kapitolijaus kalvoje kalbės tai, ką reikia.

Tačiau tada ji dar nežinojo, kad pagrobtas Kotono Malouno sūnus.

TORVALDSENO DARBO KABINETE šaižiai suskambęs telefonas suerzino Malouną. Henrikas atsiliepė:

– Malonu tave girdėti, Stefani, – žaismingai pasakė jis. – Aš taip pat tave myliu. Taip, Kotonas čia.

– Kalbėk, – sugriebęs aparatą tarė Malounas.

– Darbo dienos šventės išvakarėse mes pastebėjome sistemos spragą, kuri, kaip paaiškėjo, atsirado kur kas anksčiau. Kažkas naršė po slaptas bylas ir ypač domėjosi viena jų...

Malounas žinojo, apie kurią bylą kalba Stefani.

– Ar bent suvoki, į kokį pavojų įstūmei mano sūnų, nuslėpusi tai nuo manęs?!

Kitame ryšio gale įsivyravo tyla.

– Atsakyk, Stefani! Kalbėk su manim, po velnių!

– Kotonai, aš negaliu. Tu žinai, kodėl. Pasakyk, ką ketini daryti?

Malounas suprato, ką reiškia jos klausimas. Ar jis ketina atskleisti tiesą apie Aleksandrijos ryšininką skambinusiajam mobiliuoju.

– Kodėl neturėčiau? – paklausė Kotonas.

– Tu esi vienintelis, galintis atsakyti į šį klausimą, – atsakė Stefani.

– O dėl ko verta rizikuoti savo sūnaus gyvybe? Noriu žinoti visą tiesą. Tiesą, kurios man nepapasakojai prieš penkerius metus.

– Aš taip pat norėčiau žinoti, – tarė Stefani, – ji buvo nuslėpta ir nuo manęs.

Šią dainelę Kotonas jau buvo girdėjęs.

– Nenervink manęs. Nesu nusiteikęs žaisti!

– Sakau tau aiškiai ir be užuolankų. Man niekas nieko nepasakojo. Tu pasiprašei įleidžiamas, ir aš sutikau. Jau susisiekiau su generaliniu prokuroru, taigi atsakymus gausiu.

– Kaip išvis kas nors galėjo sužinoti apie ryšininką? – neatlyžo Kotonas. – Tai buvo įslaptinta informacija. Toks buvo susitarimas.

– Puikus klausimas, – pastebėjo Stefani.

– Tu vis dar neatsakei, kodėl man nieko nepranešei apie įsilaužimą.

– Taip, Kotonai, neatsakiau.

– Tu nepagalvojai, jog jie supras, kad aš esu vienintelis žmogus Žemėje, žinantis apie ryšininką? Tau tai neatėjo į galvą?

– Kaip aš išvis galėjau numanyti?

– Privalėjai! Todėl, kad turi dvidešimties metų darbo patirtį. Todėl, kad nesi visiška kvailė. Todėl, kad mudu esame draugai. Todėl, kad... – Malounas švokštė, – todėl, kad tavo kvailumas gali kainuoti mano sūnaus gyvybę!

Jis matė, kaip jo žodžiai suerzino Pamelą, ir išsigando, kad ši vėl nepratrūktų.

– Viską suprantu, Kotonai, – pasakė Stefani.

Malounas neketino leistis raminamas.

– Nuostabu, pasijutau daug geriau!

– Nenoriu ginčytis, Kotonai, tačiau kai ką tau pasiūlysiu. Švedijoje yra mano agentas. Ryt priešpiet jis bus Danijoje ir viską tau papasakos.

– Kur ir kada.

– Jis siūlo susitikti Kronborgo pilyje. Vienuoliktą valandą ryto.

Kotonas žinojo tą vietą. Niūri plynaukštė virš Oresundo jūros. Šekspyras šiai vietai suteikė nemirtingumą, pilyje įkurdinęs Hamletą. Dabar tai viena labiausiai turistų lankomų vietų visoje Skandinavijoje.

– Būsiu.

– Kotonai, padarysiu viską, ką galiu, kad tau padėčiau, – pažadėjo Stefani.

– Tai mažiausia, ką gali padaryti, – atsisveikindamas metė Kotonas.

Ir padėjo ragelį.

VII SKYRIUS

VAŠINGTONAS

SPALIO 4-OJI, ANTRADIENIS

4:00

STEFANI ĮŽENGĖ PRO JUNGTINIŲ AMERIKOS VALSTIJŲ generalinio prokuroro O. Brento Grino namų duris. Automobilis ką tik atvežė ją į Džordžtauną. Stefani paskambino prokurorui dar gerokai prieš vidurnaktį, trumpai išdėstė, kas atsitiko, ir paprašė kuo greičiau susitikti. Prokurorui reikėjo laiko viskam apmąstyti, tad jai neliko nieko kita, tik laukti.

Grinas laukė jos savo kabinete.

Jis dirbo prezidentui visą pirmąją kadenciją ir buvo vienas iš nedaugelio kabineto narių, sutikusių pasilikti antrajai. Populiarus krikščionių ir konservatorių advokatas – Naujosios Anglijos bakalauras ir jokios su jo vardu susijusio skandalo dėmelės. Net tokį ankstyvą metą Grinas buvo žvalus ir pasitempęs. Jo smaili barzdelė ir plaukai buvo preciziškai sušukuoti ir sulyginti, vilkėjo firminį dryžuotą kostiumą. Grinas šešerius metus dirbo Kongrese, o prieš pradėdamas tarnybą prezidento kanceliarijos Teisės departamente buvo Vermonto valstijos gubernatorius. Už savo sąžiningumą ir tiesumą mėgstamas abiejų partijų politikų, tačiau įgimtas

santūrumas tarsi neleido jam kilti aukščiau generalinio prokuroro posto.

Stefani anksčiau niekada neteko lankytis Grino namuose. Ji įsivaizdavo, kad jie bus visiškai paprasti, gal net šiek tiek asketiški, artimi jo paties asmenybei. Tačiau viduje buvo malonu ir jauku – prislopinti rausvi, rusvai pilki, šviesiai žali tonai derėjo su kaštoniniais bei oranžiniais atspalviais. „Hemingvėjaus" efektas, pastaruoju metu intensyviai reklamuojamas vieno Atlantos baldų parduotuvių tinklo.

– Šis reikalas netgi tau neįprastas, Stefani, – pasisveikinęs pasakė Grinas. – Gal turi daugiau žinių iš Malouno?

– Kiek žinau, ilsėjosi prieš vykdamas į Kronborgą. Turint omenyje laiko skirtumą, tikriausiai jis jau pakeliui į ten, – atsakė Stefani.

Grinas pasiūlė jai atsisėsti.

– Atrodo, ši problema smarkiai eskaluojama, – tarė jis.

– Brentai, turėjome apie tai pasikalbėti anksčiau. Kažkas iš aukštai prisikasė iki mūsų slaptųjų duomenų bazės. Mes žinome, kad jis nusikopijavo visą Aleksandrijos bylą.

– FTB jau aiškinasi.

– Nė velnio. Šefas taip giliai prezidento subinėj. Nėra jokio pavojaus, kad tai kas nors iš Baltųjų rūmų.

– Kaip visada vaizdingai, bet tiksliai, – šyptelėjo Grinas. – Deja, tai viskas, kas mums leidžiama.

– Mes galėtume patys išsiaiškinti, – tarė Stefani.

– Nieko gera neišeis. Tik rūpesčių prisidarysime.

– Tai mano duona kasdienė.

Grinas nusišypsojo:

– Taip, tikrai. Man įdomu, ką tu iš tikrųjų žinai apie tą Aleksandrijos bylą?

– Kai prieš penkerius metus siunčiau Kotoną į tą pragarą, maniau, kad man nereikia visko žinoti. Juk tai įprasta. Dažnai susiduriu su panašiais dalykais ir manęs tai nė kiek nejaudino. Bet dabar noriu žinoti.

Grinas atrodė susimąstęs.

– Tikriausiai pažeisiu visus įmanomus federalinius įstatymus, – prabilo jis, – bet tu teisi: metas tau sužinoti.

MALOUNAS ŽVALGĖSI PO UOLĖTĄ KRONBORGO AUKŠTUMĄ. Kadaise grėsmingi pabūklai pro gynybinės sienos angas taikėsi į sąsiauriu iš Baltijos įplaukiančius svetimšalių laivus, gausiai papildydavusius Danijos iždą. Dabar rusvai gelsvos sienos niūrios stūksojo žydro dangaus fone. Miestui nebereikia galingos tvirtovės – dabar tai tik Šiaurės renesanso stiliaus pastatas su aštuoniakampiais bokštais, dangų rėžiančiomis smailėmis ir pažaliavusiais vario stogais. Greičiau olandiška nei daniška architektūra. Nieko nuostabaus – Malounas žinojo, kad šešioliktajame amžiuje pilį įrengė Nyderlandų architektai ir menininkai. Jam patiko ši vieta. Populiariose žmonių susibūrimo vietose yra daugiau galimybių likti nepastebėtam. Per ilgus tarnybos metus jis daug kartų tuo įsitikino.

Kelionė į Šiaurę iš Kristiangadės truko tik penkiolika minučių. Torvaldseno valdos buvo pusiaukelėje tarp Kopenhagos ir Elsinoro – judraus uosto, įsikūrusio visiškai greta Kronborgo. Malounui buvo tekę lankytis abiejuose – ir Kronborge, ir Elsinore. Jam patiko vaikščioti jų paplūdimiais ir rinkti į krantą išmesto gintaro gabalėlius – puiki pramoga sekmadienio popietę. Šį kartą apsilankymo tikslas buvo visiškai kitas. Malounas buvo įsitempęs. Pasirengęs kovai.

– Ko mes laukiame? – nepatenkinta veido išraiška paklausė Pamela.

Malounas buvo priverstas pasiimti ją kartu. Iš pradžių ji maldavo, paskui ėmė grasinti, kad pridarys jam dar daugiau rūpesčių, jeigu ją paliks. Jis puikiai suprato jos nenorą likti su Torvaldsenu ir laukti. Įtampa, nerimas ir jį varė iš proto.

– Tas žmogus pasirodys vienuoliktą, – pasakė jis.

– Mes gaištame brangų laiką.

– Nusiramink, dar nesugaišome nė minutėlės, – atsakė Malounas.

Po pokalbio su Stefani jam pavyko keletą valandų nusnūsti. Jis niekuo nepadės Gariui, jei bus mirtinai pavargęs. Pabudęs persirengė kitais drabužiais iš kuprinės, tada jiedu su Pam šiek tiek užkando.

Taigi jis buvo pasirengęs.

Malounas pažvelgė į laikrodį: be dešimties minučių pusė vienuoliktos.

Automobilių stovėjimo aikštelė beveik pilna. Netrukus atvyks ir autobusai. Žmonės nori pamatyti Hamleto pilį.

Jam rūpėjo ne tai.

– Eime, – pasakė.

– Aleksandrijos ryšininkas, – tarė Grinas, – yra žmogus vardu Džordžas Hadadas. Biblijos žinovas iš Palestinos.

Stefani buvo girdėjusi tą vardą. Hadadas asmeniškai pažinojo Malouną ir prieš penkerius metus kreipėsi į jį prašydamas pagalbos.

– Kokia yra Gario Malouno gyvybės kaina? – paklausė ji.

– Prarastoji Aleksandrijos biblioteka.

– Tu tikriausiai juokauji!

Grinas ramiai linktelėjo.

– Hadadas buvo įsitikinęs, kad žino, kur ji yra, – pasakė jis.

– Ir kaip tai susiję su dabartimi? – mėgino suprasti Stefani.

– Tiesą pasakius, net labai susiję. Toje bibliotekoje buvo saugomi didžiausi pasaulio išminties lobiai. Ji egzistavo šešis šimtmečius, kol septintojo šimtmečio viduryje musulmonai užvaldė Aleksandriją ir sunaikino viską, kas buvo priešiška islamui. Pusę milijono pergamentų, senovinių rankraščių, žemėlapių! Laimė, dalis kopijų išliko. Klausi, kaip tai susiję su dabartimi? Nė vienas žmogus niekada neregėjo nė skiautelės likusių rankraščių.

– Bet Hadadas kažką rado?

– Jis taip spėja. Šis žmogus ilgai studijavo Bibliją. Nežinau, ką jam pavyko atskleisti, tačiau jo teorijos įrodymų esą reikia ieškoti... pačioje prarastojoje bibliotekoje.

– Bet iš kur jis tai žino?

– Galiu tik pakartoti – nežinau. Bet prieš penkerius metus, kai mūsų žmonės iš Vakarų Kranto Sinajuje ir Jeruzalėje paprašė, atrodo, tokio nekalto dalyko – vizų ir leidimų kasinėti bei patekti į archyvus, izraeliečiai tiesiog įsiuto. Būtent tuo metu Hadadas ir paprašė Malouno pagalbos.

– Tai buvo viena tų „aklųjų" misijų, kurių aš taip nemėgstu, – pasakė Stefani.

„Akloji" misija reiškė, kad Malounas turėjo saugoti Hadadą ir ničnieko neklausinėti. Stefani prisiminė, kad Malounui toji situacija taip pat nepatiko.

– Hadadas pasitikėjo tik Malounu, – tęsė Grinas. – Kotonas jį kažkur paslėpė ir yra vienintelis, žinantis, kur jį rasti. Administracija nesistengė paslėpti Hadado, kol galėjo kontroliuoti priėjimą prie jo.

– Ir kam jiems to reikėjo? – pasiteiravo Stefani.

Grinas papurtė galvą.

– Nežinia. Tačiau yra šis tas, už ko galima užsikabinti. Kas gali būti pastatyta ant kortos.

Stefani įdėmiai klausėsi.

– Skaitydamas vieną pranešimą paraštėje pastebėjau ranka rašytą pastabą: „Pradžios knyga 13:14–17". Ar žinai, ką tai reiškia?

– Nelabai išmanau Bibliją, – prisipažino Stefani.

– Ir Viešpats tarė Abromui: „Dabar pakelk akis ir pasižiūrėk iš tos vietos, kurioje stovi, į šiaurę ir į pietus, į rytus ir į vakarus, nes visą kraštą, kurį matai, amžinai atiduosiu tau ir tavo palikuonims."

Šitai Stefani puikiai žinojo. Tas pažadas amžiams suteikė žydams teisę gyventi Šventojoje Žemėje.

– Abromas susivyniojo savo palapinę ir persikėlė prie Mamrės ąžuolų. Ten jis pastatė aukurą Viešpačiui, – tęsė Grinas. – Šian-

dien toje vietoje Vakarų Krante įsikūręs Hebrono miestas – žemė, kurią Dievas atidavė žydams. Abromas tapo Abraomu. Ši trumputė Biblijos ištrauka ir nusako nesutarimų Vidurio Rytuose esmę.

Šitai Stefani taip pat žinojo. Vidurio Rytų konfliktas nebuvo politinė žydų ir arabų kova, kaip daugelis manė. Tai – amžinas ginčas, kai kiekviena pusė savaip aiškina Dievo žodį.

– Yra dar vienas įdomus faktas, – vėl prabilo Grinas. – Netrukus po to, kai Malounas paslėpė Hadadą, Saudo Arabijos valdžia pasiuntė buldozerius į Vakarų Arabiją, kad nuo žemės paviršiaus nušluotų miestus vieną po kito. Siaubingas niokojimas truko net tris savaites. Žmonės buvo iškeldinti, pastatai sulyginti su žeme. Neliko nė žymės, jog ten būta miesto. Tai uždara šalies teritorija, todėl žiniasklaida apie šį įvykį nesužinojo.

– Kodėl jie tai padarė? – paklausė Stefani. – Netgi arabams tai – kraštutinis poelgis.

– To niekas niekada nepaaiškino, – atsakė Grinas, – bet panašu, kad viskas buvo daroma labai apgalvotai.

– Brentai, mums reikia daugiau žinių, – pasakė Stefani. – Ypač Kotonui. Jis turi priimti svarbų sprendimą.

– Prieš valandą kalbėjausi su nacionalinio saugumo patarėju. Neįtikėtina, bet jis žino mažiau nei aš! Lyg ir girdėjęs apie ryšininką, tačiau pasiūlė pasikalbėti su kitu žmogumi.

– Su Lariu Deiliu, – iškart atspėjo Stefani.

Lorensas Deilis dirbo nacionalinio saugumo patarėjo pavaduotoju ir buvo prezidento bei viceprezidento aplinkos žmogus. Jis niekada nedalyvaudavo sekmadieninėse televizijos pokalbių laidose, jo nebuvo matyti nei CNN, nei „Fox", nei kitų kanalų transliuojamose žiniose. Jis buvo įtakingas užkulisių veikėjas, tarpininkas tarp Baltųjų rūmų ir visų kitų politinės arenos dalyvių.

Tai ir buvo problema.

– Aš nepasitikiu tuo žmogumi, – tarė Stefani.

Grinas žvelgė į ją pilkomis skvarbiomis akimis netardamas nė žodžio ir laukdamas, ką ji dar pasakys.

– Mes nebekontroliuojame Malouno, – paaiškino ši. – Jis elgsis taip, kaip jam reikia. Dabar jį valdo pyktis.

– Kotonas – *profas*.

– Profesionalumas yra niekas, kai kėsinamasi sugriauti tavo asmeninį gyvenimą, – atrėmė Stefani.

Ji kalbėjo iš patirties.

– Malounas vienintelis žino, kur yra Džordžas Hadadas, – pasakė Grinas. – Viskas jo rankose.

– Būtent tai jį ir slegia.

Grinas įdėmiai žvelgė į Stefani.

Ji žinojo, kad jos dvejonės atsispindi veide.

– Sakyk, Stefani, kodėl tu nepasitiki manimi?

VIII SKYRIUS

OKSFORDŠYRAS, ANGLIJA

9:00

DŽORDŽAS HADADAS STOVĖJO MINIOJE ir kartu su visais klausėsi ekspertų puikiai žinodamas, kad jie neteisūs. Renginiu buvo siekiama atkreipti žiniasklaidos dėmesį į Tomo Beinbridžo muziejų ir mažai žinomus Blečlėjaus parko kriptų tyrinėtojus. Suprantama – tie vyrai ir moterys Antrojo pasaulinio karo metu dirbo visiškai slaptai. Jie iššifravo garsiosios vokiečių „Enigmos" kodą ir pagreitino karo baigtį. Gaila, kad jų istorija nebuvo paviešinta anksčiau; daugelis jų jau mirę, o likusieji gyvi buvo seni ir jiems tai neberūpėjo. Hadadui buvo pažįstamas jų nusivylimo jausmas. Jis taip pat senas, beveik aštuoniasdešimties sulaukęs akademikas. Buvo laikas, kai ir jis dirbo visiškai slaptai.

Ir padarė neįtikėtiną atradimą.

Jo jau seniai niekas nevadino Džordžu Hadadu. Jis yra turėjęs tiek slapyvardžių, kad visų nė neprisiminė. Jau penkerius metus gyveno pogrindyje negaudamas jokių žinių. Viena vertus, tai buvo gerai. Kita vertus, tyla jį varė iš proto. Ačiū Dievui, bent vienas žmogus žinojo, kad jis gyvas, ir Hadadas šiuo žmogumi besąlygiškai pasitikėjo.

Netgi buvo pasirengęs dėl jo numirti.

Šiandien jis išėjo iš namų smalsumo genamas. Norėjo pasiklausyti tų vadinamųjų ekspertų. Laikraštyje „The Times" Hadadas perskaitė renginio programą ir turėjo pripažinti, kad britai – nepakartojami. Jie tiesiog sukurti tokiems renginiams. Viskas kruopščiai surežisuota pagal Holivudo standartus. Daugybė besišypsančių veidų, kostiumų, dešimtys televizijos kamerų ir diktofonų. Hadadas pasistengė atsistoti taip, kad liktų objektyvų nematomas. Tai nebuvo sunku, nes minios žvilgsniai krypo į paminklą.

Dvaro parke bolavo aštuonios statulos, kurias 1784 metais pastatė tuometinis grafas Tomas Beinbridžas. Hadadas žinojo jo šeimos istoriją. 1624-aisiais Beinbridžai Oksfordšyre nusipirko bukmedžiais apaugusį šešių šimtų hektarų žemės sklypą ir jo viduryje pasistatė neįtikėtino dydžio jakobinų stiliaus dvarą. Vėlesnės Beinbridžų kartos valdė dvarą iki 1848 metų, galiausiai dėl ilgą laiką nesumokėtų mokesčių jis atiteko valdžiai. Karalienė Viktorija pavertė pastatą bei aplinkui plytintį parką muziejumi. Nuo tada lankytojai gali apžiūrėti kambarius su anos epochos baldais, pasimėgauti šimtamečių medžių teikiamu pavėsiu ir mėginti pajusti, koks gyvenimas čia kadaise virė. Dvaro bibliotekos interjeras buvo laikomas vienu geriausių iš visų aštuonioliktojo amžiaus bibliotekų. Tačiau daugelis lankytojų čia ateidavo ne dėl jos, o dėl paslaptingosios Beinbridžų menės. Dvidešimt pirmo amžiaus turistai labai mėgsta paslaptis.

Hadadas žvelgė į balto marmuro altaną.

Jis žinojo, kad jos viršų puošia mažai žinomas dailininko Nikola Puseno 1640 m. paveikslas „Arkadijos piemenys II" – atvirkščias ankstesnio jo paveikslo „Arkadijos piemenys" atvaizdas. Jame pavaizduota moteris, žiūrinti į tris piemenis, kurie apstoję akmeninį antkapį bando perskaityti ant jo iškaltas raides. ET IN ARCADIA EGO. Hadadas žinojo, ką reiškia žodžiai. „Taip pat Arkadijoje I". Mįslingas, nedaug sakantis užrašas. Žemiau buvo kita mįslė – iškalta raidžių eilutė:

D O.V.O.S.V.A.V.V. M

Hadadas žinojo, kad naujaamžininkai ir sąmokslo teoretikai stengėsi iššifruoti šį užrašą nebe pirmus metus – nuo tada, kai apie jį prieš dešimtmetį parašė muziejun atklydęs laikraščio „The Guardian" žurnalistas.

– Sveikiname jus visus, atvykusius į Beinbridžų muziejų, – į mikrofonus kalbėjo aukštas solidus vyras. – Galbūt mums visiems pagaliau pavyks sužinoti, kokią paslaptį šioje altanoje prieš du šimtus metų paliko Tomas Beinbridžas.

Hadadas žinojo, kad šis žmogus yra muziejaus kuratorius. Jam iš abiejų pusių stovėjo garbaus amžiaus vyras ir moteris. Hadadas matė jųdviejų nuotraukas „The Sunday Times". Abu jie – buvę Blečlėjaus parko kriptų tyrinėtojai, atsiųsti čia, į Beinbridžų parką, pamėginti iššifruoti paslaptingąjį užrašą. Sklandė nuomonė, kad tai kodas.

Kas gi daugiau, klausė daugelis.

Hadadas klausėsi kuratoriaus kalbos. Šis pasakojo, kad apie Beinbridžų mįslę buvo paskelbta žiniasklaidoje ir gauta 130 laiškų, kuriuose kodų šifruotojai, teologai, kalbininkai ir istorikai pateikė savo aiškinimus.

– Kai kurios versijos buvo, švelniai tariant, keistos, – pasakojo kuratorius. – Žmonės kalbėjo apie ateivių paliktą žinią, apie šventąjį Gralį, kiti manė, kad čia užšifruota Nostradamo pranašystė. Žinoma, rimtesnių įrodymų nebuvo pateikta, tad tokias versijas iškart atmetėme. Keli dalyviai manė, kad tos raidės sudaro anagramą, tačiau iš jų sudėliotų žodžių nieko nepaaiškėjo.

Hadadas puikiai suprato, kodėl.

– Vilčių teikia buvusio JAV kariuomenės kodų šifruotojo atsiųstas aiškinimas, – tęsė kuratorius. – Jis sudarė net aštuoniasdešimt dvi dešifravimo matricas ir iš sekos išbraukė raides SEJ. Skaitant iš kito galo – JES. Pritaikęs sudėtingą sistemą jis sudėliojo: *Jesus H defy**. Mūsų Blečlėjaus parko konsultantai

* Jėzui nepaklūstu (vert. past.).

mano, kad ši žinutė paneigia dieviškąją Kristaus kilmę. Sunkiai suvokiamas, tačiau įdomus aiškinimas.

Hadadas nesusilaikė nešyptelėjęs girdėdamas tokią nesąmonę. Tomas Beinbridžas buvo nuoširdžiai tikintis ir tikrai negalėjo neigti dieviškosios Kristaus kilmės.

Garbaus amžiaus dama, visą laiką tyliai stovėjusi už kuratoriaus, dabar žengė ant pakylos. Ji buvo visiškai pražilusi, vilkėjo melsvai pilkšvą kostiumėlį.

– Šis užrašas mums buvo puiki galimybė, – melodingu balsu prabilo ji. – Dirbti Blečlėjuje ir tyrinėti vokiškos šifravimo mašinos kodus buvo didžiulis iššūkis. Tai ilgas ir sudėtingas darbas. Tačiau, jei žmogaus protas gali sukurti kodą, jis gali jį ir iššifruoti! Visuose gautuose laiškuose atsispindi asmeninė autorių nuomonė. Todėl padaryti vieną išvadą – ką slepia iškaltosios raidės – buvo labai sunku. Perskaitę 130 laiškų, aiškaus atsakymo neradome. Tyrinėtojų grupė suskilo – kiekvienas laikėsi savo požiūrio. Vis dėlto vienas aiškinimas yra arčiausiai tiesos.

Ji pasisuko ir parodė į marmuro altaną sau už nugaros.

– Manau, tai – meilės žinutė.

Moteris reikšmingai nutilo tarsi laukdama, kol susirinkusieji suvirškins jos žodžius.

– OVOSVAVV yra pirmosios žodžių junginio *Optimae Uxoris Optimae Sororis Viduus Amantissimus Vovit Virtutibus* raidės. Tai reiškia maždaug: „Atsidavęs našlys skiria geriausiajai iš žmonų ir geriausiajai iš seserų." Tai nėra labai tikslus vertimas. *Sororis* klasikine lotynų kalba gali reikšti ir „iš draugų", ir „iš seserų". Be to, vietoj *viduus* – „našlys" – pagal prasmę labiau tiktų *vir* – „vyras". Bet kuriuo atveju užrašo reikšmė yra aiški.

Vienas žurnalistas paklausė, ką reiškia raidės D ir M, įrėminančios iškaltą eilutę.

– Tai labai paprasta, – atsakė moteris. – *Dis Manibus*. Iš romėnų laikų išlikusi dedikacija: „Būkite pasveikinti, Požemio karalystės valdovai." Šiandien mes sakome: „Ilsėkis ramy-

bėje." Tos raidės romėnų laikais būdavo iškalamos ant visų antkapių.

Moteris atrodė patenkinta savimi. Hadadas galėjo pateikti keletą klausimų, dėl kurių jos pasitenkinimas būtų sprogęs kaip muilo burbulas. Bet neprabilo. Jis žiūrėjo, kaip fotografai iš visų pusių pleškino abu Blečlėjaus veteranus šalia specialiai šia proga atsigabentos vokiečių „Enigmos". Daugybė šypsenų, klausimų ir liaupsių.

Tomas Beinbridžas iš tikrųjų buvo nepaprastas žmogus. Nelaimė, daugelis jo minčių liko neišgirstos arba nesuprastos; jo išmintis nugrimzdo užmarštin. Aštuonioliktajame amžiuje jis turėjo būti laikomas bepročiu. Bet Hadadas jį laikė pranašu. Beinbridžas žinojo kai ką svarbaus. Šis keistas statinys, atvirkštinis mažai žinomo paveikslo vaizdavimas ir nesuprantama raidžių seka turėjo prasmę.

Ir Hadadas ją žinojo.

Tai ne meilės užrašas, ne kodas ir net ne pranešimas.

Tai visai kas kita.

Žemėlapis.

IX SKYRIUS

KRONBORGO PILIS

10:20

MALOUNAS SUMOKĖJO ŠEŠIASDEŠIMTIES KRONŲ MOKESTĮ už įėjimą į pilį, ir jiedu su Pamela prisidėjo prie turistų, ką tik pasipylusių iš autobuso.

Viduje buvo eksponuojamos nuotraukos iš įvairiausių „Hamleto" pastatymų, filmų ir knygų leidimų. Malounas su ironija pagalvojo, kad norėdamas atkeršyti Hamletas kovojo prieš savo tėvą, o Malounas buvo tėvas, kovojantis dėl savo sūnaus. Jam gėlė širdį. Jis visada saugojo Garį nuo pavojų, ir visus tuos dvylika metų, kol dirbo slaptojoje tarnyboje, buvo nubrėžęs aiškią ribą tarp darbo ir namų. Ir štai dabar, praėjus daugiau nei metams po jo savanoriško pasitraukimo iš tarnybos, Garis pagrobiamas ir kažkur įkalinamas!

– Tai štai, kuo tu užsiimdavai, – priėjusi arčiau nutraukė jo mintis Pamela.

– Kartais tekdavo, – atsakė Kotonas.

– Nesuprantu, kaip tu galėjai šitaip gyventi? Man iš baimės suka žarnas. Nuo praėjusios nakties niekaip negaliu atsigauti.

– Priprasi.

Pasakė tiesiai šviesiai. Buvo pavargęs nuo melo, neišsakytų žodžių, pagražintų istorijų ir išdavysčių.

– Juk tu tyčia ieškojai pavojų? – nenurimo Pamela.

Kotonas jautėsi apsunkęs iš nuovargio ir nebuvo nusiteikęs tuščiai ginčytis.

– Ne, Pam, neieškojau. Toks buvo mano darbas.

– Egoistas. Kaip visada.

– O tu – saulės spindulėlis. Ištikima žmonelė. Tokia miela, kad sugebėjai pastoti nuo kito vyro, pagimdyti sūnų ir net penkiolika metų leidai manyti, kad esu jo tėvas!

– Nesididžiuoju tuo, ką padariau, – pasakė Pamela. – Bet mes dar nežinome, kiek merguželių pastojo nuo *tavęs*, tiesa?

Kotonas stabtelėjo. Gana.

– Jei tu tuoj pat neužsičiaupsi, pražudysi Garį. Aš – jo vienintelė viltis, taigi dabar neknisk man proto.

Po šių žodžių rūsčiame Pamelos žvilgsnyje šmėstelėjo supratimo šešėlis. Menkutė užuomina apie buvusią Pam, kurią Kotonas kadaise mylėjo. Jis būtų norėjęs, kad anoji Pamela dar pasiliktų – bet praeities prisiminimai greitai išsisklaidė, kai priešais stovinti moteris įbedė į jį negyvą žvilgsnį.

– Rodyk kelią, – pasakė ji.

Jie įėjo į pokylių salę.

Didžiulė stačiakampio formos ir beveik septyniasdešimties metrų ilgio menė. Abiejose jos pusėse storose mūro sienose buvo įstatyti aukšti langai. Pro juos nuožulniai krintanti šviesa kūrė subtilų šokį ant šachmatinių grindų. Saujelė turistų pusbalsiu aptarinėjo milžiniško dydžio paveikslus, puošusius blyškiai gelsvas menės sienas. Daugelis paveikslų vaizdavo kovų scenas.

Tolimiausiame menės kampe šalia židinio Malounas pastebėjo neaukštą liesą vyriškį rausvais plaukais. Prisiminė jį iš Magelano organizacijos laikų. Li Diurantas. Jiedu kalbėjosi keletą kartų Atlantoje. Pastebėjęs Malouno žvilgsnį agentas skubiai išėjo iš menės.

Kotonas nusekė paskui.

Jie perėjo keletą kambarių, negausiai apstatytų europietiško renesanso stiliaus baldais. Sienas dengė sunkūs gobelenai. Diurantas visą laiką ėjo priekyje per dvidešimt žingsnių.

Pagaliau jis sustojo.

Malounai įžengė į kambarį, kuris buvo pavadintas Kampiniu. Baltas sienas puošė gobelenai su medžioklės scenomis. Kambaryje beveik nebuvo baldų, grindys išklotos juodomis ir baltomis plytelėmis.

Priėjęs Malounas paspaudė Diurantui ranką ir supažindino su Pamela.

– Pasakok, kas vyksta, – paprašė jis.

– Stefani sakė, kad viską išdėstyčiau tau, o ne jai.

– Norėčiau, kad jos čia nebūtų, bet ji vis tiek yra. Nekreipk dėmesio, – atsakė Kotonas.

Diurantas, atrodė, svarstė, tada tarė:

– Man liepė daryti viską, ko tu paprašysi.

– Džiaugiuosi, kad Stefani tokia rūpestinga.

– Arčiau prie reikalo, – įsikišo Pamela, – mes neturime laiko!

Malounas papurtė galvą.

– Nekreipk į ją dėmesio, – pakartojo Diurantui. – Pasakok.

– Kažkas prisikasė iki mūsų slaptųjų bylų, – pradėjo Diurantas. – Nėra požymių, kad būtų naudoti įsilaužimo kodai. Greičiausiai jie žinojo slaptažodį. Jis reguliariai keičiamas, bet juo naudojasi keli šimtai žmonių.

– Jokių nuorodų į kurį nors kompiuterį? – paklausė Malounas.

– Visiškai jokių. Ir nė menkiausio pirštų atspaudo. Vadinasi, jie žinojo, ką daro.

– Tikiuosi, kas nors ėmėsi tirti šį reikalą?

Diurantas linktelėjo.

– Taip, FTB. Tačiau iki šiol nerado už ko užsikabinti. Įsilaužėliai peržiūrėjo maždaug dvylika slaptųjų bylų. Viena jų – Aleksandrijos ryšininko.

Turbūt todėl Stefani man nepranešė iš karto, sumetė Malounas. Buvo kitų bylų.

– O dabar įdomiausia, – tęsė Diurantas. – Pastarąsias dvidešimt keturias valandas Izraelis verda lyg įsiutusių bičių avilys. Mūsų šaltinis sako, kad informacija nutekėjo vakar iš Vakarų Kranto, iš vieno Palestinos slaptųjų agentų.

– Kaip tai susiję? – paklausė Malounas.

– Buvo minimi žodžiai „Aleksandrijos ryšininkas".

– Ką apie tai žinai?

– Sužinojau tik tiek prieš valandą iš savo šaltinių. Netgi Stefani nespėjau visko papasakoti, – atsakė Diurantas.

– Kaip tai mums pagelbės? – vėl įsiterpė Pamela.

Malounas nekreipė į ją dėmesio.

– Noriu žinoti viską, – pasakė jis Diurantui.

– Aš klausiu! – pakėlė balsą Pamela.

– Prašiau nesikišti ir leisti man tvarkyti šitą reikalą! – neištvėrė Malounas.

– Tu juk nesiruoši jiems nieko duoti! – jos akys užsidegė, ji atrodė lyg pasiruošusi pulti.

– Ruošiuosi kuo greičiau rasti Garį.

– O gal nori paaukoti jo gyvybę? Kad apsaugotum kažkokią sušiktą bylą?!

Į kambarį įėjo turistai su fotoaparatais. Juos išvydusi Pamela truputį nurimo, ir Malounas lengviau atsikvėpė. Be reikalo ją čia atsivežė. Reikės atsikratyti jos, kai tik išeis iš Kronborgo. Gal netgi užrakins ją viename iš Torvaldseno dvaro kambarių.

Turistai pamažu išsiskirstė.

Malounas pasisuko į Diurantą ir pasakė:

– Papasakok man daugiau apie...

Jį supurtė šūvis. Lubų kampe įmontuota kamera pažiro į šipulius. Tada vėl pasigirdo du šūviai. Diurantas loštelėjo atgal, jo alyvuogių spalvos marškinius nudažė kraujo upeliai.

Trečias šūvis. Diurantas krito ant grindų.

Malounas staigiai atsisuko.

Maždaug per dešimt metrų nuo jo stovėjo žmogus su pistoletu. Malounas kyštelėjo dešinę ranką po švarku ketindamas išsitraukti savo ginklą.

– Nereikia, – ramiai pasakė vyras ir metė ginklą Kotonui.

Šis vikriai pagavo, suspaudė delne, uždėjo pirštą ant gaiduko, nusitaikė ir spustelėjo.

Pasigirdo sausas trakštelėjimas.

Malounas desperatiškai spustelėjo gaiduką dar keletą kartų.

Žmogus šyptelėjo:

– Juk nemanei, kad duosiu užtaisytą?

Tada apsisuko ir dingo iš kambario.

X SKYRIUS

VAŠINGTONAS

4:40

STEFANI GALVOJO, KĄ ATSAKYTI BRENTUI GRINUI Į KLAUSIMĄ. „Kodėl nepasitiki manimi?“ Ji nutarė būti atvira.

– Visi administracijoje norėtų, kad išeičiau, – pradėjo ji. – Ir pati nežinau, kodėl aš vis dar čia. Todėl šiuo metu nepasitikiu nė vienu.

Grinas tik papurtė galvą ir nieko nepasakė.

– Iki slaptųjų bylų prisikasta naudojant slaptažodį, – tęsė Stefani. – Žinoma, jie nuskaitė dvylika ar daugiau bylų, tačiau mes abu žinome, kad jiems reikėjo tik vienos. Tik keletas mūsų esame dalyvavę Aleksandrijos ryšininko byloje. Tiesą pasakius, aš netgi nežinau visų smulkmenų, tik pamenu, kad turėjome labai daug rūpesčių dėl kažkokių, mano galva, nereikšmingų dalykų. Daug klausimų, jokių atsakymų. Brentai, mudu su tavimi netgi nesame suknisti bičiuliai. Kodėl turėčiau tavimi pasitikėti?

– Pasakysiu tau štai ką, Stefani, – prabilo Grinas, – aš nesu tavo priešas. Jeigu juo būčiau, mes čia dabar nesikalbėtume.

– Šiame darbe turėjau draugų, kurie man tai sakė daugybę kartų, tačiau vėliau išdavė.

– Išdavikai taip ir elgiasi.

Stefani nusprendė patikrinti Griną.

– Manai, turėtume įtraukti daugiau žmonių? – paklausė ji.

– FTB jau dirba, – priminė jis.

– Brentai, mes klaidžiojame apgraibomis. Reikia sužinoti, ką žino Džordžas Hadadas.

– Todėl ir sakau, kad atėjo laikas pabendrauti su Lariu Deiliu iš Baltųjų rūmų, – pasakė Grinas. – Kad ir kokį kelią pasirinktume, vis tiek visi keliai veda pas jį. Galbūt per jį mums pavyks pasiekti informacijos šaltinį.

Stefani linktelėjo.

Grinas pakėlė telefono ragelį.

MALOUNAS GIRDĖJO, KAIP VYRAS, ką tik šaltakraujiškai nužudęs Li Diurantą, kažkam koridoriuje riktelėjo, kad pilyje yra ginkluotas žmogus, kuris kažką nušovė.

Rankoje jis tebelaikė žudiko mestą ginklą.

– Jis negyvas? – vos girdimai sušnabždėjo Pamela.

Kvailas klausimas. Tačiau stovėti su žudiko ginklu rankoje – dar kvailiau.

– Eime, – tarė Malounas.

– Mes negalime jo čia palikti!

– Jis miręs.

Pamelos veidą sukaustė siaubas. Kotonas prisiminė, kaip pats jautėsi pirmą kartą išvydęs mirštantį žmogų.

– Neturėjai šito pamatyti, – tarstelėjo jis. – Eime, mums reikia dingti.

Iš toli pasigirdo skubus batų kaukšėjimas. Apsauga, suprato Malounas. Jis griebė Pamelą už rankos ir nusitempė į kitą Kampinio kambario galą.

Jie pasileido bėgte per kambarius. Visi buvo vienodi, negausiai apstatyti ir menkai apšviesti pro aukštus langus krintančios padūmavusios ryto šviesos. Bėgdamas Malounas

pastebėjo daugiau kamerų ir suprato, kad turi būti atsargus. Jis įsikišo žudiko ginklą į švarko kišenę ir išsitraukė savąją „Berettą".

Jiedu pateko į vadinamąjį Karalienės kambarį. Kažkur už nugaros buvo girdėti balsai. Apsaugininkai rado kūną.

Karalienės kambarys buvo atskiri apartamentai. Iš jų vedė trejos durys. Vienos – laiptais į viršų, kitos – žemyn, trečios – į kitą kambarį. Kotonas apsidairė ieškodamas kur nors įtaisytos kameros, tačiau nieko nepastebėjo. Jis karštligiškai mąstė, ką daryti. Žvilgsnį patraukė didžiulė senoviška spinta.

Kito pasirinkimo nebuvo.

Pribėgęs prie spintos Kotonas griebė už sunkių varinių rankenų ir atlapojo jos duris. Viduje buvo tuščia ir gana erdvu. Pakanka vietos dviem. Jis pamojo Pamelai. Ši atskubėjo neatsikalbinėdama.

– Lipk į vidų, – sušnabždėjo jis.

Prieš susirangydamas spintoje šalia jos, Kotonas pravėrė kitas dvejas duris tikėdamasis, jog persekiotojai pamanys, kad jie užlipo aukštyn arba nusileido žemyn, o gal grįžo atgal į pilį.

STEFANI KLAUSĖSI, KAIP BRENTAS GRINAS PASAKOJA Lariui Deiliui, kas atsitiko. Jai buvo smalsu, ar tas arogantiškas šiknius kitame ryšio gale jau viską žinojo, – gal netgi su smulkesnėmis detalėmis.

– Taip, aš puikiai žinau Aleksandrijos ryšininko bylą, – per garsiakalbį sklido Lario balsas.

– Gal galėtum mums papasakoti? – paklausė Grinas.

– Norėčiau, bet negaliu. Įslaptinta, – atsakė Deilis.

– Neprieinama nei generaliniam prokurorui, nei slaptosios žvalgybos viršininkei? – pasiteiravo Grinas.

– Tik kelioms poroms akių. Atsiprašau, bet jums – ne.

– Tada kaip kažkas įsigudrino ją perskaityti? – paklausė Stefani.

– Bet juk jums nepavyko išsiaiškinti, kas?

– Gal ir pavyko, – atsakė Stefani.

Kambaryje stojo tyla. Deilis aiškiai suprato, ką ji norėjo pasakyti.

– Tai nebuvau aš, – po pauzės pasakė jis.

– Tikrai? – paklausė Stefani.

– Kramtyk, ką kalbi, – pareiškė Deilis.

Stefani buvo nė motais.

– Malounas ketina jiems išduoti ryšininką, – pasakė ji. – Jis nerizikuos savo sūnaus gyvybe.

– Tada jį reikia sustabdyti, – nukirto Deilis, – mes nešvaistome informacijos į kairę ir į dešinę!

Stefani suprato, ką jis turėjo omenyje.

– Ji tau pačiam reikalinga, tiesa? – paklausė ji.

– Taip, po velnių!

Stefani sunkiai galėjo patikėti tuo, ką išgirdo.

– Vaiko gyvybei gresia pavojus, – tarė ji.

– Ne mano rūpestis, – pareiškė Deilis.

Skambutis Deiliui buvo didelė klaida. Stefani pastebėjo, kad ir Grinas tai suprato.

– Lari, – prabilo jis, – padėkime Malounui. Neapsunkinkime jo užduoties dar labiau.

– Brentai, tai nacionalinio saugumo reikalas, o ne labdaros akcija, – atkirto Deilis.

– Keista, – įsiterpė Stefani, – kad tavęs visiškai nejaudina, jog kažkas prisikasė iki mūsų slaptųjų bylų ir perskaitė vieną slapčiausių – Aleksandrijos ryšininko bylą. Tariamas nacionalinio saugumo reikalas.

– Tu informavai apie tą įsilaužimą dar prieš mėnesį. FTB tiria šį reikalą. Sakyk, Stefani, ką tu pati nuveikei dėl šios bylos? – paklausė Deilis.

– Man buvo liepta nesikišti. O ką tu padarei, Lari?

Per garsiakalbį pasigirdo atodūsis:

– Tu tikrai esi kaip rakštis subinėj.

– Ji dirba man, – priminė Grinas.

– Štai ką aš manau, – pareiškė Stefani. – Kad ir kas yra tas ryšininkas, jis labai reikalingas jūsų, Baltųjų rūmų gudručių, vykdomai užsienio politikai. Jūs labai patenkinti, kad kažkas sužinojo slaptą informaciją. Tai reiškia, kad leisite tam kažkam atlikti juodą darbą už jus.

– Kartais priešai tampa draugais, Stefani, – Deilio balsas virto beveik šnabždesiu. – Ir atvirkščiai.

Stefani pajuto gumulą gerklėje. Jos įtarimai pasitvirtino.

– Tu paaukosi Malouno sūnaus gyvybę dėl prezidento populiarumo?

– Aš dar nieko nepradėjau. Bet padarysiu viską, ko prireiks, – pasigirdo atsakymas.

– Tikiuosi, neprireiks! – sušuko Stefani.

– Tik pamėgink atsistoti skersai kelio ir būsi atleista. Ir tai padarys ne Brentas, o pats prezidentas.

– Tada kils problemų, – įsiterpė Grinas.

Jo balse Stefani išgirdo perspėjimą.

– Ar aš gerai supratau – tu ją palaikysi? – paklausė Deilis.

– Be abejonės, – atsakė Grinas.

Stefani žinojo, kad Deilis negali nekreipti dėmesio į Grino perspėjimą. Administracija gali kontroliuoti Grino, kaip generalinio prokuroro, veiksmus, tačiau jeigu jį nušalintų, į viešumą iškiltų labai daug Baltųjų rūmų paslapčių.

Kurį laiką garsiakalbis tylėjo. Stefani įsivaizdavo, kad Deilis sėdi savo kabinete dvejodamas, kaip pasielgti.

– Būsiu pas jus maždaug po pusvalandžio, – pagaliau pasakė jis.

– Mums staiga prireikė susitikti? – sukluso Grinas.

– Užtikrinu, kad nesigailėsite.

Ir padėjo ragelį.

STOVĖDAMAS SPINTOJE MALOUNAS KLAUSĖSI, kaip persekiotojų žingsniai artėja Karalienės kambario link. Pamela stipriai glaudėsi prie jo. Taip arti vienas kito jie nebuvo jau daugelį

metų. Malounas užuodė nuo jos sklindantį pažįstamą vanilės aromatą, žadinantį prisiminimus apie jųdviejų bendro gyvenimo džiaugsmą ir vėliau ištikusią santykių agoniją. Keista, kad kvapai gali sukelti tiek prisiminimų.

Rankoje jis tebespaudė „Berettą" vildamasis, kad jos panaudoti neteks. Jis negali leistis suimamas ir uždaromas į kalėjimą, kai Gariui reikia pagalbos. Diurantas nužudytas dėl to, kad kažkas bando juos sustabdyti. Arba nenori leisti sužinoti reikalingos informacijos. Bet iš kur tas kažkas žinojo apie susitikimą su Diurantu?! Malounas buvo tikras, kad iš Kristiangadės jų niekas nesekė. Vadinasi, Torvaldseno namuose klausomasi telefoninių pokalbių. Vadinasi, kažkas iš anksto žinojo, jog jis vyks tiesiai į Kristiangadę.

Kotonas nežiūrėjo į Pamelą, tačiau jautė, kad jai nejauku. Nepaisant to, kokie artimi ryšiai juos kadaise siejo, dabar jiedu buvo, galima sakyti, visiškai nepažįstami žmonės.

Gal netgi priešai.

Malouno mintis nutraukė persekiotojų balsai. Jų žingsnių aidas silpo, galiausiai visai nutilo. Jis laukė uždėjęs pirštą ant gaiduko. Delnas buvo sudrėkęs nuo prakaito.

Tyla.

Malounas žinojo, kad nepravėręs spintos durų nieko nepamatys. Tačiau tai gali juos pražudyti, jeigu kambaryje vis dėlto kas nors yra.

Bet jis negalėjo čia stovėti amžinai.

Tvirčiau suspaudęs pistoletą tyliai pravėrė spintos duris.

Karalienės kambarys buvo tuščias.

„Laiptais žemyn", lūpomis ištarė Malounas. Abu puolė prie durų ir ėmė leistis sraigtiniais laiptais. Apatiniame aukšte kelią pastojo metalinės durys. Malounas vylėsi, kad jos nebus užrakintos.

Skląstis lengvai pasidavė.

Po akimirkos Kotonas su Pamela įkvėpė tyro rytmečio oro. Priešais plytėjo skaisčiai žalia pieva, kurioje nuo pilies sienos iki pat jūros ganėsi gulbių pulkas. Horizonte, vos už trijų mylių, buvo matyti Švedija.

Malounas paslėpė pistoletą po švarku.

– Mums reikia kuo greičiau iš čia dingti, – pasakė jis. – Tik tyliai ir atsargiai, kad nepatrauktume dėmesio.

Jis matė, kad Pamela tebebuvo sukrėsta ką tik regėto mirties vaizdo.

– Tu tai dar ilgai prisiminsi, bet pamažu viskas pasimirš, – patikino jis.

– Paguodei, – Pamelos balse vėl suskambo aštrios gaidelės.

– Tada tau teks suvirškinti. Gali būti, kad žus dar ne vienas žmogus, kol baigsime šį reikalą.

Jis pirmas ėjo skersai pylimo, kurio apačioje buvo sąsiauris. Netoliese žioplinėjo keli turistai. Netrukus jiedu priėjo Vėliavos aikštelę. Kotonas žinojo, kad senovėje čia stovėjo pilies pabūklai. Kaip tik šioje vietoje Šekspyro Hamletas išvydo tėvo dvasią. Čia pilies sienos kilo tiesiai iš jūros. Priėjęs prie aikštelės krašto Kotonas išmetė žudiko ginklą į vandenį.

Kažkur apačioje kaukė sirenos.

Stengdamiesi nesukelti įtarimo jiedu lėtai artinosi prie pagrindinio įėjimo. Regėdamas blyksinčius švyturėlius ir įbėgančius policininkus Kotonas nusprendė neskubėti. Nepanašu, kad persekiotojai žinojo, kaip jiedu su Pamela atrodo, ir vargu ar žudikas jiems ką nors papasakojo. Jis, ko gero, išvis nesiekė, kad Malounas būtų suimtas.

Kotonas lėtai judėjo kartu su minia.

Ir staiga išvydo žudiką.

Šis vos už kelių dešimčių metrų neskubėdamas ėjo pagrindinių vartų link. Atrodė, kad ir jis stengėsi nepatraukti aplinkinių dėmesio.

Pamela taip pat jį pastebėjo.

– Tas vyras, – sušnabždėjo ji.

– Žinau, – atsakė Kotonas ir pasuko tiesiai prie žudiko.

– Neik, – išgirdo Pamelos balsą.

– Tu manęs nesulaikysi.

XI SKYRIUS

VIENA, AUSTRIJA

11:20

MĖLYNASIS KRĖSLAS NORĖJO SUŽINOTI, kaip sekasi Ratui. Jau aštuonerius metus *die Klauen der Adler* – Erelio Nagai – pareigingai vykdė visas jam skirtas užduotis. Dominikas Sabrė buvo pasamdytas visų pritarimu, tačiau praktiškai veikė vadovaujamas Mėlynojo Krėslo. Tai reiškė, kad šis Dominiką Sabrę pažinojo geriau nei kiti.

Sabrė buvo amerikietis – gimęs ir užaugęs Jungtinėse Valstijose; tai buvo pirmasis toks atvejis Rate. Paprastai jie samdydavo europiečius, nors kartą turėjo ir vyruką iš Pietų Afrikos, kuris visai neblogai dirbo. Visi vyrai, taip pat ir Sabrė, buvo atrenkami ne tik pagal gebėjimus, bet ir pagal išorės duomenis. Jie būdavo vidutinio ūgio ir svorio bei niekuo neišsiskiriančios išvaizdos. Vienintelio Sabrės veidą bjaurojo duobutės, matyt, nuo kadaise persirgtų vėjaraupių. Juodus trumpai kirptus plaukus jis tepdavo blizgesį teikiančiu plaukų aliejumi. Jo skruostus paprastai dengdavo kelių dienų barzdelė, ir Mėlynasis Krėslas žinojo, kad šitaip Sabrė ne tik slepia randus, bet ir stengiasi atrodyti nepavojingas aplinkiniams.

Sabrė visada atrodė atsipalaidavęs, vilkėjo gerokai per laisvus drabužius, slepiančius jo liekną ir lankstų kūną, – šitaip jis stengėsi sudaryti apgaulingą įspūdį.

Tikrindamas psichologinį kandidato pasirengimą Mėlynasis Krėslas pastebėjo, kad amerikietis kartais linkęs nepaklusti vyresnybei. Tačiau taip pat paaiškėjo, kad gavęs užduotį ir sužinojęs, ko iš jo tikimasi, bei veikdamas savarankiškai Sabrė su viskuo puikiai susitvarkydavo.

Tai ir buvo svarbiausia.

Ir Mėlynasis, ir kiti Krėslai, patikėję Sabrei užduotį, nesukdavo galvos, kaip ji bus atlikta; svarbu, kad būtų pasiekta pageidaujamų rezultatų. Taigi bendradarbiavimas su Sabre duodavo vaisių. Net jei jis neturėjo moralės ir nemėgo būti vyresnybės įkyriai prižiūrimas.

Ypač kai ant kortos pastatyta be galo daug.

Kaip dabar.

Mėlynasis Krėslas siekė telefono ir surinko numerį.

SABRĖ ATSILIEPĖ MOBILIUOJU TELEFONU tikėdamasis, kad skambina jo žmogus su žiniomis iš Kronborgo, tačiau išgirdo įtemptą darbdavio balsą.

– Kaip ponui Malounui patiko tavo pasisveikinimas? – pasiteiravo Mėlynasis Krėslas.

– Neblogai, – trumpai atsakė Sabrė. – Su buvusia žmona išlipo pro langą.

– Kaip tu ir tikėjaisi. Bet ar neatrodo, kad sukėlėme per daug triukšmo?

– Aš irgi nenorėjau, bet buvo būtina. Malounas bandė blefuoti, taigi reikėjo jam parodyti jo vietą. Bet dabar būsiu atsargesnis.

– Pasistenk. Nereikia, kad į šį reikalą įsitrauktų teisėsauga, – tarė Krėslas ir trumpam nutilo. – Bent jau ne daugiau nei dabar.

Sabrė buvo išsinuomojęs patogų namą Kopenhagos šiaurėje, vos už kelių kvartalų nuo Amalienborgo – karališkosios rezidencijos ant jūros kranto. Jis atskraidino čia Garį Malouną iš Džordžijos pamelavęs, kad berniuko tėvui gresia pavojus. Garis tuo nesunkiai patikėjo išvydęs Sabrės meistriškai padirbtą Magelano organizacijos pažymėjimą.

– Kaip jaučiasi vaikinas? – pasidomėjo Mėlynasis Krėslas.

– Iš pradžių buvo sunerimęs, bet dabar mano, kad tai – Jungtinių Valstijų vyriausybės organizuota operacija.

Jie įbaugino Pamelą Maloun rodydami sūnaus nuotraukas. Vaikinukas noriai leidosi fotografuojamas, manydamas, kad to reikia saugumo įgaliojimams.

– Ar berniukas laikomas ne per arti Malouno? – paklausė Mėlynasis Krėslas.

– Kitaip jis savanoriškai niekur nebūtų vykęs, – atsakė Sabrė. – Jis žino, kad tėvas yra netoliese.

– Matau, viską kontroliuoji. Tačiau būk atsargus. Malounas gali pateikti siurprizų.

– Kaip tik dėl to mes ir laikome jo sūnų. Malounas nenorės, kad jam kas nors atsitiktų.

– Mums reikia Aleksandrijos ryšininko, – priminė Mėlynasis Krėslas.

– Malounas mus nuves tiesiai pas jį, – patikino Sabrė.

Jo žmogus iš Kronborgo vis dar neskambino. Sabrės agentas turėjo veikti tiksliai pagal instrukcijas.

– Viską sutvarkyti reikia labai greitai. Per keletą dienų, – priminė Mėlynasis Krėslas.

– Bus padaryta.

– Iš tavo pasakojimo aišku, kad Malounas sunkiai nuspėjamas. Manai, jam pakaks motyvacijos?

– Neverta jaudintis. Šią akimirką tos motyvacijos jis turi daugiau nei reikia.

MALOUNAS IŠĖJO IŠ KRONBORGO PILIES teritorijos ir iškart pastebėjo savo taikinį, ramiai žingsniuojantį į Elsinorą. Jam visad patiko miesto turgaus aikštė, gražios ir jaukios alėjos, namai, pastatyti iš medžio ir plytų. Tačiau šiandien nebuvo laiko grožėtis renesanso palikimu.

Vis dar kaukė sirenos.

Malounas žinojo, kad žmogžudysčių Danijoje pasitaiko labai retai. Šį kartą žmogus nušautas turistų gausiai lankomoje nacionalinio paveldo teritorijoje, tad nebuvo abejonių, kad įvykis atsidurs žiniasklaidos dėmesio centre. Malounas turėjo pranešti Stefani, kad vienas jos agentų nužudytas, tačiau dabar nebuvo kada. Jam dingtelėjo, kad Diurantas atvyko savo vardu – tai buvo įprasta organizacijoje, – tad kai tik vietos policija nustatys, kad žuvusysis dirbo JAV vyriausybei, iškart bus pranešta reikiamiems asmenims. Malounas galvojo apie Diurantą. Po velnių! Tačiau jau seniai buvo išmokęs nepasiduoti emocijoms – ypač kai nieko nebegali pakeisti.

Jis sulėtino žingsnį ir truktelėjo Pamelą arčiau savęs.

– Negalime per daug prie jo artintis, – pasakė. – Atrodo, kad jis į nieką nekreipia dėmesio, bet vis tiek gali mus pastebėti.

Jie perėjo į kitą gatvės pusę, kur stūksojo dailių namų virtinė, o nuo jos driekėsi siaura gatvelė, vedanti tiesiai prie jūros. Žudikas ėjo priekyje maždaug per trisdešimt metrų. Malounas pastebėjo, kaip jis pasuko už kampo.

Jiedu su Pamela pasuko ten pat ir sustoję įdėmiai apsižvalgė. Persekiojamasis dabar žingsniavo pėstiesiems skirta alėja, iš abiejų pusių apstatyta parduotuvėlėmis ir nedideliais restoranais. Visur buvo pilna žmonių, tad Malounas nusprendė surizikuoti.

Jie nusekė paskui.

– Ką mes darome? – paklausė Pamela.

– Tai, ką galime, – atsakė Malounas.

– Ar ne paprasčiau būtų atiduoti jiems tai, ko jie nori?

– Tai nėra taip paprasta.

– Aišku, kad paprasta!

Malounas nesiliovė žvelgęs į priekį.

– Ačiū, nežinojau.

– Tu tikras šūdžius!

– Aš irgi tave myliu, – pasakė Malounas. – Dabar, kai tai išsiaiškinome, gal sutelkime dėmesį į tai, ką darome.

Taikinys pasuko į dešinę ir pranyko iš akių.

Malounas nuskubėjo iš paskos, žvilgtelėjo už kampo ir pamatė, kaip žudikas eina prie purvino „Volvo". Jis tikėjosi, kad vyras niekur nevažiuos, nes neturėjo, kuo sekti, – paties automobilis buvo gana toli. Malounas matė, kaip vyras atidarė automobilio dureles ir kažką įmetė vidun. Tada vėl uždarė ir pasuko eiti atgal jų link.

Jiedu su Pamela vos spėjo įsmukti į drabužių parduotuvę kaip tik tą akimirką, kai šaulys praėjo pro šalį tuo pačiu keliu, kuriuo jie ką tik atėjo. Malounas nusėlino prie parduotuvės durų ir stebėjo, kaip žudikas įeina į kavinę.

– Ką jis daro? – paklausė Pamela.

– Laukia, kol viskas aplinkui nurims, – atsakė Kotonas. – Stengiasi neatkreipti į save dėmesio. Ramiai išgers kavos, paskui išvažiuos.

– Nesąmonė! Juk jis nužudė žmogų!

– Bet tai žinome tik mudu, – priminė Kotonas.

– Kam jį iš viso reikėjo žudyti?

– Kad patampytų mums nervus. Kad įbaugintų. Kad nesužinotume informacijos. Priežasčių daugybė.

– Šlykštu, – nusipurtė Pamela.

– Todėl ir mečiau tą darbą, – pasakė Kotonas.

Jis nusprendė pasinaudoti trumpute taikos tarp jųdviejų akimirka ir paprašė:

– Grįžk prie mūsų automobilio ir atvairuok štai ten, – mostelėjo ranka į krantinėje įsikūrusią geležinkelio stotį. – Ten manęs ir palauk. Kai jis norės išvykti, turės važiuoti tuo keliu, nes kito išvažiuojamojo kelio iš miesto nėra.

Kotonas padavė Pamelai raktelius, ir tą akimirką jį užplūdo prisiminimai apie praeitį ir apie tai, kaip dažnai jai šitaip paduodavo raktelius. Žinojimas, kad namuose Pamela su Gariu jo laukia grįžtančio iš tarnybos, užliedavo širdį šiluma ir džiaugsmu. Dabar nė vienas jų nenorėjo pripažinti, jog kadaise jiedu taip tiko vienas kitam. Kotonas nepamiršo Pamelos šypsenos, jos rankų prisilietimo. Tačiau dabar malonius prisiminimus temdė melas dėl Gario, pripildęs jo širdį įtarumo. Jis negalėjo patikėti ir stebėjosi – gal jų bendras gyvenimas tebuvo sapnas? Iliuzija?

Pamela, rodės, pajuto jo nuotaiką. Jos žvilgsnis tapo švelnesnis, ir dabar vėl ji priminė ankstesniąją Pam – kokia ji buvo, kol gyvenimas juodu pakeitė.

– Aš surasiu Garį, – tarė jis. – Prisiekiu. Jam viskas bus gerai.

Mielai būtų išgirdęs atsaką, bet ji tylėjo.

Ir jos tyla gėlė.

Kotonas apsisuko ir nuėjo.

XII SKYRIUS

OKSFORDŠYRAS, ANGLIJA

10:30

DŽORDŽAS HADADAS ĮŽENGĖ Į BEINBRIDŽŲ MUZIEJŲ. Pastaruosius trejus metus jis dažnai čia užsukdavo – nuo tada, kai įsitikino, kad šios sienos slepia atsakymą į jo klausimą.

Šie rūmai buvo tikras meno šedevras iš marmuro grindų, garsiųjų Mortleiko gobelenų bei ryškių dekoracijų. Milžiniškus laiptus, menančius Karolio II laikus, puošė įmantriais gėlių ornamentais raižytos medžio plokštės. Gipso lipdiniais puoštos lubos išlikusios nuo 1660-ųjų. Visi baldai ir paveikslai – iš aštuonioliktojo ir devynioliktojo amžių. Meno kūriniai, atitinkantys griežtą anglišką stilių.

Bet šie rūmai slėpė ir kai ką daugiau.

Mįslę.

Kaip ir baltojo marmuro altana sode, kur būrys žiniasklaidos atstovų vis dar klausėsi vadinamųjų ekspertų. Kaip ir Tomas Beinbridžas, niekam nežinomas Anglijos grafas, gyvenęs aštuonioliktojo šimtmečio pabaigoje.

Hadadas prisiminė jo šeimos istoriją.

Beinbridžas gimė gausiai privilegijuotoje šeimoje, iš kurios buvo daug tikimasi. Jo tėvas buvo turtingas Oksfordšyro

žemvaldys, taigi Tomo Beinbridžo padėtis visuomenėje buvo iš anksto nulemta šeimos tradicijų ir turtų, tačiau jis atsisakė tradicinės tarnybos kariuomenėje ir nusprendė pasukti akademiniu keliu – gilintis į istoriją, kalbas, archeologiją. Kai tėvas mirė, Tomas Beinbridžas paveldėjo grafo titulą ir daugelį metų keliavo po pasaulį. Jis buvo vienas pirmųjų Vakarų pasaulio atstovų, nuodugniai tyrinėjusių Egipto, Šventosios Žemės ir Arabijos istoriją. Savo patirtį publikuodavo to laiko spaudoje.

Tomas Beinbridžas išmoko senąją hebrajų kalbą, kuria buvo surašytas Senasis Testamentas. Tai buvo sunkiai įmanoma, kadangi kitų rašytinių šaltinių nebuvo, ir šis dialektas išnyko dar šeštajame amžiuje prieš Kristų. 1767 metais Beinbridžas išleido knygą, kuri metė iššūkį visiems iki tol pripažintiems Senojo Testamento vertimams ir visuomenės priimtoms tiesoms. Likusią gyvenimo dalį praleido gindamas savo teorijas, kol mirė taip ir nesuprastas, sugniuždytas, praradęs visą šeimos turtą.

Hadadas buvo gerai susipažinęs su tekstu – nuodugniai išstudijavęs kiekvieną jo puslapį. Jis puikiai suprato Beinbridžo nerimą, nes pats buvo metęs iššūkį visuomenės tiesoms su pražūtingomis pasekmėmis.

Hadadas visada mėgo lankytis šiuose rūmuose, tik apgailestavo, kad kreditoriai dar prieš kelis šimtus metų išsivežė didžiąją dalį originalių baldų, tarp jų – ir garsiosios Beinbridžų bibliotekos. Tik per pastaruosius penkiasdešimt metų dalis baldų buvo surasta. Tačiau dauguma knygų taip ir neatsirado; matyt, jos keliavo per kolekcininkų rankas, vėliau atiteko prekeiviams, galiausiai atsidūrė šiukšlyne. Toks žmonijos išminties lobynų likimas. Keletą tomų Hadadui vis dėlto pavyko iššniukštinėti senų retų knygų krautuvėlėse Londone.

Ir, žinoma, internete.

Nuostabus išradimas! Sunku įsivaizduoti, ką būtų buvę galima padaryti prieš šešiasdešimt metų Palestinoje, jei tada jau būtų buvęs išrastas internetas!

Pastaruoju metu Hadadas mintimis dažnai grįždavo į 1948-uosius.

Tada jis nešiojosi ginklą ir žudė žydus per *nakba*. Šiuolaikinės kartos arogancija jį visada stebino, turint omenyje tai, kaip kentėjo jų pirmtakai. Iš gimtųjų vietų buvo išvaryti aštuoni šimtai tūkstančių arabų. Hadadui buvo tik devyniolika, o jis jau kovėsi už Palestinos išsivadavimą ir buvo vienas pasipriešinimo lyderių, tačiau tos kovos neatnešė išsvajotosios laisvės. Sionistai triumfavo. Arabai buvo palaužti. Palestiniečiai tapo ištremtaisiais.

Bet prisiminimai liko.

Hadadas stengėsi užmiršti. Jis nuoširdžiai stengėsi nebeprisiminti. Tačiau žudynės paliko gilias žymes atmintyje. Jis visą savo gyvenimą atgailavo dėl praeities. Hadadas tapo akademiku, atsikratė žiaurių įpročių, atsivertė į krikščionybę, tačiau nepajėgė išsivaduoti iš skausmo. Jis dažnai regėdavo mirusiųjų veidus. Ypač vieno. Žmogaus, kuris sakėsi esąs Sergėtojas.

Jūsų karas beprasmis. Kariaujate su priešu, kuris yra suklaidintas.

Šie žodžiai, išgirsti tą 1948 metų balandžio naktį, pakeitė jį visiems laikams.

Mes saugome žinias. Iš bibliotekos.

Tai buvo susitikimas, pakeitęs jo gyvenimą.

Hadadas klaidžiojo po rūmus, kambariuose ir salėse priglaudusius daugybę biustų, paveikslų, paauksuotų meno kūrinių, drožinių ir paslaptingų užrašų. Prasilenkęs su naujų lankytojų būreliu jis įėjo į svetainę, kur senovinės universitetinės bibliotekos rimtumas derėjo su išradingu puošnumu. Hadado dėmesys nukrypo į lentynas, kuriose kadaise buvo laikoma sukaupta amžių patirtis. Ir į paveikslus, menančius žmones, asmeniškai prisidėjusius prie žmonijos istorijos kūrimo.

Tomas Beinbridžas buvo Pakviestasis. Kaip ir Hadado tėvas. Tik Sergėtojas į Palestiną atvyko dviem savaitėmis pavėlavęs, ir jį amžiams nutildė Hadado paleista kulka.

Tai prisiminęs Hadadas krūptelėjo.

Jaunystės karštakošiškumas...

Praėjo šešiasdešimt metų, ir dabar jis žvelgė į pasaulį kur kas ramesniu žvilgsniu. Jeigu tokiomis akimis būtų pažvelgęs į Sergėtoją 1948-aisiais, gal būtų sužinojęs tai, ko vėliau ieškojo.

O gal ir ne.

Atrodė, kad kvietimo reikia nusipelnyti.

Tačiau kaip?

Hadadas apžvelgė kambarį.

Atsakymas buvo čia pat.

XIII SKYRIUS

VAŠINGTONAS

5:45

STEFANI ŽIŪRĖJO, KAIP LARIS DEILIS išsidrėbė viename Brento Grino kabinete stovėjusių krėslų. Kaip ir buvo žadėjęs, nacionalinio saugumo patarėjo pavaduotojas atvyko po pusvalandžio.

– Nuostabi vieta, – apsižvalgęs pasakė jis Grinui.

– Namai, – atsakė šis.

– Tu niekada nepasakai daugiau, nei reikia, ar ne? – nusišypsojo Deilis.

– Žodžius, kaip ir draugus, reikia rinktis atidžiai.

Šypsena dingo nuo Deilio veido.

– Nemaniau, kad iškart griebsim vienas kitam už gerklės, – pasakė jis.

Stefani nekantravo:

– Telefonu sakei, kad tavęs bus verta laukti.

Deilis rankomis suspaudė krėslo ranktūrius.

– Tikiuosi, jums abiem užteks sveiko proto, – pasakė jis.

– Pažiūrėsim, – atsakė Stefani.

Deilis ranka perbraukė savo trumpus pražilusius plaukus. Visa jo išvaizda kūrė nuginkluojantį nuoširdaus vaiko

įspūdį, tad Stefani prisiminė turinti būti atsargi ir nesileisti klaidinama.

– Spėju, tu vis tiek mums nepasakosi apie ryšininką? – paklausė ji.

– Nenoriu būti apkaltintas Nacionalinio saugumo įstatymo pažeidimu, – atsakė Deilis.

– Nuo kada įstatymų nepaisymas tau kelia problemų?

– Nuo dabar.

– Tai ko čia atvažiavai?

– Noriu patikrinti, ką judu žinote. Ir nesekite pasakų, kad nieko nežinote, nes nepatikėsiu.

Grinas dar kartą trumpai papasakojo, ką žinojo apie Džordžą Hadadą.

Išklausęs Deilis linktelėjo.

– Izraelis tiesiog eina iš proto dėl Hadado, – tarė jis. – Dar prisidėjo arabai. Tai mus pribloškė. Nes jie paprastai nesidomi bibliniais ar istoriniais dalykais.

– Vadinasi, prieš penkerius metus įmurkdžiau Malouną pati nežinodama į ką? – paklausė Stefani.

– Manyčiau, toks ir yra tavo darbas.

Stefani prisiminė, kaip tada situacija tapo nevaldoma.

– O ką pasakysi apie sprogdinimą? – priminė ji.

– Sušiktas reikalas.

Automobilyje padėta bomba susprogdino vieną Jeruzalės kavinių, kurioje buvo Malounas su Hadadu.

– Užtaisas buvo skirtas Hadadui, – tarė Deilis. – Tačiau tai buvo „akloji" misija, todėl Malounas to nežinojo. Vis dėlto jis pasistengė, kad nuo Hadado galvos nenukristų nė plaukelis.

– Kaip jums pasisekė, – kandžiai tarstelėjo Grinas.

– Tik nereikia! – atšovė Deilis. – Mes nieko nežudėme. Mažiausiai norėjome Hadado mirties.

Stefani vos pajėgė tvardyti pyktį.

– Per jus Malounas rizikavo savo gyvybe! – sušuko ji.

– Malounas – *profas*. Randa išeitį iš situacijos, – patikino Deilis.

– Paprastai aš nesiunčiu savo agentų į savižudybės misijas.

– Atsitokėk, Stefani. Vidurio Rytų problema yra ta, kad kairė ranka nežino, ką daro dešinė. Tokie dalykai ten įprasti. Palestinos kariai tiesiog pasirinko ne tą kavinę.

– Arba kaip tik atvirkščiai, – įsiterpė Grinas. – Galbūt Izraelis arba Saudo Arabija visiškai nesuklydo?

Deilis nusišypsojo.

– Jūs abu turite puikią nuovoką. Būtent todėl mes sutikome su Hadado sąlygomis.

– Tada pasakyk, kodėl JAV vyriausybė taip trokšta surasti dingusią Aleksandrijos biblioteką?

Išgirdęs šį klausimą Deilis negarsiai paplojo.

– Bravo. Puikus ėjimas, Brentai. Manau, jeigu jūsų šaltiniai žino apie Hadadą, jie turėtų žinoti ir tai.

– Atsakyk į klausimą, – ragino Stefani.

– Vertingos informacijos kartais galima rasti neįtikėčiausiose vietose, – paslaptingai atsakė Deilis.

– Tai ne atsakymas.

– Bet tai viskas, ką iš manęs ištrauksite.

– Tu įsipainiojęs į tą mėšlą, – pareiškė Stefani.

– Ne, nesu, – pasakė Deilis. – Bet, neneigsiu, administracijoje yra manančių, kad tai padėtų greitai išspręsti problemą.

– Ta problema yra... – pradėjo Grinas.

– Izraelis. Arogantiškų idealistų šutvė, nepripažįstanti kitos nuomonės. Prisidengę saugumo vardu iškart pasiunčia tankus ar artilerijos lėktuvus. Kas nutiko prieš keletą mėnesių? Jie apšaudė Gazos ruožą, ir vienas paklydęs sviedinys sprogo pajūryje. Žuvo visa ten iškylavusi šeima. Ir ką jie pasakė? „Oi, atsiprašome. Labai gaila." – Deilis papurtė galvą. – Jei bent leistųsi į kalbas ir sutiktų ieškoti kompromisų, būtų galima susitarti. Bet ne! Viskas turi būti taip, kaip jie sako. Ir ne kitaip.

Stefani žinojo, kad pastaruoju metu arabų pasaulis buvo kur kas sukalbamesnis nei Izraelis, – arabai buvo padarę

išvadas po Irako karo, kuriame JAV pademonstravo amerikietiškąjį problemos sprendimo būdą. Pasaulio simpatijos Palestinai pastebimai augo, jas skatino lyderių kaita, karinės politikos nuosaikumas ir kvailas Izraelio valdžios elgesys. Stefani prisiminė vienoje ataskaitų skaičiusi, kaip prie pajūryje žuvusio tėvo raudojo vienintelė iš šeimos gyva likusi mergaitė. Žiauru. Ji norėjo žinoti, ką konkrečiai įmanoma padaryti, ir paklausė:

– Tai kaip elgtis su Izraeliu? – Ir staiga pati rado atsakymą. – Tam jums reikia ryšininko?

Deilis neatsakė.

– Malounas yra vienintelis, žinantis, kur jis yra... – tęsė Stefani.

– Čia ir yra problema, – pagaliau tarė Deilis. – Bet ji nėra neišsprendžiama.

– Norėjote, kad Malounas imtų veikti. Tik nežinojote, kaip jį priversti tai padaryti!

– Neneigsiu, laukėme progos, – pasakė Deilis.

– Tu, šunsnuki! – iškošė Stefani.

– Paklausyk, Stefani. Hadadas norėjo dingti. Jis labai pasitikėjo Malounu. Izraeliečiai, arabai, netgi palestiniečiai patikėjo, kad Hadadas žuvo per tą sprogimą. Taigi padarėme, kaip jis norėjo, viską pamiršome ir pasinėrėme į kitus reikalus. Dabar visiems vėl parūpo, todėl mums reikia Hadado, – užbaigė Deilis.

Stefani neketino leisti jam taip lengvai išsisukti.

– O jeigu Hadado reikia dar kam nors? – paklausė ji.

– Pasielgsiu kaip bet kuris politikas, – nuskambėjo atsakymas.

Grino veidas patamsėjo iš pykčio.

– *Imsies priemonių?*

– Visi taip daro.

Stefani privalėjo dar kai ko paklausti.

– Ką jūs tikitės surasti dviejų tūkstančių metų senumo dokumentuose, jeigu jie išvis yra išlikę?

Deilis sušnairavo į ją. Stefani suvokė, kad jis atvažiavo čia siekdamas sulaikyti ją ir Griną nuo kišimosi, tad gali būti, kad dabar numes jiems kaip šuniui kaulą.

– Septuagintą*, – atsakė Deilis.

Stefani buvo sunku nuslėpti sumišimą.

– Nesu tų dalykų žinovas, – paaiškino Deilis, – bet, kiek supratau, trečiame amžiuje prieš Kristų Aleksandrijos bibliotekos išminčiai išvertė senuosius hebrajų rankraščius – dabartinį mūsų Senąjį Testamentą – į graikų kalbą. Didelis laimėjimas tais laikais. Tas vertimas yra visa, kas mums liko iš originalaus hebrajų kalbos teksto, nes jo nebėra. Hadadas tvirtina, kad ir šis, ir visi paskesni vertimai turi daugybę esminių trūkumų. Esą tos klaidos iškraipo Senojo Testamento esmę, ir jis galįs tai įrodyti.

– Na, ir kas iš to? – paklausė Stefani. – Ką tai keičia?

– To aš negaliu pasakyti, – atsakė Deilis.

– Negali ar nenori?

– Šiuo atveju – ir viena, ir kita.

– *Ir Jis amžiams prisiminė savo pažadą,* – sušnabždėjo Grinas, – *žodį, kurį Jis perdavė tūkstančiams kartų, pažadą, kurį davė Abraomui, ir savo priesaką Izaokui. Paskui Jis patvirtino tai Jokūbui ir Izraeliui, pakartojo kaip nuolatinį priesaką, sakydamas: „Tau ir tavo palikuonims aš atiduodu Kanaano kraštą kaip amžiną nuosavybę."*

Stefani matė, kaip šie žodžiai tarsi pakylėjo Griną.

– Labai svarbus pažadas, – pasakė jis. – Kaip ir daugelis kitų, esančių Senajame Testamente.

– Taigi dabar suprantate, ko siekiame? – pasiteiravo Deilis.

Grinas linktelėjo.

– Suprantu esmę, tik abejoju, ar tai pasiteisins, – atsakė jis.

Stefani norėjo įsitikinti, ar gerai suprato.

– Ką tu darai, Lari? Vaikaisi vaiduoklius? Juk tai nesąmonė.

---

* Septuaginta (lotynų k. „septyniasdešimt") – Senojo Testamento vertimų į senąją graikų kalbą rinkinys, datuojamas III–II a. pr. Kr.

– Užtikrinu, kad ne.

Įtarimai pasitvirtino. Malounas ją užsipuolė ne be reikalo. Ji privalėjo jam iškart papasakoti apie įsilaužimą. O dabar jo sūnui gresia pavojus, ir dėl to kalta JAV vyriausybė, aiškiai pasiruošusi paaukoti berniuką.

– Stefani, – kreipėsi Deilis, – pažįstu šį tavo žvilgsnį. Ką ketini daryti?

Šitam niekšui ji tikrai nepasakos. Tad trumpam užmiršusi savigarbą Stefani nusišypsojo ir atsakė:

– Tai, ko tu ir nori, Lari. Visiškai nieko.

XIV SKYRIUS

KOPENHAGA

12:15

DOMINIKAS SABRĖ ŽINOJO, kad ateinanti valanda bus lemiama. Jis jau buvo peržiūrėjęs kelių Kopenhagos televizijų parengtus reportažus apie nužudymą Kronborge. Tai reiškė, kad Malounas su savo buvusiąja pajudėjo tikslo link. Pagaliau Sabrei paskambino žmogus, kurį jis buvo pasiuntęs į pilį, ir pranešė, kad viską atliko, kaip buvo liepta. Sabrė jautėsi patenkintas.

Jis pažvelgė į laikrodį ir iš erdvaus kabineto pasuko į galinėje namo dalyje esantį miegamąjį, kuriame buvo laikomas Garis Malounas. Prisidengę suklastotais JAV vyriausybės įgaliojimais ir pasiteisinę tuo, kad negali daug pasakoti, jie išsivežė berniuką iš mokyklos. Per dvi valandas visi sėdo į lėktuvą ir užsakomuoju reisu išskrido iš Atlantos. Tada buvo susisiekta su Pam Maloun ir paaiškinta, ką ši turinti daryti. Pateiktuose aprašymuose ji buvo apibūdinama kaip sunkiai sukalbama moteris, tačiau nekilo abejonių, kad sūnaus nuotrauka ir mintys apie jam gresiantį pavojų privers Pamelą daryti viską, ko jie pareikalaus.

Sabrė pravėrė miegamojo duris ir pasistengė nutaisyti linksmą veido išraišką.

– Norėjau pasakyti, kad turime žinių iš tavo tėčio, – pasakė jis.

Berniukas buvo įsitaisęs šalia lango ir skaitė. Vakar jis paprašė kelių knygų, ir Sabrė pasistengė jas gauti. Po žinios apie tėvą jaunuolio veidas nušvito.

– Ar jam viskas gerai? – paklausė jis.

– Puikiai. Džiaugėsi sužinojęs, kad tu esi čia, su mumis, sveikas ir saugus. Tavo mama su juo.

– Mama irgi čia?

– Ją atskraidino kita komanda, – sumelavo Sabrė.

– Jai tai pirmas kartas. Ji nėra čia buvusi, – pasakė Garis ir trumpam nutilo. – Šiaip mama ir tėtis negyvena kartu.

Išgirdęs apie Malouno šeimyninį gyvenimą Sabrė sukluso.

– Kodėl gi?

– Išsiskyrė. Jau seniai negyvena kartu.

– Tau nelengva?

Atrodė, Garis svarstė, ką atsakyti. Pagal savo amžių jis buvo gana aukštas, lieknas, su tankių kaštoninių plaukų kupeta. Kotonas Malounas buvo visiška jo priešingybė: tvirto kūno sudėjimo, blyškiaodis, šviesiaplaukis. Kad ir kaip stengėsi, nei berniuko veide, nei sudėjime Sabrė neįžvelgė tėvo bruožų.

– Geriau, kad jie būtų kartu. Bet aš žinau, kodėl jie išsiskyrė, – pasakė Garis.

– Na ir puiku, kad supranti. Turi protingą galvą.

Garis nusišypsojo.

– Tėtis irgi taip sako. Tu jį pažįsti?

– O, taip. Mes daug metų dirbome kartu.

– Tai kas dabar atsitiko? – paklausė paauglys. – Kodėl man gresia pavojus?

– Negaliu daug apie tai kalbėti, – atsakė Sabrė. – Bet labai blogi žmonės nusitaikė į tavo tėvą. Jie gali susidoroti su tavimi ir tavo mama, todėl mes nusprendėme jus apsaugoti.

Sabrė pastebėjo, kad berniukui tokio paaiškinimo neužteko.

– Bet tėtis jau seniai nebedirba vyriausybei.

– Deja, priešams tai nesvarbu. Jie nori, kad jis kentėtų, – bandė suktis Sabrė.

– Keista...

Sabrė prisivertė nusišypsoti.

– Tokie jų darbo metodai, – pasakė jis.

– Tu turi vaikų? – paklausė Garis.

Sabrė nusistebėjo, kodėl berniukas to klausia.

– Ne, – atsakė jis. – Ir niekada nebuvau vedęs.

– Atrodai malonus žmogus.

– Ačiū. Tiesiog dirbu savo darbą. – Sabrė sumosavo rankomis. – Sportuoji?

– Žaidžiu beisbolą, – atsakė Garis. – Sezonas jau pasibaigęs, bet norėčiau švysteléti kamuoliuką keletą kartų.

– Danijoje nelabai yra kur. Beisbolas čia nėra mėgstama pramoga.

– Praleidau Danijoje dvi vasaras iš eilės. Man patiko.

– Gyvenai su tėčiu?

Garis linktelėjo.

– Daugiau nėra kaip pabūti kartu. Bet viskas gerai. Gerai, kad tėtis čia gyvena. Jis čia laimingas.

Sabrė vėl sukluso.

– O tu? Laimingas? – paklausė jis.

– Kartais. Bet kartais labai noriu, kad tėtis būtų arčiau.

– Norėtum gyventi kartu su juo?

Gario veido raumenys net įsitempė nuo tokios minties.

– Mamą tai pribaigtų. Ji man neleistų.

– Suprantu. Kartais tiesiog privalai daryti tai, ką privalai.

– Aš irgi taip galvoju.

Sabrė išsišiepė.

– Nagi, nesikrimsk. Ir pasistenk nenuobodžiauti.

– Pasiilgau mamos, tėčio. Tikiuosi, jiems viskas gerai.

Sabrė išgirdo, kiek reikėjo. Vaikinukas buvo susitaikęs su savo padėtimi. Taigi jis nekels problemų. Bent jau ne artimiausią valandą. Tai buvo viskas, ko Sabrei reikėjo.

Paskui jau bus nesvarbu, ką darys Garis Malounas.

Sabrė žengė prie durų. Atsisukęs pasakė:

– Nesirūpink. Esu tikras, kad viskas greitai baigsis.

MALOUNAS STOVĖJO VIENOJE ELSINORO GATVIŲ ir stebėjo kavinę. Į ją kas nors nuolat įeidavo arba išeidavo. Persekiojamasis sėdėjo prie lango ir gurkšnojo iš puodelio. Malounas svarstė, kad Pamela jau turėtų būti atvairavusi automobilį prie traukinių stoties ir dabar laukia jo. Geriau, kad taip ir būtų. Po to, kai šis vyrukas nužudė Diurantą, jiedviem liko vienintelė galimybė. Jeigu Malouno priešai yra kažkur netoliese, – o jis neabejojo, kad taip ir yra, – tas vyrukas dabar vienintelis, galintis nuvesti pas juos.

Pamelos atvykimas į Daniją jį sutrikdė. Bet pastaruoju metu ji visada versdavo jį taip jaustis. Kadaise juodu siejo abipusė meilė ir pagarba, bent jau taip manė Kotonas. Dabar abu buvo priversti bendrauti tik dėl Gario.

Kotonas vėl prisiminė, ką Pamela pasakė jam rugpjūtį. Apie Garį...

„Po šitiek melo ir apgaulės metų nusprendei tapti dora ir teisinga?“

„Tu taip pat nebuvai šventasis visus tuos metus, Kotonai.“

„Ir dėl to tu pavertei mano gyvenimą pragaru.“

Ji gūžtelėjo pečiais. „Aš pasielgiau neapdairiai. Nemaniau, kad tau tai išvis rūpės.“

„Aš tau papasakojau viską!“

„Ne, Kotonai. Aš tave pričiupau.“

„O pati toliau leidai manyti, kad Garis yra mano sūnus!“

„Jis ir yra tavo, išskyrus jo gyslomis tekantį kraują.“

„Tai šitaip tu pasiaiškini?“

„Aš ir neprivalau tau aiškintis. Tik maniau, kad tu turi sužinoti tiesą. Turėjau papasakoti pernai, kai skyrėmės.“

„Iš kur žinai, kad jis nėra mano sūnus?"

„Kotonai, pasidaryk tėvystės nustatymo testą. Man nesvarbu. Aš tikrai žinau, kad tu nesi Gario tėvas. O dabar gali elgtis, kaip išmanai."

„Garis žino?"

„Aišku, ne! Tai tavo ir jo reikalas. Iš manęs jis to niekada neišgirs."

Kotonas dar prisiminė tada užplūdusį pyktį, juolab kad Pamela atrodė visiškai rami. Jiedu tokie skirtingi! Gal todėl ir nebėra kartu. Kotonas neteko tėvo būdamas gana mažas, tačiau tebeturėjo jį dievinusią motiną. Pamelos vaikystė buvo nerami. Motina – įnoringa, prieštaringų emocijų valdoma asmenybė, vadovavusi dienos priežiūros centrui, sugebėjusi ne kartą iššvaistyti visas šeimos santaupas. Jos silpnybė buvo visokio plauko astrologai. Ji besąlygiškai jų klausė, o šie kalbėdavo tai, ką ji norėjo išgirsti. Pamelos tėvas kėlė neką mažiau rūpesčių. Padebesiais skrajojanti būtybė, labiau besidominti radijo bangomis valdomais lėktuvėliais, o ne savo žmona ir trimis vaikais. Keturiasdešimt metų išdirbęs ledų fabrike ir gaudamas vidutinį atlyginimą taip ir nepakilo aukščiau vidutinio lygio vadybininko. Lojalumas ir apsimestinis pasitenkinimo jausmas – štai kas buvo būdinga Kotono uošviui. Įprotis kasdien surūkyti tris pakelius cigarečių vieną dieną paguldė jį į kapus.

Kai jiedu susipažino, Pamela buvo menkai patyrusi, kas yra meilė ir saugumas. Šykštėdama jausmų, bet perdėtai reikalaudama kitų atsidavimo, ji visad gaudavo mažiau, nei norėjo. Tad jos nepasitenkinimas augino pyktį. Kotono ryšiai su kitomis moterimis vedybinio gyvenimo pradžioje tik patvirtino jos įsitikinimą, kad niekuo negalima pasitikėti.

Nei motinomis, nei tėvais, nei seserimis ar broliais, nei pagaliau vyrais.

Visi jie išduoda.

Tada išdavė ir ji.

Susilaukti nesantuokinio sūnaus ir nepasakyti, kad Kotonas nėra berniuko tėvas. Regis, Pamela dabar skaudžiai mokėjo už šią išdavystę.

Galbūt jis turėjo pasiūlyti taikytis. Tačiau to siekti turi abu, o ji – bent jau kol kas – taikytis nenorėjo.

Šaulys pakilo nuo staliuko.

Malounas vėl sutelkė dėmesį į kavinę.

Vyras išėjo iš kavinės, pasuko link savo automobilio, įsėdo ir nuvažiavo. Pašokęs iš vietos Malounas perbėgo alėją ir iškart pastebėjo Pamelą.

Kirtęs gatvę įšoko į automobilį.

– Užvesk ir spausk.

– Aš? Kodėl ne tu?

– Nėra kada. Štai jis!

Jis matė, kaip „Volvo" išsuko į greitkelį palei krantinę ir padidino greitį.

– Važiuok, – paragino Kotonas.

Ir Pamela pakluso.

DŽORDŽAS HADADAS GRĮŽO Į SAVO BUTĄ LONDONE. Kaip visada, kelionė į Beinbridžų muziejų suerzino, tad nekreipdamas dėmesio į kompiuterį, rodantį, kad yra neperskaitytų elektroninių laiškų, jis nuėjo į virtuvę ir atsisėdo prie stalo.

Jau penkerius metus pasauliui jis buvo miręs. Žinojo ir nežinojo. Suprato, bet tuo pat metu buvo sutrikęs.

Hadadas papurtė galvą.

Kokia dilema.

Jis apsidairė aplinkui. Slėptis nuo pasaulio nebebuvo prasmės. Atėjo laikas. Kiti privalo žinoti. Hadadas skolingas šį prisipažinimą kiekvienai per *nakba* žuvusiai sielai, žmonėms, iš kurių buvo pavogta žemė, atimtas turtas. Taip pat skolingas žydams.

Kiekvienas turi teisę į tiesą.

Prieš keletą mėnesių Hadadas ryžosi, tačiau nepavyko. Vakar vėl siekė telefono.

Dabar jau trečią kartą pakėlė ragelį ir surinko tarptautinį numerį.

MALOUNAS ĮDĖMIAI STEBĖJO KELIĄ, o Pamela spaudė krantinės greitkeliu pietų link, į Kopenhagą. „Volvo" važiavo priekyje maždaug per aštuonis šimtus metrų. Malounas liepė praleisti į priekį kelis automobilius, tačiau nuolat paragindavo labai neatsilikti.

– Aš nesu agentė, – neatitraukdama akių nuo kelio pasakė Pamela. – Niekada nesekiau kito automobilio!

– Teisės universitete tavęs niekas nemokė?

– Ne, Kotonai, to mokoma šnipų mokykloje.

– Norėčiau, kad būtų tokia mokykla, nes man visko teko išmokti dirbant.

„Volvo" padidino greitį, ir Kotonas pagalvojo, kad žudikas bus juos pastebėjęs. Netrukus paaiškėjo, kad jis tik lenkė kitą automobilį. Pastebėjęs, kad Pamela stengiasi neatsilikti, paprašė:

– Neskubėk. Jei jis ką nors įtaria, galėjo tikrinti, ar tikrai yra sekamas. Aš jį matau, taigi laikykis atstumo.

– Žinojau, kad Teisės departamente neleidai laiko veltui.

Bandymas juokauti. Jai tai nebūdinga. Tačiau Kotonas įvertino jos pastangas. Dabar jis tikėjosi, kad šis sumautas reikalas greitai ir sėkmingai baigsis. Garis turėjo būti kažkur netoliese, tad Malounui reikėjo sulaukti tinkamos progos jį ištraukti.

Jie pasiekė Kopenhagos priemiestį. Judėjimas gerokai sulėtėjo. Keturi automobiliai skyrė juodu nuo „Volvo", kol šis pervažiavo Šarlotenlundo pilies parką, įvažiavo į šiaurinę miesto dalį ir iškart pasuko į pietus. Priešais karalių rūmus „Volvo" pasuko vakarų kryptimi ir įsmuko į gatvę, vingiuojančią pro gyvenamųjų namų kvartalą.

– Atsargiai, – pasakė Kotonas, – čia mus lengva pastebėti. Laikykis atokiau.

Pamela pakluso. Malounas neblogai pažinojo šią miesto dalį. Netoliese stūksojo Rosenborgo pilis su nuolat veikiančia karalių brangenybių paroda, o šalia buvo įsikūręs Botanikos sodas.

– Jis gerai žino, kur važiuoja, – pabrėžė Kotonas. – Namai vienodi, nesunku pasiklysti.

Dar pora posūkių ir „Volvo" įvažiavo į medžiais apsodintą gatvelę. Kotonas liepė Pamelai sustoti prie gatvės kampo ir stebėjo, kaip žudikas įvairuoja į kiemą.

– Va čia ir sustosime, – parodė jis.

Kai Pamela užgesino variklį, Malounas išsitraukė ginklą ir atidarė dureles.

– Lik čia. Aš rimtai. Tai gali būti pavojinga, aš nepajėgsiu vienu metu ieškoti Gario ir saugoti tave, – pasakė jis.

– Manai, Garis yra čia?

– Pamatysim.

Jis labai tikėjosi, kad Pamela šį kartą neužsispirs.

– Gerai. Lauksiu čia.

Kotonas buvo belipąs iš automobilio, kai Pamela sugriebė jo ranką. Tvirtai, bet nepriešiškai. Jį užliejo šilta banga.

Jis atsisuko ir jos akyse išvydo baimę.

– Jei Garis yra čia, prašau man jį sugrąžinti.

XV SKYRIUS

VAŠINGTONAS

7:20

STEFANI LENGVIAU ATSIKVĖPĖ, kai Laris Deilis išvažiavo. Po kiekvieno jųdviejų susitikimo ji jausdavo jam vis mažiau simpatijos.

– Na, ką manai? – paklausė Grinas.

– Viena visiškai aišku. Deilis tikrai nežino apie Aleksandrijos ryšininko bylą. Jis tik žino apie Džordžą Hadadą ir tikisi, kad šis gali kažką papasakoti, – atsakė Stefani.

– Iš ko sprendi?

– Jeigu viską žinotų, nebūtų gaišęs laiko su mumis.

– Jam reikia Malouno, kad surastų Hadadą.

– O kas sakė, kad reikia Hadado norint ką nors sužinoti? Jei viskas būtų išsamiai surašyta slaptosiose bylose, jis negaištų ir neieškotų Hadado. Pasamdytų žmonių su smegenimis ir išsiaiškintų. – Stefani papurtė galvą. – Deilis yra šūdo malimo meistras ir mėgino mus išdurti. Jis nori, kad Kotonas surastų Hadadą, nes pats nieko neraukia. Tikisi, kad Hadadas žino visus atsakymus.

Grinas sėdėjo savo krėsle nė nesistengdamas slėpti susirūpinimo. Stefani pagalvojo, kad tikriausiai suklydo vertindama

šį vyrą. Jis buvo jos pusėje, kai ginčijosi su Deiliu, ir netgi leido suprasti, kad atsistatydins, jeigu Baltieji rūmai ją nušalins.

– Bjaurus reikalas ta politika, – sumurmėjo Grinas. – Prezidentas praranda įtaką. Jo planai žlugo. O laikas tiksi ne jo naudai. Jam terūpi būti perrinktam kitai kadencijai ir įrašyti savo vardą istorijos vadovėliuose. Deilis ir kiti vyrukai suvokia tai kaip savo tiesioginę pareigą. Visiškai sutinku su tavimi, Stefani. Deilis bando mesti tinklus. Tik nesuprantu, kokia jam iš to nauda.

– Labai įmanoma, kad su tuo gali būti susiję ir Saudo Arabijos, ir Izraelio veiksmai prieš penkerius metus, – svarstė Stefani.

– Taip, labai gali būti. Juolab kad Izraelio valdžia nelinkusi turėti nepamatuotų užgaidų. Kažkas ją pastūmėjo nužudyti Hadadą.

– Kotonas papuolė į bėdą. Jo sūnui gresia pavojus, o mes jam niekuo negalime padėti. Kaip pareigūnai, ramiai sėdėsime ir lauksime, o tada pasinaudosime juo.

– Manau, Deilis nepakankamai vertina savo priešininkus, – pasakė Grinas. – Šie taip pat gali turėti visokių minčių.

Stefani linktelėjo.

– Tai didžiausia valdininkų bėda. Jie mano, kad dėl visko galima susitarti.

Stefani pajuto kišenėje gulėjusio mobiliojo telefono virpesius. Buvo prašiusi netrukdyti, nebent tai būtų gyvybiškai svarbu. Stefani atsiliepė, tylėdama išklausė, tada išjungė telefoną.

– Ką tik praradau agentą. Turėjo susitikti su Malounu. Nužudytas Kronborgo pilyje.

Grinas neištarė nė žodžio.

Stefani žvilgsnis apsiblausė.

– Li Diurantas turėjo žmoną ir du vaikus.

– Jokių žinių apie Malouną?

Stefani papurtė galvą.

– Apie jį negirdėti.

– Tikriausiai tu buvai teisi – gal mums derėtų įtraukti daugiau tarpininkų? – prisiminė Grinas.

Stefani pajuto gerklėje kylantį gumulą.

– Kas iš to, – pasakė ji. – Čia reikia kitokios taktikos.

Grinas sėdėjo ramus, suspaudęs lūpas, žvelgdamas tiesiai, tarsi žinotų, ką reikia daryti.

– Aš ketinu padėti Kotonui, – pasakė Stefani.

– Ir kaip tu tai padarysi? Tu nesi lauko agentė.

Stefani prisiminė, kaip visai neseniai Prancūzijoje Kotonas sakė jai lygiai tą patį, tačiau ji puikiai susitvarkė.

– Rasiu pagalbininkų, – atsakė Stefani. – Žmonių, kuriais galiu pasitikėti. Turiu daug draugų, kurie man mielai atsilygintų.

– Aš irgi padėsiu.

– Nenoriu tavęs velti.

– Bet aš jau esu įsivėlęs.

– Tu niekuo negali padėti, – priešinosi ji.

– Galiu tave nustebinti.

– Ką tada darys Deilis? Neturime supratimo, kas jo sąjungininkai. Geriau aš veiksiu tyliai, o tu nesikišk.

Grino veidas neišdavė jo minčių.

– Šįryt skaitysi pranešimą ant Kapitolijaus kalvos? – paklausė jis.

– Taip. Gal Deilis nusiramins, – atsakė Stefani.

– Puiku. Duosiu tau bet kokią priedangą, jei tik reikės.

Stefani lūpų kampučiuose šmėstelėjo šypsena.

– Žinai, šios kelios valandos buvo bene geriausias mūsų kartu praleistas laikas, – tarė ji.

– Gaila, kad mums neteko praleisti daugiau tokių valandų.

– Man irgi, – atsakė Stefani. – Bet dabar manęs reikia vienam draugui.

XVI SKYRIUS

MALOUNAS IŠLIPO IŠ AUTOMOBILIO ir nuskubėjo prie namo, šalia kurio sustojo „Volvo". Prisiartinti iš priekio negalėjo – per daug langų ir jokios priedangos, – tad perbėgo gretimo namo veją ir prisėlino iš galinės pastato pusės. Namai šioje Kopenhagos dalyje buvo beveik tokie patys kaip ir jo kvartale Atlantoje – ūksmingos gatvelės su glaudžiai išsirikiavusiais plytų namais ir jaukiais kiemeliais.

Prie šono spausdamas savąją „Berettą" ir slėpdamasis po medžių lapija Kotonas pamažu artinosi prie namo. Kol kas nebuvo matyti nė vieno žmogaus. Kiemus vieną nuo kito skyrė gyvatvorė, aukštumo sulig pečiais. Pažvelgęs per jos viršų Kotonas pamatė galines namo duris, pro kurias įėjo žudikas. Kol jis svarstė, kaip nepastebėtam prasmukti arčiau, jos atsilapojo ir pasirodė du vyrai.

Šaulys iš Kronborgo ir kitas – nedidelio ūgio, kresnas – tarsi be kaklo.

Kalbėdamiesi abu vyrai nuėjo į priekinį kiemą. Kliaudamasis nuojauta Kotonas išlindo iš savo slėptuvės po gyvatvore ir nėrė per kiemą. Atsidūręs prie galinių namo durų stipriau suspaudė ginklą ir tyliai įslinko vidun.

Vieno aukšto name buvo tylu. Du miegamieji, poilsio kambarys, virtuvė ir vonios kambarys. Vieno miegamojo durys

buvo uždarytos. Kotonas paskubomis užmetė akį į kambarius. Tuščia. Prisiartino prie uždarytų durų. Kaire ranka suėmė durų rankeną, dešine spaudė ginklą uždėjęs pirštą ant gaiduko. Tada lėtai stumtelėjo duris.

Ir išvydo Garį.

Berniukas sėdėjo prie lango ir skaitė. Kažką pajutęs pakėlė akis nuo knygos ir nušvito pažinęs tėvą.

Malouną užplūdo džiaugsmas.

– Tėti! – ištarė Garis ir pastebėjo ginklą. – Kas atsitiko?

– Dabar negaliu paaiškinti, bet turime dingti, – atsakė Kotonas.

– Tie vyrai sakė, kad tau gresia pavojus. Ar tai jie nori pakenkti man ir mamai?

Pajutęs paniką Kotonas tik linktelėjo.

– Taip. Užtat mums reikia kuo greičiau palikti šį namą.

Garis pakilo nuo kėdės, ir Kotonas nebepajėgė tvardytis. Jis stipriai apkabino sūnų. Tai buvo *jo* vaikas. Užsikrušk, Pam.

Pažvelgęs berniukui į akis Kotonas pasakė:

– Eik paskui mane. Daryk, kaip liepsiu. Supratai?

– Mums gresia pavojus?

– Tikiuosi, ne.

Jis grįžo prie lauko durų ir iškišęs galvą įdėmiai apsižvalgė. Kiemas buvo tuščias. Jei niekas nesutrukdys, jiems užteks vienos minutės pasprukti.

Jis išėjo iš namo vesdamas sūnų prie savęs.

Gyvatvorės plyšys buvo vos už penkiolikos metrų.

Kotonas pasistatė Garį priešais save ir pažvelgė gatvės pusėn, – ar nepamatys grįžtančių anų dviejų. Užtaisęs ginklą metėsi gretimo kiemo link. Stumtelėjęs Garį į priekį pats ėjo sukinėdamasis į šonus.

Abu smuko pro plyšį.

– Koks netikėtumas!

Kotonas pasisuko ir sustingo.

Per tris žingsnius nuo jo stovėjo Bekaklis. Viena ranka jis laikė sugriebęs Pamelą, kita – jai į kaklą įrėmęs šautuvą su

garso slopintuvu. Kronborgo Šaulys laikėsi nuošaliau, nukreipęs ginklą tiesiai į Malouną.

– Suradau taviškę kažko čia ieškančią, – su olandišku akcentu ištarė Bekaklis. – Atrodo, liepei jai laukti automobilyje?

Sunkus Kotono žvilgsnis įsmigo į Pamelos akis. Šios meldė atleisti.

– Gari, – sušnabždėjo ji negalėdama pajudėti.

– Mama.

Kotonas pajuto virpesius jų balsuose. Jis nustūmė Garį sau už nugaros.

– Nagi, pažiūrėkime, Malounai, – vėl prabilo Bekaklis. – Sekei mano žmogų nuo pilies iki miesto, palaukei, kol jis išvažiuos, tada vilkaisi iš paskos tikėdamasis, kad tavo vaikis yra čia? – Tai buvo balsas, praeitą naktį kalbėjęs su juo mobiliuoju telefonu. – Puiku, taip ir turėjo būti.

Kitas vyras stovėjo nė nekrustelėdamas. Malounas pajuto pykinimą.

Jį apmovė.

– Išimk dėtuvę su šoviniais ir mesk ginklą, – pasigirdo įsakymas.

Kurį laiką Malounas dvejojo, tada nusprendė, kad kitos išeities neturi. Taigi padarė, kaip liepiamas.

– Dabar pasiderėkim. Aš atiduodu tau buvusiąją, o tu man – vaiką.

– O jei aš tau leisiu pasilikti mano buvusiąją?

Bekaklis sukikeno:

– Juk nenorėtum, kad tavo sūnus matytų, kaip ištaškysiu jo motinai smegenis. Aš tikrai taip padarysiu, nes man jos nereikia.

Pamelos akys išsiplėtė iš siaubo, kai suvokė, kur nuvedė jos kvailumas.

– Tėti, kas dabar bus? – paklausė Garis.

– Sūnau, tau teks eiti kartu su juo...

– Ne, – sudejavo Pamela, – nereikia...

– Jis tave nužudys, – paaiškino Kotonas.

Bekaklio pirštas tebebuvo uždėtas ant gaiduko, ir Malounas meldėsi, kad šįkart Pamela stovėtų ramiai. Jis pasisuko į sūnų:

– Padaryk tai dėl savo mamos. Aš grįšiu tavęs pasiimti, prisiekiu. Gali būti tikras. – Ir dar kartą stipriai apkabino berniuką. – Aš tave myliu. Būk tvirtas. Pasistenk dėl manęs, gerai?

Garis linktelėjo ir padvejojęs žengė prie Bekaklio. Šis paleido Pamelą. Moteris akimirksniu apglėbė sūnų ir pravirko.

– Kaip tu? – paklausė ji.

– Viskas gerai.

– Leisk man pasilikti su juo, – atsisukusi į Bekaklį ėmė maldauti Pamela. – Pažadu, nekelsiu jums jokių rūpesčių. Kotonas suras, ko jums reikia, ir mes važiuosime namo. Aš pažadu.

– Užsičiaupk, – nutraukė ją Bekaklis.

– Prisiekiu, aš jums netrukdysiu...

Vyriškis nukreipė ginklą Pamelai į kaktą ir iškošė:

– Nešk iš čia savo subinę ir užsičiaupk!

– Neerzink jo, – patarė jai Malounas.

Ji dar kartą apkabino sūnų, tada paleido ir lėtai atsitraukė.

Bekaklis sukikeno:

– Geras pasirinkimas.

Malounas pažvelgė į savo priešininką.

Šis staiga kryptelėjo ginklą į dešinę, ir trys kulkos, paleistos iš pistoleto su garso slopintuvu, viena po kitos susmigo į Kronborgo Šaulio kūną. Šis susvyravo ir tyliai susmuko ant žemės.

Pamela ranka prisidengė burną.

– O Viešpatie!

Malounas pastebėjo Gario veido išraišką. Sūnus atrodė priblokštas. Penkiolikmečiui nederėtų to matyti.

– Jis padarė viską, ką liepiau, – paaiškino Bekaklis. – Bet aš žinojau, kad jūs sekate paskui, o jis – ne. Bent jau taip sakė. Neturiu laiko idiotams. Tai buvo nedidelė pamoka jums, kad neverta rizikuoti ir tuščiai demonstruoti savo drąsą. Dabar keliauk ir ieškok, ko prašiau.

Ir įrėmęs ginklą Gariui į pakaušį pridūrė:

– Mums reikia eiti. Pasistenk netrukdyti.

– Mano pistolete nėra nė vieno šovinio, – nuramino Malounas.

Jis žvelgė į Garį. Jo veide nebuvo matyti nei išgąsčio, nei panikos, nei baimės. Tik ryžtas.

Bekaklis su Gariu ėmė trauktis.

Malounas spaudė pistoletą prie šono, tuo pat metu galvoje perkratydamas mintis. Jo sūnui į galvą įremtas ginklas. Jeigu Bekaklis dabar nusives Garį, jam nebeliks nieko kita, tik išduoti Aleksandrijos ryšininką. Visą dieną Kotonas vengė šio nemalonaus pasirinkimo žinodamas, kad informacijos atskleidimas sukels dar daugiau problemų. Panašu, kad Bekaklis buvo iš anksto numatęs visus galimus jo žingsnius ir netgi laukė šio susitikimo.

Malouno gyslose stingo kraujas. Sukaustė nerimastingas laukimas.

Nemalonus jausmas.

Bet pažįstamas.

Jis stengėsi nesukelti įtarimo. Tai buvo pagrindinė taisyklė. Visas ankstesnis jo darbas buvo rizika. Galimybių įvertinimas. Sėkmė visada būdavo ypatybė, skirianti galimybes nuo rizikos. Malounui keletą kartų tik per plauką pavyko išnešti sveiką kailį, ir net triskart jo rizika gerokai viršijo galimybes – visi tie trys kartai baigėsi ligoninėje.

Šis atvejis buvo kitoks. Pavojus grėsė jo sūnui.

Ačiū Dievui, aplinkybės klostėsi jo naudai.

Bekaklis ir Garis kaip tik priartėjo prie gyvatvorės.

– Labai atsiprašau... – pasakė Malounas.

Bekaklis atsisuko.

Malounas iššovė, ir iš pistoleto išlėkusi kulka įsmigo jam į krūtinę. Atrodė, kad Bekaklis nespėjo suprasti, kas atsitiko, – jo veidą iškreipė nuostaba ir skausmas. Iš burnos lūpų kampučiais pasipylė kraujas, ir žvilgsnis užgeso.

Jis nuvirto sunkiai lyg nukirstas medis. Kūnas paskutinį kartą sutrūkčiojo ir nurimo.

Pamela pribėgo prie Gario ir stipriai jį apkabino.

Malounas nuleido ginklą.

SABRĖ MATĖ, KAIP KOTONAS MALOUNAS ką tik nušovė jo paskutinį pavaldinį. Jis stovėjo prie virtuvės lango ir žvelgė į galinį priešais stovinčio namo kiemą. Tame name pastarąsias tris dienas buvo laikomas uždarytas Garis Malounas. Sabrė apdairiai išsinuomojo iš karto du namus.

Jis nusišypsojo.

Malounas elgėsi šaltai ir protingai, o jo pavaldinys pasirodė besąs visiškas kvailys. Liepė numesti šalin dėtuvę su šoviniais nė neįtardamas, kad vienas šovinys galėjo likti pistoleto vamzdyje. Geri agentai – koks buvo Malounas – visada laiko vieną šovinį ginklo vamzdyje. Sabrė prisiminė, kaip kartą tarnaudamas specialiosiose pajėgose vienas naujokas persišovė koją, nes išimdamas šovinius pamiršo išimti užtaisytąjį.

Sabrė tikėjosi, kad Malounas kuo puikiausiai susitvarkys su jo pasamdytais pavaldiniais. Toks buvo sumanymas. Pasitaikė puiki proga, kai jis pastebėjo prie namo sėlinančią Pam Maloun. Radijo ryšiu susisiekė su savo favoritu ir trumpai išdėstė, kaip pasinaudoti jos neatsargumu, kad Malounui nebekiltų jokių klausimų. Sabrė įkalbėjo Bekaklį nušauti kitą agentą ir už tai pažadėjo atlygį.

Ačiū Malounui, kuris pasistengė, kad Sabrės piniginė nesuplonėtų.

Tačiau tai reiškė, kad Sabrė liko vienas ir nebeturi su kuo susisiekti.

Be to, Malounas atgavo savo sūnų. Sabrei dabar bus sunku vėl pažadinti priešo instinktus.

Bet tai nereiškė, kad jo pastangos nuėjo veltui.

Visiškai ne.

Iš tikrųjų viskas turėjo prasidėti tik dabar.

II DALIS

XVII SKYRIUS

TREČIADIENIS, SPALIO 5-OJI

VIENA, AUSTRIJA

13:30

SABRĖ SUSTABDĖ AUTOMOBILĮ PRIE VARTŲ ir nuleido langą iš vairuotojo pusės. Jis neparodė jokio leidimo, tačiau sargybinis iškart leido įvažiuoti. Prašmatni pilaitė stovėjo tarp miškų, vadinamų Vienos giria, maždaug penkiasdešimt kilometrų į pietvakarius nuo miesto centro. Prieš tris šimtmečius didikų pastatyta ištaiginga barokinio stiliaus pilis su garstyčių spalvos sienomis ir alpinio šiferio stogu slėpė septyniasdešimt penkis erdvius kambarius.

Pro tamsintą „Audi" priekinį stiklą įspindo saulė, ir Sabrė pastebėjo, kad asfaltuotame kelyje į pilį bei šoninėje automobilių stovėjimo aikštelėje buvo visiškai tuščia. Visiškos ramybės įspūdį trikdė tik vartų sargybiniai ir šen bei ten vaikštinėjantys vejos prižiūrėtojai.

Akivaizdu, kad Sabrė buvo pakviestas labai privačiam pokalbiui.

Jis sustabdė automobilį po apšviestų vartų skliautu. Tik išlipusį apgaubė popietės ramybė. Sabrė greitai užsisagstė „Burberry" švarką ir nužingsniavo akmenimis grįstu takeliu

link *schmetterlinghaus* – įspūdingo geležies ir stiklo statinio, beveik per šimtą metrų nutolusio nuo pagrindinės pilies. Žaliai dažytos sienos, papuoštos šimtais devyniolikto amžiaus vengriško stiklo plokštelių, nuostabiai derėjo žalio miško fone. Viduje kruopščiai prižiūrimoje dirvoje vešėjo daugybė egzotiškų augalų, tačiau pastatas buvo vadinamas *schmetterling* dėl tūkstančių jame laisvai plevenančių drugelių.

Sabrė truktelėjo išklibusias medines duris ir įžengė į nedidelį prieškambarį. Odinės užuolaidos viduje saugojo karštį ir drėgmę.

Jis praskleidė jas ir pateko į vidų.

Ore pagal lengvos muzikos garsus šoko peteliškės. Bachas, spėjo Sabrė. Daugelis augalų buvo apsipylę žiedais – stulbinamas kontrastas negyviems rudens vaizdams už aprūkusio lango.

Pastato šeimininkas Mėlynasis Krėslas sėdėjo tarp augalų. Jo veidas bylojo, kad žmogus labai daug dirba, mažai miega ir visai nesirūpina, ką valgo. Senis ant vilnonio megztinio vilkėjo tvido švarką. Turėtų būti gana nepatogu, – pamanė Sabrė, – bet šaltakraujėms būtybėms reikia daug šilumos.

Sabrė nusivilko švarką ir prisiartino prie tuščios medinės kėdės.

– *Gutten morgen, Herr Sabre,* – pasakė senis.

Sabrė atsisėdo ir atsakė į pasveikinimą. Panašu, kad šiandien jie kalbėsis vokiškai.

– Dominikai, aš tavęs niekada neklausiau, bet ką tu žinai apie augalus?

– Tik tiek, kad anglies dioksidą paverčia deguonimi.

Senis nusišypsojo.

– Negi tik tiek? O ką pasakysi apie jų spalvas, skleidžiamą šilumą, grožį?

Sabrė apsižvalgė. Aplinkui jį kerojo tikros džiunglės, skambėjo rami muzika, sukosi drugeliai. Ši raminamoji estetika jam visiškai nerūpėjo, tačiau jis puikiai suprato, kad savo nuomonę geriau pasilaikyti sau. Tad paprastai pasakė:

– Tokie jau jie yra.

– O ką žinai apie drugelius? – kamantinėjo senis.

Ant kelių jis laikė porcelianinę lėkštę su pajuodusio banano gabaliukais. Aplink besisukiojantys margasparniai satyrai, apolonai ir nimfos godžiai naikino vaišes.

– Juos vilioja kvapas, – senis švelniai perbraukė vienam drugeliui per sparną. – Patys nuostabiausi padarėliai. Maži skraidantys brangakmeniai, pripildantys pasaulį įvairiausių spalvų. Tik liūdna, kad gyvena vos keletą savaičių, tada grįžta į gamtos sukurtą mitybos grandinę.

Į puotą atskrido keturi žalsvai auksiniai drugeliai.

– Ši rūšis labai reta, – paaiškino senis. – *Papilio dardanus*. Matai? Apačioje sparneliai tarsi įkirpti. Specialiai parsivežiau lėliukių iš Afrikos.

Sabrė nemėgo jokių vabzdžių, bet stengėsi atrodyti susidomėjęs ir laukė.

Pagaliau senis paklausė:

– Ar Kopenhagoje viskas buvo gerai?

– Malounas jau pakeliui pas ryšininką, – atsakė Sabrė.

– Taip, kaip ir sakei. Esi tikras?

– Jis neturi kitos išeities. Jeigu nori apsaugoti sūnų, tegu atskleidžia ryšininką ir nebebus pažeidžiamas. Nuspėti, ką tokie žmonės galvoja, nesunku, – paaiškino Sabrė.

– Jis gali suprasti, kad juo buvo pasinaudota.

– Gali, tačiau jis nuoširdžiai galvoja, kad jam pavyko nugalėti. Nemanau, kad Malounas suvokia, jog norėjau tų vyrukų mirties, – atsakė Sabrė.

Senio veide įsirėžė juoko raukšlės.

– Tau patinka šis žaidimas, ar ne? – paklausė jis.

– Teikia šiokį tokį pasitenkinimą, – atsakė Sabrė ir trumpam nutilo. – Jei gerai žaidžiama.

Prie lėkštėje puotavusių drugelių prisidėjo dar keli.

– Jie panašūs į šias gražias būtybes, – tarė Mėlynasis Krėslas. – Žūsta susiviliojęs lengvai prieinamu kąsniu.

Kreivi pirštai čiupo vieną drugelį už sparnų. Tamsus pilvelis ir plonos kojytės bejėgiškai sutrūkčiojo – drugelis pabandė ištrūkti į laisvę.

– Galėčiau lengvai sunaikinti šį egzempliorių. Tikrai nebūtų sunku.

Mėlynasis Krėslas atlenkė pirštus, ir drugelis, mostelėjęs geltonai oranžiniais sparnais, nuskrido šalin.

– Bet galiu ir lengvai paleisti.

Senis tiriamu žvilgsniu pažvelgė Sabrei į akis.

– Panaudok Malouno instinktus mūsų labui, – pasakė jis.

– Toks ir yra planas.

– Ką darysi, kai ryšininkas bus surastas?

– Tai priklausys nuo aplinkybių.

– Malouną reikės nužudyti.

– Susitvarkysiu.

Senis nužvelgė Sabrę.

– Tai gali būti sunki užduotis.

– Aš pasirengęs.

– Yra dar viena problema.

Tai štai kodėl jis buvo iškviestas į Vieną.

– Izraeliečiai sukelti ant kojų. Džordžas Hadadas, rodos, dar kartą paskambino į Vakarų Krantą, ir žydų šnipas, veikiantis Palestinos vyriausybėje, pranešė apie tai Tel Avivui. Jie žino, kad Hadadas gyvas, ir aš manau, jie nutuokia, kur jis.

Taip, tai tikrai problema.

– Krėslai apie tai jau informuoti. Jie patvirtino įgaliojimus, kuriuos tau suteikiau tikėdamasis, kad sutvarkysi šį reikalą kaip dera.

Sabrė ir be to būtų viską padaręs kaip reikia.

– Kaip supranti, Izraelis turi kitokių ketinimų nei mes, – toliau kalbėjo senis. – Mums reikia ryšininko. O jie nori, kad jo nebūtų.

Sabrė linktelėjo.

– Jie susprogdino saviškius toje kavinėje norėdami nužudyti Hadadą, – pasakė jis.

– Žydai yra problema, – tyliai pareiškė Mėlynasis Krėslas. – Su jais visada sunku. Tai visiškai kitokia, užsispyrusi ir išpuikusi padermė.

Sabrė nusprendė patylėti ir nieko nesakyti.

– Mes ketiname padėti išspręsti žydų klausimą, – užbaigė Mėlynasis Krėslas.

– Nežinojau, kad tai – problema, – pasakė Sabrė.

– Ne mums, o mūsų draugams arabams, – paaiškino Mėlynasis Krėslas. – Todėl tu privalai žengti į priekį dviem žingsniais greičiau nei Izraelis. Negalima leisti jiems įsikišti.

– Tada man reikia skubėti, – atsakė Sabrė.

– Kur išvyko Malounas?

– Į Londoną.

Mėlynasis Krėslas nutilo ir susimąstęs žvelgė į drugelius, plasnojančius jo sterblėje. Tada staigiu judesiu nubaidė šalin.

– Vykdamas į Londoną turėsi kai kur sustoti, – pasakė jis.

– Turime laiko? – paklausė Sabrė.

– Pasirinkimo nėra. Mūsų žmogus Izraelio vyriausybėje turi informacijos, kuria asmeniškai pasidalys su tavimi, ir nori, kad jam už tai būtų sumokėta.

– Kuris nenorėtų.

– Tas žmogus yra Vokietijoje. Neturėtum ilgai užtrukti. Skrisk vienu iš mūsų lėktuvų. Man sakė, kad tas žmogelis susimovė. Buvo demaskuotas, tik jis to nežino. Pateik jam mūsų sąskaitą.

Sabrė suprato.

– Turbūt nereikia sakyti, kad šalia to žmogaus bus stebėtojų. Taigi pasistenk surengti nepamirštamą spektaklį. Izraeliečiai privalo suprasti, kad ant kortos pastatyta labai daug.

Senis pasimuistė medinėje kėdėje ir vėl nuleido savo smailią nosį į lėkštę.

– Tu taip pat žinai, kas planuojama šį savaitgalį?

– Be abejonės.

– Man reikėtų vieno asmens finansinių duomenų. Penktadienį. Galėsi paruošti?

Senis žinojo atsakymą, kaip ir tai, kad Sabrė dabar neturėjo laiko.

– Žinoma, – atsakė šis.

Mėlynasis Krėslas ištarė vardą žmogaus, kurį reikėjo patikrinti, tada pridūrė:

– Informacijos lauksiu čia. O dabar daryk tai, ką sugebi geriausiai.

XVIII SKYRIUS

VAŠINGTONAS
7:30

STEFANI NUSPRENDĖ PASILIKTI SOSTINĖJE. Čia buvo visi pagrindiniai veikėjai, ir, jeigu ji jau nusprendė padėti Malounui, geriau būti arčiau jų. Pasitelkusi nešiojamąjį kompiuterį ir mobilųjį telefoną ji palaikė nuolatinį ryšį su Atlanta ir Magelano organizacijos štabu. Trys agentai jau buvo pakeliui į Daniją, kiti du ką tik pasiekė Londoną, dar vienas vyko į Vašingtoną. Stefani kambarys viešbutyje, kuriame buvo apsistojusi, virto pagrindine būstine.

Ji jau dvidešimt minučių laukė savo kambaryje ir, kai ant stalo pagaliau suskambo telefonas, šyptelėjo. Torvaldsenas visada pasižymėjo punktualumu. Stefani atsiliepė:

– Klausau, Henrikai.

– Kodėl esi tokia tikra, kad tai aš?

– Tu visada laiku.

– Vėluoti nemandagu.

– Visiškai pritariu. Ką sužinojai?

– Pakankamai, kad suprasčiau, jog turime problemą.

Vakar jis siuntė savo žmones išsiaiškinti, kas buvo tie du Malouno nušauti vyrai. Vienas jų buvo nužudęs federalinį agentą, todėl Stefani galėjo prašyti Europolo pagalbos.

– Ar tau kada nors teko girdėti apie *der Orden des Goldenen Vliesses* – „Auksinės vilnos“ ordiną? – paklausė Torvaldsenas.

– Vienas Europos ekonominių kartelių, – atsakė Stefani, – žinau.

– Man reikia interneto prieigos prie tavo kompiuterio, – pasakė Torvaldsenas.

– Tai įslaptinta, – greitai atsakė Stefani.

– Patikinu tave, kad informacija, kurią turiu, yra pats tikriausias leidimas.

Stefani padiktavo prisijungimo adresą. Po minutės jos monitoriaus ekrane pasirodė penkios nuotraukos: trijose buvo pavaizduoti žmonės stambiu planu, kitose dviejose – visu ūgiu. Visi penki maždaug septyniasdešimties metų vyrai karikatūriškai nuobodžiais, šaltais, neišraiškingais veidais, kupini puikybės ir perdėto pasitikėjimo savimi – o tai būdinga žmonėms, įpratusiems pasiekti savo.

– „Auksinės vilnos“ ordinas buvo reformuotas penktojo dešimtmečio pabaigoje, iškart po to, kai komunistai pavertė Austrijos pramonę visuomenine, – ėmė pasakoti Torvaldsenas. – Ordinas susikūrė Vienoje, iš pradžių jo narėmis galėjo tapti tik pramoninės ir finansinės grupuotės. Šeštajame dešimtmetyje jis plėtėsi įtraukdamas gamybos ir kalnakasybos magnatus.

Stefani prisitraukė kompiuterį arčiau ir spragtelėjo tušinuką.

– Ką turi omenyje sakydamas „buvo reformuotas“? – paklausė ji.

– Šio ordino pavadinimas yra toks pats kaip 1430 metais Burgundijos kunigaikščio Pilypo įkurto prancūzų ordino, – paaiškino Torvaldsenas. – Tačiau ta riterių brolija gyvavo tik keletą dešimtmečių. Vėlesniais amžiais būta mėginimų ją gaivinti, bet dabar Austrijoje veikia visuomeninis „Auksinės vilnos“ ordinas. Tai ekonominis kartelis tuo pačiu grėsmingu pavadinimu.

Stefani įdėmiai žvelgė į ekraną stengdamasi įsidėmėti rūsčius veidus.

– Įdomi brolija, – tęsė Torvaldsenas. – Ordino veiklą reguliuoja griežtas statutas. Ordinui gali priklausyti septyniasdešimt vienas narys. Vadovauja vadinamasis penkių Krėslų Ratas. Ratui ir visam ordinui vadovauja Mėlynasis Krėslas. Tie žmonės vilki tamsiai raudonas mantijas ir ant kaklo nešioja auksinius medalionus. Kiekviename medalione iškalinėti titnaginiai liepsnos liežuviai, o per vidurį kabo auksinis ėriukas. Įspūdinga, ar ne?

Stefani pritarė.

– Pasakoju tau visa tai, kad geriau pažintum tuos penkis vyrus savo ekrane, – kalbėjo Torvaldsenas. – Viršuje, kairėje pusėje, yra stambus Austrijos pramonininkas Alfredas Hermanas. Jis dabar užima Mėlynąjį Krėslą. Milijardierius, kelių Europos plieno gamyklų savininkas bei Afrikos kasybos pramonės magnatas, Tolimųjų Rytų kaučiukmedžių plantacijų ir pasaulinių bankininkystės koncernų savininkas.

Torvaldsenas papasakojo apie kitus keturis. Vienas valdė kontrolinį VRN banko, veikiančio Austrijoje, Vokietijoje, Šveicarijoje ir Nyderlanduose, akcijų paketą bei keletą farmacijos ir automobilių gamybos kompanijų. Kitas buvo svarbus asmuo Europos vertybinių popierių rinkoje, jam priklausė keletas investicinių firmų, valdančių žinomų Europos kompanijų akcijų paketus. Trečiasis valdė dvi prancūzų ir vieną belgų kompanijas, kurios, po JAV, buvo pasaulinės aviacijos pramonės lyderės. Paskutinysis save titulavo betono karaliumi; jam priklausė didžiausios Europos, Afrikos ir Vidurio Rytų šalių betono gamyklos.

– Įspūdinga, – pasakė Stefani.

– Tai dar ne viskas. Krėslai jaučia ypatingą prielankumą vadinamajai arijų rasei, taigi tarp ordino narių daugiausia yra vokiečių, austrų ir šveicarų. Krėslai yra renkami iš visų narių ir iki gyvos galvos. Kartu išrenkamas vadinamasis Šešėlis, kuris iškart pakeistų kurį nors Krėslą mirties atveju. Mėlynąjį Krėslą renka kiti keturi; jis vadovauja ordinui iki mirties.

– Velniškai gerai organizuota.

– Jie labai tuo didžiuojasi. Du kartus per metus visi ordino nariai renkasi į asamblėją: vėlyvą pavasarį ir rudenį. Susirinkimo vieta – Alfredui Hermanui priklausanti milžiniška žemės valda su pilimi už Vienos. Kitu laiku ordino veiklą reguliuoja Krėslai arba nuolatiniai komitetai. Yra ordino kancleris, iždininkas ir sekretorius bei Hermano pilyje nuolat dirbantis pagalbinis personalas. Visa veikla gerai apgalvota ir sklandi. Jokio vilkinimo.

Stefani viską rašėsi į užrašų knygelę.

– Mėlynasis Krėslas negali balsuoti nei Rate, nei asamblėjoje, nebent susidaro lygiosios. Nelyginis septyniasdešimt vieno nario balsų skaičius ir penki Krėslai kelia tokį nepatogumą.

Stefani buvo sužavėta Torvaldseno tyrinėjimų rezultatais.

– Papasakok daugiau apie narystę, – paprašė ji.

– Dauguma narių – europiečiai. Yra keturi amerikiečiai, du kanadiečiai, trys – iš Azijos, po vieną iš Brazilijos ir Australijos. Yra ir vyrų, ir moterų. Visi įstoję į ordiną prieš keletą dešimtmečių. Kaita – retas dalykas, be to, kandidatų sąrašas užtikrina, kad ordine visuomet bus septyniasdešimt vienas narys.

– Kodėl ordino štabas įkurtas Austrijoje? – pasidomėjo Stefani.

– Dėl tos pačios priežasties, dėl kurios dauguma mūsų šios šalies bankuose laikome savo pinigus. Austrijos konstitucijos nuostatos draudžia bankams pažeisti slaptumo įstatymą. Šioje šalyje sunku susekti pinigų srautus. Ordinas labai gerai finansuojamas. Nariai apmokestinami pagal numatomą biudžetą. Pavyzdžiui, pernai biudžetas siekė šimtą penkiasdešimt milijonų eurų.

– Ir kam jie išleidžia tokius pinigus?

– Jie siekia to, ko žmonės siekė šimtmečius, – politinės įtakos Europos Bendrijai, siekiančiai sukurti vieningą rinką ir sumažinti prekybos apribojimus. Juos taip pat domina galimybės Rytų Europoje. Čekijos Respublikos, Slovakijos, Vengrijos, Rumunijos ir Lenkijos infrastruktūrų atkūrimas yra

didžiulis verslas. Protingos investicijos sukrauna milžinišką kapitalą.

– Vis dėlto, Henrikai, nemanau, kad už šimtą penkiasdešimt milijonų eurų per metus jie vien perka verslo kontraktus ir papirkinėja politikus.

– Tu teisi. Dabar ordinas turi kur kas svarbesnį tikslą.

Stefani ėmė nekantrauti:

– Sakyk.

– Vidurio Rytai. Dabar tai – svarbiausia ordino kryptis.

– Iš kur, po velnių, tu tai žinai?

Kitame ryšio gale tapo tylu.

Stefani laukė.

– Aš esu ordino narys.

XIX SKYRIUS

LONDONAS

12:30

IŠLIPĘ IŠ „BRITISH AIRWAYS" LĖKTUVO Kotonas su Pamela leidosi trapu. Jie praleido naktį Kristiangadėje, tada kartu išskrido iš Kopenhagos į Angliją. Čia Pamela turėjo persėsti į kitą lėktuvą prieš grįždama į Džordžiją, o Kotonui Londonas buvo galutinis kelionės tikslas. Garis liko su Torvaldsenu, kurį pažinojo po pastarųjų dviejų Danijoje praleistų vasarų. Malounas buvo įsitikinęs, kad Kristiangadėje jo sūnui bus saugiausia, kol jis baigs tvarkyti reikalus. Kad būtų saugiau, Torvaldsenas netgi pasamdė apsaugininką, kad nuolat budėtų jo valdose. Pamela nebuvo patenkinta dėl tokio Kotono sprendimo, jie susiginčijo. Vis dėlto sveikas protas nugalėjo – ypač kai Pamelai buvo priminta, kas nutiko Gariui Atlantoje. Pavojus buvo praėjęs, ji turėjo grįžti į darbą – juolab kad išvyko staiga, nepalikusi žinutės darbovietėje. Ji nenorėjo palikti Gario, bet galiausiai pripažino, kad Malounas apsaugos sūnų kur kas geriau nei ji.

– Tikiuosi, dar nepraradau darbo, – tarė Pamela.

– Tau nėra ko gailėtis – tau moka už valandas, – atsakė Malounas. – Papasakosi darbe, kas atsitiko?

– Teks.

– Papasakok, kiek, tavo manymu, reikia.

– Kodėl tu nemeti šio reikalo? Ar negalėtum tiesiog pamiršti? – paklausė Pamela.

Kotonas pastebėjo, kad miegas išsklaidė jos niūrią nuotaiką. Pamela nesiliovė atsiprašinėjusi už tai, kas atsitiko vakar, o jis nebenorėjo į tai daugiau gilintis. Išvis nebenorėjo su ja kalbėtis ir džiaugėsi, kad skrydžio metu dėl pavėluoto bilietų užsakymo jiems teko sėdėti atskirai. Jų dar laukia pokalbis apie Garį. Nemalonus pokalbis. Tik dabar nėra kada.

– Tai vienintelis būdas užtikrinti, kad tokie dalykai daugiau nepasikartos, – atsakė Kotonas. – Jeigu aš ne vienintelis, žinantis apie ryšininką, vadinasi, nebesu taikinys. Tu ir Garis taip pat nesate taikiniai.

– Ką ketini daryti? – paklausė Pamela.

Kotonas nė pats nežinojo, tik pasakė:

– Sužinosiu, kai nuvyksiu.

Jie skynėsi kelią per žmonių jūrą link terminalo. Sunkūs abiejų žingsniai bylojo, kad jiems geriau būti atskirai. Staiga seni agento įgūdžiai, išlavinti per dvylika Teisingumo departamente praleistų metų, atgijo: Malounas pajuto pavojų. Dar skrisdamas lėktuve jis atkreipė dėmesį į vyriškį, sėdėjusį priešingoje pusėje, per tris eiles nuo jo. Vyras buvo liekno ir lankstaus kūno, gražiai įdegęs, jo skruostus dengė kelių dienų barzdelė. Jis taip pat įsėdo į lėktuvą Kopenhagoje ir kažin kuo patraukė Malouno dėmesį. Skrydžio metu buvo ramu, neatsitiko nieko įtartina. Kai lėktuvas nusileido, vyras išlipo gerokai anksčiau už juodu su Pamela, o dabar ėjo jiems iš paskos.

Ir tai buvo negerai.

– Tą vyrą vakar nušovei be jokio gailesčio, – pasakė Pamela. – Baisu, Kotonai.

– Gario saugumui iškilo pavojus.

– Tu visada taip darydavai?

– Nuolat.

– Per trumpą laiką pamačiau per daug mirčių.

Kotonas taip pat.

Jie ėjo toliau. Kotonas žinojo, ką galvoja Pamela. Visada žinojo, kad jos vaizduotė dirba viršvalandžius.

– Nepasakiau tau vakar, – vėl prabilo Pamela, – nes tiek visko atsitiko. Mano gyvenime yra kitas vyras.

Kotonui patiko ši naujiena, bet mintyse nusistebėjo, kodėl ji jam tai sako.

– Jau senokai nustojome domėtis vienas kito reikalais, – tepasakė jis.

– Žinau. Bet jis ypatingas, – kilstelėjusi ranką parodė riešą. – Padovanojo man laikrodį.

Buvo matyti, kad Pamela labai didžiuojasi dovana, tad Kotonas nutarė pameilikauti:

– „TAG Heuer" laikrodis?! Neblogai.

– Aš irgi taip manau. Po galais, jis mane tikrai nustebino!

– Gerai su tavimi elgiasi? – paklausė Kotonas.

Pamela linktelėjo.

– Man patinka su juo leisti laiką.

Kotonas nebežinojo, ką daugiau pasakyti.

– Pasakiau tau tik dėl to, kad dabar mudu su tavimi lyg ir susitaikėme.

Jie įėjo į žmonių pilną oro uosto terminalą. Metas kiekvienam traukti savais keliais.

Staiga Pamela atsisuko į Kotoną ir paklausė:

– Gal galiu keliauti su tavimi? Mano lėktuvas į Atlantą išskris tik po septynių valandų.

Šie žodžiai užklupo jį netikėtai – kaip tik mintyse repetavo, kaip nerūpestingai atsisveikinti.

– Nemanau, kad tai gera mintis, – atsakė jis, – turiu susitvarkyti vienas.

Nė nereikėjo sakyti, apie ką abu pagalvojo. *Ypač po to, kas atsitiko vakar*.

Pamela linktelėjo.

– Suprantu. Tik pamaniau, kad gerai praleisčiau popietę.

Kotonas pasidomėjo:

– Kodėl užsinorėjai vykti kartu? Maniau, kaip tik nori kuo greičiau grįžti.

– Vos nenumiriau per tą ryšininką, dabar man smalsu, – paaiškino Pamela. – Be to, ką veiksiu viena oro uoste?

Kotonas turėjo pripažinti, kad Pamela puikiai išsilaikiusi – penkeriais metais už jį jaunesnė, bet atrodė, kad jai metų dar mažiau. Dabar jos veido išraiška priminė buvusią Pam – vienu metu bejėgę, nepriklausomą ir viliojančią – galinčią lengvai priversti jį pasiduoti. Jos strazdanotas veidelis, mėlynos akys žadino jausmus, kuriuos buvo sunku suvokti, ypač po rugpjūčio, kai Pamela pasakė, kad jis nėra Gario tėvas.

Jiedu ilgai buvo vyras ir žmona. Dalijosi gyvenimu – geru ir blogu. Dabar Malounas buvo keturiasdešimt aštuonerių metų vyras, oficialiai išsiskyręs daugiau kaip prieš metus, o vienas gyveno jau beveik šešerius.

Galbūt metas pamiršti praeitį? Kas buvo, tas buvo, – jis taip pat ne angelas.

Tačiau sukirsti rankomis dar neatėjo laikas, tad Kotonas pasakė:

– Skrisk į Atlantą ir pasistenk daugiau neįklimpti į bėdą, sutarta?

Pamela nusišypsojo.

– Tą patį galėčiau pasakyti ir tau.

– Tai neįmanoma. Esu tikras, tavo naujasis gyvenimo draugas norėtų, kad kuo greičiau grįžtum namo.

– Mes dar turime apie kai ką pasikalbėti, Kotonai. Tik abu vengiame tos temos.

– Pasikalbėsime. Kai viskas baigsis. Iki to laiko siūlau paliaubas. Tinka?

– Tinka.

– Aš tau pranešiu, kaip viskas klostysis. Ir nesirūpink dėl Gario. Henrikas juo pasirūpins. Berniukas bus saugus. Be to, tu turi telefono numerį, tad gali skambinti jam kada panorėjusi, – pasakė Kotonas.

Jis išsišiepė ir žvaliai pamojo Pamelai ranka, tada neskubėdamas pasuko prie išėjimo ieškoti taksi. Su savimi neturėjo jokio lagamino. Jeigu čia užtruks ir ko nors prireiks, nusipirks. Pirmiausia reikia surasti ryšininką.

Tačiau prieš tai jis turėjo kai ką patikrinti.

Prie išėjimo įrengtame informacijos skyriuje Malounas pasiėmė miesto planą. Išlankstęs apsimetė nagrinėjąs žemėlapį, tačiau akimis per viršų stebėjo žmones, zujančius pirmyn atgal po erdvų terminalą.

Kotonas spėjo, kad Vikruolis turėtų laukti, kol jis išeis, jeigu iš tikrųjų seka.

Tačiau šis sekė Pamelą.

Kotonas sunerimo.

Jis numetė miesto planą ir grįžo į terminalą. Tuo metu Pamela įėjo į vieną oro uosto kavinių, matyt, ketindama užkąsti ar išgerti kavos. Vikruolis apsimetė kažko besidairąs parduotuvėje, tačiau iš tikrųjų stebėjo kavinę.

Įdomu. Matyt, ne Malounas buvo jo geidžiamiausias kąsnelis.

Kotonas taip pat įžengė į kavinę.

Pamela sėdėjo prie staliuko, ir jis pasuko tiesiai prie jos. Ši nustebo.

– Ką tu čia veiki?

– Apsigalvojau. Ar dar nori vykti kartu su manimi?

– Labai!

– Su viena sąlyga.

– Žinau. Tylėsiu kaip vandens į burną prisisėmusi.

STEFANI TYLĖJO STENGDAMASI SUVOKTI Torvaldseno žodžius. Paskui ramiai paklausė:

– Tu esi „Auksinės vilnos“ ordino narys?

– Jau trisdešimt metų, – atsakė Torvaldsenas. – Visada maniau, kad tai puikus būdas pabendrauti žmonėms, turintiems valdžią ir pinigų. Mes tai nuolat ir darome...

– Išskyrus laiką, kai nepapirkinėjate politikų ir neduodate kyšių už pelningus kontraktus, – užbaigė mintį Stefani.

– Nagi, Stefani. Tu juk žinai, kaip sutvarkytas šis pasaulis. Aš nekuriu taisyklių. Tik žaidžiu pagal jas.

– Pasakyk man viską, ką žinai, Henrikai. Tik nemalk šūdo.

– Mano žmonės sužinojo, kad vakar nužudytieji buvo iš Amsterdamo. Vienas jų turėjo draugę. Ji mums papasakojo, kad jos mylimasis nuolat dirbo vienam žmogui. Kartą yra jį mačiusi, ir iš jos pasakojimo spėju, kad irgi buvau jį sutikęs.

Stefani laukė, ką Torvaldsenas dar pasakys.

– Įdomu tai, kad prieš daug metų ordino susirinkimuose esu šį bei tą girdėjęs apie dingusią Aleksandrijos biblioteką. Mūsų Mėlynasis Krėslas Alfredas Hermanas tiesiog apsėstas minties apie ją.

– Ar žinai, kodėl?

– Jis tiki, kad iš senovės išminčių raštų galima daug sužinoti.

Stefani tuo abejojo, bet paklausė:

– Ką turi bendra du žuvę vyrai ir ordinas?

– Tas žmogus, apie kurį kalbėjo nužudytojo mergina, dalyvaudavo oficialiuose ordino susirinkimuose. Jis nebuvo narys. Tik darbuotojas. Mergina niekada negirdėjo jo vardo, tik prisiminė, kaip kartą jos draugas apie jį pasakė: *Die Klauen der Adler*. Man irgi yra tekę girdėti šį vardą.

Stefani tylėdama išvertė. Erelio nagai.

– Ką dar papasakosi?

– Gal vėliau, kai būsiu visiškai įsitikinęs.

Praeitą birželį, kai Stefani susipažino su Torvaldsenu, šis nebuvo toks paslaugus, ir tai tik didino tarp jų iškart kilusią įtampą. Tačiau jau tada Stefani žinojo, kad negalima neįvertinti šio dano.

– Gerai. Sakei, kad ordiną dabar itin domina Vidurio Rytai. Ką tai reiškia?

– Būčiau dėkingas, kad nespaustum.

– Juk turiu tau kaip nors padėti. Be to, tu vis tiek nesiruoši pasakoti.

Torvaldsenas sukikeno:

– Mes tokie panašūs!

– Ir tai mane gąsdina.

– Na, nėra jau taip blogai. Bet atsakydamas į tavo klausimą dėl Vidurio Rytų paminėsiu, kad arabų pasaulis, deja, garbina jėgą. Jie puikiai išmano, kokias priemones naudoti, ir turi dėl ko stengtis, – pavyzdžiui, dėl naftos.

Stefani negalėjo ginčytis.

– Kas yra didžiausias arabų priešas? – paklausė Torvaldsenas. – Jungtinės Valstijos? Ne. Izraelis. Tai tarsi rakštis jų subinėj. Pačiame *arabų* pasaulio viduryje – mažytė žydų valstybė! Atidalyta 1948 metais, kai beveik milijonas žmonių – jei tikėsime arabais – buvo per prievartą iškeldinti. Teisėtą palestiniečių, egiptiečių, jordaniečių, libaniečių ir Sirijos arabų žemę pasaulio galingieji padovanojo žydams! Jie pavadino tai *nakba* – katastrofa. Labai geras pavadinimas. Abiem pusėms.

– Ir tada iškart įsiliepsnojo karas, – pratęsė Stefani, – vienas iš daugelio.

– Žinoma, juos visus laimėjo Izraelis, – pasakė Torvaldsenas. – Pastaruosius šešiasdešimt metų Izraelis laikosi įsitvėręs *savo* žemės dėl to, kad Dievas pažadėjo ją Abraomui.

Stefani prisiminė Brento Grino citatą. *„Ir Viešpats tarė Abromui: „Dabar pakelk akis ir pasižiūrėk iš tos vietos, kurioje stovi, į šiaurę ir į pietus, į rytus ir į vakarus, nes visą kraštą, kurį matai, amžinai atiduosiu tau ir tavo palikuonims."*

– Dievo pažadas Abraomui yra viena priežasčių, kodėl Palestina buvo atiduota žydams, – toliau kalbėjo Henrikas. – Spėjama, kad tai buvo jų protėvių žemė, palikta paties Dievo. Ir kas drįstų ginčytis?

– Bent jau vienas Palestinos mokslininkas, apie kurį man teko girdėti.

– Kotonas man pasakojo apie Džordžą Hadadą ir biblioteką.

– Jis neturėjo to daryti, – pyktelėjo Stefani.

– Nemanau, kad patekęs į tokią padėtį jis suko galvą, kaip nenusižengti taisyklėms, – atrėmė Torvaldsenas. – Beje, šiuo metu jo mėgstamų žmonių sąraše tavęs taip pat nėra.

Stefani prarijo šiuos žodžius. Ji jų nusipelnė.

– Mano šaltiniai Vašingtone pranešė, kad Baltieji rūmai nori surasti Hadadą. Manau, tu tai žinai, – pasakė Torvaldsenas.

Ji neatsakė.

– Aš ir nesitikiu, kad tu tai patvirtinsi arba paneigsi. Bet ten kažkas vyksta, Stefani. Kažkas svarbaus. Valdžios žmonės nešvaistytų laiko menkniekiams.

Ji pritarė. Henrikas kalbėjo toliau:

– Gali šaudyti, sprogdinti žmones. Terorizuoti juos kiekvieną dieną. Bet nieko nepasieksi. Tikrą valdžią įgyji tada, kai turi tai, ko trokšta tavo priešas, arba jeigu jis nenori, kad tu tai turėtum. Aš gerai pažįstu „Auksinės vilnos" ordiną. Įtakos plėtimas. Štai ko trokšta Alfredas Hermanas ir jo bendrai.

– Ir ką jie tada darys?

– Jeigu bus užsimota prieš Izraelį, o tai visai įmanoma, arabai stengsis jame įsigalėti bet kokiomis priemonėmis. Todėl kiekvienas ordino narys siekia išpešti naudos iš draugiškų santykių su arabais. Jau vien naftos kainos yra vertos dėmesio, o naujų rinkų atvėrimas prekėms ir paslaugoms – dar didesnis laimikis. Kas žino? Gali būti, kad ta informacija kelia abejonių dėl pačios žydų valstybės – tai padėtų išgydyti įsisenėjusias žaizdas. Ilgai trunkantis Jungtinių Valstijų užtarimas Izraeliui brangiai kainuoja. Kiek kartų jau taip buvo? Arabai reikalauja, kad Izraelis būtų sunaikintas. Jungtinės Tautos įsikiša. JAV tai pasmerkia. Visi pyksta ir kryžiuoja ietis. Tada pykčiui numalšinti dalijamos nuolaidos ir doleriai. Tik įsivaizduok, jeigu to nereikėtų daryti, koks nuostabus būtų pasaulis – tavoji Amerika taip pat!

Turbūt to ir nori Laris Deilis prezidentui, pamanė Stefani, tačiau paklausė:

– Ir kas galėtų turėti tiek galios, kad tai padarytų?

– Nežinau, – atsakė Torvaldsenas. – Bet prieš keletą mėnesių mes su tavimi skaitėme labai seną dokumentą, keičiantį viską iš pagrindų. Gali būti, kad dabar susidūrėme su kažkuo panašiu.

Tikriausiai Torvaldsenas teisus, tačiau šią akimirką buvo svarbu kas kita.

– Kotonui reikia informacijos, – pasakė Stefani.

– Ir jis ją gaus, bet pirmiausia turiu sužinoti visą istoriją.

– Ir kaip tu ketini ją sužinoti?

– Šį savaitgalį vyks ordino žiemos susirinkimas. Neketinau dalyvauti, bet dabar būtinai tai padarysiu.

XX SKYRIUS

LONDONAS

13:20

Malounas išlipo iš taksi automobilio ir nužvelgė ramią gatvelę. Namai su stogų gūbriais, pašto dėžutės ir gėlių vazonėliais nustatytos palangės. Kiekvienas dailus karaliaus Jurgio laikų stiliaus statinys atrodė lyg senovinė ramybės oazė. Ideali vieta gyventi knygų graužikams ir akademikams. Džordžas Hadadas čia tikrai turėtų jaustis kaip namie.

– Ar jis čia gyvena? – paklausė Pamela.

– Tikiuosi, – atsakė Malounas. – Beveik metus iš jo nebuvo jokių žinių. Turiu tik adresą, kurį gavau prieš trejus metus.

Popietė buvo vėsi ir sausa. Skrisdamas Malounas skaitė „The Times", kur buvo rašoma, kad šiuo metu Anglijoje vyrauja rudeniui neįprasta sausra. Vikruolis, atrodo, nebesekė jų iš Hitrou oro uosto, tačiau tai daryti galėjo kas nors kitas, – akivaizdu, kad žmogus veikė ne vienas. Nebuvo matyti jokio kito taksi automobilio. Keista, kad Pamela vis dar buvo šalia, bet jis pats prisiprašė šių keblumų pasiūlęs jai vykti kartu.

Dabar jiedu užlipo į atvirą prieangį ir įžengė į namą. Kotonas stabtelėjo fojė ir dar kartą dirstelėjo į gatvę. Nei automobilių, nei žmonių.

Tyliai suskambėjo ketvirtajame aukšte esančio buto durų skambutis. Duris atidarė tamsaus gymio, nedidelio ūgio apkūnokas vyras pelenų spalvos plaukais ir taisyklingų bruožų veidu. Jo rudos akys iškart pagyvėjo išvydusios svečius, o jo plačioje šypsenoje Malounas pastebėjo sunkiai slopinamą jaudulį.

– Kotonai. Kokia staigmena. Kaip tik neseniai apie tave galvojau.

Jie šiltai paspaudė vienas kitam ranką, ir Malounas supažindino Hadadą su Pamela. Šeimininkas pakvietė juodu vidun. Kambaryje dienos šviesą slopino sunkios nertos užuolaidos. Malounas greitai apsidairė po kambarį ir pastebėjo, kad jame lyg tyčia niekas nedera, – pianinas, kelios indaujos, krėslai, lempos su klostuoto šilko gaubtais ir ąžuolinis stalas su kompiuteriu, nukrautas knygomis ir popieriais.

Hadadas plačiai mostelėjo į netvarką.

– Mano pasaulis, Kotonai.

Kambario sienos buvo nukabinėtos žemėlapiais. Taip gausiai, kad beveik nebuvo matyti žalsva spalva nudažytų sienų. Malounas nužvelgė žemėlapius ir atkreipė dėmesį, kad daugelyje pavaizduota Šventoji Žemė, Arabija ir Sinajaus pusiasalis – nuo seniausių laikų iki dabartinių. Vieni žemėlapiai buvo kopijos, kiti – originalūs, visi įdomūs.

– Mano apsėdimas, – pastebėjęs Malouno žvilgsnį pasakė Hadadas.

Po neilgo draugiško pokalbio Malounas nusprendė nebedelsti.

– Situacija pasikeitė, – pradėjo jis. – Todėl esu čia.

Ir papasakojo Hadadui, kas atsitiko prieš porą dienų.

– Dabar tavo sūnui nebegresia pavojus? – paklausė Hadadas.

– Jam viskas gerai. Prieš penkerius metus aš tavęs nieko neklausinėjau, nes toks buvo mano darbas. Daugiau nebesu įsipareigojęs, taigi norėčiau žinoti, kas vyksta.

– Tu išgelbėjai man gyvybę, – trumpai pasakė Hadadas.

– Vadinasi, nusipelniau žinoti tiesą.

Hadadas pakvietė Malouną su Pamela į virtuvę, kur visi susėdo prie apskrito stalo. Čia buvo vėsoka, tvyrojo vyno ir šviežio tabako kvapas.

– Tai sudėtinga, Kotonai, – lėtai ištarė Hadadas, – aš pats viską supratau vos prieš kelerius metus.

– Džordžai, aš noriu žinoti. Viską.

Tarp dviejų vyrų šmėstelėjo įtampa. Laiko ir įvykių patikrintos draugystės taip pat nutrūksta. Žmonės keičiasi. Tai, kas buvo branginama, ima kelti nepatogumų. Tačiau Malounas žinojo, kad Hadadas vis dar juo pasitiki, ir troško atsilyginti tuo pačiu. Pagaliau garbaus amžiaus vyriškis prabilo. Malounas klausėsi Hadado pasakojimo apie 1948-uosius, kai jis, jaunas devyniolikos metų vaikinas, kovėsi Palestinos pasipriešinimo kovotojų gretose stengdamasis sustabdyti sionistų invaziją.

– Nušoviau daug žmonių, – pasakojo Hadadas, – tačiau tik vieno iš jų niekada nepamiršau. Jis atėjo pas mano tėvą. Deja, ta iškankinta siela jau buvo palikusi šią ašarų pakalnę. Mes sučiupome tą žmogų manydami, kad jis yra sionistas. Aš buvau jaunas, kupinas neapykantos ir labai nekantrus, o jis kalbėjo nesąmones. Aš jį nušoviau.

Hadado akys sudrėko.

– Jis buvo Sergėtojas, ir aš jį nužudžiau, taip nieko ir nesužinojęs, – palestinietis trumpam nutilo. – Tada, praėjus daugiau nei penkiasdešimčiai metų, atsitiko neįtikėtinas dalykas – mane aplankė kitas Sergėtojas!

Malounas norėjo žinoti, ką reiškia šis žodis.

Hadadas paaiškino ir tęsė pasakojimą:

– Jis atėjo į mano namus naktį, kalbėjo lygiai tokius pačius žodžius kaip ir anas Sergėtojas 1948-aisiais.

„Aš esu Sergėtojas."

Hadadas negalėjo patikėti savo ausimis. Ar jis gerai išgirdo? Galvoje sukirbėjo vienintelė mintis.

„Iš bibliotekos? Ar man bus pasiūlyta tapti Pakviestuoju?"

„Iš kur tai žinote?"

Jis papasakojo nepažįstamajam, kas nutiko prieš daugelį metų. Kalbėdamas Hadadas stengėsi įvertinti savo svečią. Šis buvo liesas, anglies juodumo plaukais, tankiais ūsais, gražiai įdegusia oda. Drabužiai tvarkingi ir nekrintantys į akis, kiekviena aprangos detalė puikiai derėjo prie visumos. Visiška pirmojo pasiuntinio priešingybė.

Žmogus sėdėjo tylėdamas, ir Hadadas nusprendė šį kartą būti kantrus. Pagaliau Sergėtojas tarė: „Mes atidžiai skaitėme jūsų tiriamuosius darbus ir straipsnius. Jūsų žinios apie Bibliją ir jos senuosius tekstus – įspūdingos. Jūs puikiai mokate senąją hebrajų kalbą. Be to, jūsų argumentai dėl Biblijos vertimų labai įtikinami."

Hadadas su džiaugsmu priėmė pagyrimus. Paprastai Vakarų Krante niekas neskubėdavo jų dalyti.

„Mūsų grupė veikia jau labai seniai. Prieš daugybę metų pirmieji Sergėtojai išgelbėjo nuo sunaikinimo nemažai Aleksandrijos bibliotekos rankraščių. Tai buvo žygdarbis. Nuo to laiko žmonėms kaip jūs, kuriems tai gali būti naudinga, pasiūlome tapti Pakviestaisiais."

Hadado galvoje sukosi daugybė klausimų, tačiau jis paklausė: „Sergėtojas, kurį nušoviau, minėjo, kad karas, kurį tuo metu kariavome, nereikalingas. Sakė, kad yra kai kas, stipresnis už kulkas. Ką jis turėjo galvoje?"

„Nežinau. Gaila, kad jūsų tėvas negalėjo patekti į biblioteką ir pasinaudoti mūsų saugomomis žiniomis, o mes negalėjome pasinaudoti jo. Tikiuosi, jums pavyks tai padaryti."

„Ką turi galvoje sakydamas – „negalėjo patekti"?

„Teisę pasinaudoti biblioteka reikia įrodyti." Žmogus ištiesė Hadadui voką. „Jei perskaitęs įminsite šių žodžių reikšmę, aš pasitiksiu jus ant bibliotekos slenksčio ir man bus didelė garbė įleisti jus vidun."

Hadadas paėmė voką. „Aš jau senas. Vargu ar išsiruošiu į ilgą kelionę."

„Jūs pajėgsite."
„Kodėl turėčiau?"
„Todėl, kad bibliotekoje rasite visus atsakymus."

– Aš padariau didžiulę klaidą, – toliau kalbėjo Hadadas, – papasakojau Palestinos valdžiai apie to žmogaus vizitą. Vis dėlto sakiau tiesą. Negalėjau leistis į tą kelionę. Papasakojau manydamas, kad kalbu su draugais iš Vakarų Kranto. Tačiau viską sužinojo Izraelio šnipai, o paskui aš susipažinau su tavimi ir mudu atsidūrėme toje kavinėje, kuri sprogo.

Malounas puikiai prisiminė tą dieną – vieną baisiausių savo gyvenime. Jiedviem vos pavyko išsigelbėti.

– Ką jūs ten veikėte? – su rūpesčiu balse paklausė Pamela.

– Mudu su Džordžu pažįstami jau daugelį metų, – už Hadadą atsakė Kotonas. – Daug skaitydavome ir diskutuodavome, ypač apie Bibliją. Šis žmogus yra vienas iš geriausių Biblijos žinovų. Man patiko iš jo semtis žinių.

– Niekada nebūčiau pamaniusi, kad tau tai įdomu, – pasakė Pamela.

– Matyt, mudu daug ko nežinojome vienas apie kitą.

Kotonas pastebėjo, kad Pamela suprato, ką jis norėjo pasakyti, ir tęsė:

– Kai Džordžas pajuto pavojų ir nebegalėjo pasitikėti Palestinos valdžia, paprašė mano pagalbos. Stefani pasiuntė mane išsiaiškinti, kas vyksta. Po kavinės sprogdinimo Džordžas norėjo išnykti iš šio pasaulio. Visi ir taip manė, jog jis žuvo. Tad aš paslėpiau jį.

– Slapyvardis „Aleksandrijos ryšininkas", – greitai suvokė Pamela.

– Vis dėlto kažkam pavyko apie mane sužinoti, – pareiškė Hadadas.

Malounas linktelėjo.

– Kažkam pavyko įsibrauti į slaptąsias duomenų bazes. Tik ten nebuvo jokių nuorodų, kur tu slapstaisi. Aš esu vienintelis žinantis. Dėl to ir buvo pagrobtas Garis.

– Man nuoširdžiai gaila, kad taip atsitiko, – pasakė Hadadas, – niekada nelinkėčiau, kad tavo sūnui grėstų pavojus.

– Tada pasakyk, Džordžai, kodėl tie žmonės taip trokšta tavo mirties? – paprašė Malounas.

– Tuo metu, kai mane aplankė Sergėtojas, aš tyriau vieną teoriją, susijusią su Senuoju Testamentu. Jau anksčiau buvau paskelbęs apie tai keletą straipsnių, bet vėliau įžvelgiau šį tą daugiau.

Matydamas, kaip pagilėjo raukšlelės Hadado akių kampučiuose, Malounas suprato, kad jo draugas stengiasi surikiuoti mintis.

– Krikščionys remiasi Naujuoju Testamentu, – tarė Hadadas. – Žydai – Senuoju. Drįstu teigti, kad krikščionys nedaug nusimano apie Senąjį Testamentą – jau vien todėl, kad tiki, jog Naujajame išsipildo Senojo pranašystės. Tačiau Senasis Testamentas svarbus tuo, kad jame gausu prieštaravimų, kurie kelia tam tikrų abejonių.

Malounas jau buvo girdėjęs Hadadą kalbantį apie tai, tačiau pajuto, kad šįkart jo žodžiai įgavo naują prasmę.

– Galiu pateikti daugybę pavyzdžių, – pasakė Hadadas. – Pradžios knyga pateikia kelias prieštaringas pasaulio sukūrimo versijas, dvi Adomo palikuonių genealogijos versijas, o kur dar Pasaulinis Tvanas. Dievas liepė Nojui paimti į laivą septynias poras švariųjų galvijų ir vieną – nešvariųjų. Kitoje Pradžios knygos dalyje jau kalbama tik apie vieną porą švariųjų ir vieną – nešvariųjų. Nojus paleidžia kranklį ieškoti sausumos. Kitoje versijoje tai jau ne kranklys, o karvelis. Netgi dėl potvynio trukmės nėra vienos nuomonės. Ar jis truko keturiasdešimt dienų ir naktų, ar tris šimtus septyniasdešimt? Yra minimos abi versijos. O kur dar pasakojimuose esantys dvejopi ar trejopi pavadinimai, pavyzdžiui, skirtingi Dievo vardai. Vienur jis JHV – Jahvė, kitur – Elohimas. Ar nemanote, kad bent jau Dievo vardą reikėtų vartoti nuosekliai?

Malounas prisiminė, kaip prieš keletą mėnesių Prancūzijoje girdėjo panašių nusiskundimų dėl keturių Naujojo Testamento evangelijų.

– Visi sutinka, kad Senąjį Testamentą per nepaprastai ilgą laiką rašė labai daug žmonių, – kalbėjo toliau Hadadas. – Meistriškas gausybės sudarytojų sulipdytas rinkinys. Tai nėra naujiena. Dvyliktajame amžiuje vienas ispanų filosofas bene pirmasis paskelbė, kad Pradžios knygoje 12:6 esantys žodžiai – *Tuomet krašte buvo kanaaniečiai* – negalėjo būti užrašyti Mozės. Be to, kaip Mozė galėjo parašyti visą Penkiaknygę, jeigu paskutinėje knygoje iki smulkmenų aprašyta, kada ir kokiomis aplinkybėmis jis mirė? Taip pat nereikia pamiršti visų literatūrinių nukrypimų. Pavyzdžiui, kai minimi senieji vietovių pavadinimai, tekste nurodoma, kad jos tebėra išlikusios *iki šių dienų*. Tai aiškiai byloja apie vėlesnį tekstų pildymą, keitimą ir dailinimą.

– Ir su kiekviena nauja redakcija buvo iškraipoma arba prarandama senųjų tekstų prasmė, – pridūrė Malounas.

– Be jokios abejonės, – linktelėjo Hadadas. – Nustatyta, kad Senasis Testamentas buvo parašytas 1000–586 metais prieš Kristų. Maždaug 500–400 metais prieš Kristų jis buvo tobulinamas ir perrašinėjamas. Neatmetama galimybė, kad šitaip lipdoma buvo iki 300 metų prieš Kristų. Niekas negali to pasakyti tiksliai. Viskas, ką mes žinome, yra tai, jog Senasis Testamentas tėra sudurstytas iš daugybės dalių, kurių kiekviena parašyta skirtingomis istorinėmis ir politinėmis aplinkybėmis ir išreiškia skirtingus religinius požiūrius.

– Su viskuo sutinku, – prisiminęs prieštaringas diskusijas apie Senąjį Testamentą Prancūzijoje pasakė Malounas. – Nuoširdžiai sakau. Tačiau šiose išvadose nėra nieko revoliucingo. Taip, vieni žmonės tiki, kad Senasis Testamentas yra Dievo Žodis, kiti laiko jį senų pasakojimų rinkiniu.

– O kas, jeigu žodžiai buvo pakeisti taip, kad tekste išvis nebeliko ankstesnės jų prasmės? – paklausė Hadadas. – Tik įsivaizduok, kad Senasis Testamentas, kurį mes šiandien žinome, yra visiškai ne toks, koks buvo sukurtas prieš tūkstančius metų! Dabar tai galėtų daug ką pakeisti.

– Įdėmiai tavęs klausau.

Hadadas šyptelėjo.

– Ši tavo savybė man labai patinka. Tu visada buvai puikus klausytojas.

Žvilgtelėjęs į Pamelą Malounas pastebėjo, kad ji turbūt su tuo nesutinka, tačiau tesėdama žodį tylėjo, nieko nesakė.

– Mudu jau esame kalbėję, – toliau šnekėjo Hadadas, – kad Senasis Testamentas yra visiškai kitoks nei Naujasis. Krikščionys Naująjį Testamentą vertina labai rimtai, netgi laiko istorijos dalimi. Tačiau Kunigų, Išėjimo knygos ir Kanaano užkariavimo pasakojimai nėra istorija. Tai prieš daugelį amžių Judėjoje vykdytos religinės reformos kūrybinė išraiška. Net jeigu tuose pasakojimuose ir įžvelgtume kokį tiesos grūdą, vis dėlto tai greičiau vaizduotės sukurtos, o ne tikrais faktais paremtos istorijos.

Labai geras pavyzdys galėtų būti Kainas su Abeliu. Tuo metu, pasak Senojo Testamento, Žemėje gyveno tik keturi žmonės: Adomas, Ieva, Kainas ir Abelis. Pradžios knygoje 4:17 rašoma, kad *Kainas pažino savo žmoną, ir ji pastojo*. Kyla klausimas, iš kur ta žmona? Ar tai buvo Ieva? Jo motina? Argi tai nestebina? Penktojoje Pradžios knygoje, kur kalbama apie Adomo palikuonis, sakoma, kad Mahalalelis gyveno aštuonis šimtus devyniasdešimt penkerius metus, Jaredas – aštuonis šimtus metų, o Henochas – tris šimtus šešiasdešimt penkerius metus. O Abraomas? Būdamas šimto metų sulaukė sūnaus Izaoko, kurį pagimdė jo žmona Sara, būdama devyniasdešimties.

– Manau, niekas to neima už gryną pinigą, – pasakė Pamela.

– Dievobaimingi žydai ginčytųsi su jumis, – atsakė Hadadas.

– Tai ką nori tuo pasakyti, Džordžai? – paklausė Malounas.

– Senasis Testamentas, toks, kokį žinome dabar, tėra vertimas. Senoji hebrajų kalba, kuria buvo parašyti tekstai, nebevartojama nuo maždaug 500 metų prieš Kristų. Taigi norėdami suprasti Senąjį Testamentą mes turime sutikti su tradicinėmis žydų interpretacijomis arba remtis dabartiniais dialektais, kilusiais iš sunykusios senosios hebrajų kalbos. Pirmąją galimy-

bę turėtume atmesti, nes Senojo Testamento aiškintojai žydai, dirbę su tekstais 500–900 metais po Kristaus, – praėjus daugiau nei tūkstančiui metų po to, kai jie buvo parašyti, – net nemokėjo senosios hebrajų kalbos, tad jų interpretacijos pagrįstos spėlionėmis. Taigi Senasis Testamentas, kurį daugelis garbina kaip Dievo Žodį, tėra atsitiktiniai aiškinimai.

– Džordžai, mes jau diskutavome apie tai. Biblijos aiškintojai dėl to ginčijasi šimtmečius. Nieko nauja po saule.

Hadadas paslaptingai nusišypsojo.

– Bet aš dar nebaigiau pasakoti.

XXI SKYRIUS

VIENA, AUSTRIJA

14:45

ALFREDO HERMANO PILYJE PAPRASTAI VYRAUDAVO kapų tyla. Tik visuotinis ordino susirinkimas arba Krėslų susitikimai sudrumsdavo jos ramybę.

Šiandien nebuvo numatyta nei viena, nei kita.

Ir Alfredas tuo labai džiaugėsi.

Jis buvo jaukiai įsitaisęs savo privačiuose apartamentuose trečiajame pilies aukšte. Tai buvo keletas erdvių kambarių, sujungtų vienas su kitu prancūzišku stiliumi – be jokių koridorių. Keturiasdešimt devintasis žiemos susirinkimas turėjo prasidėti vos po kelių dienų, ir Alfredas džiaugėsi, kad šįkart jame dalyvaus visas „Auksinės vilnos" ordinas – septyniasdešimt vienas narys. Netgi Henrikas Torvaldsenas, kuris buvo atsisakęs dalyvauti, dabar patvirtino, kad vis dėlto atvyks. Paskutinį kartą nariai buvo susirinkę pavasarį. Alfredas žinojo, kad diskusijos ateinančiomis dienomis bus karštos. Mėlynasis Krėslas turėjo užtikrinti, kad jos būtų naudingos. Pagalbinis personalas jau rengė susirinkimui skirtą pilies salę – viskas turėjo būti baigta iki savaitgalio, kai ims rinktis svečiai. Tačiau dabar Alfredui Hermanui rūpėjo ne susirinkimas. Visos

jo mintys sukosi apie Aleksandrijos bibliotekos paieškas. Jos nedavė jam ramybės jau keletą dešimtmečių.

Jis perėjo kambarį.

Šiauriniame kampe stūksojo sumažintas, tačiau įspūdingas prieš daug metų jo užsakymu pagamintas Aleksandrijos bibliotekos maketas. Maždaug taip turėjo atrodyti biblioteka imperatoriaus Cezario valdymo laikais. Alfredas prisitraukė kėdę ir atsisėdo akimis glostydamas smulkiausias detales ir intensyviai kažką mąstydamas.

Statinį sudarė dvi kolonados. Alfredas žinojo, kad už jų stovėjo daugybė statulų, bibliotekos grindys buvo išklotos storais vilnoniais kilimais, o sienos nukabinėtos gobelenais. Jis įsivaizdavo, kaip ilguose koridoriuose susėdę išminčiai karštai ginčydavosi dėl žodžių reikšmės, eilėraščio ritmo arba įsiveldavo į aštrias diskusijas dėl kokio nors atradimo. Iš abiejų kolonadų salių būdavo galima patekti į šoninius kambarius, kuriuose sudėti į dėžes, lentynas arba sumesti į krūvas buvo saugomi tvarkingai sužymėti papirusai, ritiniai ir senoviniai rankraščiai. Kituose kambariuose dirbdavo perrašinėtojai – jų padarytos kopijos būdavo parduodamos. Už tai jie gaudavo didelį atlyginimą ir būdavo atleidžiami nuo mokesčių, aprūpinami būstu bei nemokamu maitinimu. Aleksandrijos bibliotekoje veikė auditorijos, dirbtuvės, observatorijos ir netgi zoologijos sodas. Raštų žinovams ir poetams būdavo suteikiami aukščiausi postai, fizikams, matematikams ir astronomams – geriausios darbo sąlygos. Visa architektūra buvo graikiško stiliaus, o bibliotekos pastatas priminė elegantišką šventyklą.

Kokia nuostabi vieta, galvojo Alfredas Hermanas.

Kokie laikai...

Žmonijos istorijoje yra žinomi du visuotinio mokslo klestėjimo laikotarpiai. Tai – Renesansas, kurio įtaka vis dar juntama iki šių dienų, ir Antikos laikotarpis – kai maždaug ketvirtajame amžiuje prieš Kristų mokslo pasaulį valdė senovės graikai.

Alfredas Hermanas mąstė apie trečiąjį šimtmetį prieš Kristų ir netikėtą Aleksandro Didžiojo mirtį. Jo karvedžiai suskaldė

imperiją į karalystes, ir netrukus prasidėjo helenistinis laikotarpis – žemyne įsivyravo graikų filosofija bei kultūra. Vienos karalystės valdovu tapo makedonietis Ptolemajas Toliaregis, Ptolemajų dinastijos įkūrėjas, kuris 304 metais prieš Kristų pasiskelbė Egipto karaliumi ir įsikūrė sostinėje Aleksandrijoje.

Ptolemajai buvo intelektualai. Ptolemajas I buvo istorikas. Ptolemajas II – gyvūnų globėjas. Ptolemajas III – literatas. Ptolemajas IV kūrė pjeses. Kiekvienas savo vaikams samdė iškiliausius to meto mąstytojus ir mokslininkus bei ragino išsilavinusius žmones likti gyventi Aleksandrijoje.

Ptolemajas I įkūrė Mūsėją – mūzų šventovę. Tai buvo vieta, kurioje susirinkę mokslo vyrai galėjo diskutuoti ir dalytis savo žiniomis. Norėdamas dar labiau padėti, karalius jiems įkūrė ir biblioteką. Ptolemajo III valdymo laikais, 246 metais prieš Kristų, Aleksandrijoje buvo dvi tokios susirinkimų vietos – pagrindinė biblioteka netoli karaliaus rūmų, kita – dievo Serapio* šventyklos priestatas, vadintas Serapeumu.

Ptolemajai buvo aistringi kolekcininkai, siųsdavę pasiuntinius ieškoti knygų po visas tuo metu žinomas šalis. Ptolemajas II nupirko visą Aristotelio biblioteką. Ptolemajas III liepdavo apieškoti visus į Aleksandrijos uostą atplaukdavusius laivus. Rastos knygos būdavo perrašomos; savininkams grąžindavo kopijas, o originalai likdavo bibliotekoje. Čia buvo saugomos įvairiausių žanrų knygos – poezijos, istorijos, retorikos, filosofijos, religijos, medicinos ir mokslo veikalai bei įstatymai. Pamažu maždaug 43 000 rankraščių atsidūrė Serapeume, kur buvo prieinami visiems, o kiti 500 000 liko Mūsėjuje, ir jais naudotis galėjo tik mokslininkai.

Kur viskas dingo?

Pagal vieną versiją visa biblioteka sudegė, kai 48 metais prieš Kristų Julijus Cezaris kovojo su Ptolemaju XIII. Esą Ce-

---

* Serapis – sinkretiška helenistinio pasaulio dievybė, kurios kultą dirbtinai sukūrė Egipto valdovas Ptolemajas I. Egiptiečiai tapatino jį su Ozyriu, Apiu, graikai – su Dzeusu, Dionisu (vert. past.).

zaris įsakė padegti karaliaus flotilę, tačiau ugnis netruko persimesti į miestą ir sunaikino biblioteką. Kita versija netiesiogiai kaltina krikščionis, kurie, norėdami išvaduoti miestą nuo pagoniškos įtakos, 272 metais po Kristaus sugriovė pagrindinę biblioteką, o 391 metais – Serapeumą. Biblioteką sunaikinti galėjo musulmonai arabai, 642 metais užėmę Aleksandriją. Kalifas Omaras, paklaustas, ką daryti su karališkąja knygų saugykla, tariamai atsakęs: „Jeigu knygose pasakyta ne tai, kas parašyta Korane, tai jos žalingos, o jei pasakyta tas pats, tai jos nereikalingos. Sunaikinkite jas." Manoma, kad Aleksandrijos pirtys neįkainojamais rankraščiais buvo kūrenamos ištisus šešis mėnesius.

Nuo šios minties Alfredas Hermanas visada krūptelėdavo – neįkainojama mokslo išmintis paprasčiausiai sudegė.

Tačiau kas gi iš tikrųjų atsitiko?

Egiptui teko patirti didelius neramumus ir svetimšalių agresiją, o jo garsioji biblioteka tapo grobiu, smurto protrūkių ir ginkluotų grobikų taikiniu. Ji prarado savo išskirtinę padėtį.

Kada jos visiškai nebeliko?

Niekas nežino.

O ta legenda, kad saujelė entuziastų išgelbėjo dalį rankraščių, – ar ji tikra? Sakoma, jiems pavyko įvairiais būdais surinkti, netgi pavogti ir perrašyti ritinius. Dalis žmonijos sukauptų žinių buvo išsaugota. Apie tai užsimenama įvairių amžių kronikose.

Sergėtojai...

Alfredas Hermanas mėgdavo įsivaizduoti, ką tie pasiaukoję entuziastai galėjo išsaugoti. Nežinomus Euklido veikalus? Platono? Aristotelio? Augustino? Daugybę kitų mokslo darbų, kurių autoriai vėliau bus laikomi pradininkais?

Niekas nebepasakys.

Todėl paieškos jaudino vaizduotę ir skatino nesustoti.

Džordžo Hadado teorijos buvo labai palankios Hermano vadovaujamo ordino ketinimams. Politinis komitetas aiškiai

išdėstė, kaip būtų galima pasinaudoti Izraelio destabilizavimu ir išpešti naudos. Ordino verslo planas buvo labai ambicingas, bet įvykdomas. Hadado tyrinėjimai turėtų pasitvirtinti.

Prieš penkerius metus Džordžas Hadadas pranešė apie tariamo Sergėtojo vizitą. Izraelio šnipai perdavė šią informaciją Tel Avivui. Žydai kaip visada pernelyg jautriai reagavo ir iškart suorganizavo pasikėsinimą į Hadadą. Žinoma, vėl įsikišo amerikiečiai, ir jo gyvybė buvo išsaugota. Hermanas jautėsi dėkingas kai kuriems JAV politiniams šaltiniams, neseniai patvirtinusiems šiuos faktus ir atskleidusiems keletą naujų, – štai kodėl Sabrei teko surasti ir paspausti Kotoną Malouną.

Bet ar iš tikrųjų kas nors ką nors žino? Galbūt Sabrei pavyks išpešti daugiau iš korumpuoto izraeliečio, laukiančio Vokietijoje?

Vienintelis neabejotinas dalykas buvo pats Džordžas Hadadas.

Jį žūtbūt reikėjo surasti.

XXII SKYRIUS

ROTENBURGAS, VOKIETIJA

15:30

SABRĖ LEIDOSI AKMENIMIS GRĮSTU KELIU. Rotenburgas buvo maždaug už šimto kilometrų į pietus nuo Viurcburgo, apsuptas akmeninės tvirtovės sienų su sargybos bokštais, išlikusiais nuo viduramžių. Viduje siauros gatvelės vinguriavo tarp rąstinių, plytinių bei akmeninių namų. Sabrė ieškojo vieno tokio.

Baumeisterhaus stovėjo pačiame turgaus aikštės pakraštyje, per žingsnį nuo senojo laikrodžio bokšto. Geležinė lentelė ant sienos bylojo, kad namas pastatytas 1596 metais, o pastarąjį šimtmetį trijų aukštų pastate veikė svečių namai ir restoranas.

Sabrė pastūmė fasadines duris. Jį pasitiko saldus naminės duonos, keptų obuolių ir cinamono kvapas. Siauras pirmojo aukšto valgomasis atsivėrė į vidinį svečių namų kiemelį su baltai dažytomis sienomis, nukabinėtomis elnių ragais.

Ant minkštasuolio prie ąžuolinio staliuko laukė vienas „Auksinės vilnos" ordino agentų – lieknas smulkaus sudėjimo vyriškis vardu Jona. Sabrė priėjo ir įsitaisė priešais jį. Stalas buvo užklotas dailia rausva staltiese. Ant jo stovėjo porce-

liano puodelis su garuojančia juoda kava, šalia buvo padėtas nebaigtas valgyti sluoksniuotas pyragėlis.

– Keisti dalykai vyksta, – angliškai prabilo Jona.

– Taip jau yra Vidurio Rytuose, – atsakė Sabrė.

– Vis dėlto neįprasti.

Šis žmogus dirbo Vokietijos pasiuntinybėje ir buvo susijęs su Izraelio vidaus reikalų ministerija.

– Prašei ką nors sužinoti apie Džordžą Hadadą, – toliau kalbėjo jis. – Atrodo, jis prisikėlė iš mirusiųjų. Mūsų žmonės sunerimę.

Sabrė apsimetė pirmą kartą girdįs.

– Iš kur tokios žinios? – paklausė jis.

– Šiomis dienomis Hadadas skambino Palestinos valdžiai. Jis nori kažką pasakyti.

Sabrė buvo susitikęs su Jona jau tris kartus. Žmonės kaip jis, vertinantys pinigus labiau už ištikimybę, visada naudingi, tačiau su jais reikia elgtis atsargiai. Sukčiai visada sukčiauja.

– Gal baigsi maivytis? Sakyk, ką nori pasakyti, – paragino Sabrė.

Vyriškis gurkštelėjo kavos.

– Prieš penkerius metus, tai yra prieš išnykdamas, Hadadas sulaukė vieno vadinamojo Sergėtojo vizito.

Sabrė tai žinojo, tačiau neištarė nė žodžio.

– Sergėtojas perdavė Hadadui kažkokią informaciją. Truputį keista, bet kuo toliau, tuo keisčiau.

Sabrei niekada nepatiko Jonos polinkis dramatizuoti.

– Hadadas – ne pirmasis, kuriam taip atsitiko. Aš mačiau tą bylą. Nuo 1948 metų vadinamieji Sergėtojai aplankė dar tris žmones. Izraelio valdžia žinojo apie kiekvieną, bet tie žmonės mirė praėjus kelioms dienoms ar savaitėms po vizito. – Jona trumpam nutilo. – Jeigu prisimeni, Hadadas taip pat vos nežuvo.

Sabrė ėmė suprasti.

– Tavo žmonės kažką žino? – paklausė jis.

– Greičiausiai, – atsakė Jona.

– Kaip dažnai tie Sergėtojai pasirodydavo?

– Per pastaruosius šešiasdešimt metų jie apsilankė tris kartus – maždaug kas dvidešimt metų. Visi aplankytieji buvo akademikai: vienas izraelietis ir trys arabai, tarp jų ir Hadadas. Žudymams vadovavo „Mosadas".

Sabrė pasiteiravo, iš kur Jona visa tai žino.

– Jau sakiau – iš slaptos bylos, – tai pasakęs Jona nutilo. – Prieš keletą valandų gavome pranešimą, kad Hadadas gyvena Londone.

– Man reikia adreso, – pareiškė Sabrė.

Jona užrašė ant popieriaus lapelio ir ištiesdamas Sabrei pasakė:

– Ten jau pasiųsti žmonės. Samdyti žudikai.

– Kodėl Hadadą reikia žudyti?

– Aš lygiai to paties paklausiau ambasadoriaus. Jis anksčiau priklausė „Mosadui", tad papasakojo man įdomią istoriją.

– Juk dėl to aš ir esu čia?

Jona šyptelėjo.

– Žinojau, kad tu sumanus.

Davidas Ben Gurionas suvokė, kad jo politinė karjera eina į pabaigą. Nuo pat savo skurdžios vaikystės Lenkijoje jis svajojo užaugęs grąžinti žydus į jų biblinę tėvynę. Jis vedė Izraelio tautą per neramumų kupinus 1948–1963 metus, vadovavo jos karams ir formavo valstybės politiką.

Sunki užduotis žmogui, svajojusiam užsiimti intelektualine veikla.

Jis vieną po kitos rijo filosofines knygas, tyrinėjo Bibliją, domėjosi budizmu, netgi pats pramoko senovės graikų kalbos, kad originalo kalba galėtų skaityti Platoną. Jį traukė gamtos mokslai, tačiau nemėgo beletristikos. Paties kalbėsena primindavo žodžių mūšį, o ne rafinuotą dialogą.

Vis dėlto jis nebuvo abstraktus mąstytojas.

Tai buvo nedidelio ūgio, tvirto sudėjimo vyras su sidabrinių plaukų aureole ir kietai suspaustu žandikauliu, simbolizavusiu nepalaužiamą valią ir karštą temperamentą.

1948 metais jis paskelbė Izraelio nepriklausomybę, paskutinę minutę nusprendęs nepaisyti Vašingtono įspėjimų bei bloga pranašaujančių artimiausių sąjungininkų prognozių. Jis prisiminė, kaip praėjus vos kelioms valandoms nuo nepriklausomybės paskelbimo jungtinės penkių arabų šalių karinės pajėgos įsiveržė į Izraelį ketindamos prisidėti prie nereguliarios Palestinos kariuomenės ir nušluoti žydus nuo žemės paviršiaus. Ben Guriono vadovaujamuose mūšiuose žuvo vienas procentas žydų gyventojų ir tūkstančiai arabų. Daugiau kaip pusė milijono palestiniečių neteko savo namų. Kai pagaliau žydai triumfavo, daugelis lygino Ben Gurioną su Moze, karaliumi Dovydu, Garibaldžiu ir net Visagaliu Viešpačiu.

Jis vadovavo savo tautai daugiau kaip penkiolika metų. Dabar buvo 1965-ieji, jam jau beveik aštuoniasdešimt, ir jis jautėsi pavargęs.

Netgi dar blogiau – jis jautėsi neteisus.

Jis žvelgė į įspūdingą biblioteką. Kiek išminties. Žmogus, pasivadinęs Sergėtoju, pasakė, kad kelionė bus tikras iššūkis, bet jeigu jam pasiseks, atlygis bus neįkainojamas.

Pasiuntinys buvo teisus.

Kartą jis perskaitė, kad minties išmatuoti neįmanoma, nes ji egzistuoja ne tik šiame laike, bet ir anapus.

Jo laikais kūrėsi šiuolaikinė Izraelio tauta, tačiau proceso metu žuvo tūkstančiai žmonių, – ir jis nuogąstavo, kad ateinantys dešimtmečiai pareikalaus dar daugiau aukų. Atrodo, žydams ir arabams lemta kariauti amžinai. Jis visą gyvenimą buvo įsitikinęs, kad šis karas – dėl teisingo ir garbingo tikslo. Tikėjo iki šių metų.

Jis klydo.

Dėl visko.

Jis atsargiai vartė priešais gulinčios storos knygos lapus. Kai jis atvyko, jo laukė paruošti trys tokie tomai. Sergėtojas, aplankęs jį prieš šešis mėnesius, plačiai šypsodamasis stovėjo prie įėjimo.

Ben Gurionas nė neįsivaizdavo, kad pasaulyje yra tokia pažinimo vieta, ir jautėsi patenkintas, kad smalsumas padėjo jam įveikti užduotį bei patekti į biblioteką.

„Iš kur visa tai?" – paklausė jis žengdamas vidun.

„Iš vyrų ir moterų širdžių bei protų."

Mįslinga, bet tiesa, – suprato filosofas iš prigimties.

– Ben Gurionas papasakojo šią istoriją 1973 metais, likus kelioms dienoms iki mirties, – pasakė Jona. – Vieni sakė, kad tai kliedesiai; kiti teigė, kad jam tiesiog pasimaišė protas. Vis dėlto, kad ir ką jis sužinojo toje bibliotekoje, niekada niekam neatskleidė. Tik viena aišku. Po 1965 metų Ben Guriono politika ir filosofija kardinaliai pasikeitė. Jo pozicija nebebuvo tokia karinga kaip anksčiau; greičiau – taikinamoji. Netgi sutiko daryti arabams nuolaidų. Daugelis manė, kad tai dėl jo amžiaus, tačiau „Mosadas" įtarė, kad už to slėpėsi kai kas daugiau. Ben Gurionas netgi tapo įtariamuoju. Štai kodėl jam nuolat buvo trukdoma grįžti į didžiąją politiką. Ar gali įsivaizduoti? Izraelio tėvas nustumtas į šoną!

– Kas tas Sergėtojas? – paklausė Sabrė.

Jona patraukė pečiais.

– Slaptosiose bylose nėra jokių žinių. Tačiau apie tuos keturis aplankytuosius „Mosadas" sužinojo ir reagavo žaibiškai. Kad ir kas yra tie Sergėtojai, Izraelis nenori, kad su jais būtų kalbama.

– Taigi taviškiai ketina pašalinti Hadadą?

Jona linktelėjo.

– Kaip tik šiuo metu.

Sabrei to ir tereikėjo. Jis pakilo nuo stalo.

– O kaip mano atlygis? – suskubo paklausti Jona.

Sabrė ištraukė voką iš kišenės ir numetė ant stalo.

– Turėtų pakakti, – pasakė jis. – Pranešk, kai turėsi papasakoti ką įdomaus.

Jona susigrūdo voką į kišenę.

– Tu būsi pirmasis.

Sabrė žiūrėjo, kaip informatorius atsistojo ir pasuko ne prie pagrindinių durų, bet link nišos, kur įrengti tualeto kambariai. Jis nusprendė, kad tai – kaip niekad puiki proga, tad nusekė paskui.

Prie vonios kambario durų jis padvejojo.

Apypilniame restorane tvyrojo prieblanda ir jaukus šurmulys. Prie staliukų susėdę lankytojai įsijautę šnekučiavosi įvairiomis kalbomis.

Sabrė įėjo į kambarį, užrakino duris ir apsižvalgė. Dvi tualeto kabinos, praustuvė, veidrodis ir gintarinė šviesa, sklindanti nuo sienose įmontuotų šviestuvų. Vienoje kabinoje buvo Jona, kita tuščia. Pagriebęs saują popierinių rankšluosčių Sabrė luktelėjo, tada nuleido vandenį. Iš kišenės išsitraukė peilį.

Jona išėjo iš kabinos traukdamasis kelnių užtrauktuką.

Prišokęs Sabrė dūrė peiliu jam į krūtinę, kita ranka popieriniais rankšluosčiais tuoj pat užspaudė žaizdą. Spėjo pamatyti išgąsčio apimtas izraeliečio akis, tačiau netrukus jo žvilgsnis užgeso. Tebespausdamas popieriaus gniutulą prie krūtinės Sabrė ištraukė peilį.

Jona tyliai susmuko ant grindų.

Sabrė paieškojo jo kišenėse ir suradęs ištraukė voką, tada nušluostė geležtę į Jonos kelnes. Sugriebęs už rankų nuvilko kraujuojantį kūną į tualeto kabiną ir atrėmė į klozetą.

Tada uždarė kabinos duris ir išėjo.

Lauke Sabrė įsimaišė tarp turistų, kurie įdėmiai klausėsi pasakojimo apie miesto rotušę. Pagyvenusi moteris ranka rodė į miesto tarybos salę ir pasakojo ilgą Rotenburgo istoriją.

Sabrė stabtelėjo ir sukluso. Rotušės laikrodis išmušė ketvirtą valandą popiet.

– Pažvelkite į laikrodį, – kalbėjo gidė, – jo kairėje ir dešinėje pamatysite du langus kaip dvi buliaus akis.

Visi pasisuko. Langinės atsivėrė, ir langų kiaurymėse pasirodė mechaniniai vyrukai. Kol vienas tuštino vyno bokalą,

antrasis stebėjo. Gidė monotoniškai pasakojo apie istorinę šių figūrėlių reikšmę. Spragsėjo fotoaparatai, zvimbė filmavimo kameros. Pasirodymas truko maždaug dvi minutes. Nueidamas šalin Sabrė pagavo vieno turisto žvilgsnį. Šis lėtai nukreipė objektyvą nuo bokšto laikrodžio į nueinantį Sabrę.

Sabrė šyptelėjo.

Išdavikas visą gyvenimą rizikuoja būti kada nors demaskuotas. Laimė, Sabrė iš Jonos išgirdo viską, ką turėjo sužinoti, tačiau būtent dėl šios savybės jį teko nutildyti amžiams. Izraeliečiai jau žino, kad Jona su kažkuo susitiko. Mėlynasis Krėslas, regis, dėl to visiškai nesijaudino – netgi prašė Sabrės surengti „nepamirštamą spektaklį".

Sabrė taip ir padarė.

Izraeliečiams ir Alfredui Hermanui.

XXIII SKYRIUS

LONDONAS

14:30

MALOUNAS LAUKĖ, KOL DŽORDŽAS HADADAS PAAIŠKINS. Jo senasis draugas, atrodė, vengė kalbėti tiesiai.

– Prieš šešerius metus parašiau straipsnį, – tarė Hadadas. – Jame išdėsčiau savo teoriją apie Senojo Testamento vertimą iš senosios hebrajų kalbos.

Hadadas ėmė pasakoti apie Septuagintą, sukurtą nuo trečiojo iki pirmojo šimtmečio prieš Kristų, – seniausią bei išsamiausią Senojo Testamento vertimą į graikų kalbą. Vertimas buvo atliktas Aleksandrijos bibliotekoje. Tada papasakojo apie Sinajaus kodeksą – ketvirtajame mūsų eros šimtmetyje surašytą Senojo ir Naujojo Testamentų rankraštį, kuriuo vėliau rėmėsi Biblijos tyrinėtojai, nors nė vienas nebuvo įsitikinęs užrašymo taisyklingumu. Paskui – apie Vulgatą, kurią šventasis Jeronimas parengė panašiu laiku – ketvirtajame mūsų eros šimtmetyje; tai buvo pirmasis vertimas iš hebrajų į lotynų kalbą, peržiūrėtas šešioliktajame, aštuonioliktajame ir dvidešimtajame šimtmečiuose.

– Netgi Martynas Liuteris pridėjo ranką prie Vulgatos – kai kurias dalis pritaikė savo liuteroniškam judėjimui, – pridūrė

Hadadas. – Vertimas sujauktas, dauguma teiginių įgijo visiškai kitą prasmę. Dar galima pakalbėti apie karaliaus Jokūbo Bibliją. Daugelis mano, kad tai yra originalus tekstas, bet iš tikrųjų tai tėra perrašytas Vulgatos vertimas į anglų kalbą, pasirodęs septynioliktajame amžiuje. Biblijos perrašinėtojai neturėjo nė menkiausio supratimo apie senąją hebrajų kalbą, o jeigu ir būtų regėję rašto pavyzdžių, vargu ar būtų ką nors supratę. Kotonai, šiandieninė Biblija nuo anos, pirmykštės, nutolusi per penkias kalbines versijas. Skelbiama, kad karaliaus Jokūbo Biblija yra autorizuota ir originali. Tačiau tai nereiškia, kad autentiška ar netgi teisinga.

– Ar yra hebrajų kalba parašytų biblijų? – paklausė Pamela.

Hadadas linktelėjo.

– Seniausia iš jų vadinama Alepo Kodeksu, 1948 metais Sirijoje išgelbėta nuo sunaikinimo. Tačiau tai jau dešimtojo amžiaus rankraštis, parašytas praėjus maždaug dviem tūkstančiams metų nuo originalaus nežinia kieno sukurto teksto.

Malounas buvo matęs šį rudu rašalu išmargintą kreminės spalvos pergamentą Jeruzalės žydų nacionalinėje bibliotekoje.

– Savo straipsnyje, – toliau pasakojo Hadadas, – iškėliau hipotezę, kaip tam tikri rankraščiai galėtų padėti atsakyti į šiuos klausimus. Mes žinome, kad Aleksandrijos bibliotekoje daugybė senovės filosofų studijavo Senąjį Testamentą. Tai buvo žmonės, mokėję senąją hebrajų kalbą. Taip pat žinome, kad jie savo pastabas užsirašydavo. Gaila, originalai neišliko, tačiau iki mūsų dienų išsaugotuose rankraščiuose yra nemažai nuorodų į tuos tekstus, citatų, fragmentų. Be to, ten galėjo būti ir ankstyvieji žydų tekstai, nes mums žinoma, kad biblioteka turėjo jų daug sukaupusi. Apskritai masiškas senųjų žydų raštų, ypač – hebrajų kalba parašyto Senojo Testamento – naikinimas istorijoje buvo tapęs įprastu dalyku. Vien inkvizicija sudegino dvylika tūkstančių Talmudo kopijų. Nuodugnus bent vieno rankraščių tyrimas padėtų išsklaidyti abejones.

– Ką tai reikštų? – paklausė Pamela.

– Svarbius dalykus, – atsakė Hadadas. – Ypač jei jie klaidinantys.

– Pavyzdžiui? – nekantraudamas paklausė Malounas.

– Mozė praskyrė Raudonąją jūrą. Izraelitų Išėjimas iš Egipto. Pradžios knyga. Dovydas ir Saliamonas. Archeologai nuo aštuonioliktojo amžiaus kasinėja Šventąją Žemę ieškodami įrodymų, kad visi Biblijoje aprašyti įvykiai vyko iš tikrųjų. Iki šiol niekam nepavyko iškasti nė menkiausio įrodymo, kuris patvirtintų Senojo Testamento žodžius. Pavyzdžiui, Išėjimas iš Egipto. Tariamai tūkstančiai izraelitų keliavo per Sinajaus pusiasalį. Jie apsistodavo vietovėse, kurių pavadinimai aiškiai nurodomi Biblijoje ir kurios išlikusios ir iki mūsų dienų. Tačiau kasinėtojai ten nerado nė puodo šukės, nė mažiausio papuošalo – visiškai nieko, kas galėtų paliudyti Išėjimą. Taip pat nieko nerasta, kai archeologiniais kasinėjimais buvo bandyta patvirtinti kitus biblinius įvykius. Ar jums tai neatrodo keista? Ar žemės paviršiuje neturėtų būti bent menkiausio Senajame Testamente aprašytų įvykių įrodymo?

Malounas žinojo, kad daugelis žmonių, tarp jų ir Hadadas, Biblija tiki tiek, kiek joje yra istorinių faktų. Jie tiki, kad joje yra šiek tiek tiesos, bet nedaug. Malounas taip pat abejojo. Jis padarė išvadą, kad tie, kurie laiko Bibliją žmonijos istorija, savo argumentus dažniausiai grindžia teologiniais, o ne moksliniais samprotavimais.

Ir kas?

– Džordžai, – prabilo Malounas, – visa tai jau esi pasakojęs ir aš visiškai sutinku su tavimi. Dabar noriu žinoti, kas atsitiko. Kodėl tavo gyvybei gresia pavojus?

Hadadas pakilo nuo stalo ir mostu pakvietė Kotoną su Pamela prieiti prie žemėlapiais nukabinėtos sienos.

– Šių žemėlapių ieškojau pastaruosius penkerius metus, – pasakė jis. – Tai nebuvo lengva. Gėda prisipažinti, bet kai kuriuos man teko pavogti.

– Iš kur? – paklausė Pamela.

– Iš bibliotekų. Kopijuoti retas knygas paprastai draudžiama. Be to, kopijose gali neatsispindėti svarbios detalės.

Hadadas stabtelėjo prie žemėlapio, kuriame buvo pavaizduota dabartinė Izraelio valstybė.

– 1948 metais, kai ši teritorija buvo padalyta ir sionistai gavo savo dalį, buvo daug kalbama apie Dievo pažadą Abraomui. Dievo žodis bylojo, – Hadadas dūrė pirštu į žemėlapį, – kad visa ši žemė priklauso Abraomui.

Malounas akimis sekė ribas.

– Mokėdamas senąją hebrajų kalbą įžvelgiau keletą svarbių dalykų. Gal net per daug. Maždaug prieš trisdešimt metų atradau šį tą įdomaus. Tačiau kad tai suprastum, privalai suvokti, kas buvo Abraomas.

Malounas žinojo tą pasakojimą.

– Pradžios knygoje įamžintas vienas įvykis, iš pagrindų keičiantis visą pasaulio istoriją, – kalbėjo Hadadas. – Galima sakyti, tai buvo svarbiausia diena žmonijos istorijoje.

Malounas ėmė klausytis Hadado pasakojimo apie Abromą, keliavusį iš Mesopotamijos į Kanaaną ir patyrusį daugybę išbandymų, tačiau ištikimai ir nuoširdžiai vykdžiusį Dievo priesakus. Jo žmona Saraja, niekaip negalėjusi pastoti, pasiūlė jam sugulti su savo mylimiausia tarnaite, iš Egipto kilusia verge Hagara, kuri apsigyveno su jais nuo tada, kai Egipto faraonas išvarė juos iš šalies.

– Taip gimė Išmaelis, – tęsė Hadadas. – Pirmasis Abromo sūnus, kuriam gyvybę davė Hagara. Jo gimimas tapo reikšmingas septintajame Kristaus eros šimtmetyje, kai Arabijoje formavosi nauja religija. Islamas. Koranas vadina Išmaelį *apaštalu ir pranašu. Jis buvo arčiausiai Dievo.* Paties Abromo vardas minimas dvidešimt penkiuose Korano skyriuose iš šimto keturiolikos. Iki pat šių dienų *Ibrahimas* ir *Izmailas* yra labiausiai paplitę musulmonų vardai. Pats Koranas liepia musulmonams garbinti Abraomo religiją.

– Jis nebuvo žydas nei krikščionis; bet buvo tikratikis ir stengėsi parodyti netikintiems kelią pas Dievą.

– Puiku, Kotonai, – tarė Hadadas. – Matau, gerai išmokai Koraną nuo tada, kai paskutinį sykį kalbėjomės.

Malounas nusišypsojo.

– Perskaičiau kartą ar du. Nuostabus pasakojimas.

– Korane aiškiai parašyta, kad *Abraomas ir Izmailas* paklojo šventyklos pamatus, – pasakė Hadadas.

– Kaaba, – įsiterpė Pamela, – švenčiausia islamo vieta.

Malounas nustebęs pasisuko į ją.

– Domiesi islamu?

– Ne. Bet žiūriu „History" kanalą.

Malounas jos lūpų kampučiuose pastebėjo lengvą šypsenėlę.

– Kaaba yra Mekoje. Į ją keliauja suaugusieji musulmonai. Tačiau kasmet susirenka tiek daug žmonių, kad neapsieinama be aukų – mažiausiai keli šimtai negyvai sutrypiami spūstyse. Žinių laidose nuolat apie tai pranešama.

– Arabai, išpažįstantys musulmonų tikėjimą, įsitikinę, kad jiems tai paliko Išmaelis, – pasakė Hadadas.

Malounas žinojo, kas buvo toliau. Keturioliktaisiais Išmaelio gyvenimo metais Dievas pasakė Abromui, kad jis taps daugelio tautų tėvu. Pirmiausia jam buvo liepta pakeisti vardą ir tapti *Abraomu,* o jo žmona Saraja tapo *Sara.* Tada Dievas paskelbė, kad Sara pagimdys sūnų. Nei Sara, nei Abraomas netikėjo šiuo Dievo žodžiu, tačiau po metų jiems gimė Izaokas.

– Jo gimimą galėtume laikyti svarbiausia diena žmonijos istorijoje, – pasakė Hadadas. – Nuo tada viskas keičiasi. Biblija ir Koranas pateikia skirtingų faktų apie Abraomą. Pasakojimai nesutampa. Tačiau pagal Bibliją Dievas pasakė Abraomui, kad žemė, kurią jis mato aplinkui, – visa Kanaano žemė – priklausys Abraomui ir jo įpėdiniui Izaokui.

Tolesnis Hadado pasakojimas Malounui taip pat nebuvo naujiena. Dar kartą Dievas pasirodė Izaoko sūnui Jokūbui ir pakartojo žemės pažadą, sakydamas, kad Kanaano žemė visados priklausys Jokūbo palikuonims. Jokūbui buvo liepta

pasikeisti vardą į *Izraelio*. Dvylika jo sūnų išsiskirstė į atskiras gentis, kurias vienijo Dievo ir Abraomo susitarimas; jie visi sukūrė šeimas, davusias pradžią dvylikai Izraelio giminių.

– Abraomas yra trijų pagrindinių pasaulio religijų tėvas, – tęsė Hadadas. – Jo link veda islamo, judaizmo ir krikščionybės šaknys, nors kiekviena šių religijų pasakoja kitokią jo gyvenimo istoriją. Nesibaigiantis Vidurio Rytų konfliktas, trunkantis tūkstančius metų, tėra ginčas dėl to, kuri istorija yra teisinga ir kurios religijos atstovai turi dieviškąją teisę į tą žemę. Arabai mano, kad šią teisę įgijo per Išmaelį. Žydai – per Izaoką. Krikščionys – per Kristų.

Malounas prisiminė ir ėmė cituoti Biblijos ištrauką:

– *Ir Viešpats tarė Abromui: „Eik iš savo gimtojo krašto, savo tėvo namų, į kraštą, kurį tau parodysiu. Padarysiu iš tavęs didelę tautą ir palaiminsiu tave; išaukštinsiu tavo vardą, ir tu būsi palaimintas. Laiminsiu tave laiminančius ir keiksiu tave keikiančius; visos žemės gentys ras tavyje palaiminimą."*

– Kalbėjai taip įtikinamai, – tarė Pamela.

– Tie žodžiai turi gilią prasmę, – pasakė Hadadas. – Žydai tiki, kad šie žodžiai užtikrina jiems išskirtinę teisę valdyti Palestiną. Praleidau didžiąją savo gyvenimo dalį studijuodamas Bibliją. Tai nuostabi knyga. Nuo kitų epinių pasakojimų ją skiria paprastumas. Jokios mistikos ar magijos. Svarbiausia – žmonijos atsakomybė.

– Jūs – tikintis? – paklausė Pamela.

Hadadas papurtė galvą.

– Religija? Ne. Ji pernelyg susijusi su apgavystėmis. Ar tikiu Dievu? Tai kas kita. Esu susidūręs su Jo aplaidumu. Aš gimiau musulmonas. Mano tėvas buvo musulmonas, mano senelis – taip pat. Po 1948-ųjų karo mane tarsi kažkas apsėdo. Biblija tapo mano aistra. Norėjau perskaityti tikrąją Bibliją, kad sužinočiau, kas joje buvo sakoma iš tikrųjų.

– Kodėl izraeliečiai nori tavo mirties? – paklausė Malounas.

– Jie yra Abraomo palikuonys. Tie, kuriuos Dievas sakė palaiminsiąs, o jų priešus – prakeiksiąs. Per amžius jų žuvo

milijonai, per pastaruosius penkiasdešimt metų – tūkstančiai, kad įrodytų šiuos žodžius. Neseniai ne savo noru įsivėliau į diskusiją. Be galo arogantiškas vyras bare man pareiškė, kad Izraelis turi absoliučią teisę egzistuoti. Savo žodžiams pagrįsti jis įvardijo šešias priežastis – archeologinę, istorinę, praktinę, žmogiškąją, ginamąją ir, jo nuomone, svarbiausiąją – pažado. – Hadadas padarė pauzę. – Pažado, Kotonai. Biblinio pažado. Dievo sandora su Abraomu. Žemė Izraelio žmonėms yra padovanota paties Dievo, ir apie tai didingai skelbiama Pradžios knygoje.

Malounas tylėjo.

– O kas, jeigu viskas yra ne taip? – Hadadas pažvelgė į Izraelio žemėlapį, kabėjusį šalia Saudo Arabijos žemėlapio.

– Tęsk, – pasigirdo įsakmus balsas.

Visi atsisuko.

Tarpdury stovėjo nedidelio ūgio pliktelėjęs akiniuotas vyras. Jam už nugaros – neaukšta, smulkaus sudėjimo, tamsaus gymio, trisdešimties neturinti mergina. Abu laikė ginklus su garso slopintuvais. Malounas akimirksniu įvertino jų modelį ir iškart suprato, kam tiedu dirba.

Izraeliui.

XXIV SKYRIUS

VAŠINGTONAS
9:50

STEFANI BAIGĖ PUSRYČIAUTI IR PAMOJO PADAVĖJUI, kad šis atneštų sąskaitą. Ji sėdėjo viename Diuponto žiedo restoranėlių netoli viešbučio. Visa Magelano organizacija buvo sukelta ant kojų, ir dabar Stefani dirbo pasitelkusi į pagalbą net septynis iš dvylikos savo teisininkų. Li Diuranto nužudymas buvo svari priežastis pradėti veikti, tačiau Stefani puikiai žinojo, kuo rizikuoja. Kitos žvalgybos tarnybos netruks sužinoti, kuo ji užsiima, o tai reiškė, kad Laris Deilis tuoj ims lipti ant kulnų. Tegu eina visi po velnių! Ji buvo reikalinga Malounui ir daugiau neketino jo nuvilti.

Stefani atsiskaitė ir išėjusi į gatvę pamojo taksi, kuris po penkiolikos minučių išleido ją Septynioliktojoje aveniu greta Nacionalinės alėjos. Diena buvo šilta ir saulėta; moteris, kuriai ji skambino prieš porą valandų, laukė pavėsyje ant suoliuko netoli Antrojo pasaulinio karo memorialo. Tai buvo tvirto kūno sudėjimo ilgakojė blondinė, kuri, nepaisant tokios išvaizdos, pasižymėjo aštriu protu, ir Stefani žinojo, kad būtent dėl to su ja reikia elgtis labai apdairiai. Stefani pažinojo Heterą Dikson beveik dešimtmetį. Po neilgai trukusios san-

tuokos pasilikusi vyro pavardę Dikson buvo Izraelio pilietė, dirbanti atstovybėje Vašingtone ir priklausanti „Mosado" Šiaurės Amerikos grupei. Su Stefani joms teko būti kolegėms, o Izraelio atveju – ir priešininkėms. Stefani tikėjosi, kad šiandieninis susitikimas bus draugiškas.

– Džiaugiuosi tave matydama, – atsisėdusi šalia pasakė ji.

Kaip visada, Dikson buvo elegantiškai apsirengusi: kelnės rudais ir geltonais langeliais, balti marškiniai ir juoda megzta liemenė.

– Telefonu tavo balsas skambėjo neramiai, – tarė ši.

– Supratai teisingai. Noriu žinoti, kodėl tavo vyriausybė domisi Džordžu Hadadu.

Nuo Dikson veido dingo tuščias žvalgybininkės žvilgsnis.

– Tai štai kuo tu užsiimi.

– Kaip ir tavo žmonės, – atrėmė Stefani. – Pastarosiomis dienomis apie jį daug kalbama.

Situacija buvo susiklosčiusi Stefani nenaudai, nes Li Diurantas buvo jos ryšininkas su izraeliečiais, o jai taip ir nepavyko sužinoti, ką jis išsiaiškino.

– Kas domina amerikiečius? – paklausė Dikson.

– Prieš penkerius metus per Hadadą vos nežuvo vienas mano agentas.

– Ir tada jūs pradanginote tą palestinietį. Paslėpėte. Ir nepasivarginote pasakyti sąjungininkui.

Pasipylė priekaištai dėl praeities.

– O jūs nepasivarginote pasakyti, kad norėjote jį nužudyti – kartu su mano agentu!

– To aš nežinojau! Neskubėk manęs karti. Užtat tikrai žinau, kad Hadadas išlindo į dienos šviesą, ir mums jo reikia.

– Mums taip pat.

– Kam jis jums?

Stefani nesuprato, ar Dikson apsimeta, ar tikrai nežino.

– Tai tu man pasakyk, Hetera. Kodėl prieš penkerius metus Saudo arabai šalies vakaruose su žeme sulygino ištisus kaimus? Ir kodėl „Mosadui" taip rūpi Hadadas? – Ji įėmė skvarbų žvilgsnį į bičiulę. – Kodėl jis turėjo mirti?

MALOUNĄ APĖMĖ NEIŠVENGIAMUMO JAUSMAS. Visi žvalgybos agentai žinojo auksinę taisyklę. Nenervink izraeliečių. Malounas ją pažeidė dar tada, kai leido Izraeliui patikėti, kad Hadadas žuvo per sprogimą kavinėje. Dabar jis suprato, kad jie viską žinojo. Li Diurantas juk sakė, kad izraeliečiai įsiutę, tačiau jis nė žodeliu neužsiminė, kad jie žino, jog Hadadas tebėra gyvas. Jei Malounas būtų tai žinojęs, nieku gyvu nebūtų Pamelai leidęs vykti kartu.

– Be reikalo neužsirakinate durų, – pareiškė įsibrovėlis. – Visokio plauko žmonių gali užklysti.

– Kuo vardu? – paklausė Malounas.

– Gali vadinti mane Adomu. O ją – Ieva.

– Kaip Izraelio samdomi žudikai, pasirinkote įdomius vardus, – metė Malounas.

– Kas? – sukluso Pamela. – Samdomi žudikai?!

Malounas atsisuko į ją.

– Jie atėjo užbaigti tai, ką pradėjo prieš penkerius metus, – pasakė jis ir atsigręžė į Hadadą, kurio veide nebuvo matyti nė šešėlio baimės. – Jie nenori, kad kai kas paaiškėtų?

– Tiesa, – ramiai atsakė Hadadas.

– Apie tai nieko nežinau, – pareiškė Adomas. – Aš nesu politikas. Tik samdyta pagalba. Man įsakyta pašalinti. Pats supranti, Malounai. Buvai įsivėlęs į šią istoriją.

Taip, tikrai. Tačiau Pamela buvo niekuo dėta.

– Jūs visi iš proto išsikraustėte! – sušuko ji. – Kalbate apie žudymą, lyg jums tai įprastas darbas!

– Tiesą pasakius, tai ir yra mano vienintelis darbas, – patikslino Adomas.

Pradėjęs tarnybą Magelano organizacijoje Malounas greitai suprato vieną tiesą: nori išgyventi – laiku pasilenk, laiku išsitiesk. Žvelgdamas į seną kovų draugą Malounas pamatė, kad ir Hadadas suprato, jog atėjo laikas pasirinkti viena arba kita.

– Aš labai apgailestauju, – sušnabždėjo jis.

– Aš taip pat, Kotonai. Bet rinkdamas telefono numerį aš jau buvau apsisprendęs.

Ar jis gerai išgirdo?

– Telefono numerį?

– Kartą – ankstėliau, kitus du – šiomis dienomis. Į Vakarų Krantą.

– Labai kvailas sprendimas, Džordžai.

– Galbūt. Bet aš žinojau, kad tu atvyksi.

– Džiugu, kad *tu* žinojai. Užtat aš – ne.

Hadado žvilgsnis tapo aštresnis.

– Tu išmokei mane daugelio svarbių dalykų. Aš puikiai prisimenu visus tavo pamokymus ir iki šiol griežtai jų laikiausi. Ypač dėl savisaugos, – jo balsas buvo duslus, be jokios išraiškos.

– Pirmiausia privalėjai paskambinti man.

Hadadas papurtė galvą.

– Privalėjau tai padaryti dėl Sergėtojo, kurį nušoviau. Buvau jam skolingas.

– Neįtikėtina, – replikavo Adomas. – Garbingas palestinietis!

– Arba izraelietis, kuris žudo, – atrėmė Hadadas. – Esame tokie, kokie esame.

Malouno galvoje mintys virte virė, jis karštligiškai mąstė, ką daryti. Reikėjo ko nors imtis. Hadadas, atrodo, tai pajuto.

– Tu padarei viską, ką galėjai. Bent jau iki dabar. Rūpinkis ja, – Hadadas parodė į Pamelą.

– Kotonai, tu negali leisti jį nužudyti, – sušnabždėjo ši.

– Bet jis gali, – tarė Hadadas su kartėliu balse ir atsisuko į Adomą. – Ar galiu sukalbėti paskutinę maldą?

Adomas sumosavo ginklu.

– Kas aš toks, kad drįsčiau atmesti tokį prašymą.

Hadadas žengė prie vienos iš komodų ir palietė stalčių.

– Čia aš turiu pagalvėlę, ant kurios klaupiuosi. Galiu paimti?

Adomas patraukė pečiais.

Hadadas lėtai atidarė stalčių ir abiem rankomis ištraukė tamsiai raudoną pagalvėlę. Tada priėjo prie lango. Malounas pamatė, kaip pagalvėlė krinta ant grindų.

Ginklas.

Hadadas jį spaudė dešinėje rankoje.

STEFANI KANTRIAI LAUKĖ ATSAKYMŲ Į KLAUSIMUS.

– Hadadas kelia grėsmę Izraelio saugumui, – pasakė Dikson. – Ir prieš penkerius metus, ir šiandien.

– Gal paaiškinsi?

– O gal iškamantinėk saviškius?

Stefani tikėjosi išvengti tokio pobūdžio klausimų, tačiau nutarė elgtis sąžiningai.

– Tai atskiras padalinys.

– Ir koks gi tavo vaidmuo tame padalinyje?

– Vienas mano buvusių agentų pateko į bėdą. Aš noriu jam padėti.

– Kotonas Malounas? Žinome. Bet jis nutuokė, kas jo laukia, kai slėpė Hadadą.

– Jo sūnus nenutuokė.

Dikson truktelėjo pečiais.

– Keli mano draugai yra žuvę nuo teroristų atakų.

– Atrodo, esi bejausmė.

– Nemanau. Palestiniečiai mums nepaliko kitos išeities.

Stefani nesusilaikė:

– Kaip ir žydai 1948-aisiais.

Dikson kreivai šyptelėjo.

– Jeigu būčiau žinojusi, kad vėl ginčysimės dėl to paties, nebūčiau čia ėjusi.

Stefani puikiai žinojo, kad Dikson nenori girdėti apie penktojo dešimtmečio pabaigoje kilusią terorizmo bangą, dėl kurios kalti buvo greičiau žydai nei arabai. Tačiau ji neketino nusileisti.

– Jeigu nori, galime pasikalbėti apie „Karaliaus Dovydo" viešbutį, – pasakė ji.

Šiame Jeruzalės viešbutyje veikė britų karinės žvalgybos štabas ir kriminalinių tyrimų skyrius. Kai buvo įsilaužta į vietinę žydų agentūrą ir pavogti svarbūs dokumentai, kovotojų sionistų atsakas 1946-ųjų liepą buvo bombos sprogdinimas. Devyniasdešimt vienas žmogus žuvo, iš jų – penkiolika žydų; keturiasdešimt penki sunkiai sužeisti.

– Britai buvo įspėti, – pareiškė Dikson, – mes nekalti, kad jie nereagavo.

– Kas iš to, kad buvo įspėti? – nenusileido Stefani. – Tai buvo terorizmo aktas – žydų spaudimas britams, kad šie paklustų jūsų reikalavimams. Žydai siekė, kad britai ir arabai išsinešdintų iš Palestinos, ir naudojo bet kokią taktiką. Kaip ir palestiniečiai ištisus dešimtmečius.

Dikson papurtė galvą.

– Man net bloga klausytis tokių nesąmonių, – pasakė ji. – *Nakba* yra išgalvota. 1940-aisiais arabai patys bėgo iš Palestinos, nes buvo mirtinai išsigandę. Pirmiausia paniką sukėlė turtingieji; likusieji pasitraukė, kai to paprašė arabų lyderiai. Jie nuoširdžiai tikėjo, kad mes būsime sutriuškinti per porą savaičių. Todėl daugelis toli nenukeliavo – apsistojo gretimose arabų valstybėse. Ir niekas – tu taip pat – niekada neužsiminė apie žydus, kurie buvo išstumti iš tų arabų valstybių. Visiems nusispjaut: „Na, ir kas? Kam jie rūpi?" Užtat kokie vargšai arabai! Kokia tragedija!

– Atimk iš žmogaus namus ir žemę ir jis kausis su tavimi iki paskutinio atodūsio, – pasakė Stefani.

– Mes nieko neatėmėme. Mes pirkome žemę – didžioji dalis buvo krūmokšniais apaugę kemsynai, kurių niekam nereikėjo. Be to, aštuoniasdešimt procentų tų tariamai išvytų arabų buvo valstiečiai, klajokliai arba beduinai. Tikrieji žemės savininkai – to pragaro kurstytojai – gyveno Beirute, Kaire arba Londone.

Stefani girdėjo tai ne kartą.

– Izraelio ideologija niekada nesikeičia.

– Viskas, ką arabai turėjo padaryti, – sutikti su Jungtinių Tautų rezoliucija, kurioje buvo kalbama apie dvi valstybes – vieną arabų, kitą žydų, – prapliupo Dikson. – Visi būtų buvę patenkinti. Tačiau jie atsisakė. Ne, ir viskas. Jokių kompromisų. Repatriacija visada buvo ir tebėra pagrindinė derybų sąlyga, bet tai niekada neįvyks. Vienintelė tikrovė yra Izraelio valstybė, kuri niekada neišnyks! Mane vimdo, kaip visas pasaulis gailisi arabų! Jie gyvena stovyklose kaip pabėgėliai tik dėl to, kad jų lyderiai taip nori. Jeigu jiems nepatiktų toks gyvenimas, darytų ką nors! Bet ne, geriau jau gyvens specialiose zonose, stovyklose, kad tik pasaulis degtų iš gėdos dėl to, ką padarė 1948-aisiais! Niekas, netgi Jungtinės Valstijos, jų nepamoko.

– Dabar, Hetera, man rūpi tik Kotono Malouno sūnus ir Džordžas Hadadas.

– Baltiesiems rūmams taip pat. Mūsų žmonės buvo informuoti, kad kišiesi į Hadado bylą. Laris Deilis sakė, kad esi rakštis subinėj.

– Taip jam ir reikia.

– Tel Avivas nenori, kad kas nors trukdytų.

Stefani apgailestavo dėl savo sprendimo pasikalbėti su Dikson. Tačiau paklausė:

– Tai kas ten tokio svarbaus? Pasakyk, ir aš galbūt pasitrauksiu.

Dikson tyliai sukikeno.

– Gudrutė. Taip ir patikėsime.

– Maniau, tu man ką nors papasakosi. – Stefani vylėsi, kad jųdviejų draugystė šį tą reiškia.

Dikson apsižvalgė. Alėjoje vaikštinėjo žmonės džiaugdamiesi saulėta diena.

– Šį kartą tai rimta, Stefani.

– Kaip rimta?

Viena Dikson ranka nuslydo už nugaros ir netrukus pasirodė su ginklu.

– Štai taip rimta.

XXV SKYRIUS

LONDONAS

IŠVYDĘS GINKLĄ HADADO RANKOJE Malounas suprato, kad jo senasis draugas pasiryžęs žengti paskutinį žingsnį. Daugiau jokių slėpynių. Metas atsakyti už praeitį.

Hadadas šovė pirmas. Kulka įsmigo Ievai į krūtinę. Ši susverdėjusi krito ant grindų. Iš žaizdos ėmė plūsti kraujas.

Adomas paleido atsakomąjį šūvį. Hadadas garsiai suriko – kulka perskrodė jį kiaurai. Sieną su žemėlapiais už jo nugaros išmargino tamsiai raudonos kraujo dėmės.

Hadadas pravėrė burną ir be garso krito ant grindų.

Pamela veriamai sukliko.

Atrodė, kambaryje staiga neliko kuo kvėpuoti. Malounas pajuto, kaip širdį užliejo įtūžis.

Jis pasisuko į Adomą. Šis lėtai nuleido ginklą.

– Aš atėjau nužudyti jį, – be jokios išraiškos balse pasakė Adomas. – Mano vyriausybei tu nekeli jokių rūpesčių, Malounai, nors ir vedžiojai mus už nosies. Bet toks buvo tavo darbas. Mes tavęs neliesime.

– Kaip kilnu.

– Aš ne žmogžudys. Tik samdomas žudikas.

– Ką darysi su ja? – parodęs į tysantį Ievos kūną paklausė Malounas.

– Nieko. Taip pat, kaip ir tu nieko nebedarysi su juo. Už klaidas reikia mokėti.

Malounas nieko nebepasakė. Jis vos tvardėsi apimtas siaubo ir skausmo. Tikriausiai kas nors girdėjo šūvius ir iškvietė policiją.

Izraelietis apsisuko ir išbėgo. Buvo girdėti, kaip laiptais aidi jo žingsniai.

Sustingusi ir negalėdama patikėti Pamela žvelgė į Hadado kūną. Senio burna tebebuvo praverta. Jo paskutinio nebylaus protesto išraiška.

Malounas ir Pamela tylėdami pažvelgė vienas į kitą. Malounas galėjo suprasti izraelietį. Jis iš tikrųjų buvo valstybės samdomas žudikas. Valstybės, kuri dalija mirties nuosprendžius. Tačiau tas šunsnukis vis tiek – žmogžudys.

Džordžas Hadadas buvo negyvas.

Ir už tai kai kas turės sumokėti.

Malouną apėmė negeros mintys. Suklupęs jis pakėlė Hadado ginklą, atsistojo ir neatsigręždamas pasuko prie durų.

– Lik čia, – pasakė Pamelai.

– Ką tu ketini daryti?

– Nužudysiu tą kalės vaiką.

IšVYDUSI GINKLĄ HETEROS RANKOJE Stefani greičiau suglumo, nei išsigando.

– Matau, Hetera, taisyklės tikrai pasikeitė. Maniau, mudvi – sąjungininkės.

– Tai įdomiausia Jungtinių Valstijų ir Izraelio santykių dalis, – šyptelėjo Hetera. – Kartais labai sunku pasakyti, kurioje pusėje esame.

– Akivaizdu, kad pajutai veiksmų laisvę, kai Baltieji rūmai pakvietė.

– Visada smagu, kai amerikiečiai konfliktuoja tarpusavyje.

– Hadadas reikalingas pačiam Lariui Deiliui. Jis su niekuo nesidalys. Tikiuosi, supranti? Tai mėginimas gaišinti jūsų laiką, kol mūsų agentai jį suras.

– Sėkmės. Kur slepiasi senis, žino tik Malounas ir mes.

Stefani tai ėmė nebepatikti. Reikėjo kuo greičiau baigti pokalbį. Sėdėdama ji laikė dešiniąją ranką ant kojos, pirštų galiukus uždėjusi ant radijo bangomis veikiančio reguliatoriaus, paslėpto po laisvo kirpimo kelnėmis.

– Pažiūrėsim, gal Jungtinių Valstijų žvalgyba turi informacijos šaltinį jūsų organizacijoje, – pasakė ji.

– Operacija rengiama vietoje, taigi nemanau, kad informacija nutekės, – atkirto Hetera. – Šiuo metu Hadadas tikriausiai jau nebegyvas, nes mūsų agentai buvo pasiųsti prieš keletą valandų.

Dešiniąją ranką tebelaikydama ant kojos, Stefani kairiąja parodė į Heteros ginklą.

– Gal pasakysi, kam šis spektaklis? – paklausė ji.

– Tu tapai problema savo vyriausybei, – atsakė Dikson.

– Dieve! O mano atsistatydinimo nepakaks?

– Jau nebe. Tu buvai įspėta laikytis atokiau, bet sukėlei ant kojų visą organizaciją. Priešingai, nei tau buvo sakoma.

– Laris Deilis nenurodinėja, ką man daryti! – pareiškė Stefani.

– Užtat jo viršininkas nurodinėja.

Staiga Stefani suvokė, kad šiuo metu nusitaikyta ne tik į ją, bet tikriausiai ir į Brentą Griną. Tiesa, generalinio prokuroro nužudymas sukeltų daugiau problemų nei jos pačios mirtis. Baltieji rūmai tikriausiai dar nepamiršo, kad per sekmadienines ryto žinias lavonai nerodomi. Stefani ruošėsi slapta nuspausti pavojaus mygtuką.

– Esi čia, kad atliktum juodą Deilio darbą? – paklausė ji.

– Tarkime, mūsų tikslai sutampa. Be to, mums patinka, kai Baltieji rūmai lieka skolingi.

– Ketini nušauti mane tiesiog čia?

– Nebūtinai. Turiu pagalbininkų, kurie mielai tai padarys.

– Tavo žmonės?

Hetera palingavo galvą.

– Įdomiausia, Stefani, kad tau pavyko padaryti tai, ko politikai nesugebėjo ištisus šimtmečius. Žydai ir arabai pagaliau ėmė bendradarbiauti. Arabai šį sykį su mumis išvien. Paaiškėjo, kad mus sieja bendras tikslas, tad trumpam pamiršome nesutarimus, – Dikson truktelėjo pečiais. – Bet tik šįkart.

– Ir ta proga izraelietė nužudys amerikietę.

Dikson sugriežė dantimis.

– Matai, kaip puiku? Vieni randa problemą, kiti ją pašalina. Visi laimi.

– Išskyrus mane.

– Žinai taisykles. Šiandien turi draugą, o rytoj jis gali tapti mirtinu priešu. Ir atvirkščiai. Izraelis šiame pasaulyje turi keletą draugų, bet priešų – kur kas daugiau. Todėl darome tai, ką privalome daryti.

Pirmą kartą Stefani atsidūrė priešais ginklą, kai kartu su Malounu ieškojo Tamplierių ordino. Tada jai teko regėti mirtį iš arti. Laimė, šį kartą ji pasistengė užbėgti įvykiams už akių.

– Na, tuomet daryk tai, ką privalai daryti, – paragino ji Heterą.

Tai sakydama dešinės rankos rodomuoju pirštu nuspaudė mygtuką. Jos agentai turėjo atskubėti į pagalbą greičiau nei per minutę.

Ji privalėjo laimėti laiko.

Staiga Heteros akys plačiai atsimerkė, galva loštelėjo atgal, o kūnas suglebo.

Jos ginklas bumbtelėjo į žolę.

Stefani sugriebė virstančią Dikson. Žvilgsnis nukrypo į Heteros kaklą. Jame styrojo nedidelė strėlė. Stefani tokią jau kartą yra regėjusi.

Ji lėtai pasisuko.

Už kelių žingsnių nuo suolelio stovėjo moteris. Aukšta, tamsaus gymio, ilgais juodais plaukais. Ji vilkėjo prabangų kašmyro megztinį ir mūvėjo aptemptus, liekną kūną dailiai išryškinančius džinsus. Kairėje rankoje ji laikė pneumatinį pistoletą.

– Tu mane išgelbėjai, – tramdydama nuostabą pasakė Stefani.

– Todėl ir atėjau, – nusišypsojo Kasiopėja Vit.

MALOUNAS PASILEIDO LAIPTAIS ŽEMYN. Nužudyti Adomą nebus lengva. Žudyti profesionalius žudikus niekada nebūna lengva.

Bėgdamas iškart per dvi laiptų pakopas Malounas patikrino ginklo dėtuvę. Liko septynios kulkos. Jis privalo būti atsargus. Izraelietis greičiausiai žino, kad bus sekamas. Prieš išnykdamas jis, matyt, tyčia nepasiėmė Hadado ginklo. Profesionalai taip nesielgia. Profesinio etiketo šįkart buvo mažiausiai paisoma. Samdytiems žudikams jis turbūt išvis nė motais. Jie lyg pagalbinis personalas tėra siunčiami tvarkyti nešvariausių, nemaloniausių darbų. Apsivalymas nuo liudininkų buvo šių pareigų dalis. Tad kodėl Adomas to nepadarė? Provokavo dvikovą? Amerikiečio agento, net ir išėjusio į atsargą, nužudymas neliktų be pasekmių. O jeigu agentas pultų pirmas? Tada būtų kitas reikalas.

Atsidūręs pirmajame aukšte Malounas nustūmė svarstymus į šalį. Uždėjęs rodomąjį pirštą ant gaiduko buvo pasirengęs kovai.

Vėl apėmė pažįstamas jausmas. Prieš keletą mėnesių suvokė, kad tokia jo prigimtis. Prancūzijoje pagaliau susitaikė su mintimi, kad visada buvo ir bus kovotojas – net ir išėjęs į atsargą. Vakar Kronborge Pamela papriekaištavo, kad jis nuolat kažkur lėkdavo ir neturėdavo laiko pabūti su ja ir sūnumi. Malounas įsižeidė, nes tai buvo netiesa. Jis *nenorėdavo* lėkti, tačiau atrodydavo, kad jis vienintelis gali viską sutvarkyti.

Iš tamsaus Hadado buto į lauką išėjusį Malouną apakino ryški rudeniškos saulės šviesa. Jis tyliai nusileido priebučio laiptais. Maždaug už penkiolikos metrų šaligatviu žingsniavo Adomas.

Malounas nusekė paskui.

Abiejose siauros gatvės pusėse stovėjo išrikiuoti automobiliai. Iš netoli esančios judrios gatvės sklido transporto priemonių keliamas ūžesys. Kitoje gatvės pusėje vaikščiojo žmonės.

Aiškintis su Adomu nėra kada.

Jis ramiai ištiesė ginklą.

Staiga Adomas atsisuko.

Malounas puolė ant žemės.

Kulka prazvimbė visai šalia ir įsmigo į vieną iš automobilių. Jis susigūžė ir šovė į Adomo pusę. Tuo metu izraelietis vikriai pasitraukė nuo šaligatvio ir pasislėpė už stovinčių automobilių.

Pasilenkęs Malounas žengtelėjo į gatvę ir įsmuko tarp dviejų automobilių. Pritūpęs pro automobilio langus dairėsi aukos. Adomas slėpėsi maždaug už dešimties automobilių. Gatve vaikštinėję žmonės pasklido kas kur.

Tada Malounas išgirdo aimaną.

Atsigręžęs išvydo Pamelą. Ši gulėjo ant laiptų Hadado namo prieangyje.

Jos kairė ranka buvo kruvina.

XXVI SKYRIUS

VAŠINGTONAS

STEFANI DŽIAUGĖSI IŠVYDUSI KASIOPĖJĄ Vit. Paskutinį kartą su paslaptingąja maurų kilmės moterimi jai teko dirbti Prancūzijos Pirėnuose – tada abi turėjo kitą užduotį.

– Paguldyk ją ir dingstam, – pasakė Vit.

Stefani pakilo nuo suoliuko ir atrėmė Heteros Dikson galvą į medinę atkaltę.

– Bus bjauri žaizda, – tarė Vit.

– Man nerūpi. Ji ketino mane nužudyti. Pasakyk, kodėl tu čia?

– Henrikas pamanė, kad tau tikriausiai prireiks pagalbos. Jam nepatiko informacija, kurią jis gavo iš savo žmonių Vašingtone. Buvau netoliese, Niujorke, ir jis paprašė tau padėti.

– Kaip tu mane suradai?

– Nebuvo labai sunku, – atsakė Vit.

Pirmą kartą Stefani savo kailiu patyrė, kokie vertingi gali būti slaptieji Torvaldseno ryšiai.

– Primink man, kad pasveikinčiau jį Kalėdų proga.

Kasiopėja nusišypsojo.

– Jam patiks.

Stefani mostelėjo ranka į Dikson.

– Velniškai nusivyliau. Maniau, kad ji mano draugė.

– Mūsų darbe sunku rasti draugų, – atsakė Kasiopėja.

– Kotonas turi didelių bėdų.

– Henrikas irgi taip mano. Jis tikėjosi, kad tu galėsi jam padėti.

– Deja, šiuo metu aš pati esu taikinys, – atsakė Stefani.

– Ir dėl to mums liko dar viena problema.

Stefani nepatiko Kasiopėjos žodžiai.

– Panelė Dikson čia atėjo ne viena, – paaiškino Kasiopėja ir mostelėjo į Vašingtono paminklą. – Už tos kalvelės automobilyje laukia du žmonės. Ne izraeliečiai.

– Arabai.

– Atspėjai. Kaip tu sugebėjai visus užknisti?

Tuo metu nuo kalvelės pusės jųdviejų link ėmė artintis du vyrai.

– Nėra kada aiškinti, – greitai pasakė Stefani. – Bėgam!

Ir jos pasileido į kitą pusę. Persekiotojai buvo vos už penkiasdešimties metrų nuo jų. Juokingas atstumas, jei jie sugalvotų šauti.

– Tikiuosi, esi pasiruošusi tokiam atvejui? – paklausė Stefani.

– Ne visai. Bet ką nors sugalvosiu.

Malounas iškart pamiršo Adomą ir, palikęs savo saugią priebėgą už automobilio, ėmė ropoti kraujuojančios Pamelos link. Jo drabužiai aplipo gatvės dulkėmis. Trumpam grįžtelėjęs dar spėjo pastebėti, kaip izraelietis nuskuodė tolyn gatve.

– Kas tau? – paklausė Kotonas.

Pamelos veidą iškreipė skausmas, dešine ranka ji spaudė sužeistą kairį petį.

– Skauda, – silpnu balsu pasiskundė ji.

– Parodyk.

Pamela papurtė galvą.

– Kai užspaudžiu... mažiau skauda.

Jis pamėgino patraukti jos ranką nuo sužeisto peties. Pamelos akys išsiplėtė iš skausmo ir įsiūčio.

– Neląsk!

– Aš noriu pažiūrėti.

Nereikėjo nė sakyti, ką abu pagalvojo. *Kodėl ji nepakluso ir neliko viršuje?*

Vis dėlto Pamela leidosi įkalbama ir patraukė kruvinus pirštus. Malouno įtarimas pasitvirtino: kulka tik nudrėskė odą. Žaizda negili. Rimtesnio sužeidimo požymiai būtų kitokie. Dabar išgąsčio daugiau nei pavojaus.

– Tik nudrėskė odą, – pasakė Malounas.

Pamela dar kartą apčiuopė žaizdą.

– Dėkinga už diagnozę.

– Turiu šiokios tokios patirties su šautinėmis žaizdomis.

Po šių žodžių Pamelos žvilgsnis tapo švelnesnis.

– Mums reikia dingti iš čia, – pasakė Kotonas.

Jos veidą iškreipė skausmas.

– Man bėga kraujas.

– Neturime kitos išeities, – Malounas padėjo Pamelai atsistoti.

– Velnias, Kotonai!

– Suprantu, kad tau skauda. Bet jeigu būtum paklausiusi ir pasilikusi viršuje...

Tolumoje pasigirdo sirenos.

– Turime eiti, – dar kartą paragino Malounas, – bet pirmiausia reikia kai ką padaryti.

Pamela atsitokėjo, pasiryžo elgtis ramiai ir nekelti rūpesčių. Malounas nusivedė ją į namą.

– Laikyk žaizdą užspaudusi, – mokė jis kildamas laiptais į Hadado butą. – Kraujavimas netrukus liausis, žaizda nėra gili.

Sirenos buvo girdėti kur kas arčiau.

– Ką čia darysime? – paklausė Pamela, kai jie pasiekė viršutinę laiptų aikštelę.

Malounas prisiminė, ką pasakė Hadadas prieš susišaudymą. *Tu išmokei mane daugelio svarbių dalykų. Aš puikiai prisimenu*

visus tavo pamokymus ir iki šiol griežtai jų laikiausi. Ypač dėl savisaugos. Paslėpęs Hadadą Kotonas pamokė palestinietį susidėti ir laikyti svarbiausius daiktus po ranka, jei staiga tektų sprukti. Laikas išsiaiškinti, ar Hadadas laikėsi taisyklės.

Jie įžengė į butą.

– Eik į virtuvę ir susirask rankšluostį, – paliepė Kotonas. – Aš kai ką išsiaiškinsiu.

Jiedu turėjo dvi tris minutes.

Kotonas nuskubėjo į miegamąjį. Ankšta patalpa buvo neką didesnė už jo paties kambarį Kopenhagoje. Ant grindų netvarkingai sukrautos knygų rietuvės, lova nepaklota, naktiniai ir tualetinis staliukai nukrauti daiktais daikteliais kaip blusų turguje. Ant sienų – dar keletas žemėlapių. Izraelis anksčiau ir dabar. Nėra kada apžiūrinėti.

Jis priklupo prie lovos tikėdamasis, kad nuojauta jo neapgauna.

Hadadas skambino į Vidurio Rytus puikiai žinodamas, kad pasekmės bus neišvengiamos. Akistatoje su priešu jis nesistengė gintis, atvirkščiai, puolė pirmas, žinodamas, kad pralaimės. Kaip jis pasakė? *Aš žinojau, kad tu atvyksi.* Po velnių! Hadadas neturėjo aukoti savo gyvybės. Matyt, mintys apie kadaise nužudytą žmogų bei kaltės jausmas niekada nedavė jam ramybės.

Padariau tai dėl Sergėtojo, kurį nušoviau. Buvau jam skolingas.

Malounas *galėjo* tai suprasti.

Giliau kyštelėjęs ranką po lova jis kažką užčiuopė. Sugriebęs ištraukė odinį krepšį ir greitai atlaisvino jo dirželius. Viduje buvo knyga, trys sąsiuviniai ir keturi sulankstyti žemėlapiai. Iš visų daiktų, pasklidusių po visą butą, svarbiausi, matyt, yra šie.

Laikas dingti.

Jis nuskubėjo į svetainę. Iš virtuvės pasirodė Pamela, prispaudusi rankšluostį prie žaizdos.

– Kotonai?

Jos balse jis išgirdo ir klausimą, ir nuostabą.

– Ne dabar, – nutraukė jis.

Tvirtai laikydamas knygų krepšį Malounas stumtelėjo Pamelą link durų. Nuo vienos kėdės atkaltės spėjo pagriebti šaliką.

Jie ėmė greitai leistis laiptais žemyn.

– Dar kraujuoja? – paklausė Malounas lauke.

– Išgyvensiu, – atsakė ši. – Kotonai?

Dabar sirenos buvo girdėti vos už kvartalo. Malounas apgaubė šaliku Pamelos pečius stengdamasis paslėpti žaizdą.

Jie stengėsi žingsniuoti lyg atsitiktiniai praeiviai.

– Laikyk rankšluostį prispaustą prie rankos, – pamokė jis.

Dar šimtas metrų ir jiedu įžengė į pagrindinę gatvę. Čia įsiliejo į nepažįstamų veidų jūrą ir stengėsi atsispirti pagundai spartinti žingsnį.

Palūkėjęs Malounas atsigręžė.

Kvartalo gale sublyksėję automobilių švyturėliai sustojo prie Hadado namo.

– Kotonai?

– Žinau. Dingstam.

Malounas žinojo, ko norėjo paklausti Pamela. Grįžęs į Hadado butą jis irgi tai pastebėjo. Kraujo ant sienų nebebuvo. Ir ant grindų. Ir jokio mirties tvaiko.

Ievos ir Džordžo Hadado kūnai buvo dingę.

XXVII SKYRIUS

REINO SLĖNIS, VOKIETIJA
17:15

SABRĖ ŽVELGĖ Į AUKŠTUS PYLIMUS abipus upės krantų. Slėnyje tarp stačių šlaitų buvo siauras tarpeklis. Kur tik akys užmato – tankūs lapuočių miškai su šen bei ten įsiterpusiais retais krūmokšniais ir vynuogynais. Ant aukščiausių kalvų septintą šimtmetį skaičiavo Reinštaino, Zuneko ir Pfalco tvirtovės. Atsargiai darydamas klastingą posūkį ties Lorelei uola, į kurią atsitrenkę kadaise nuskęsdavo srovės nešami laivai, Sabrė metė žvilgsnį į rytinį upės krantą, kuriame ant apvalaus kalno stūksojo Katės pilis. Tolėliau – prieš porą šimtmečių iš geltono kalkakmenio pastatyta ir vos įžiūrima Štolcenfelio pilis. Galutinis Sabrės kelionės tikslas išniro dar po kelių minučių.

Marksburgo kontūrų neįmanoma nepažinti.

Sabrė išvyko iš Rotenburgo prieš dvi valandas ir leidosi greitkeliu į šiaurę, laikydamasis pastovaus maždaug šimto keturiasdešimties kilometrų per valandą greičio. Buvo priverstas užgaišti tik Frankfurto priemiestyje dėl prasidėjusios popietinės spūsties. Nuo šios vietos šiaurės kryptimi į Kelną Sabrė galėjo rinktis vieną iš dviejų: greitkelį A60 arba važiuoti palei Reiną dvipusiu vingiuotu N9-uoju. Pasvarstęs nuspren-

dė iš pradžių važiuoti palei upę, paskui pasukti į greitkelį. Taigi riedėdamas iš senojo Reino slėnio įdėmiai sekė nuorodas į A60.

Išvydęs greitkelio įvažos nuorodą Sabrė suktelėjo vairą. Pamažu didindamas išsinuomoto BMW apsukas persirikiavo į kairiąją juostą. Vietovaizdis abiejose greitkelio pusėse buvo toks pat: kalvos, miškai ir ganyklos.

Sabrė žvilgtelėjo pro galinio vaizdo veidrodėlį.

Jo „uodega", sidabro spalvos mersedesas, vis dar sekė paskui.

Laikydamasis pagarbaus atstumo ir visą laiką praleisdamas priekin bent tris kitus automobilius mersedesas galėjo likti nepastebėtas. Tačiau Sabrė tikėjosi, kad bus sekamas, ir persekiotojai jo nenuvylė – važiavo iš paskos nuo pat Rotenburgo. Jis svarstė, ar kūnas *Baumeisterhaus* jau surastas. Jonos nužudymas gal netgi apsaugojo izraeliečius nuo nemalonumų – Vidurio Rytams išdavystės kainuodavo skausmingai brangiai, – tačiau žydai neteko galimybės iškvosti išdaviką, ir tai tikriausiai apkartino jiems nuotaiką.

Lėkti Vokietijos greitkeliais Sabrei buvo vienas malonumas: trys plačios juostos, nedaug posūkių ir šalutinių kelių. Idealu, greita, patogu. Informacijos skydelis skelbė, kad iki Kelno liko aštuoniasdešimt du kilometrai. Sabrė žinojo, kurioje vietoje dabar esąs. Koblenco pietuose, penkiolika kilometrų rytine Reino pakrante, netrukus pasirodys Mozelio upės vingis.

Sabrė persirikiavo į kitą greitkelio juostą.

Tolumoje už sidabrinio mersedeso jis išvydo keturis automobilius.

Pačiu laiku.

Devynerius metus Sabrė ieškojo garsiosios Aleksandrijos bibliotekos ir darė tai dėl Mėlynojo Krėslo. Senis buvo tiesiog apsėstas minties apie ją, ir Sabrė iš pradžių manė, kad jam viso labo pasimaišęs protas. Tačiau kuo daugiau domėjosi, tuo aiškiau suvokė, kad senio mintis nėra jau tokia kvaila. Sabrė pamažu ėmė tikėti, kad iš tikrųjų galima kai ką rasti. Izraeliečiai ne juokais susirūpinę. Alfredas Hermanas apsėstas.

Sabrė sužinojo daug svarbaus. Tad atėjo laikas tomis žiniomis pasinaudoti.

Savo labui.

Prieš keletą mėnesių Sabrė pagalvojo, kad tai jam galėtų būti puiki proga. Jis tik vylėsi, kad Kotonas Malounas bus pakankamai sumanus ir susidoros su staigmenomis, kurias jam pateiks izraeliečiai Londone. Jie veikdavo greitai. Kaip visada. Bet Sabrė jau spėjo įsitikinti, kad Malounas, net ir atsisveikinęs su tarnyba, tebebuvo puikios formos. Jis tikrai susitvarkys.

Priešais pasirodė aukštas viadukas.

Pirmasis iš keturių sedanų aplenkė sidabrinį mersedesą, persirikiavo į kitą juostą ir staigiai užlindo priešais.

Kiti du važiuodami kairiąja juosta tuoj pat susigretino su mersedesu.

Ketvirtas laikėsi visiškai arti galinio buferio.

Netrukus visi dideliu greičiu užlėkė ant tilto.

Jis tęsėsi maždaug aštuonis šimtus metrų ir buvo šimto dvidešimties metrų aukščio. Apačioje į rytus vingiavo Mozelio upė. Pervažiavęs pusę tilto, kaip buvo liepęs Sabrė, pirmojo automobilio vairuotojas nuspaudė stabdžius. Reaguodamas mersedeso vairuotojas suskubo padaryti tą patį.

Tą akimirką du šalia važiavę automobiliai trenkėsi į vairuotojo pusę, o galinis taranavo mersedeso buferį. Nuo smūgių automobilis metėsi į dešinę, prasprūdo pro tilto turėklus ir pakilo į orą.

Sabrė mėgino įsivaizduoti, kas vyko toliau.

Sukimosi momento jėga prispaus keleivius prie sėdynių. Jie tikriausiai grabinėsis stengdamiesi atlaisvinti saugos diržus, tačiau nesėkmingai. O jeigu ir pavyktų, kur jie pabėgs? Krytis iš daugiau kaip šimto metrų aukščio tetruks keletą sekundžių, automobilio važiuoklės kirtis į vandenį prilygs smūgiui į betoną. Likti gyvam neįmanoma. Ledinis vanduo užtvindys automobilio vidų ir greitai nugramzdins į drumzliną dugną, kuriuo upės srovė pamažu nuplukdys jį į dar sraunesnį Reiną.

Viskas.

Sabrę aplenkė keturi automobiliai. Paskutiniojo vairuotojas pamojo, jis atsakė tuo pačiu. Tų vyrukų paslaugos, švelniai tariant, labai brangios, tačiau vertos kiekvieno sumokėto euro.

Jis spaudė toliau šiaurės kryptimi į Kelną.

Izraeliui prireiks kelių dienų, kol išsiaiškins, kas atsitiko. Lavonas Rotenburge ir lauko agentų grupės dingimas. Sabrė mąstė, ar jį kas nors pažino. Greičiausiai ne. Jei būtų pažinę, nebūtų fotografavę. Ne, jokios abejonės. Jo asmenybė nenustatyta.

Tegyvuoja sumaištis! Izraelyje ir netrukus – Austrijoje.

Sabrei patiko ši mintis.

Metas tą chaosą paversti tvarka.

XXVIII SKYRIUS

VAŠINGTONAS

STEFANI BUVO ĮDOMU, KĄ SUMĄSTĖ JOS KOMPANIONĖ. Kasiopėja Vit buvo sumani, protinga ir labai drąsi. Moteris, gebanti išsisukti iš sunkiausios padėties, numatanti keletą žingsnių į priekį. Puikios savybės.

– Kaip mes ištrūksime? – sparčiai žingsniuodama alėja paklausė Stefani.

– Gal turi kokių minčių?

Stefani jų turėjo, tačiau tik pasakė:

– Tai *tu* žinai, kaip atsirasti iš niekur.

Kasiopėja šyptelėjo.

– Tam ypatingų gabumų nereikia.

– Mus veja į spąstus. Maniau, kad žinosi.

Priekyje, vakarinėje alėjos dalyje, dunksojo Linkolno memorialas. Sukti į pietus nebuvo kaip – kelią užtvėrė Atspindžių tvenkinys. Šiaurėje aukšti medžiai juosė pagrindinę gatvę.

– Priešingai nei judu su Henriku manote, aš nesu bejėgė. Konstitucijos aveniu laukia du mano agentai. Kai tu pasirodei, buvau ką tik nuspaudusi pavojaus mygtuką.

– Tada turiu tau blogų žinių. Jie abu pasišalino.

– Kaipgi? – nustebo Stefani.

– Kai tik prisėdai ant suolelio su Dikson. Jie nuvažiavo.

Alėja baigėsi Linkolno memorialo papėdėje. Stefani atsigręžė. Persekiotojai sustojo.

– Atrodo, atsidūrėme ten, kur jiems ir reikėjo, – pasakė ji.

Iš Nepriklausomybės prospekto jų link važiavo taksi automobilis.

– Pačiu laiku, – modama juoda nosinaite pasakė Kasiopėja.

Automobilis sustojo, ir abi moterys greitai sulipo vidun.

– Skambinau prieš keletą minučių, – užtrenkdama galines dureles paaiškino Kasiopėja ir kreipėsi į vairuotoją. – Pasivažinėkime, mes pasakysime, kur norėsime išlipti.

Taksi pajudėjo.

Įkišusi ranką į kišenę Stefani susirado mobilųjį telefoną ir paskambino vienam ją pridengti turėjusių agentų. Netrukus abu išgirs, kad yra atleidžiami.

– Gal paaiškinsi, kodėl mane palikote? – paklausė ji, kai tas atsiliepė.

– Mums buvo liepta pasitraukti, – išgirdo atsakymą.

– *Aš* esu jūsų viršininkė. Kas keičia mano įsakymus?

– *Jūsų* viršininkas.

Neįtikėtina!

– Kuris?

– Generalinis prokuroras. Pats Brentas Grinas atvažiavo ir liepė pasitraukti.

MALOUNAS NUMETĖ DŽORDŽO HADADO KNYGŲ KREPŠĮ ant lovos. Jiedu su Pamela apsistojo nedideliame viešbutyje netoli Haid parko. Malounas tyčia pasirinko žmonių gausiai lankomą vietą, nes dirbdamas agentu išmoko taisyklę: niekur taip gerai nepasislėpsi kaip minioje. Be to, šalia buvo vaistinė. Jis nupirko marlės, antiseptikų ir tvarsčių.

– Noriu sutvarstyti tavo petį, – pasakė jis Pamelai.

– Ką tu kalbi? – nustebo ši. – Važiuojam į ligoninę.

– Norėčiau, kad būtų taip paprasta.

Jis atsisėdo ant lovos šalia jos.

– Tai ir yra paprasta, – pareiškė Pamela. – Man reikia gydytojo.

– Jeigu būtum pasilikusi viršuje, kaip liepiau, išvis nieko nebūtų atsitikę.

– Maniau, kad tau reikia pagalbos. Tu ruošeisi nužudyti tą žmogų.

– Tu tikrai nieko nesupranti, Pam? Tau maža Džordžo mirties?! Tie šunsnukiai niekada nejuokauja! Jie žudo tą pačią minutę, kai pamato auką.

– Aš tik norėjau padėti, – tyliai pakartojo Pamela.

Ir jos akyse Kotonas pamatė tai, ko neregėjo jau daugelį metų. Nuoširdumą, iškart priminusį tai, ko jis nenorėjo prisiminti. O ir ji vargu ar norėtų atsakyti.

– Jei sužinos medikai, sužinos ir policija. Tai ir yra blogiausia. – Išvargęs ir neramus Kotonas kelis kartus giliai įkvėpė. – Pam, šioje istorijoje yra daug žaidėjų. Izraeliečiai negrobė Gario...

– Iš kur žinai? – nutraukė jį Pamela.

– Sakykime, nuojauta. Širdis man sako, kad ne jie tai padarė.

– Bet jie nužudė tą seną žmogų.

– Nuo to aš ir buvau jį paslėpęs.

– Jis pats jiems paskambino, Kotonai. Girdėjai, kaip sakė. Jis skambino žinodamas, kad jie ateis.

– Džordžas Hadadas išpirko savo kaltę. Žudymas turi savo kainą. Šiandien Džordžas ją sumokėjo. – Mintys apie žuvusį draugą vėl ėmė graužti, ir jis pasistengė nukreipti kalbą. – Reikia sutvarkyti tą žaizdą.

Nuėmęs šaliką nuo Pamelos pečių Kotonas pastebėjo, kad rankšluostis permirkęs krauju.

– Vėl ėmė kraujuoti?

Pamela linktelėjo.

– Pakeliui į čia.

Kotonas nuėmė tvarstį.

– Kad ir kas vyksta, tai gana sudėtinga. Džordžas nužudytas dėl svarbios priežasties...

– Jo kūnas dingo, Kotonai. Tos moters – taip pat.

– Izraeliečiai greitai sutvarkė, – Kotonas rūpestingai apžiūrėjo jos ranką ir įsitikino, kad žaizda tikrai negili. – Tai tik patvirtina mano žodžius, kad šiame žaidime daug žaidėjų. Mažiausiai du, o gal trys arba keturi. Izraeliui nebūdinga žudyti amerikiečių slaptųjų agentų. Bet tiems, kurie nužudė Li Diurantą, regis, tai buvo nė motais. Atrodo, jie šaukiasi bėdos. O *to* izraeliečiai niekada nedaro.

Kotonas atsistojo ir nuėjo į vonios kambarį. Grįžęs atkimšo buteliuką su antiseptikais ir ištiesė Pamelai švarų rankšluostį.

– Įsikąsk jį, – trumpai pasakė.

Jos veide pasirodė nuostaba.

– Kodėl?

– Reikia išdezinfekuoti žaizdą ir aš nenoriu, kad kas nors išgirstų, kaip tu šauki.

Pamela išpūtė akis.

– Man skaudės?

– Labiau, nei įsivaizduoji.

STEFANI IŠJUNGĖ MOBILŲJĮ TELEFONĄ. *Pats Brentas Grinas atvažiavo ir liepė pasitraukti.* Ji buvo priblokšta. Tačiau per daugybę žvalgyboje praleistų metų išmoko susitvardyti ir neišsiduoti.

Ji pasisuko į Kasiopėją ir ramiai pasakė:

– Bijau, kad šiuo metu esi vienintelis žmogus, kuriuo galiu pasitikėti.

– Bet atrodai nusivylusi.

– Aš tavęs gerai nepažįstu, – atsakė Stefani.

– Netiesa. Prancūzijoje turėjai progą mane pažinti.

Kasiopėja teisi – ji buvo kruopščiai patikrinta. Stefani žinojo, kad tamsaus gymio gražuolė yra gimusi Barselonoje prieš

trisdešimt septynerius metus. Pusiau musulmonė, tačiau nepraktikuojanti, įgijusi inžinerijos mokslų ir viduramžių istorijos magistro laipsnius. Kasiopėja buvo vienintelė tarptautinio milijoninės vertės įmonių konglomerato su būstine Paryžiuje akcininkė ir savininkė. Kompaniją įkūrė jos tėvas mauras, o ji paveldėjo kontrolinį akcijų paketą, tačiau kasdienės kompanijos veiklos turėjo mažai. Kasiopėja taip pat vadovavo vienam Olandijos fondui, prisidedančiam prie Jungtinių Tautų AIDS programos bei paramos badaujančioms Afrikos šalims. Stefani žinojo, kad Kasiopėja Vit yra ryžtinga ir valdo ginklą tiksliai kaip patyręs snaiperis. Kadaise Kasiopėja buvo susidėjusi su tuometiniu Stefani vyru ir žinojo apie šios asmeninį gyvenimą daugiau, nei pati Stefani būtų norėjusi. Tačiau ji pasitikėjo ta moterimi. Besąlygiškai. Pasiųsdamas ją čia, Torvaldsenas nė kiek neapsiriko.

– Turiu rimtą bėdą, – pasakė Stefani.

– Tai mes jau žinome.

– O Kotonui gresia pavojus. Man būtinai reikia su juo susisiekti.

– Henrikas taip pat neturi iš jo žinių. Malounas sakė, paskambins, kai tik galės. O tu jį geriausiai pažįsti.

– Kaip Garis?

– Kaip ir tėvas. Tvirtas. Pas Henriką jam niekas negresia.

– O kur Pamela?

– Pakeliui į Džordžiją. Išskrido su Malounu į Londoną, o iš ten – namo.

– Izraelio žmonės taip pat Londone. Samdyti žudikai.

– Kotonas – tvirtas vaikinas. Susitvarkys. Dabar turime išspręsti *tavo* problemą.

Stefani kaip tik mąstė apie tai. *Pats Brentas Grinas atvažiavo ir liepė pasitraukti.* Tai galbūt paaiškina, kodėl šiandien prie Kapitolijaus nebuvo matyti policininkų. Paprastai jų visur pilna. Pažvelgusi pro taksi langą Stefani pamatė, kad jos viešbutis Diuponto žiede jau nebetoli.

– Reikia įsitikinti, kad mūsų niekas neseka, – pasakė ji.

– Geriausia dingti per „Metro" stotį, – pasiūlė Kasiopėja.

Stefani linktelėjo.

– Kur vykstame? – paklausė Vit.

Stefani akimis parodė į Kasiopėjos švarką, po kuriuo pūpsojo ginklas.

– Dar daug liko migdomųjų strėlyčių?

– Daugybė.

– Tada tiksliai žinau, kur.

XXIX SKYRIUS

LONDONAS

7:30

MALOUNAS ŽIŪRĖJO Į MIEGANČIĄ PAM. Jis sėdėjo susmukęs krėsle prie lango, ant kelių pasidėjęs Džordžo Hadado knygų krepšį. Jis buvo teisus dėl antiseptikų: Pamela stipriai įsikando rankšluostį, kol jis valė žaizdą. Akys pritvinko ašarų, tačiau ji neišleido nė garselio. Norėdamas paguosti Kotonas viešbučio krautuvėlėje nupirko jai marškinėlius.

Kotonas jautėsi pavargęs, tačiau jo *agento nervai,* kaip jis pats sakydavo, pripildė raumenis energijos. Jis prisiminė laikus, kai ištisas dienas būdavo nevalgęs ir jėgas palaikydavo tik adrenalinas, išlikimo instinktas bei siekis įvykdyti užduotį. Jis buvo bepradedąs manyti, kad tai – jau praeitis. Kad daugiau niekada nebeteks to patirti.

Tačiau praeitis sugrįžo.

Jis vėl atsidūrė kovos lauke.

Pastarosios kelios valandos virto siaubingu košmaru, tačiau įvykiai buvo tikri. Jo draugas Džordžas Hadadas buvo nušautas tiesiog jo akyse. Akivaizdu, tie žmonės kažko siekia. Tai galėtų būti ir ne Malouno reikalas. Tačiau jie pagrobė *jo* sūnų ir susprogdino *jo* knygyną. Vadinasi, tai asmeniška.

Jis liko skolingas.

Kaip ir Hadadas, jis ketina grąžinti skolą.

Tačiau reikėjo kai ką sužinoti.

Prieš mirtį Hadadas kalbėjo labai mįslingai – ir prieš pasirodant izraeliečiams, ir vėliau. Blogiausia, kad jis taip ir nespėjo išdėstyti, ką išsiaiškino prieš daugelį metų ir kodėl Izraelis siekė jį nužudyti. Tikėdamasis, kad ant kelių gulinčiame knygų krepšyje ras atsakymus, Malounas atrišo dirželius ir išsitraukė knygą, tris sąsiuvinius bei keturis žemėlapius.

Knyga buvo išleista aštuonioliktajame amžiuje, viršeliai aptraukti plona lyg saulėje išdžiovinta oda. Raidės buvo neįskaitomos, todėl Malounas atsargiai atsivertė knygą ir perskaitė antraštinį puslapį.

Didvyrio kelionė. Papasakota Eusebijaus Jeronimo Sofronijaus.

Akimis greitai perbėgo kelis puslapius.

Pasakojimas užrašytas maždaug prieš du šimtus metų paprasta ir neįmantria kalba. Malounas svarstė, kuo šis pasakojimas gali būti reikšmingas. Paaiškinimą tikėjosi rasti sąsiuviniuose.

Jis pervertė kiekvieną jų.

Pažino smulkią Hadado rašyseną anglų kalba ir ėmė skaityti.

...Sergėtojo paliktos mįslės sukėlė rūpesčių. Galvosūkis sudėtingas. Bijau, kad buvau kvailys. Bet ne pirmas toks. Tomas Beinbridžas taip pat buvo kvailys. Aštuonioliktojo amžiaus pabaigoje jis tapo dar vienu bibliotekos Pakviestuoju ir išsprendė galvosūkį. Būtina kvietimo sąlyga – vizitas turėjo amžiams likti paslaptis. Sergėtojai saugojo slaptavietę du tūkstančius metų ne tam, kad kuris nors Pakviestasis ją išduotų. Tačiau Beinbridžas sulaužė šią taisyklę ir aprašė tai, ką regėjo. Siekdamas nuslėpti savo poelgį, pateikė šią istoriją kaip išgalvotą ir pavadino gana paprastai: „Didvyrio kelionė". Knyga buvo išleista nedideliu tiražu ir didesnio susidomėjimo nesusilaukė. Beinbridžo laikais žmonės buvo persisotinę fantastinėmis istorijomis (romanų niekas rim-

tai nevertino), tad pagrindinio veikėjo kelionė į mistinę biblioteką beveik nieko nesudomino. Prieš trejus metus radau knygos kopiją Velso bibliotekoje ir pavogiau. Skaitydamas kai ką supratau. Beinbridžas nesugebėjo atsispirti dar kartą nepamynęs Sergėtojų pasitikėjimo. Likus keleriems metams iki mirties Oksfordšyro rūmų sode jis pastatė marmurinę pavėsinę. Joje išraižė paveikslo sceną su užrašu romėniškomis raidėmis. Paveikslą nutapė Nikola Pusenas ir pavadino „Mirtis nugali Laimę", tačiau šiandien jis labiau žinomas pavadinimu „Arkadijos piemenys II".

Malounas mažai žinojo apie Puseną, tačiau pavardė jam buvo girdėta. Laimė, Hadado prirašytame sąsiuvinyje jis rado daugiau paaiškinimų.

Pusenas buvo maištingos sielos kaip ir Beinbridžas. Jis gimė Normandijoje 1594-aisiais ir per trisdešimt savo gyvenimo metų patyrė vien vargus ir nelaimes. Jis neturėjo nuolatinių pirkėjų, jį supo įnoringos kurtizanės, kamavo prasta sveikata ir slėgė skolos. Netgi pakviestas tapyti Didžiosios Luvro galerijos lubų nepajuto entuziazmo. Viskas pasikeitė tik tada, kai 1642 metais Pusenas paliko Prancūziją ir iškeliavo į Italiją. Kelionė, kuri anuomet paprastai trukdavo keletą savaičių, Pusenui išsitęsė beveik iki pusmečio. Atvykęs į Romą jis ėmė tapyti nauju, tik jam būdingu stiliumi, kurio nebuvo įmanoma nepastebėti ir kuris jam greitai pelnė garsiausio Romos menininko vardą. Sklido kalbos, kad tos ilgos kelionės metu Pusenas sužinojo didelę paslaptį. Įdomu tai, kad, kai paveikslas „Arkadijos piemenys" buvo nutapytas, jį užsakęs kardinolas Rospiljosis, vėliau tapęs popiežiumi Klemensu IX, nusprendė nedemonstruoti jo viešai. Drobė buvo saugoma jo privačiuose apartamentuose. Rospiljosis buvo meno žinovas, domėjęsis paslaptimis ir ezoterika. Jis turėjo sukaupęs itin turtingą asmeninę biblioteką ir istorikų buvo pramintas popiežiumi laisvamaniu.

Užuomina apie tai, ką galbūt patyrė Pusenas, yra laiške, rašytame praėjus maždaug šešeriems metams nuo to laiko, kai buvo baigti tapyti „Arkadijos piemenys". Jį rašęs dvasininkas – karaliaus Liudviko XIV finansų tvarkytojo brolis – manė, kad tai, ką sužinojo iš Puseno, galėjo būti naudinga Prancūzijos monarchijai. Prieš keletą metų Cossé-Brizakų šeimos archyvuose radau šį laišką:

> *Mudu su juo kalbėjomės apie dalykus, kuriuos aš tau galėsiu paaiškinti išsamiau, – dalykus, kurie, pasak pono Puseno, suteikia tokį pranašumą, apie kokį net karaliai gali tik pasvajoti, ir kurių, pasak jo, galbūt niekam nepavyks paaiškinti šimtmečius. Negana to – juos atrasti nepaprastai sunku, ir vargu ar kas nors šiame pasaulyje šiandien tam prilygsta ar pranoksta.*

Mįslingas pareiškimas. Tačiau tai, ką Beinbridžas pastatė savo sode, – dar didesnė mįslė. Baigęs tapyti paveikslą „Arkadijos piemenys", Pusenas dėl nežinomų priežasčių nutapė jo atvirkštinį atvaizdą, kuris buvo pavadintas „Arkadijos piemenys II". Būtent jį Beinbridžas pasirinko savo marmuro bareljefui papuošti. Ne originalą, o kopiją. Beinbridžas buvo gudrus, ir štai jau daugiau kaip du šimtus metų jo paminklas su mįslingais simboliais tebestovi apgaubtas paslapties.

Malounas skaitė, o galvoje sukosi mintys. Deja, Hadadas daugiau nieko neparašė. Kituose sąsiuviniuose buvo pamąstymai apie Senąjį Testamentą, jo vertimai bei pastabos apie pasakojimų neatitikimus. Nė žodelio apie tai, ką Hadadas atskleidė ir kas galėjo sukelti tokį sujudimą. Jokios žinutės apie Sergėtoją ir Pakviestajam skirtą galvosūkį, išskyrus trumpą nuorodą vieno sąsiuvinio pabaigoje.

Beinbridžų rūmų svetainė – dar viena Beinbridžo puikybės apraiškų. Ypač daug sako jos pavadinimas – „Šventojo Jeroni-

mo Apreiškimas" – žavus ir labai tinkamas, nes visos didžiosios kelionės prasideda nuo apreiškimo.

Jau aiškiau, tačiau vis tiek daug klausimų lieka neatsakyta. Iš savo patirties Malounas žinojo, kad bandymas atsakyti į klausimus, į kuriuos atsakymų nėra, veda į aklavietę.

– Ką čia skaitai? – išgirdo klausimą.

Jis pakėlė akis. Pamela gulėjo lovoje atmerktomis akimis.

– Ką paliko Džordžas.

Pamela lėtai atsisėdo, pasitrynė akis ir pažvelgė į laikrodį.

– Kiek laiko aš miegojau?

– Maždaug valandą. Kaip tavo petys?

– Skauda...

– Dar keletą dienų paskaudės.

Pamela ištiesė kojas.

– Kiek kartų tu buvai sužeistas, Kotonai? Tris?

Jis linktelėjo.

– Tokie dalykai nepamirštami.

– Ir aš nepamiršau. Jeigu pameni, aš rūpinausi tavimi.

Tai tiesa.

– Aš mylėjau tave, – pasakė ji. – Žinau, tau sunku patikėti, bet aš tikrai tave mylėjau.

– Tu privalėjai man papasakoti apie Garį.

– Tu buvai mane labai įskaudinęs, Kotonai. Niekada nesupratau, kodėl tau reikėjo sukti į šoną. Kodėl manęs neužteko?

– Buvau jaunas ir kvailas. Galvojau tik apie save. Dieve, juk tai buvo prieš dvidešimt metų! Paskui aš gailėjausi. Stengiausi būti tau geras vyras. Tikrai.

– Kiek moterų turėjai? Niekada nesigyrei.

Kotonas neketino meluoti.

– Keturias, – atsakė jis. – Vienos nakties nuotykiai.

Dabar atėjo jo eilė paklausti.

– O tu?

– Tik vieną. Tačiau mes susitikinėjome keletą mėnesių.

Jam skaudžiai dilgtelėjo.

– Mylėjai jį?

– Tiek, kiek ištekėjusi moteris gali mylėti kitą, o ne savo vyrą.

Kotonas suprato, ką ji norėjo pasakyti.

– Iš to ryšio gimė Garis... – rodės, Pamelai sunku kalbėti apie praeitį. – Kai žiūriu į jį, kartais pykstu dėl to, ką padariau, – Dieve, padėk man, – tačiau tuo pat metu jaučiuosi laiminga. Nes Garis visada šalia. O tu atėjai ir išėjai...

– Aš mylėjau tave, Pam. Norėjau būti tavo vyras. Labai gailėjausi dėl to, ką padariau.

– To nepakako, – žiūrėdama į grindis sušnabždėjo Pamela. – Galbūt tuo metu dar nesuvokiau, bet vėliau supratau, kad man to niekada nepakaks. Štai kodėl penkerius metus gyvenome atskirai ir tik tada išsiskyrėme. Aš ir norėjau šeimos, ir ne.

– Tu taip smarkiai manęs nekentei?

– Ne. Aš nekenčiau *savęs* dėl to, ką padariau. Man prireikė daugybės metų, kad tai suprasčiau. Paprastai žmogus, kuris nekenčia savęs, turi problemų. Tik jis dažnai pats to nesuvokia.

– Kodėl man nepasakei apie Garį, kai tai atsitiko?

– Todėl, kad tu nenusipelnei tiesos. Tuo metu aš taip maniau. Ir tik pastaraisiais metais suvokiau, kad klydau. Tu buvai neištikimas, aš buvau neištikima, tik... tapau nėščia. Tu teisus. Privalėjau tau pasakyti iš karto. Tačiau tai – brandumo požymis, o mes, kaip tu sakai, abu buvome jauni ir kvaili.

Pamela nutilo. Jis laukė, ką ji dar pasakys.

– Štai kodėl pykau ant tavęs, Kotonai. Juk negalėjau iškoneveikti pati savęs. Ir todėl galiausiai papasakojau apie Garį. Juk supranti, kad galėjau nesakyti nė žodžio ir tu niekada nebūtum sužinojęs? Bet aš nebegalėjau slėpti. Norėjau susitaikyti su tavimi...

– Ir su savimi.

Pamela lėtai linktelėjo.

– Labiausiai – su savimi, – pasakė ji vos girdimai.

– Kodėl važiavai su manimi pas Hadadą? Juk žinojai, kad bus šaudoma.

– Tarkim, tai dar vienas mano neapgalvotas žingsnis.

Tačiau jis žinojo geriau. Metas pasakyti jai tiesą.

– Tu negali skristi namo į Atlantą. Oro uoste tave sekė vyras. Todėl aš ir grįžau.

Pamelos veidas sustingo iš nuostabos.

– Turėjai anksčiau pasakyti.

– O taip, turėjau.

– Kodėl prireikė mane sekti?

– Kažkam buvo ruoštasi. Galbūt trukdei ir tave reikėjo pašalinti.

Kotonas matė, kad Pamela suprato, ką jis norėjo pasakyti.

– Nužudyti?

Jis patraukė pečiais.

– Neturiu supratimo. Tai ir yra blogiausia. Galime tik spėlioti.

Pamela vėl atsigulė. Sužeista, pavargusi ir sumišusi ji nebeturėjo jėgų galvoti.

– Ką dabar darysi, Kotonai? Hadadas nužudytas. Izraeliečiai turėtų nusiraminti.

– Kaip tik todėl turėsime sužinoti, ko ieškojo Džordžas. Šį galvosūkį Hadadas paliko ne šiaip sau. Jis norėjo, kad mes jį išspręstume.

Pamela nusisuko.

– Ne. Kad tu išspręstum.

Kotonas pastebėjo, kaip Pamela susigūžė iš skausmo.

– Atnešiu tau ledo ant peties. Tai padeda.

– Gerai, nesiginčysiu.

Kotonas atsistojo, čiupo ledo kibirėlį ir pasuko prie durų.

– Dabar mieliau sužinočiau, dėl ko verta numirti, – pasigirdo Pamelos balsas.

– Nustebtum sužinojusi, kiek nedaug tereikia, – stabtelėjęs pasakė jis.

– Manau, paskambinsiu Gariui, kol būsi išėjęs. Įsitikinsiu, ar jam viskas gerai.

– Pasakyk, kad jo pasiilgau, – paprašė Kotonas.

– Jis ten tikrai saugus?

– Henrikas puikiai juo pasirūpins. Gali nesijaudinti.

– Tai nuo kur mes pradėsime ieškoti?

Geras klausimas. Tačiau pažiūrėjęs į Hadado knygų krepšį ant kėdės Malounas žinojo, kad atsakymas yra tik vienas.

XXX SKYRIUS

LONDONAS

21:00

SABRĖ ŽVELGĖ PRO LANGĄ Į NAKTĮ. Jam buvo pranešta, kad iš Hitrou oro uosto Malounas atvyko į šį tvarkingai išrikiuotų namų kvartalą – su stogų gūbriais, dvelkte dvelkiantį sutvarkyta buitimi, idealia tvarka bei rūpestingai saugomu privatumu.

Tipiška britiška.

Jis taip pat buvo informuotas apie šūvius namo viduje ir Malouno bei kito vyro susišaudymą lauke – viena kulka sužeidė buvusią Malouno žmoną. Užpuolikas pabėgo, o Malounas su žmona grįžo į namą, paskui išėjo nešini odiniu krepšiu.

Visa tai įvyko prieš keletą valandų, ir nuo to laiko Sabrė neturėjo jokių žinių. Žinoma, tą valandą jis praleido lėktuve skrisdamas iš Kelno į Londoną, tačiau ji vis tiek privalėjo jį informuoti!

Sabrė jautėsi pavargęs, tačiau kupinas energijos, nes tikslas buvo vis arčiau.

Jis be vargo pateko į Džordžo Hadado apartamentus svarstydamas, ar sutiks jį patį, bet viduje buvo tuščia. Dėmesį patraukė žemėlapiais nukabinėtos sienos. Pasišviesdamas žibin-

tuvėliu Sabrė apžiūrėjo kiekvieną, tačiau juose pavaizduotos Vidurio Rytų vietovės jo nedomino. Knygos ir netvarkingos popierių šūsnys buvo tai, ko jis ieško.

Aleksandrijos bibliotekos.

Pasišviesdamas tamsoje Sabrė jau visą valandą studijavo medžiagą. Svarstė, kas nutiko Hadadui. Vyras, kurį gatve nusivijo Kotonas Malounas, be jokios abejonės, buvo izraelietis. Jona Rotenburge aiškiai pasakė, kad į Londoną pasiųsti samdomi žudikai. Ar Malounas pajėgė jiems sutrukdyti? O gal jie įvykdė savo užduotį? Gal Hadadas vis dėlto pasislėpė? Neįmanoma sužinoti, nes informatorė šiuo metu seka Malouną.

Sabrė nejuto džiaugsmo antplūdžio, nors jam ir pavyko susekti Hadado koordinates. Teliko tikėtis, kad jo talkininkė ir toliau taip gerai dirbs savo darbą.

Metas patikrinti kompiuterį. Sabrė jį įjungė ir įsistebeilijo į ekraną.

Chaotiškai suverstame bute gyvenantis Hadadas pasirodė besąs skrupulingas elektroninių dokumentų tvarkytojas.

Sabrė atidarė keletą bylų ir ėmė tikrinti.

Hadadas buvo aprašęs Aleksandrijos biblioteką iki smulkmenų. Įdomu tai, kad jo tyrimų objektas buvo ir Sergėtojai. Apie juos Sabrei pasakojo Alfredas Hermanas. Jona taip pat šiek tiek užsiminė. Tačiau viena Hadado bylų atskleidė kur kas daugiau.

... jų kilmė yra nežinoma, taip ir likusi paslaptis dėl senovės žmonių, kurie nebaudžiami naikino žmonijos atmintį, kvailumo.

Antrajame šimtmetyje žmogus buvo įvaldęs karų ir prievartos meną. Daugelyje pasaulio vietų buvo susikūrusios imperijos, paremtos įstatymų tvarka ir saugumo užtikrinimu. Tačiau niekas nesaugojo paprasto žmogaus nuo jo valdovo. Formavosi religijos, o dvasiniai vadovai tapdavo patikimais despotų valdovų sąjungininkais. Egiptas buvo viena šalių, kur klestėjo tokia neteisybė. Ir štai antrajame šimtmetyje čia

susikūrė religinė brolija, žinių galią kelianti aukščiau už valdžios galią.

Taip mąstantys žmonės burdavosi į nedideles bendruomenes. Jie rinkdavosi nuošaliose, žmonių nelankomose vietose. Šiai mąstytojų grupei ypač pasisekė. Jos nariai buvo abiejų Aleksandrijos bibliotekų raštininkai arba tvarkytojai. Jiems buvo prieinamos visos tuo metu sukauptos žmonijos žinios, ir tuo metu, kai žmonija tobulino kitų rasių naikinimo būdus, jie gilinosi į neįkainojamus išminties lobius.

Iš pradžių jie tik perrašinėdavo tekstus, bet ilgainiui ėmė vagiliauti. Aleksandrijos bibliotekoje buvo sukaupta šimtai tūkstančių rankraščių, tačiau per kitus tris šimtus metų jų gerokai sumažėjo, mat iš bibliotekos, prarandančios išskirtinę padėtį, vogti tapo kur kas lengviau, juolab kad knygos nebebuvo surašomos. Iki septintojo šimtmečio, kai Egipte ėmė karaliauti musulmonai, Sergėtojai buvo išnešę didžiąją dalį Aleksandrijos bibliotekos knygų. Nuo tada jie mįslingai dingo, tik kartkartėmis pasirodo ir pakviečia apsilankyti bei sužinoti.

Sabrė skaitė ir stebėjosi, iš kur Džordžas Hadadas sugebėjo gauti tiek informacijos. Tas palestinietis nesiliovė jį stebinęs.

Staiga Sabrė akies krašteliu užfiksavo judesį kambario kampe. Šešėliai tarsi atgijo ir vienas jų ėmė lėtai artintis.

Sabrė greitai patraukė ranką nuo klaviatūros. Pasigailėjo, kad su savimi neturi ginklo. Pasisuko pasirengęs pulti.

Nuo monitoriaus sklindančioje blausioje šviesoje stovėjo moteris.

Jo talkininkė.

– Tokie juokeliai tau galėjo kainuoti, – pasakė Sabrė.

– Nenusiteikusi žaisti.

Sabrė dažnai ją samdydavo Didžiojoje Britanijoje. Moteris buvo liekna ir smulkaus sudėjimo. Šiandien juodus plaukus buvo supynusi į kasą.

– Kur buvai? – paklausė Sabrė.

– Sekiau paskui Malouną. Jie viešbutyje prie Haid parko.

– O kur Hadadas?

Moteris papurtė galvą.

– Nežinau. Likau su Malounu. Jis sugebėjo grįžti į namą – policija dar nebuvo atvažiavusi, – paskui išėjo pasiėmęs krepšį.

Sabrė įvertino jos pastangas.

– Mums dar reikia surasti palestinietį, – pasakė jis.

– Sugrįš, jeigu dar gyvas. Atrodai pasikeitęs.

Taip, nebeliko žvilgančių sruogų ir laisvų apdribusių drabužių. Dabar jo plaukai buvo visiškai trumpi, sutaršyti, nudažyti tamsia smėlio spalva. Jis mūvėjo tvarkingus džinsus, vilkėjo marškinius po striuke. Prieš išskrisdamas iš Vokietijos Sabrė paskambino Mėlynajam Krėslui, papasakojo, ką pavyko sužinoti, tada pakeitė išvaizdą. Tai buvo kruopščiai apgalvoto plano dalis, apie kurį Alfredas Hermanas nieko nežinojo.

– Tau patinka? – paklausė Sabrė.

– Man labiau patiko anaip.

Sabrė truktelėjo pečiais.

– Gal kitą kartą. Pasakok, kas vyksta, – paprašė jis.

– Palikau žmogų stebėti viešbutį. Paskambins, jeigu Malounas pajudės.

– Jokių naujienų apie izraeliečius?

– Jų žmogus iš čia pabėgo.

Sabrė apsidairė po kambarį. Gal likti čia ir palaukti, kol Hadadas sugrįš? Tai būtų paprasčiausia. Jam reikalinga informacija iš Hadado kompiuterio, tačiau nenorėjo imti dėžės su savimi. Per daug griozdiška. Geriausia būtų viską nukopijuoti. Tik spėjęs apie tai pagalvoti, ant stalo pastebėjo nešiojamąją atmintinę ir paėmęs ją įkišo į laisvą USB jungtį.

Patikrino diskelį. Tuščias.

Keletą kartų spragtelėjęs kompiuterio pele Sabrė nukopijavo visą kietojo disko informaciją.

Ir tada kažkas už monitoriaus atkreipė jo dėmesį.

Maža raudona lemputė.

Įsižiūrėjęs Sabrė tarp popierių krūvų pamatė kišeninį diktofoną. Ištraukęs pastebėjo, kad ant jo nėra dulkių sluoksnio kaip ant monitoriaus. Tai reiškė, kad diktofonas čia padėtas visiškai neseniai. Įrašo juostelė nebesisuko, tačiau aparatas tebebuvo įjungtas.

Sabrė atsuko juostelę atgal.

Jo pagalbininkė stovėjo netardama nė žodžio.

Sabrė įjungė įrašą.

Visas Malouno, Hadado, o vėliau – ir izraeliečio pokalbis buvo įrašytas. Sabrė nustėręs klausėsi, kaip buvo nužudytas Hadadas. Paskutiniai žodžiai, kuriuos išgirdo, buvo Malouno grasinimas *nužudyti tą kalės vaiką*.

Sabrė išjungė diktofoną.

– Hadadas negyvas? – paklausė moteris. – Nužudytas čia? Kodėl nematyti jokių pėdsakų?

– Manau, izraeliečiai spėjo sutvarkyti, kol atvyko policija.

– O kas dabar?

– Mes dar turime Malouną. Pažiūrėsim, kur jis mus nuves.

XXXI SKYRIUS

MALOUNAS IŠĖJO IŠ VIEŠBUČIO KAMBARIO ir nusileido laiptais į vestibiulį. Ten jis jau buvo pastebėjęs ledo gaminimo aparatą, ir tai jį maloniai nustebino. Panašu, kad amerikietiški buities reikmenys užkariauja Europos viešbučius.

Malounas pyko ant savęs, kad įstūmė Pamelą į pavojingą situaciją. Bet ar tuo metu turėjo kitą pasirinkimą? Juk negalėjo jos palikti Hitrou oro uoste tam persekiotojui. Įdomu, kas jis? Greičiausiai susijęs su Gario pagrobėjais? Būtų gana logiška. Tačiau kol kas per mažai žinių.

Izraeliečiai nedelsdami reagavo, kai sužinojo, kad Hadadas gyvas. Taigi Pamela teisi. Nužudę Hadadą izraeliečiai apgynė savo interesus ir jų problemos nebeliko. Ir vis dėlto kažkas sekė Pamelą, o ne jį.

Kodėl?

Malounas priėjo prie ledo gaminimo aparato. Deja, šis neveikė. Kompresorius sukosi, bet į dėžę neiškrito nė vienas ledukas. Irgi kaip Amerikoje, ironiškai pagalvojo Malounas.

Pastūmęs laiptų aikštelės duris, jis nusileido aukštu žemyn.

Čia ledo gaminimo aparatas buvo pilnas ledukų. Stovėdamas nuošaliame aptvare Malounas ėmė semti juos į kibirėlį.

Trinktelėjo vieno kambario durys, pasigirdo balsai. Malounas vis dar sėmė ledukus, kai du vyrai praėjo pro jo nišą kaž-

ką karštai aptarinėdami. Jau pasisukęs eiti žvilgtelėjo į tuodu ir pamatė pažįstamą veidą.

Vikruolis iš Hitrou.

Jis buvo čia, tik vienu aukštu žemiau nei jiedu su Pamela.

Malounas pasitraukė atgal į nišą ir stebėjo, kaip abu vyrai nuėjo link išėjimo ir įžengė į liftą.

Jie kilo aukštyn.

Malounas skubiai metėsi į laiptų aikštelę ir šuoliais užbėgo į viršų. Vos pravėręs aikštelės duris išgirdo lifto skambutį. Vyrai išėjo iš kabinos.

Malounas išlindo iš už durų ir pasislėpęs ėmė stebėti koridorių. Matė, kaip vienas vyras pakėlė nuo kilimo panaudotą padėklą ir užsidėjo ant rankos kaip patarnautojas. Tuo metu kitas išsitraukė mažo kalibro revolverį. Jie ėjo tiesiai prie kambario, kur laukė Pamela.

Malounas be garso nusikeikė.

Hadado ginklas gulėjo kambaryje ant stalo. Eidamas ledukų jis jo nepasiėmė. Labai protinga. Turėjo pagalvoti!

Vyrai sustojo prie kambario durų. Tas, kuris laikė ginklą, pabeldė, tada atsitraukė į šalį. Kitas kaip tikras patarnautojas viena ranka tebelaikė padėklą.

Dar kartą pabeldė.

Gal Pamela vis dar kalba telefonu su Gariu? Tai padėtų jam laimėti laiko.

– Kambarių tarnyba, – pasakė vienas iš vyrų.

Skirtingai nuo JAV viešbučių, kurių kambarių duryse įtaisytos stebėjimo akutės, Didžiosios Britanijos viešbučiuose jų nėra. Šis viešbutis – ne išimtis. Malounui teliko tikėtis, kad Pamela nebus kvaila ir neatidarys durų.

– Jūsų maistas, – paaukštintu balsu pasakė vyras su padėklu.

Tyla.

– Ponas užsakė.

Po velnių! Pamela lengvai galėjo patikėti, kad jis užsakė maistą, kol ji miegojo. Jis turėjo veikti. Pakėlęs ledo kibirėlį prisidengė veidą ir pasileido koridoriumi.

– Maistas užsakytas į šį numerį, – toliau aiškino vyras.

Trakštelėjo durų spyna.

Stebeilydamas pro pakeltą ledo kibirėlį Malounas pamatė, kad vyras su ginklu jį pastebėjo. Ginklas iškart buvo paslėptas. Pasinaudojęs proga Malounas sviedė kibirėlį su ledu ginkluotajam į veidą, o dešinės rankos kumščiu vožė į smakrą tam su padėklu. Pajuto, kaip trakštelėjo kaulas, ir apgavikas griuvo ant kilimo. Padėklas su visu turiniu nulėkė į šalį.

Tuo metu nuo ledo krušos atsipeikėjo ginkluotasis. Jis siekė ginklo, bet prišokęs Malounas du kartus smarkiai sudavė jam į galvą ir sulenktu keliu smūgiavo į krūtinę.

Šis susirietęs krito ant grindų.

Atsidarė kambario durys.

Į jį nustėrusi žvelgė Pamela.

– Kam reikėjo atidaryti?! – tarė Kotonas.

– Maniau, tu užsakei maisto.

Malounas pagriebė ginklą ir užsikišo už diržo.

– *Aš* taip sakiau?!

Jis greitai apieškojo gulinčius vyrus, tačiau nerado nieko, iš ko būtų galima nustatyti jų tapatybę.

– Kas jie? – paklausė Pamela.

– Šitas sekė tave oro uoste.

Malounas sugriebė Vikruolį už rankų ir įtempė į kambarį. Kitą įvilko už kojų.

– O tu užsispyrusi, – pareiškė paspirdamas ir užtrenkdamas duris.

– Aš alkana.

– Kaip Garis?

– Jam viskas gerai. Daug nešnekėjome.

Tuo metu vienas vyras sudejavo. Netrukus jie atsipeikės. Malounas pagriebė knygų krepšį, Hadado ginklą ir pasakė:

– Eime.

– Kur?

– Nebent tu nori būti čia, kai jie atsipeikės.

Malounas matė, kad ši mintis Pamelos nesužavėjo.

– Juk tu turi ginklą, – priminė ji.

– Tik nesiruošiu jo panaudoti. Čia – ne laukiniai Vakarai. Mes esame viešbutyje, pilname žmonių. Geriau paskubam ir dingstam iš čia. Mieste yra kitų viešbučių.

Pamela pasiėmė šaliką ir atsargiai apgobė juo pečius. Jie išėjo iš kambario ir išsikvietė liftą. Lauke juos apgaubė nakties vėsa. Malounas dairėsi aplinkui. Teko pripažinti, kad beveik neįmanoma suprasti, ar jiedu yra sekami. Vietovė pernelyg atvira. Artimiausia metro stotis buvo už dviejų kvartalų. Malounas žingsniavo nė akimirkai neprarasdamas budrumo.

Kai kas jam nedavė ramybės.

Kaip žmogus iš oro uosto juos surado? Maža to – iš kur vyras su padėklu, apsimetęs patarnautoju, žinojo, kad jo nėra kambaryje?

Ponas užsakė maistą.

Malounas pažvelgė į Pamelą.

– Ar tu tam vyrui pasakei, kad neužsakei jokio maisto?

Pamela linktelėjo.

– Taip, bet tada jis pasakė, kad tu tai padarei.

Ne visai taip. Jis sakė, kad *ponas* užsakė maistą.

Ir vis dėlto. Atsitiktinumas?

Negali būti.

XXXII SKYRIUS

VAŠINGTONAS

21:00

STEFANI VEDĖ KASIOPĖJĄ TYLIAIS KVARTALAIS. Pastarąsias valandas jos praleido klajodamos apylinkėse. Paskambinusi į organizacijos būstinę iš užeigos „Cracker Barrel" telefono automato Stefani sužinojo, kad iš Malouno negauta jokių žinių. Iš Baltųjų rūmų – taip pat nieko. Užtat tris kartus skambinta iš Lario Deilio biuro. Stefani paprašė savo darbuotojų perduoti, kad ji pati su juo susisieks, kai tik turės galimybę. Ji troško paerzinti Larį. Tegu sau žino, kad jei kada nors išvys jos mielą veidelį, tai tik per CNN. Tai turėtų sutramdyti nacionalinio saugumo patarėjo pavaduotoją. Hetera Dikson ir izraeliečiai buvo kitas reikalas.

– Kur mes einame? – paklausė Kasiopėja.

– Pamėginsime išspręsti vieną reikalą, – atsakė Stefani.

Kvartalas, po kurį jos klaidžiojo, buvo apstatytas puošniosios architektūros namais. Tokius, Stefani žiniomis, mėgo statytis turtingi devynioliktojo amžiaus pramonininkai, kurie taip pat išpopuliarino medžių eilėmis apsodintas gatves ir alėjas. Nakties tamsoje kolonijinio stiliaus namai ir akmenimis grįstos gatvės tik sustiprino anų laikų įspūdį.

– Aš nesu viena tavo agenčių, – tarė Kasiopėja, – noriu žinoti, į ką veliuosi.

– Tu gali pasitraukti kada tik panorėjusi, – atsakė Stefani.

– Pasvajok. Manimi taip lengvai neatsikratysi.

– Tada nustok klausinėjusi. Tu ir Torvaldseną taip tardai?

– Kodėl tu jo nemėgsti, Stefani? Prancūzijoje vos tvardeisi.

– Klausyk, Kasiopėja. Kotonas įklimpęs į bėdą. Mano žmonės trokšta mano mirties. Mane medžioja ir izraeliečiai, ir arabai. Manai, aš dar galiu ką nors mėgti?

– Tai ne atsakymas į mano klausimą.

Žinoma, ne atsakymas. Tačiau ji negalėjo pasakyti tiesos. O ši buvo tokia: bendraudamas su buvusiu Stefani vyru Torvaldsenas daug sužinojo apie jos stiprybes ir silpnybes, todėl būdama šalia jo Stefani jautėsi pažeidžiama.

– Tarkim, kad mudu su juo gerai vienas kito nepažįstam, – tepasakė ji.

– Henrikui neramu dėl tavęs. Todėl jis paprašė tau padėti. Jis pajuto kažką negera.

– Vertinu tai. Tačiau tai nereiškia, kad pradėsiu jį mėgti.

Stefani mostelėjo ranka į vieną iš daugybės plytinių namų su raižiniais, portikais ir mansardiniu stogu. Šviesa degė tik pirmojo aukšto languose. Ji nužvelgė gatvę.

Aplinkui ramu ir tuščia.

– Sek paskui mane.

ALFREDAS HERMANAS MIEGODAVO NEDAUG. Jau seniai jo smegenims pakakdavo mažiau kaip trijų valandų poilsio.

Jis nebuvo toks senas ir nekariavo Antrajame pasauliniame kare, tačiau tebesaugojo gyvus vaikystės prisiminimus apie nacių karinius paradus Vienoje. Jaunystėje jis aktyviai priešinosi sovietams ir Austrijoje įsigalėjusiam jų marionetiniam režimui. Hermano šeimos turtas buvo kildinamas iš Habsburgų dinastijos ir, nepaisant permainingos politinės situacijos,

liko nepaliestas net porą šimtmečių. Per pastaruosius penkiasdešimt metų šeimos palikimas išaugo dešimteriopai, – žinoma, prie to labiausiai prisidėjo „Auksinės vilnos" ordinas. Būti glaudžiai susijusiam su saujele pasaulio išrinktųjų reiškė mėgautis privilegijomis, apie kurias jo tėvas ir senelis kadaise tegalėjo pasvajoti. Vadovauti ordinui reiškė turėti dar didesnę – visokeriopą – naudą.

Tačiau Alfredo Hermano kadencija ėjo į pabaigą.

Po jo mirties viską paveldės dukra. Ši mintis jam nebuvo maloni. Žinoma, ji daug kuo panaši į tėvą: drąsi, ryžtinga, gerbianti praeitį ir lygiai kaip jis siekianti didžiausios vertybės – žinių. Tačiau tuo pat metu – užsispyrusi. Su ja dar reikėjo padirbėti. Alfredas baiminosi, kad nebespės to padaryti.

Dabar jis žvelgė į dukrą, kuri taip pat tenkindavosi trupučiu miego. Jis pavadino ją savo motinos vardu – Margareta. Ji grožėjosi Aleksandrijos bibliotekos maketu.

– Ar mes ją surasime? – tyliai paklausė ji.

Alfredas priėjo arčiau.

– Tikiuosi, Dominikas jau arti.

Ji veriamai nužvelgė tėvą pilkomis akimis.

– Sabre negalima pasitikėti. Nė vienas amerikietis nėra vertas pasitikėjimo.

Jie jau ne kartą yra apie tai kalbėjęsi.

– Aš nepasitikiu niekuo, – pareiškė Alfredas.

– Netgi manimi?

Alfredas susiraukė. Jie yra kalbėjęsi ir apie tai.

– Netgi tavimi.

– Tu suteikei Sabrei per daug laisvės, – pareiškė Margareta.

– Tau kas nors nepatinka? Skiriame jam sunkias užduotis. Negalime rodyti nepasitenkinimo ir tuo pat metu tikėtis, kad jis padarys viską taip, kaip reikia.

– Jis pridarys tau rūpesčių. Tas amerikietiškas bukumas ir taip toliau... Man atrodo, tu jo gerai nepažįsti.

– Sabrė yra galvotas žmogus. Jam reikia iššūkių. Mes jam jų ir pasiūlome. Atsilygindamas jis mums leidžia kurti naujus tikslus.

– Pastaruoju metu jaučiu kažką negera. Jis stengiasi nuslėpti savo ambicijas, tačiau jos matyti kaip ant delno. Turėtum būti atsargesnis su juo.

Alfredas nusprendė paerzinti dukrą.

– O gal tu jį įsimylėjusi?

Margareta šaltai nusijuokė.

– Tai neįmanoma. Jeigu nori žinoti, aš jį iškart atleisiu, kai tavęs nebebus.

Alfredą nustebino, kad Margareta nė kiek neabejoja paveldėsianti visą jo turtą.

– Nėra garantijos, kad tu atsisėsi į Mėlynąjį krėslą, – pasakė jis. – Paprastai tai sprendžia Krėslai.

– Aš būsiu Rate. Užtikrinu. Man nė nereikės labai stengtis.

Tačiau Alfredas nebuvo toks tikras. Jis žinojo apie dukters ryšius su kitais keturiais Krėslais. Netgi tikrino tyčia skatindamas jų bendravimą. Jo turtai gerokai pranoko kitų ir kilme, ir dydžiu, ir veiklos sritimis. Jam pavaldžios finansinės institucijos buvo glaudžiai susijusios su daugeliu ordino narių, tarp jų – ir trimis Krėslais. Nė vienas jų nenorėjo, kad apie šiuos ypatingus ryšius sužinotų kuris nors kitas, taigi už tylėjimą mokėjo lojalumu. Alfredas dešimtmečiais manipuliavo jų silpnybėmis ir labai apgailestavo, kad dukra šio bruožo nepaveldėjo. Taigi dabar nepraleido progos ją įspėti:

– Taip, tiesa, kai manęs nebebus, judviem su Dominiku teks susitarti dėl tolesnio bendradarbiavimo. Tačiau neskubėk, Margareta. Pamatysi, kad žmonės kaip jis – be jausmų, be moralės, tačiau drąsūs, – gali labai praversti.

Alfredas tikėjosi, kad ji klausosi, tačiau baiminosi, kad Margareta, kaip visada, negirdi, kai nenori. Motina mirė, kai mergaitei buvo aštuoneri, ir vaikystėje ji buvo visa į tėvą. *Iš šonkaulio nulipdyta,* mėgdavo sakyti ji pati. Tačiau su amžiu-

mi tas panašumas blėso. Ji pradėjo mokslus Prancūzijoje, tęsė Anglijoje, baigė Austrijoje, vėliau sėmėsi patirties tėvui priklausančių korporacijų tarybų posėdžiuose.

Tačiau iš ten ateinantys atsiliepimai Alfredo nedžiugino.

– Ką darysi, kai rasi biblioteką? – paklausė Margareta.

Alfredas pasistengė nuslėpti, kad šis klausimas jį pamalonino. Matyt, ji neketino daugiau kalbėtis apie Sabrę ar save.

– Sunku ir įsivaizduoti, kokia išmintis ten sukaupta! – ištarė jis.

– Girdėjau, kaip vakar apie tai kalbėjai. Papasakok man daugiau.

– Ak, aš kalbėjau apie Pirio Reiso žemėlapį, 1513 metais rastą Stambule. Teko šiek tiek domėtis. Nežinojau, kad klausaisi.

– Aš visada klausausi, – atsakė Margareta.

Išgirdęs šiuos žodžius Alfredas šyptelėjo. Jie abu žinojo, kad tai netiesa.

– Aš tik pasakojau kancleriui, kaip turkų admirolas, buvęs piratas, nubraižė tą žemėlapį ant gazelės odos. Iki smulkiausių detalių! Jame pavaizduota netgi Pietų Amerikos kranto linija, nors Europos jūrininkai dar nebuvo ištyrinėję to regiono. Taip pat nubraižyta Antarktida – dar prieš tai, ką ją visą sukaustė ledas. Įdomiausia, kad jos kranto linijos kontūrą mūsų laikais galima nubrėžti tik naudojant jūros dugno radarą. Tačiau 1513-ųjų žemėlapis nubraižytas taip tiksliai, kaip tai įmanoma tik mūsų dienomis. Jo kamputyje kartografas pažymėjo, kad naudojosi diagramomis, sukurtomis Aleksandro, Dviejų Ragų valdovo, laikais. Įsivaizduoji? Gali būti, kad senovės jūrininkai buvo nuplaukę iki Antarktidos keletą tūkstančių metų prieš tai, kai ji virto ledynu, ir užrašė tai, ką matė.

Hermano galva sukosi nuo minties, ką galbūt prarado matematikos, astronomijos, geometrijos, meteorologijos ir medicinos mokslas.

– Neužrašytos žinios paprastai pamirštamos arba lieka kažkur anapus pažinimo, – toliau kalbėjo jis. – Ar žinai, kas buvo Demokritas? Jis teigė, kad viskas sudaryta iš mažiau-

sių dalelių. Šiandien mes jas vadiname atomais, tačiau Demokritas buvo pirmasis, įrodęs jų egzistavimą ir sukūręs atomų teoriją. Jis parašė septyniasdešimt knygų, mes žinome tai iš kitų šaltinių, tačiau nė viena neišliko iki mūsų dienų. Turėjo praeiti šimtmečiai, kol tą patį sugalvojo kitas žmogus.

Beveik nieko neišliko iš Pitagoro darbų. Manetonas užrašė Egipto istoriją. Kur ji dabar? Galenas – didysis romėnų gydytojas – parašė penkis šimtus traktatų apie mediciną! Išliko tik fragmentai. Aristarchas teigė, kad Saulė, o ne Žemė yra Visatos centras, tačiau istorijos vadovėliai šį atradimą ir nuopelnus priskiria Kopernikui, gyvenusiam septyniolika šimtmečių vėliau.

Alfredas prisiminė ir kitus: geografus Eratosteną ir Straboną, matematiką ir fiziką Archimedą. Zenodotą ir jo gramatiką. Poetą Kalimachą. Vieną pirmųjų filosofų Talį.

Jų veikalai pamiršti.

– Visada taip. Užkariautojai pirmiausiai puola naikinti žinias. Istorija nuolat tai įrodo.

– Tai ko baiminasi Izraelis? – paklausė Margareta.

Alfredas žinojo, kad duktė bandys grįžti prie šios temos.

– Gal tai daugiau baimė nei realybė, – pridūrė ji. – Juk pakeisti pasaulį nėra lengva.

– Tačiau įmanoma. Vyrai... – pasakė Alfredas ir trumpam nutilo, – ... ir moterys tai daro šimtmečius. Beje, didžiausi pokyčiai ne visada susiję su prievarta. Dažnai užtenka paprasčiausių žodžių. Pavyzdžiui, Biblija iš esmės pakeitė žmoniją. Taip pat – Koranas. *Magna Carta*. JAV konstitucija. Milijardai žmonių gyvena remdamiesi jų žodžiais. Visuomenė prisitaiko. Ne karai, o susitarimai keičia istorijos kryptį. Juk Maršalo planas pakeitė pasaulį kur kas labiau nei Antrasis pasaulinis karas. Žodis yra pats tikriausias masinio naikinimo ginklas.

– Tu išsisukai nuo atsakymo į mano klausimą, – žaismingai pastebėjo Margarita, ir tokia ji jam priminė seniai mirusią žmoną.

– Ko baiminasi Izraelis? – perklausė jis.

– Kodėl nenori man pasakyti? – neatlyžo duktė.

– Galbūt todėl, kad nežinau, – atsakė Alfredas.

– Netikiu tavimi.

Alfredas būtų norėjęs jai viską papasakoti. Tačiau iki šiol jis buvo gyvas ne dėl savo kvailumo. Ilgas liežuvis pražudė jau ne vieną sėkmės numylėtinį.

– Tarkim, susitaikyti su tiesa visada sunku: ir žmonėms, ir kultūroms, ir tautoms.

STEFANI PASUKO TIESIAI Į GALINĮ KIEMĄ ir staiga sustojo apstulbinta jo grožio. Visur žydėjo gėlės. Įvairiaspalviai astrai, gelsvieji posainiai, rykštenės, našlaitės, chrizantemos. Lauko terasos grindys grįstos dekoratyviniais akmenimis, ant jų sustatyti kalinėto metalo baldai, o iš krepšelių sviro dar daugiau žiedų.

Stefani atvedė Kasiopėją prie drūto klevo – vieno iš trijų čia augančių medžių, metančių šešėlį į sodą.

Pažvelgė į laikrodį: buvo be septyniolikos minučių dešimta vakaro.

Stefani atėjo čia genama pykčio ir noro išsiaiškinti. Tačiau jautė, kad bet kurią minutę kas nors išmuš iš pusiausvyros.

– Užtaisyk šautuvą, – sušnabždėjo ji.

Jos palydovė įkišo strėlytę į vamzdį.

– Tikiuosi, kada nors įvertinsi mano aklą paklusnumą tavo nesąmonėms, – tarė ši.

Stefani svarstė, ką daryti toliau.

Žinoma, galima įsibrauti tiesiai į namą. Kasiopėja turėjo puikius įgūdžius. Arba tiesiog pabelsti į duris. Šis būdas Stefani labiausiai patiko. Tačiau veiksmų eiga paaiškėjo akimirksniu, kai atsidarė galinės namo durys ir ant slenksčio pasirodė tamsi figūra. Netrukus ji sušmėžavo už nedidelės kolonados. Aukštas vyriškis vilkėjo per juosmenį suveržtą vonios chalatą ir avėjo šlepetėmis, kuriomis eidamas brūžavo per terasos grindis.

Stefani mostelėjo į ginklą, paskui į vyriškį.

Kasiopėja nusitaikė ir šovė.

Pasigirdo tylus pokštelėjimas, ir strėlytė nuzvimbė taikinio link.

Staiga vyriškis šūktelėjo ir susigriebė už vieno peties. Nesėkmingai bandė ištraukti strėlytę, tačiau tik žioptelėjo ir susmuko.

– Tiesiai į taikinį, – ištarė Stefani ir puolė jo link.

– Tam ir skirta, – skuosdama iš paskos atsakė Kasiopėja. – Kas jis?

Pripuolusios abi įsižiūrėjo į ant terasos grindų gulintį vyrą.

– Sveikinu. Tu ką tik pašovei Jungtinių Valstijų generalinį prokurorą. O dabar padėk man įvilkti jį vidun.

XXXIII SKYRIUS

KETVIRTADIENIS, SPALIO 6-OJI
LONDONAS
3:15

SABRĖ ŽVELGĖ Į SAVO NEŠIOJAMOJO KOMPIUTERIO EKRANĄ. Pastarąsias tris valandas nesitraukdamas studijavo duomenis, kuriuos nusikopijavo iš Hadado kompiuterio.

Jis buvo apstulbęs.

Čia buvo tiek daug išsamios informacijos, tarsi neraginamas pasakotų pats palestinietis. Buvo aišku, kad Hadadas ištisus dešimtmečius tyrinėjo Aleksandrijos biblioteką ir žinojo tiek, kiek ir legendiniai Sergėtojai, turintys teisę prisiliesti prie šio išminties lobyno.

Daugybė bylų buvo susijusios su anglų grafu Tomu Beinbridžu, apie kurį Sabrė buvo girdėjęs kalbant Alfredą Hermaną. Hadadas savo užrašuose teigė, kad aštuonioliktojo amžiaus pabaigoje Beinbridžas lankėsi Aleksandrijos bibliotekoje, vėliau savo įspūdžius aprašė nedideliame apsakyme ir, pasak Hadado, paliko užuominų, kur yra biblioteka.

Ar Hadadas rado to apsakymo kopiją?

Ar ją dabar su savimi nešiojasi Malounas?

Toliau – Beinbridžų dvaras Vakarų Londone. Atrodo, Hadadas ne kartą ten lankėsi tikėdamasis rasti daugiau užuo-

minų. Jis ypač domėjosi marmurine altana ir dar kažkuo, pavadintu „Šv. Jeronimo Apreiškimas". Tačiau nepateikė jokio paaiškinimo, kas yra viena ir kita.

Tada – galvosūkis.

Prieš valandą Sabrė aptiko pasakojimą, kas prieš penkerius metus atsitiko Hadado namuose Vakarų Krante. Jis skaitė su didžiuliu susidomėjimu ir mintyse bandydamas atkurti įvykius degte degė iš smalsumo.

„Taigi tu sakai, kad Aleksandrijos biblioteka tebėra išlikusi?" – paklausė Hadadas Sergėtojo.

„Mes saugome ją daugybę šimtmečių. Saugome tai, kas būtų buvę prarasta dėl nemokšiškumo ir godumo."

Hadadas kilstelėjo voką, kurį davė Sergėtojas. „Šis galvosūkis padės man rasti kelią?"

Vyriškis linktelėjo. „Tiems, kurie supranta, kelias yra aiškus."

„O jeigu aš nesuprasiu?"

„Tada mes daugiau niekada nesusitiksime."

Padvejojęs Hadadas pasakė: „Baiminuosi, kad tai, ką noriu sužinoti, geriau jau amžiams liktų paslaptis."

„Kodėl taip kalbate? Žinių niekada nereikia bijoti. Aš skaičiau jūsų darbus. Kaip ir jūs, tyrinėjau Senąjį Testamentą. Štai kodėl buvau paskirtas jūsų Sergėtoju." Jaunesniojo vyriškio veidas nušvito. „Mes turime šaltinių, kurių jūs net neįsivaizduojate. Originalių tekstų. Laiškų. Tekstų analizių. Visa tai paliko žmonės, kurie gyveno labai seniai ir kurie žinojo daugiau už jus ar mane. Aš nemoku senosios hebrajų kalbos taip gerai kaip jūs. Sergėtojai privalo pasiekti tam tikrą lygį, ir vienintelis būdas kilti aukščiau – nuolat šviestis. Kaip ir jūs, aš domiuosi tuo, kaip krikščionybė aiškina Senąjį Testamentą, kaip juo buvo manipuliuojama. Aš noriu sužinoti daugiau ir tik jūs, pone, galite mane pamokyti."

„Mokymasis padėtų tau pakilti?"

„Jei pavyktų įrodyti jūsų teoriją, tai būtų didžiulis pasiekimas mums abiem."

Hadadas atplėšė voką.

Sukiodamas kompiuterio pelę Sabrė ieškojo informacijos apie voko turinį. Hadadas, žinoma, buvo perkėlęs dokumento vaizdą į savo kompiuterį. Laiškas rašytas plunksna, kampuota vyriška rašysena, lotynų kalba. Laimė, Hadadas pridėjo ir savo vertimą. Sabrė ėmė skaityti galvosūkį, tariamai nurodantį kelią į Aleksandrijos biblioteką.

Kokie didingi yra rankraščiai, nežinomas keliautojau! Jie išbarstyti skirtingose pasaulio vietose, tačiau sudaro nedalomą visumą tiems, kurie žino, kad vaivorykštės spalvos tampa viena balta šviesa. Kaip rasti tą vienintelį spindulį? Tai mįslė, tačiau aplankyk koplyčią šalia Težo Betliejuje, kuri skirta mūsų šventajam globėjui. Savo kelionę pradėk šešėliuose, o užbaik šviesoje, kur vakarė žvaigždė suranda ir nušviečia rožę, perveria medinį kryžių ir paverčia sidabrą auksu. Surask vietą, kuri parodo kelią į niekur, o iš ten atsiveria nauja vieta. Tada tave, kaip tuos galvosūkyje susipainiojusius Puseno paveikslo piemenis, apims įkvėpimas. Sudėliok keturiolika akmenų, pasinaudok kvadratu ir kompasu, kad surastum kelią. Per patį vidurdienį išvysi raudoną šviesą ir pastebėsi besirangančią, iš pykčio raudoną neįsivaizduojamo ilgio gyvatę. Tačiau sek raides. Pavojus gresia tam, kuris labai skubės. Jeigu eisi tinkama kryptimi, tikslą pasieksi.

Sabrė pakraipė galvą. Mįslės nebuvo jo didžiausias pomėgis. Be to, dabar neturėjo joms laiko. Tikėdamasis rasti galvosūkio atsakymą Sabrė peržiūrėjo kiekvieną bylą, tačiau Hadadas nebuvo palikęs jokių paaiškinimų.

Tai ir buvo blogiausia.

Sabrė nebuvo nei istorikas, nei kalbų žinovas, nei Biblijos aiškintojas. Galbūt Alfredas Hermanas galėtų ką nors paaiš-

kinti, bet Sabrė nebuvo tikras, kiek tas austras žino. Ir vienas, ir kitas buvo oportunistai, siekiantys išpešti naudos iš šios situacijos.

Tik dėl skirtingų priežasčių.

Hermanas stengėsi įsiamžinti – palikti gilų pėdsaką „Auksinės vilnos" ordino istorijoje. Galbūt netgi sušvelninti Margaretos troškimą vadovauti. Dievas mato, jai reikia pagalbos. Sabrė žinojo, kad Margareta pasistengs juo atsikratyti, kai tik Hermanas pasitrauks. Tačiau jeigu pavyktų ją pergudrauti, užbėgti jai už akių ir tapti nepasiekiamam, tada jam viskas pasisektų. Sabrė troško vieno – valdžios bet kokia kaina. Savo vietos po saule. Išsvajotos narystės ir visų teisių „Auksinės vilnos" ordine. Ir jeigu dingusi Aleksandrijos biblioteka iš tikrųjų slėpė tai, apie ką jam pasakojo Alfredas Hermanas, Sabrė žūtbūt turėjo ją surasti. Jam nebeprilygtų netgi senis su savo turtais.

Suskambo Sabrės mobilusis.

Ekrane pasirodė užrašas, kad skambina informatorė. Pačiu laiku. Sabrė atsiliepė.

– Malounas kažkur susiruošė, – išgirdo balsą. – Velniškai anksti. Kokių bus nurodymų?

– Kur patraukė? – paklausė Sabrė.

– Autobusu iki Padingtono stoties, tada sėdo į traukinį vakarų kryptimi.

– Oksfordšyras tame maršrute yra?

– Tiesiai per jį.

Akivaizdu, kad ir Malounas norėjo kai ką išsiaiškinti.

– Ar pasirūpinai papildoma pagalba, kaip prašiau? – paklausė Sabrė.

– Jie jau ten.

– Lauk manęs Padingtono stotyje. Tuoj būsiu.

Sabrė išjungė telefoną.

Laikas pradėti kitą etapą.

STEFANI ŠLIŪKŠTELĖJO STIKLINĘ VANDENS Brentui Grinui į veidą. Jos įtempė jo suglebusį kūną į virtuvę, pasodino ant kėdės ir apvyniojo lipnia juosta, kurią Kasiopėja rado stalčiuje. Generalinis prokuroras pamažu atsipeikėjo ir nusipurtė.

– Išsimiegojai? – paklausė Stefani.

Grinas vis dar nebuvo pasiruošęs kalbėti, tad ji vėl šliūkštelėjo vandens.

– Pakaks, – plačiai atmerkęs akis paprašė Grinas; jo veidas ir chalatas buvo šlaput šlaputėliai. – Tikiuosi, priežastis, dėl kurios nusprendėte pažeisti tiek daug federalinių įstatymų, buvo itin rimta.

Jo žodžiai tekėjo kaip tirštas sirupas ir buvo pasakyti laidotuvių namų direktoriaus tonu – ir viena, ir kita būdinga Grinui. Stefani niekada negirdėjo jo kalbančio greitai ir garsiai.

– Tai tu man pasakyk, Brentai. Kam tu dirbi? – paklausė ji.

Grinas tik dėbtelėjo į savo prie kėdės pririštus riešus ir kulkšnis.

– O aš maniau, kad mes jau ėmėme pasitikėti vienas kitu, – pasakė jis.

– Taip ir buvo, kol tu manęs neišdavei, – atšovė Stefani.

– Stefani, man daug metų buvo sakoma, kad esi nevaldoma patranka, bet būtent ši tavo savybė mane labiausiai žavėjo. Dabar pradedu suprasti, ką žmonės turėjo galvoje, – pasakė Grinas.

Stefani priėjo arčiau.

– Aš tavimi niekada nepasitikėjau, tačiau, kai tu pasipriešinai Deiliui, pamaniau, kad galbūt – pabrėžiu, galbūt – dėl tavęs klydau, – paaiškino ji.

– Ar bent nutuoki, kas galėjo nutikti, jei mano apsaugos ekipažas būtų užsukęs patikrinti? Beje, jie tai daro kasnakt...

– Taip, taip, kurgi ne, – šaltai šyptelėjo Stefani. – Tu jau seniai atsisakei apsaugos. Sakei, kad nereikia, kol nėra jokios grėsmės.

– O gal aš spėjau nuspausti pavojaus mygtuką prieš griūdamas?

Stefani iš kišenės ištraukė savo siųstuvą.

– Žinai, Brentai, kas atsitiko, kai aš alėjoje nuspaudžiau savąjį? Ogi ničnieko!

– Tai kas kita.

Stefani žinojo, kad Grinas, kaip ir visi aukštesniojo rango pareigūnai, nešiojosi pavojaus mygtuką. Signalas iškart būdavo perduodamas apsaugininkams arba slaptosios tarnybos vadovybei. Mygtukas taip pat buvo naudojamas kaip sekimo prietaisas.

– Aš mačiau tavo rankas, – paaiškino Stefani. – Abi buvo tuščios. O tu buvai pernelyg užsiėmęs, bandei susigaudyti, kas tau įdūrė.

Po šių žodžių Grino veidas sustingo, ir jis nukreipė žvilgsnį į Kasiopėją.

– Tai tu į mane šovei?

Ši grakščiai nusilenkė ir tarė:

– Jūsų paslaugoms.

– Kokia cheminė medžiaga tai buvo?

– Akimirksniu veikiantis aktyviklis, radau Maroke. Užmigdo greitai, be skausmo ir trumpam.

– Jau įsitikinau, – patvirtino Grinas ir vėl atsigręžė į Stefani.

– Tai tikriausiai Kasiopėja Vit, – tarė jis. – Ji pažinojo tavo vyrą Larsą, o paskui jis nusižudė.

– Iš kur, po velnių, tu tai žinai? – paklausė Stefani.

To niekas negalėjo žinoti, išskyrus Kasiopėją, Torvaldseną ir Malouną.

– Klausk, ko atėjai paklausti, – pagaliau paprašė Grinas.

– Kodėl įsakei pasitraukti mano apsaugininkams? Palikai mane plikom rankom kautis su izraeliečiais. Prisipažink, tai tavo darbas?

– Prisipažįstu.

Grino žodžiai nustebino Stefani. Ji buvo įpratusi prie melo.

– Juk tu žinojai, kad arabai gali mane nužudyti?

– Žinojau.

Atrodė, kad Stefani tuoj sprogs iš pykčio. Ji vos susitvardė ir teištarė:

– Aš laukiu paaiškinimo.

– Panele Vit, – Grinas pasisuko į Kasiopėją, – ar galėtumėte prižiūrėti šią moterį, kol viskas baigsis?

– Koks tavo reikalas? – pratrūko Stefani. – Aš ne tavo nuosavybė!

– Kas nors turi tave prižiūrėti, – pareiškė Grinas. – Skambinti Heterai Dikson nebuvo protingas žingsnis. Stefani, tu nebegalvoji.

– Man neįdomi tavo nuomonė.

– Tik paklausyk. Tu kaltini Jungtinių Valstijų teisminės valdžios pareigūną beveik neturėdama jokių įrodymų. Tuo metu tavo priešai nevaržomi naudojasi žvalgybine informacija.

– Ką čia paistai? – nesuprato Stefani. – Tu neatsakei į mano klausimą.

– Taip, tiesa. Neatsakiau. Nori sužinoti, kodėl atšaukiau tavo apsaugą. Atsakymas paprastas. Manęs paprašė tai padaryti, taigi aš ir padariau.

– Kas paprašė?

Grinas pažvelgė į ją ramiu Budos žvilgsniu.

– Henrikas Torvaldsenas.

XXXIV SKYRIUS

BEINBRIDŽŲ DVARAS, ANGLIJA
5:20

MALOUNAS GĖRĖJOSI MARMURINE SODO ARKA. Jiedu su Pamela važiavo traukiniu iš Londono maždaug dvylika mylių į šiaurę, tada taksi automobiliu iki Beinbridžų dvaro. Malounas perskaitė visus knygų krepšyje paslėptus Hadado užrašus ir permetė akimis Tomo Beinbridžo apsakymą stengdamasis geriau suprasti, kas atsitiko, ir mintyse atkurdamas visus savo ir Hadado pokalbius. Malounui teko susitaikyti su mintimi, kad didžiausias paslaptis jo senasis draugas amžiams išsinešė su savimi.

Aukštai plytėjo aksominis dangus. Vėsus nakties oras maloniai gaivino. Tvarkingai nupjauta žolytė blausioje mėnulio šviesoje atrodė kaip alavo spalvos jūra, o krūmai ir krūmokšniai joje plaukiojo kaip salos. Netoliese fontanėlyje tyliai šoko vanduo. Malounas nusprendė, kad norint ką nors sužinoti, geriausia čia atvažiuoti priešaušriu. Iš viešbučio durininko jis paprašė nedidelio žibintuvėlio.

Valda nebuvo aptverta ir, kiek Malounas spėjo pamatyti, signalizacija taip pat nebuvo įrengta. Tačiau namas, jis neabejojo, yra saugomas. Iš Hadado užrašų Malounas sužinojo, kad

valdoje įrengtas muziejus yra vienas iš daugybės, priklausančių Karališkajam sostui. Kai kuriuose pirmojo rūmų aukšto languose degė šviesa, ir pro neuždengtą stiklą buvo matyti, kaip salėse darbuojasi tvarkytojai.

Malounas atsigręžė į marmurinę arką.

Medžių viršūnėmis lengvai perbėgęs vėjelis pakilo į viršų švelniai sklaidydamas debesis. Mėnulis pasislėpė, tačiau Malouno akys jau buvo pripratusios prie bauginamos pilkumos.

– Gal paaiškinsi, kas čia? – paklausė Pamela, kuri iki šiol buvo neįprastai tyli.

Malounas nukreipė žibintuvėlį į marmure iškaltą fragmentą.

– Tai scena iš paveikslo, pavadinto „Arkadijos piemenys II“, – paaiškino jis. – Tomas Beinbridžas turėjo gerokai pasistengti, kol jį iškalė.

Jis papasakojo Pamelai, ką Hadadas rašė apie paveikslą, tada nukreipė žibintuvėlio spindulį į raides apačioje.

D O.V.O.S.V.A.V.V. M

– Ką Hadadas sakė apie šias raides? – pasidomėjo Pamela.

– Nė žodžio. Tik tiek, kad čia paslėpta žinia, o namo viduje yra kai kas daugiau.

– Taip, dabar visiškai aišku, kodėl atsivilkome čia penktą valandą ryto.

Kotonas pajuto Pamelos susierzinimą.

– Nemėgstu minios, – pasakė jis.

Pamela nužvelgė raides iš arčiau.

– Kodėl D ir M atskirtos toliau nuo kitų?

Kotonas neturėjo supratimo. Tačiau vieną dalyką jis žinojo. „Arkadijos piemenų II“ scenoje buvo vaizduojama moteris, žiūrinti į tris piemenis, palinkusius prie antkapio ir rodančius į jame iškaltas raides: ET IN ARCADIA EGO. Kotonas žinojo, ką jos reiškia.

Kaip ir „Arkadijoje I“.

Mįslingas, nežinia ką reiškiantis užrašas. Šiuos žodžius Malounas buvo matęs Prancūzijoje. Jie buvo įtraukti į šešioliktojo amžiaus kodinį aprašą, pasakojantį apie slaptą Tamplierių ordino veiklą iki jų masinio suėmimo 1307 metų spalį.

Et in arcadia ego.

Žodžių *I tego arcana dei*, reiškiančių „Saugau Dievo paslaptis", anagrama.

Kotonas paaiškino Pamelai, ką reiškia frazė.

– Negali būti, – atsakė ši.

Jis tik gūžtelėjo pečiais.

– Tik pasakiau, ką pats žinau.

Jiems reikėjo patekti į namą ir apžiūrėti. Pasislėpęs saugiu atstumu už aukštų kedrų Malounas ėmė stebėti pirmąjį aukštą. Šviesa languose užgesdavo ir įsižiebdavo, kai į kambarius užeidavo tvarkytojai. Užpakalinės namo durys į terasą buvo pravertos ir priremtos kėdėmis. Malounas pamatė, kaip pro jas išėjo žmogus, nešinas dviem šiukšlių maišais, kuriuos sumetė į konteinerį ir grįžo į vidų.

Malounas pažvelgė į savo laikrodį: penkios valandos keturiasdešimt minučių.

– Netrukus baigs tvarkyti. Kai jie išeis, turėsime porą valandų, kol žmonės ims rinktis į darbą. Muziejus atidaromas dešimtą, – Malounas buvo spėjęs perskaityti lentelę prie įėjimo.

– Nereikia nė sakyti, kaip visa tai kvaila, – pareiškė Pamela.

– Tu visada norėjai žinoti, iš ko aš gyvenu, tik aš negalėjau sakyti. Karinė paslaptis ir taip toliau. Dabar turi progą pamatyti pati, – atsakė Kotonas.

– Man vis dėlto labiau patiko viso to nežinoti! – atšovė Pamela.

– Netikiu, – sustabdė ją Kotonas. – Gerai prisimenu, kaip tave tai nervindavo.

– Užtat neturėjau šautinių žaizdų!

Kotonas šyptelėjo.

– Taigi dabar tu įšventinta. – Ir mostelėjo ranka į priekį. – Tik po jūsų, ponia.

SABRĖ ŽIŪRĖJO Į KOTONO MALOUNO ir jo buvusios žmonos šešėlius, besiglaudžiančius prie Beinbridžų dvaro medžių. Malounas atvyko tiesiai į Oksfordšyrą. Gerai. Dabar viskas priklausys nuo jo smalsumo. Sabrės talkininkė puikiai atliko savo darbą. Ji pasamdė tris žmones, kaip buvo prašoma, ir gavo jam ginklą.

Sabrė keliskart giliai įkvėpė gaivaus nakties oro ir iš švarko kišenės išsitraukė savo „Zigzauerį".

Metas susitikti su Kotonu Malounu.

SLĖPDAMASIS ŠEŠĖLIUOSE MALOUNAS tyliai prisiartino prie pravirų galinių durų ir pažvelgė į vidų.

Tai buvo ištaigingas laukiamasis kambarys. Nuo skliautuotų lubų srūvanti šviesa atsispindėjo ant paauksuotų baldų ir lentelėmis apkaltų sienų, gausiai išpuoštų paveikslais ir gobelenais. Viduje nebuvo nė vieno žmogaus, tačiau Malounas girdėjo, kaip netoliese ūžia grindų poliravimo mašina. Dirbdamas valytojas klausėsi radijo.

Kotonas pamojo Pamelai, ir abu įžengė vidun.

Jis nieko nežinojo apie namo išplanavimą, tačiau kambaryje kabėjusi lentelė skelbė, kad jiedu yra Apolono kambaryje. Kotonas prisiminė, ką rašė Hadadas. *Beinbridžų rūmų svetainė – dar viena Beinbridžo puikybės apraiškų. Ypač daug sako jos pavadinimas – „Šventojo Jeronimo Apreiškimas" – žavus ir labai tinkamas, nes visos didžiosios kelionės prasideda nuo apreiškimo.*

Taigi jie turi surasti svetainę.

Kotonas vedė Pamelą prie vieno išėjimo, atsiveriančio į erdvią foje su didingomis navomis, kurių išraiškingi skliautai viršuje grakščiai glaudėsi vienas su kitu. Netikėtas ir įdomus stiliaus bei architektūros pasikeitimas. Prieblandoje baldų

kontūrai buvo virtę pilkais šešėliais. Po vienu skliautu Malounas pamatė biustą.

Tyliai prisėlinęs marmurinėmis grindimis pažino Tomo Beinbridžo atvaizdą. Vidutinio amžiaus vyro veidas išvagotas gilių raukšlių, tvirtai sukąsti žandikauliai, pakumpusi nosis, šaltos, šiek tiek žvairuojančios akys. Iš Hadado užrašų Malounas žinojo, kad Beinbridžas buvo išsimokslinęs ir apsiskaitęs žmogus, be to, aistringas kolekcininkas, rinkęs tam tikro pobūdžio meno kūrinius, knygas bei skulptūras. Dar jis buvo keliautojas, išmaišęs Arabiją ir Vidurio Rytus, apie kuriuos Vakarai tuo metu žinojo tiek pat, kiek apie Mėnulį.

– Kotonai, – tylutėliai pašaukė Pamela.

Jis atsigręžė. Ji stovėjo palinkusi prie stalo, ant kurio buvo sudėtos brošiūros.

– Čia yra namo planas, – pasakė ji.

Malounas priėjo arčiau ir pagriebė vieną iš krūvelės. Greitai surado patalpą su užrašu SVETAINĖ. Netruko susigaudyti:

– Štai!

Viršuje vis dar ūžė grindų poliravimo mašina ir plyšojo radijas.

Ištrūkę iš fojė prieblandos jiedu pasileido koridoriais, kol pateko į apšviestą salę.

– Nieko sau! – netekusi amo sušnabždėjo Pamela.

Kotonas taip pat buvo sužavėtas. Didžiulė erdvė atrodė lyg romėnų imperatoriaus rūmų priemenė. Dar viena stulbinama priešingybė jau matytiems kambariams.

– Šis namas – lyg koks Disnėjaus teminis parkas, – palygino Kotonas. – Kiekvienas kambarys atspindi kitą laikmetį ir šalį.

Ryški sietynų šviesa apšvietė balto marmuro laiptus su besidriekiančiu tamsiai rausvos spalvos kilimu. Kylantys laiptų popakopiai vedė į aikštelę su prašmatnia jonėnų stiliaus kolonada. Rausvo marmuro kolonas jungė įmantriai kalinėta juodos geležies baliustrada. Abiejų aukštų nišos rėmino biustus ir skulptūras kaip muziejuje. Kotonas pakėlė akis į viršų. Lubų grožis niekuo nenusileido Šv. Povilo katedros luboms.

Jis papurtė galvą.

Kukli namo išorė slėpė tokią prabangą viduje.

– Svetainė yra viršuje, – pasakė jis Pamelai.

– Jaučiuosi taip, lyg eitume susitikti su karaliene, – atsakė ši.

Jie žengė ant elegantiško kiliminio takelio ir ėmė kopti laiptais. Viršuje dvigubos medinės durys atsivėrė į patalpą, kurioje tvyrojo prieblanda. Kotonas greitai spustelėjo jungiklį, ir užsižiebė dar vienas ištaigingas, žvėrių iltimis dekoruotas sietynas: skaisčiai nušvito senais, bet patogiais baldais apstatytas, žalsvu aksomu išmuštas salonas.

– Po tokios prabangos apačioje vargu ar čia galėjome tikėtis prastesnio vaizdo, – uždarydamas duris pasakė Kotonas.

– Ko mes ieškome? – paklausė Pamela.

Kotonas ėmė įdėmiai apžiūrinėti sienas, nukabinėtas šešiolikto ir septyniolikto amžiaus portretais. Nė vieno pažįstamo veido. Po portretais stovėjo klevinės knygų spintos. Įgudusi bibliofilo akis greitai pastebėjo, kad knygos skirtos tik lentynoms užpildyti, bet istorinės ir literatūrinės vertės neturi. Ant spintų stovėjo bronziniai biustai. Ir vėl – nepažįstami.

– *Šventojo Jeronimo Apreiškimo,* – atsakė jis. – Gal tai vienas iš tų portretų?

Pamela sukiojosi po kambarį, apžiūrinėdama kiekvieną paveikslą. Jis suskaičiavo. Keturiolika. Daugelis jų vaizdavo iškilmingai pasipuošusias damas arba ponus su perukais ir aštuonioliktajame amžiuje įprastomis mantijomis. Priešais akmens židinį lanku sustatytos stovėjo dvi sofos ir keturi krėslai. Kotonas pamėgino įsivaizduoti, kad tikriausiai šioje vietoje Tomas Beinbridžas praleisdavo daugiausiai laiko.

– Nė vienas neturi nieko bendra su šventuoju Jeronimu, – išgirdo Pamelos nusistebėjimą.

Kotonas atrodė sumišęs:

– Džordžas sakė, kad turėtų būti čia...

– Gal ir sakė. Bet čia nieko nėra.

XXXV SKYRIUS

VAŠINGTONAS

STEFANI ŽVELGĖ Į BRENTĄ NEPAJĖGDAMA PASLĖPTI nuostabos veide.

– Torvaldsenas tau liepė atšaukti mano apsaugą?! Iš kur tu apskritai jį pažįsti?

– Aš pažįstu labai daug žmonių, – atsakė Grinas ir galva mostelėjo į lipnią juostą, kuria buvo pririštas prie kėdės. – O dabar visiškai priklausau nuo tavo malonės.

– Sprendimas atšaukti apsaugą buvo kvailystė, – įsiterpė Kasiopėja. – Kas būtų atsitikę, jei nebūčiau pasirodžiusi?

– Henrikas užtikrino, kad jūs ten būsite ir puikiai susitvarkysite.

Stefani tramdė savo įniršį.

– Aš kvailė paskutinė...

– Taip, pati lindai priešams į nasrus, – patvirtino Grinas.

– Nemaniau, kad Dikson mėgins mane nužudyti!

– Aš tai ir sakau. Tu visai negalvoji. Štai dar vienas tavo kvailumo pavyzdys, – Grinas dar kartą mostelėjo galva į jį laikančią juostą. – Nepaisant to, ką manai, čia bet kurią akimirką gali atvykti apsaugos ekipažas. Jie visada užsuka. Žinoma, galiu to atsisakyti, bet nesu toks narsus kaip tu.

– Ką esi sumanęs? – paklausė Stefani. – Kaip tu čia susijęs? Dirbi su Deiliu? Gal judviejų ginčas aną naktį buvo tik akių dūmimas? Surengėte man nedidelį spektaklį?

– Aš neturiu nei laiko, nei kantrybės tokiems žaidimams, – ramiai atsakė Grinas.

Stefani toks atsakymas neįtikino.

– Man jau iki soties to melo! – pareiškė ji. – Dėl mano kaltės pagrobė Malouno sūnų! Kotonas dabar Londone su būriu Izraelio samdytų žudikų. Aš negaliu jo rasti, negaliu įspėti. Džordžo Hadado gyvybei irgi gresia pavojus. Ir tada sužinau, kad mano šefas palieka mane likimo valiai žinodamas, jog tie arabai nori mane nužudyti! Ką, tavo nuomone, turėčiau manyti?

– Kad tavo draugas Henrikas Torvaldsenas laiku pasirūpino atsiųsti tau pagalbą. Kad tavo kitas draugas – aš – nusprendė, kad protingiausia tau dirbti vienai. Na? Gerai sakau?

Stefani susimąstė.

– Ir dar kai kas, – pasakė Grinas.

Ji dėbtelėjo į jį.

– Tam draugui labiausiai rūpi, kad tau nieko nenutiktų.

Malounas buvo suirzęs. Jis atvyko į Beinbridžų rūmus tikėdamasis rasti atsakymus. Visi Hadado užrašai nurodo būtent šią vietą. Tačiau kol kas – nieko.

– Gal yra kita svetainė? – paklausė Pamela.

Malounas dar kartą įdėmiai peržiūrėjo brošiūrą: taip vadinosi tik ši patalpa. Ką jis praleido? Staiga kai kas atkreipė jo dėmesį. Siena greta lango nišos, kurios dar nebuvo palietę ryto saulės spinduliai, buvo visiškai tuščia. Portretais buvo nukabinėtas visas kambarys, išskyrus šią vietą. Ant sienos juodavo čia anksčiau kabėjusio paveikslo rėmų kontūrai.

Kotonas pripuolė prie tuščios vietos.

– Vieno trūksta, – pasakė jis.

– Kotonai, nenoriu būti įkyri, bet, atrodo, tu žaidi aklą vištą.

Kotonas papurtė galvą.

– Džordžas norėjo, kad atvyktume būtent čia.

Jis ėmė žingsniuoti po kambarį puikiai suprasdamas, kad jie negali čia užsibūti. Bet kuriuo metu galėjo pasirodyti kas nors iš tvarkytojų. Malounas su savimi turėjo Hadado ir Vikruolio ginklus, tačiau panaudoti nenorėjo.

Pamela apžiūrinėjo staliukus už abiejų sofų. Knygos ir žurnalai buvo tvarkingai sudėti tarp skulptūrėlių ir gėlių vazonėlių. Jos dėmesį patraukė viena bronzinė skulptūrėlė – barzdotas senis raukšlėtu veidu, bet tvirtai sudėtas, vilkintis sujuosiamą apsiaustą, sėdėjo ant uolos ir skaitė knygą.

– Eikš, pažiūrėk, – pakvietė Pamela.

Jis priėjo ir perskaitė išgraviruotą užrašą skulptūrėlės apačioje:

ŠV. JERONIMAS

BAŽNYČIOS GLOBĖJAS

Malounas buvo taip įnikęs į sudėtingas paieškas, kad nepastebėjo to, kas buvo tiesiai po nosimi. Pamela parodė į knygą po skulptūrėle.

– „Šventojo Jeronimo Apreiškimas“, – perskaitė ji.

Kotonas perskaitė užrašą ant nugarėlės.

– Puikiai pastebėta.

Pamela šyptelėjo.

– Kartais ir aš galiu būti naudinga.

Kotonas kilstelėjo sunkią bronzinę skulptūrėlę ir paliepė:

– Jei nori būti naudinga, griebk tą knygą!

STEFANI NEŽINOJO, KAIP SUPRASTI BRENTO GRINO žodžius.

– Ką turi galvoje? – paklausė ji. – Ką reiškia „draugui rūpi“?

– Šiuo metu truputį sudėtinga apie tai kalbėti, – atsakė Grinas.

Stefani jo akyse pastebėjo kai ką neįprasta. Rūpestį. Jau penkerius metus Brentas Grinas narsiai gynė vyriausybę nuo Kongreso, žiniasklaidos bei finansinių grupuočių puolimo. Jis buvo tikras profesionalas, teisinėmis priemonėmis ginantis vyriausybę visuomenės akyse. Taip pat – labai religingas ir, Stefani žiniomis, su jo vardu nebuvo siejama nė viena skandalinga istorija.

– Tarkim, aš visai netroškau, kad tave nužudytų arabai, – tylesniu balsu pridūrė Grinas.

– Vargu ar šiuo metu mane tai paguos.

– Kaip ten su jo apsauga? – į pokalbį įsiterpė Kasiopėja. – Esu tikra, kad dėl to jis nė kiek nemeluoja.

– Patikrink namą ir apsidairyk po kiemą, – atsakė Stefani, žvilgsniu parodydama, kad norėtų šnektelėti su Grinu akis į akį.

Kasiopėja apsisuko ir išėjo iš virtuvės.

– Gerai, Brentai, – Stefani atsigręžė į Griną, – ką norėjai man pasakyti, bet negalėjai jai girdint?

– Kiek tau metų, Stefani? Šešiasdešimt vieni?

– Aš nekalbu apie savo amžių.

– Prieš dvylika metų mirė tavo vyras. Tau turėjo būti labai sunku. Aš niekada nebuvau vedęs, taigi nežinau, ką reiškia prarasti sutuoktinį.

– Sutinku, nelengva. Bet ką tai turi bendra su mūsų situacija?

– Žinau, kad prieš Larso mirtį jūs buvote nutolę vienas nuo kito, – tęsė Grinas. – Metas tau vėl pradėti kuo nors pasitikėti.

– Čia tai bent! – nusistebėjo Stefani. – Žinai, ką? Aš surengsiu priėmimo valandas, ir visi, netgi tie, kurie siekia mane nužudyti, turės progą ateiti ir įtikinti mane, kad yra verti pasitikėjimo!

– Henrikas neketina tavęs žudyti. Kasiopėja – ne. Kotonas Malounas irgi ne. – Grinas patylėjo. – Ir aš – ne.

– Tu atšaukei mano apsaugą, nors žinojai, kad man gresia pavojus!

– Ir kas būtų atsitikę, jei nebūčiau to padaręs? Atlėktų tavo agentai, prasidėtų susišaudymas ir kas tada?

– Aš būčiau sulaikiusi Heterą Dikson.

– Jau kitą rytą ji būtų išleista įsikišus valstybės sekretoriui, o gal ir pačiam prezidentui. Tu būtum iškart atleista, o arabai nužudytų tave savo malonumui. Ir žinai kodėl? Todėl, kad niekam tu neberūpėtum!

Brento Grino žodžiai privertė susimąstyti. Po velnių, jis teisus.

– Tu per daug skubėjai, Stefani, visiškai negalvodama, – Grino žvilgsnis tapo švelnesnis, ir Stefani jo akyse išvydo tai, ko niekada nepastebėjo anksčiau.

Susirūpinimą.

– Jei pameni, aš siūliau savo pagalbą, – toliau kalbėjo Grinas. – Tu atsisakei. Dabar pasakysiu, ko dar nežinai. Tai, ko tada nepasakiau.

Stefani laukė.

– Aš leidau nutekinti informaciją apie Aleksandrijos ryšininką.

MALOUNAS ATSIVERTĖ KNYGĄ APIE ŠVENTĄJĮ JERONIMĄ. Ji buvo plona – tik septyniasdešimt trijų nuo laiko pageltusių puslapių. Antraštiniame puslapyje išspausta data bylojo, kad knyga pasirodė 1845 metais. Truputį pavartęs Malounas sužinojo keletą faktų.

Jeronimas gyveno 342–420 mūsų eros metais. Jis puikiai mokėjo lotynų ir graikų kalbas, jaunas būdamas ne itin domėjosi moterimis. 360 metais pakrikštytas popiežiaus, Jeronimas pasišventė Dievui. Kitus šešiasdešimt metų jis daug keliavo, rašė traktatus, gynė tikėjimą, tad ilgainiui buvo pripažintas krikščionių religijos tėvu. Jis pirmasis išvertė Naująjį Testamentą, o gyvenimo pabaigoje – Senąjį iš hebrajų į lotynų kalbą, kuris tapo žinomas kaip Vulgata. Po vienuolikos

šimtmečių Trento taryba paskelbė Vulgatą patikimu Katalikų Bažnyčios tekstu.

Malounas atkreipė dėmesį į tris žodžius.

Eusebius Hieronymus Sophronius.

Tikrasis Jeronimo vardas.

Ir tada jis prisiminė pasakojimą, rastą odiniame Hadado krepšyje. „Didvyrio kelionė", papasakota Eusebijaus Jeronimo Sofronijaus.

Matyt, Tomas Beinbridžas neatsitiktinai pasirinko šį literatūrinį slapyvardį.

– Radai ką nors? – išgirdo Pamelos klausimą.

– Viską, – atsakė Malounas, tačiau džiaugtis nebuvo kada. – Mums reikia kuo skubiau iš čia dingti.

Malounas nuskubėjo link išėjimo, užgesino šviesas ir atvėrė duris. Marmurinė fojė skendėjo tyloje ir prieblandoje. Kažkur vis dar plyšojo radijas, šį kartą transliuojantis sporto renginį, buvo girdėti sirgalių triukšmas ir komentatoriaus balsas. Grindų poliravimo mašina tylėjo.

Malounas nusivedė Pamelą prie laiptų.

Staiga į marmurinę fojė įvirto trys vyrai su ginklais rankose.

Vienas jų nusitaikė ir šovė.

Malounas parvertė Pamelą ant grindų.

Kulka dzingtelėjo į akmenį. Malounas su Pamela greitai nusirito už vienos kolonos. Pamelos veidas persikreipė iš skausmo.

– Mano petys, – tyliai sudejavo ji.

Ieškodamos aukų pro šalį prazvimbė dar trys kulkos. Malounas išsitraukė Hadado ginklą ir pasiruošė. Ką tik praskrieję šūviai nebuvo garsūs – tik trumpi pokštelėjimai tarsi plunksnų pagalvių kedenimas. Garso slopintuvai. Gerai nors tai, kad jiedu su Pamela buvo viršuje. Iš savo priedangos Malounas pastebėjo, kaip du užpuolikai apačioje pasislėpė dešiniajame kampe, trečiasis liko kairiajame. Jis negalėjo leisti, kad tiedu imtų šaudyti iš abiejų kolonos pusių, tad nieko nelaukdamas paleido šūvių seriją.

Kulkos lėkė pro šalį, tačiau ši ataka bent trumpam suglumino užpuolikus. Malounas turėjo keletą sekundžių nusitaikyti. Šįkart kulka kliudė vieną vyrą, šis riktelėjo ir griuvo ant grindų. Antrasis greitai metėsi į šoną ieškodamas priedangos, tačiau kitas Malouno šūvis nuginė jį link fojė išėjimo. Iš nušautojo smarkiai sruvo kraujas – balto marmuro grindys nusidažė skaisčiai raudona spalva.

Atskriejo dar kelios kulkos. Ore pasklido šaunamųjų ginklų kvapas.

Hadado pistolete liko tik penkios kulkos, tačiau Malounas dar turėjo Vikruolio ginklą. Gal dar bus kokie penki šūviai. Grįžtelėjęs Pamelos akyse pastebėjo baimę, tačiau ji laikėsi ramiai.

Malounas paskubomis ėmė svarstyti galimybę grįžti į svetainę. Baldais užstūmę dvigubas duris sutaupytų keletą minučių ir spėtų pabėgti pro langą. Tačiau jie buvo antrajame aukšte, o tai – rimta kliūtis. Ir vis dėlto – vienintelė galimybė pasprukti, nebent tie du apačioje sumanytų išlįsti iš savo priedangos ir taptų atviru taikiniu.

Deja, nebuvo panašu, kad taip atsitiks.

Vienas iš vyrų prišoko prie laiptų. Kitas jį pridengė keturiais šūviais, kurie pataikė į sieną šalia jų. Malounas buvo priverstas taupyti likusias kulkas lemiamai akimirkai.

Prisispaudęs prie kolonos jis suprato, ko siekia užpuolikai.

Norėdamas pataikyti į vieną, jis turi išlįsti iš už kolonos, kad antrasis jį tuoj pat nušautų. Malounas pasielgė priešingai – išlindo ne iš kolonos kairės, o dešinės, ir paleido kulką į kiliminį laiptų takelį tiesiai prieš aukštyn sėlinantį užpuoliką.

Šis sutrikęs puolė nuo laiptų žemyn ieškodamas priedangos.

Pamela palietė savo sužeistą petį, ir Malounas pastebėjo kraują. Jos žaizda atsinaujino. Pernelyg daug staigių judesių. Mėlynos Pamelos akys sustingo iš baimės.

Fojė nuaidėjo dar du šūviai.

Be garso slopintuvo. Iš didelio kalibro ginklo.

Stojo tyla.

– Ar yra kas nors?! – pašaukė vyriškas balsas.

Malounas atsargiai kyštelėjo galvą iš už kolonos. Apačioje stovėjo aukštas tvirto sudėjimo vyriškis tamsiai pilkais žilstelėjusiais plaukais. Plati kakta, nedidelė nosis, apvalus smakras. Mūvėjo džinsais, po odine striuke vilkėjo brezentiniais marškiniais.

– Man pasirodė, kad jums reikia pagalbos, – dešinėje laikydamas ginklą pasakė vyras.

Du užpuolikai gulėjo ant grindų, iš jų kūnų sunkėsi kraujas. Akivaizdu, kad atvykėlis buvo geras šaulys.

Malounas vėl pasislėpė už kolonos.

– Kas tu? – paklausė jis.

– Draugas.

– Atleisk, neskubu patikėti.

– Negaliu kaltinti jūsų. Tuomet likite ten, kur esate, ir laukite policijos. Galėsite jiems paaiškinti apie tris nušautus žmones.

Ir Malounas išgirdo, kaip žingsniai ėmė tolti.

– Ak, tiesa, nėra už ką, – atsisukęs dar pasakė šaulys.

Staiga Malounui toptelėjo į galvą.

– O kur tvarkytojai? Kodėl niekas neateina?

Žingsniai liovėsi.

– Jie ten, viršuje, nebegyvi.

– Tavo darbas? – paklausė Malounas.

– Ne mano.

– Ko tau čia reikia?

– To paties, ko ir visiems, ateinantiems į šiuos rūmus naktį. Aš ieškau Aleksandrijos bibliotekos.

Malounas tylėjo.

– Pasakysiu jums štai ką, – tęsė vyriškis. – Aš apsistojęs „Savojos" viešbutyje, 453-iajame kambaryje. Turiu informacijos, kuri vargu ar jums žinoma, o jūs galbūt žinote tai, ko nežinau aš. Jei norėsite pasikalbėti, užsukite į tą viešbutį. Jei ne, mes vis tiek dar susitiksime. Jūsų teisė rinktis. Tačiau drauge galėtume pagreitinti ieškojimo procesą. Spręskite.

Tolstančių tvirtų žingsnių garsas pamažu nutilo.

– Kas čia, po velnių? – paklausė Pamela.

– Girdėjai, ką pasakė, – priminė Malounas.

– Jis nužudė du vyrus!

– Aš jam dėkingas.

– Kotonai, mums reikia kuo greičiau dingti!

– Gali nepasakoti. Bet pirmiausia turime išsiaiškinti, kas buvo šie žmonės.

Malounas išlindo iš už kolonos ir nuskubėjo laiptais žemyn. Pamela nusekė iš paskos. Jis apieškojo visus tris, tačiau nerado jokių dokumentų.

– Šituos pasiimsime, – dėdamasis į kišenes rastas šešias kulkų dėtuves pasakė Kotonas. – Vyrukai buvo pasirengę gerai pakovoti.

– Aš jau baigiu priprasti prie kraujo, – pareiškė Pamela.

– Sakiau, kad priprasi.

Jis prisiminė nepažįstamąjį. „Savojos" viešbutis, 453 kambarys. Įdomiai nuskambėjo jo žodžiai. Tarsi sakytų: *Galite manimi pasitikėti.* Pamela tebelaikė prisispaudusi knygą apie šventąjį Jeronimą, o jis – per petį persimetęs knygų krepšį iš Hadado buto.

Pamela pasisuko eiti.

– Kur susiruošei? – paklausė jis.

– Esu išalkusi. Manau, „Savojos" viešbutyje gamina puikius pusryčius.

Kotonas šyptelėjo.

Ji greitai mokėsi.

XXXVI SKYRIUS

VAŠINGTONAS

STEFANI NEBUVO TIKRA, AR PAJĖGS TAI IŠTVERTI. Įrėmusi žvilgsnį į Brentą Griną, ištarė:

– Paaiškink.

– Mes leidome nutekinti informaciją iš tų bylų. Nes tarp mūsų yra išdavikas ir mes tikimės jį arba ją išaiškinti.

– Kas tie *mes*?

– Teisės departamentas. Tai itin slaptas tyrimas. Apie tai žinau tik aš ir dar du žmonės – mano pavaduotojai, kuriems drąsiai patikėčiau savo gyvybę.

– Išdavikams nusispjaut į tavo pasitikėjimą.

– Sutinku. Tačiau informaciją nutekino ne Teisės departamentas. Aukščiau. Už departamento ribų. Mes užkabinome jauką, ir jis buvo prarytas.

Stefani negalėjo patikėti tuo, ką išgirdo.

– Bet jūs rizikavote Gario Malouno gyvybe!

– Niekas negalėjo to numatyti, – atsakė Brentas. – Mes neįsivaizdavome, kad dar kas nors, be izraeliečių ir arabų, domisi Džordžu Hadadu. Informacijos nutekėjimo kanalai rodo tik į juos, ir niekur kitur.

– Kuriuos tu žinai, – pabrėžė Stefani, galvodama apie „Auksinės vilnos" ordiną.

– Jeigu būčiau žinojęs, kad Malouno šeimai iškils pavojus, nebūčiau naudojęs šios taktikos, – patikino Grinas.

Stefani norėjo tuo tikėti.

– Mes manėme, kad Hadado buvimo vieta yra gana nekalta informacija, – kalbėjo Grinas. – Netgi kai izraeliečiai sužinojo, kad Hadadas gyvas, nepagalvojome, kad tai pavojinga, juolab kad byloje nebuvo nė menkiausios užuominos, kur jis yra.

– Išskyrus pėdsaką, vedantį tiesiai prie Kotono.

– Taip, mes tikėjomės, kad Malounas, patekęs į keblią padėtį, žinos, ką daryti.

– Jis nebėra agentas, Brentai! – riktelėjo Stefani. – Jis mums nebedirba! Leisk tau priminti, kad mes nesiunčiame į pavojų buvusių operatyvinių darbuotojų, ypač kai jie to nežino!

– Mes pasvėrėme riziką. Norint surasti tą, kuris nutekino informaciją, tai buvo geriausia išeitis. Tačiau vaiko pagrobimas viską apvertė aukštyn kojom. Džiaugiuosi, kad Kotonui pavyko jį išlaisvinti.

– Kaip tau pasisekė! Galėsi džiaugtis, jeigu jis nesulaužys tau nosies.

– Baltieji rūmai – mėšlo krūva, – sumurmėjo Grinas. – Korumpuotų tešlagalvių šutvė...

Stefani dar niekada negirdėjo Grino šitaip kalbant.

– Jie nuolat teigia, kokie krikščioniški ir kokie amerikiečiai jie yra, tačiau iš tikrųjų ištikimi tik sau ir doleriui. Prisidengdami šalies vėliava vieną po kito priima sprendimus, kurie dar labiau išpučia storas stambių korporacijų kišenes, mat reikia atsidėkoti už paramą per rinkimus. Mane tai pykina. Dalyvauju susirinkimuose, kur aiškinamasi, kuris televizijos kanalas geresnis, užuot svarsčius, ką gero padaryti šaliai. Aš tyliu. Neturiu ką pasakyti. Taip, aš komandos žaidėjas, tačiau neketinu leisti, kad ši šalis taptų pajuokų objektu! Aš daviau priesaiką ir, skirtingai nuo kitų administracijos pareigūnų, manoji man šį tą reiškia.

– Tai kodėl jų nedemaskuoji? – paklausė Stefani.

– Nesu tikras, kad jie pažeidžia įstatymus. Bjaurumas, amoralumas, godumas nėra įstatymų pažeidimas. Patikinu tave, Stefani, jei bet kuris jų, net ir prezidentas, peržengtų ribas, aš iškart reaguočiau. Tačiau iki šiol nė vienas nežengė taip toli.

– Išskyrus tą, kuris nutekino informaciją, – pabrėžė Stefani.

– Būtent dėl to aš dabar labiausiai susirūpinęs – prieš griūdama užtvanka turi kur nors įskilti, – atsakė Grinas.

Stefani nesileido kvailinama.

– Nagi, Brentai, tau patinka būti vyriausiuoju įstatymų sergėtoju ir tu puikiai žinai, kad užkabinęs juos, bet nesugebėjęs įrodyti kaltės, lėksi iš savo posto.

Grinas pažvelgė į ją susirūpinęs.

– Svarbiausia, kad *tau* nieko nenutiktų, – tyliai pasakė jis.

Stefani nuleido jo žodžius negirdomis.

– Tu išsiaiškinai, kas nutekino informaciją?

– Manau, kad mes...

Tuo metu į virtuvę įlėkė Kasiopėja.

– Mes turime svečių. Prie namo privažiavo du vyrai. Uniformuoti, su ausinėmis. Slaptoji tarnyba.

– Tai mano apsauga, – pasakė Grinas. – Atvažiavo patikrinti prieš naktį.

– Turime dingti, – pareiškė Kasiopėja.

– Ne, – pasakė Grinas. – Atriškite mane ir aš susitvarkysiu.

Kasiopėja pasuko prie galinių durų.

Stefani teko nuspręsti savarankiškai – kaip visada, – net jei jos sprendimai šiandien ir nebuvo patys protingiausi. Jos tėvas sakydavo: „Nesvarbu, gerai ar blogai. Svarbu daryti ką nors."

– Palauk.

Stefani nuėjo prie spintelės ir paieškojusi stalčiuje rado peilį.

– Atrišam jį.

Ji prisiartino prie Grino ir pridūrė:

– Tikiuosi, šį kartą suvokiu, ką darau.

PER OKSFORDŠYRO MIŠKĄ SABRĖ SKUBĖJO link savo automobilio. Nedideliame Anglijos kaimelyje pamažu švito. Aplinkui tvyrojo rūkas, oras buvo drėgnas ir vėsus. Sabrė buvo patenkintas pirmuoju susitikimu su Kotonu Malounu. Jo amerikietiškasis smalsumas buvo patenkintas, jaudulys numalšintas. Vyrukų, kurie turėjo užpulti Malouną, nužudymas buvo puikus būdas prisistatyti. Būtų nušovęs visus tris, jei Malounas nebūtų nudėjęs vieno iš jų.

Be jokios abejonės, jam išėjus Malounas apieškojo kūnus, tačiau Sabrė buvo pasirūpinęs, kad tie trys su savimi neturėtų jokių asmenybę liudijančių dokumentų. Pagal jo planą užpuolikai turėjo surengti akistatą su Malounu ir jį įbauginti. Tačiau, kai Malounas nušovė vieną iš jų, žaidimo taisyklės pasikeitė. Sabrė nenustebo. Malounas dar Kopenhagoje įrodė, kad yra ne iš kelmo spirtas.

Tikra laimė, kad Hadado bute jis rado diktofoną. Išklausęs įrašą ir pasinaudojęs kompiuteryje rasta informacija Sabrė žinojo, kokį masalą pamėtėti Malounui. Dabar viskas, ką turėjo padaryti, – grįžti į „Savojos" viešbutį ir laukti.

Malounas tikrai ateis.

Išėjęs iš miško Sabrė pamatė savo automobilį. Šalia jo stovėjo dar vienas. Čia pat pirmyn atgal vaikštinėjo pagalbininkė.

– Šunsnuki! Tu juos nužudei! – pamačiusi Sabrę suriko mergina.

– Kas yra? – abejingai paklausė šis.

– Aš juos nusamdžiau! Kaip tu manai, kur mes rasim naujų žmonių, jei visi žinos, kad mes juos nušaunam?!

– Niekas juk nežino. Išskyrus tave ir mane.

– Tu, šūdžiau! Aš viską mačiau! Tu šovei jiems į nugarą. Jie tavęs nė nepastebėjo. Toks ir buvo tavo sumanymas!

Sabrė prisiartino prie savo automobilio.

– Tu kaip visada be galo nuovoki.

– Eik šikt, Dominikai! Jie buvo mano draugai!

Sabrei buvo smalsu.

– Miegojai su kuriuo nors?

– Ne tavo sušiktas reikalas!

Sabrė patraukė pečiais.

– Tu teisi, – pasakė.

– Viskas, gana! Su tavim baigta. Susirask kitą pagalbininkę! – metė ji ir nuskubėjo prie savo automobilio.

– Gali nesvajoti! – sušuko jai pavymui Sabrė.

Mergina atsigręžė tikėdamasi priekaištų lavinos. Ne pirmas kartas, kai jiedu ginčijasi. Tačiau šįkart jis šovė jai į veidą.

Jam niekas nesutrukdys. Per daug pastangų įdėta. Trūksta visai nedaug, ir jis sužlugdys vieną galingiausių pasaulio ekonomikos kartelių. Nesėkmės atveju padariniai būtų pražūtingi. Taigi jis nesiruošia pralaimėti, nes kito pasirinkimo nėra.

Sabrė atidarė automobilio dureles ir įsliuogė vidun.

Teliko susitvarkyti su Kotonu Malounu.

STOVĖDAMOS VIRTUVĖJE KASIOPĖJA IR STEFANI KLAUSĖSI, kaip prie pagrindinių durų Brentas Grinas kalbasi su dviem slaptosios tarnybos agentais. Arba ji pasielgė teisingai, arba jos su Kasiopėja bus suimtos.

– Kvailystė, – sušnabždėjo Kasiopėja.

– *Mano* kvailystė. Aš neprašiau, kad jūs su Henriku į tai veltumėtės.

– Užsispyrusi nedėkinga kalė.

– Ką tu sakai. Galėjai išeiti. Niekas tavęs nelaikė. Pati ne mažiau užsispyrusi.

Ji išgirdo, kaip Grinas kažką pasakė apie vėsų nakties orą ir apie tai, kad netyčia apsiliejo stikline vandens. Ji paleido Griną nuo kėdės ir šypsodamasi žiūrėjo, kaip jis lupa lipnią juostą nuo savo riešų ir kulkšnių. Televizijos komikai praleido progą pamatyti, kaip Jungtinių Valstijų generalinis prokuroras raukosi plėšdamas juostą kartu su savo rankų ir kojų plau-

keliais. Tada greitai susiglostė šlapius plaukus ir išskubėjo iš virtuvės.

Ji vėl prisiminė abejoti neleidžiančius Grino žodžius: *Tam draugui labiausiai rūpi, kad tau nieko nenutiktų.*

– Jis mus išduos, ir baigta, – nerimo Kasiopėja.

– Neišduos.

– Iš kur tokia tikra?

– Dvidešimties metų patirtis.

Grinas saugumo agentams palinkėjo labos nakties. Pravėrusi stumdomas virtuvės duris Stefani pamatė, kaip pro žaliuzes jis moja agentams atsisveikindamas. Paskui atsisukęs į ją paklausė:

– Patenkinta?

Stefani perėjo valgomąjį. Kasiopėja sekė iš paskos.

– Gerai, Brentai, – prabilo Stefani, – kas toliau?

– Kartu mėginsime gelbėti tavo kailį ir pričiupti tą, kuris nutekino informaciją.

– Tu dar nepasakei, kas jis.

– Nepasakiau. Nes pats nežinau.

– Man pasigirdo, kad jūs jau išsiaiškinote...

– Norėjau pasakyti – manau, kad mes išsiaiškinome.

– Įdėmiai klausausi.

– Tau nepatiks, ką pasakysiu.

– O tu pamėgink.

– Šiuo metu pagrindinis izraeliečių informacijos šaltinis yra Pam Maloun.

III DALIS

XXXVII SKYRIUS

7:40

Henrikas Torvaldsenas labai nemėgo skraidyti. Būtent dėl šios priežasties nė viena jo kompanijų neturėjo nuosavo lėktuvo. Norėdamas sušvelninti nemalonų pojūtį Henrikas visada skrisdavo pirmąja klase ir, jei būdavo įmanoma, stengdavosi tai daryti anksti ryte. Platesni krėslai, daugiau patogumų ir paros laikas apmalšindavo jo baimę. Užtat Gariui Malounui, atvirkščiai, labai patiko skristi. Vaikinukas suvalgė skrydžio palydovės pateiktus pusryčius ir nemenką Henriko porcijos dalį.

– Netrukus leisimės, – pasakė Henrikas Gariui.

– Nuostabu! Namie tokiu laiku būčiau keliavęs į mokyklą. O dabar aš Austrijoje!

Per pastaruosius dvejus metus Henrikas ir Garis labai suartėjo. Svečiuodamasis pas tėvą per vasaros atostogas vaikis dažnai likdavo nakvoti Kristiangadėje. Tėvas ir sūnus mėgo plaukioti dvylikos metrų ilgio dvistiebiu buriniu laivu, kurį Torvaldsenas kadaise buvo įsigijęs kelionėms į Norvegiją ir Švediją, tačiau dabar laikė nebenaudojamą savo dvaro prieplaukoje. Torvaldseno sūnus Kajus taip pat buvo vandens mėgėjas. Torvaldsenas siaubingai ilgėjosi sūnaus. Greitai bus dveji metai, kaip jo nebėra. Nušautas Meksike; kiek Torvald-

senui pavyko sužinoti, be jokios priežasties. Tuo metu labai padėjo ten užduotį vykdęs Malounas – nuo tada ir prasidėjo jų draugystė. Tačiau Torvaldsenas niekad nepamiršo, kas atsitiko Meksike. Vėliau jam pavyko išsiaiškinti tiesą. Tokios skolos taip paprastai nenurašomos. Bendraudamas su Gariu Henrikas turėjo progą patirti džiaugsmingų akimirkų, kurių likimas jam pašykštėjo.

– Džiaugiuosi, kad skrendi kartu su manimi, – pasakė jis. – Nenorėjau palikti tavęs vieno.

– Nesu buvęs Austrijoje.

– Graži šalis. Tankūs miškai, snieguoti kalnai, Alpių ežerai. Įspūdinga.

Vakar jis įdėmiai stebėjo Garį, ir atrodė, kad vaikis visai neblogai laikosi po jam tekusių išmėginimų, – jo akivaizdoje buvo nušauti du žmonės. Kai Kotonas su Pamela išskrido į Angliją, Garis suprato, kodėl tėvai turėjo išvykti. Motinai buvo metas grįžti į darbą, o tėvas turėjo išsiaiškinti, kodėl sūnui grėsė pavojus. Kristiangadė buvo jo mėgstama vieta, tad jis noriai pasiliko. Tačiau po vakarykščio pokalbio su Stefani Torvaldsenas suprato, kad turi kai ką padaryti.

– Ar tas susitikimas labai svarbus? – paklausė Garis.

– Atrodo, taip, – atsakė Henrikas. – Turėsiu dalyvauti keliuose susirinkimuose, tačiau sugalvosime ką nors, kad nenuobodžiautum.

– O kaip tėtis? Ar jis žino, kad skrendame čia? Nepasakiau mamai.

Prieš keletą valandų Pamela Maloun paskambino ir trumpai šnektelėjo su Gariu. Tačiau išjungė telefoną anksčiau, nei Torvaldsenas spėjo su ja pasikalbėti.

– Manau, kuris nors dar paskambins, ir Jesperis pasakys, kur mudu esame.

Likimas pamėtėjo puikią progą Torvaldsenui pasiimti Garį kartu. Jeigu berniuko pagrobimą suorganizavo Alfredas Hermanas – o Torvaldsenas neabejojo, kad taip ir buvo, – vadinasi, metinė asamblėja, į kurią turėjo suvažiuoti įtakingiausi

pasaulio vyrai ir moterys su savo aptarnaujančiu personalu ir apsauga, buvo saugiausia išeitis Gariui. Torvaldsenui vis dar nedavė ramybės pagrobimas. Jam buvo žinoma, kad Dominikas Sabrė yra tikras profesionalas, todėl mažai tikėtina, kad jis būtų pasamdęs tuos tris susimovusius olandus. Kažkas čia negerai. Malounas elgėsi sumaniai kaip visada, tačiau įvykiai klostėsi nesuprantama linkme. Ar tai, kas įvyko, buvo tyčia suorganizuota Malounui? Kad jis imtų veikti? Jeigu taip, tada Gariui nebegresia joks pavojus.

– Atmink, apie ką kalbėjomės, – priminė Torvaldsenas. – Stenkis daugiau klausytis, mažiau kalbėti.

– Supratau, – linktelėjo Garis.

Torvaldsenas nusišypsojo.

– Puiku.

Dabar teliko tikėtis, kad jis teisingai supranta Alfredo Hermano ketinimus.

XXXVIII SKYRIUS

VIENA
8:00

HERMANAS PASTŪMĖ SAVO PUSRYČIUS Į ŠONĄ. Jis nemėgo valgyti, ypač kai aplinkui buvo daugybė žmonių, tačiau jam patiko ištaigingas pilies valgomasis. Alfredas pats sukūrė jo stilių su neogotikinėmis detalėmis. Langų rėmai ir lubos buvo nukabinėti kryžiuočių herbais, sienos – paveikslais, vaizduojančiais Kryžiaus žygį į Jeruzalę.

Pusryčiai buvo puikūs kaip visada; būrys baltais švarkais vilkinčių padavėjų patarnavo svečiams. Jo dukra sėdėjo kitame ilgo stalo gale, likusias dvylika kėdžių užėmė rinktiniai ordino politinio komiteto nariai, dar vakar atvykę dalyvauti savaitgalio asamblėjoje.

– Tikiuosi, visi čia susirinkusieji yra patenkinti, – svečiams garsiai pasakė Margareta.

Jai puikiai sekėsi bendrauti su dideliu būriu žmonių.

Hermanas pastebėjo, kaip dukra paniuro išvydusi jo beveik nepaliestą lėkštę, tačiau ji nieko nepasakė. Kai jie liks vieni, vėl pasipils priekaištai dėl apetito nebuvimo ir kad nuo to priklauso gera sveikata bei ilgas gyvenimas. Ak, kad viskas būtų taip paprasta!

Kai kurie komiteto nariai aptarinėjo pilies interjerą, atkreipdami dėmesį į pasikeitimus nuo praeito pavasario. Šių pinigingų vyrų ir moterų turtai net sudėti kartu neprilygo nė ketvirtadaliui Hermano turtų. Vis dėlto kiekvienas jų buvo savaip naudingas. Taigi Alfredas mandagiai dėkojo už dėmesį ir laukė. Tada pasakė:

– Įdomu, ką politikos komitetas ketina pasakyti asamblėjai apie 1223-iąją koncepciją?

Šiame prieš trejus metus pavasario asamblėjoje patvirtintame projekte buvo numatytas veiksmų planas, kaip destabilizuoti padėtį Izraelyje ir Saudo Arabijoje. Alfredas seniai puoselėjo šią mintį, kuriai įgyvendinti jam reikėjo savų šaltinių ir Izraelio, ir Jungtinių Amerikos Valstijų vyriausybėse. Šaltinių, netikėtai atvedusių jį pas Džordžą Hadadą.

– Prieš pradėdami norėtume išgirsti, ar jūsų veikla davė kokių nors vaisių, – atsiliepė komiteto pirmininkas. – Mes turėsime pakeisti savo planus, jeigu jums kas nors nepavyko.

Alfredas linktelėjo.

– Viskas vyksta pagal planą, – pasakė jis. – Ir gana sparčiai. Bet jeigu man pavyks, ar informacijos rinka patikimai apsaugota?

Dabar linktelėjo kitas komiteto narys.

– Mes išsiuntėme užklausas Jordanijai, Sirijai, Egiptui ir Jemenui. Visi susidomėję ir norėtų surengti diskusijas.

Alfredas buvo patenkintas. Jau senokai buvo pastebėjęs, kad arabiškų šalių entuziazmas – prekiauti, keistis paslaugomis ar rengti teroro aktus – augo proporcingai artimiausių kaimynų interesams.

– Ignoruoti Saudo Arabiją – rizikinga, – įsiterpė dar vienas komiteto narys. – Daugelis mūsų turime su jais ryšių. Kerštas gali mums brangiai kainuoti.

– Jūsų derybininkai privalo užtikrinti, kad jie liks ramūs ir nesikiš, kol *mums* bus naudinga su jais kalbėtis, – sausai pasakė Alfredas.

– Ar ne laikas mums sužinoti, kas už viso to slepiasi? – paklausė kitas.

– Ne. Dar ne laikas.

– Alfredai, tu nori mus giliai įpainioti, bet nenori apie tai kalbėti. Man kyla tam tikrų klausimų...

– Kokių klausimų?

– Kas galėtų taip vilioti Jordaniją, Siriją, Egiptą ir Jemeną, paliekant nuošalyje Saudo Arabiją?

– Izraelio pašalinimas.

Salėje stojo tyla.

– Žinoma, tai – visų išvardytų valstybių tikslas, – prabilo narys, – tačiau taip pat – visiškai neįmanomas. Izraelis neišnyks.

– Apie Sovietų Sąjungą buvo kalbama lygiai taip pat, – atrėmė Alfredas. – Bet kai buvo mestas iššūkis, paaiškėjo, kad nieko nėra neįmanomo. Pažiūrėkite, kas atsitiko. Subyrėjo per keletą dienų.

– Jūs galite padaryti, kad taip atsitiktų? – pasigirdo klausimas.

– Negaiščiau mūsų brangaus laiko, jei manyčiau, kad tai neįmanoma, – atsakė Alfredas.

Vienas komiteto narys, senas Alfredo bičiulis, atrodė nusivylęs, kad šis nieko nepasako tiesiai, tad pabandė nepiktai pagudrauti.

– Siūlau pakalbėti apie tai, kas bus, jei iškils klausimas dėl Senojo Testamento pagrįstumo?

Kai kurie svečiai patraukė pečiais, vienas paklausė:

– Na, ir kas?

– Tai išjudintų Vidurio Rytų klausimą iš esmės, – pasakė Hermanas. – Žydai laikosi ir laikysis savo Toros. Dievo Žodis ir visa kita. Niekas niekada ja nesuabejojo. Buvo įvairių kalbų, spėlionių, tačiau, jeigu dabar paaiškėtų, kad Toroje surašyta netiesa, tik įsivaizduokite – visi nustotų tikėti žydais! Pagalvokite, kaip sukrustų kitos Vidurio Rytų valstybės!

Alfredas Hermanas žinojo, ką sako. Dar niekam nepavyko įveikti žydų. Daug kas mėgino. Asirai. Babiloniečiai. Romėnai. Turkai. Inkvizicija. Netgi Martynas Liuteris jų nemėgo.

Tačiau vadinamoji Dievo išrinktoji tauta nepasidavė. Hitleris buvo žiauriausias. Todėl atsikvošėjęs pasaulis nutarė padovanoti žydams jų biblinę tėvynę.

– Kuo tau užkliuvo Izraelis? – paklausė viena komiteto narė. – Man nuo pat pradžių neduoda ramybės klausimas – kodėl mes eikvojame laiką šiam reikalui.

Moteris akivaizdžiai nepritarė; ją palaikė kiti du komiteto nariai. Žinoma, jie sudarė pavojaus nekeliančią mažumą, ir Alfredas pagalvojo, kad šis pasisakymas suteikė diskusijai daugiau demokratijos.

– Tai kur kas daugiau nei vien Izraelis, – atsakė jis ir pastebėjo, kad visų, netgi dukters, dėmesys nukrypo į jį. – Tinkamai veikdami galėtume destabilizuoti ir Izraelį, ir Saudo Arabiją. Šios valstybės labai susijusios. Jeigu sugebėtume į abi įnešti sumaišties, imti kontroliuoti, o kai reikia – paleisti vadžias, galbūt mums pavyktų įvykdyti du valstybinius perversmus.

Alfredas pasisuko į politikos komiteto pirmininką.

– Ar jau aptarėte, kokią naudą mūsų nariai galėtų turėti, jeigu imtume vykdyti šį planą?

Vyresnysis linktelėjo. Jis daugelį metų buvo geras Alfredo draugas ir vienas galimų kandidatų užimti vietą Rate.

– Pagal mūsų scenarijų Palestina, Jordanija, Sirija, Egiptas sutinka su mūsų pasiūlymais.

– To niekada nebus, – nutraukė jį dar vienas iš nepritariančiųjų.

– O kas galėjo patikėti, kad pasaulio galingieji iškeldins beveik milijoną arabų ir atiduos žydams jų biblines žemes? – atrėmė Hermanas. – Daug kas Vidurio Rytuose taip pat tuo netikėjo.

Jo žodžiai nuskambėjo gana piktai, ir tai supratęs jis prabilo švelnesniu tonu:

– Mažiausia, ką galime padaryti, – tai nugriauti tą absurdišką sieną, kurią Izraelis pastatė norėdamas apsaugoti savo teritoriją, – ir mesti iššūkį amžiniems žydų reikalavimams. Laikas suduoti smūgį arogantiškiems sionistams ir galbūt to

pakaks, kad aplinkinės arabų šalys susivienytų. Aš dar nepaminėjau Irano, kuris užvis labiausiai trokšta nušluoti Izraelį nuo žemės paviršiaus. Tai jam būtų didžiausia palaima.

– Ir kas visa tai padarys? – pasigirdo klausimas.

– Žinios, – atsakė Hermanas.

– Kalbi rimtai? Manai, mes dar turėtume *mokytis*?!

Alfredas nesitikėjo, kad diskusija pakryps tokia linkme, tačiau, be abejonės, tai buvo jo valanda. Komiteto nariai, susėdę aplink valgomojo stalą, vadovavosi Ordino statutais, kuriuose apibrėžtos politinės gairės buvo glaudžiai susijusios su Ekonomikos komiteto tikslais, nes Ordino nariams politika ir nauda buvo neatsiejami dalykai. Ekonomikos komitetas buvo iškėlęs tikslą padidinti į Vidurio Rytų ekonomiką investavusių narių pajamas mažiausiai 30 procentų. Buvo atliktas tyrimas, nustatyta pradinių investicijų suma eurais, apskaičiuotas galimas pelnas dabartinėms ekonominėms bei politinėms sąlygoms, numatyti keli veiklos scenarijai. Paaiškėjo, kad tikslą galima pasiekti, tačiau Vidurio Rytų rinka buvo itin rizikinga. Menkiausias įvykis gali sukelti ekonomikos griūtį visame regione. Tai gali nutikti bet kurią dieną. Taigi pastovumo užtikrinimas regione ir buvo svarbiausias politikos komiteto uždavinys. Tradiciniai metodai – papirkinėjimas ir grasinimas – netiko žmonėms, kurie buvo įpratę prie vos ne kasdienių sprogimų. Žmonės, atsakingi už sprendimų priėmimą Jordanijoje, Sirijoje, Kuveite, Egipte ir Saudo Arabijoje, buvo pernelyg turtingi, pernelyg atsargūs ir pernelyg užsispyrę. Taigi ordinui teko susitaikyti, kad reikia ieškoti kitokio kelio, ir Hermanas tikėjo, kad jis netrukus tokį ras.

– Žinios yra galingesnės už bet kokius ginklus, – tarė jis kimiu balsu.

– Priklauso nuo to, kokios tos žinios, – pareiškė vienas narys.

Alfredas linktelėjo pritardamas:

– Sėkmė priklausys nuo to, ar sugebėsime perduoti tai, ką sužinosime, tinkamam pirkėjui tinkamu laiku ir už tinkamą kainą.

– Pažįstu tave, Alfredai, – prabilo vienas iš vyresnių komiteto narių, – tu jau viską kruopščiai suplanavai.

Hermanas plačiai nusišypsojo.

– Reikalai sparčiai juda į priekį. Dabar susidomėjo amerikiečiai, ir tai mums atveria daug naujų galimybių.

– O ko amerikiečiams? – nekantraudama paklausė Margareta.

Dukters klausimas suerzino Hermaną. Jai derėtų mokytis neišsiduoti, kad ko nors neišmano.

– Panašu, kad ir Jungtinėse Valstijose yra įtakingų asmenų, norinčių sutrypti Izraelį. Jie įžvelgia tam tikrą naudą savo užsienio politikai, – sutramdęs susierzinimą atsakė jis.

– Kaip tai įmanoma? – įsiterpė kitas komiteto narys. – Tūkstančius metų arabai kovoja su arabais ir arabai su žydais. Ko jiems dar bijoti?

Alfredas Hermanas ir sau, ir ordinui buvo iškėlęs didžiulį tikslą, tačiau vidinis balsas kuždėjo, kad už jo pastangas bus atlyginta. Taigi ramiai nužvelgęs priešais sėdinčius vyrus ir moteris išdidžiai pareiškė:

– Atsakymą į šį klausimą žinosiu savaitės pabaigoje.

XXXIX SKYRIUS

VAŠINGTONAS

3:30

STEFANI PAVARGUSI SĖDĖJO KRĖSLE. Brentas Grinas – įsitaisęs priešais ją ant sofos. Jis atrodė išsekęs, tokio Stefani dar niekada nebuvo mačiusi. Kasiopėja užmigo viename iš antrojo aukšto kambarių. Bent vienas jų pailsės. Stefani dabar negalėtų užmigti. Atrodė, kad keturiasdešimt aštuonios dienos, o ne keturiasdešimt aštuonios valandos praėjo nuo to laiko, kai ji čia lankėsi, lygiai taip pat nepasitikėdama Grinu ir pykdama ant savęs, kad dėl jos kaltės Malouno sūnui iškilo pavojus. Garis Malounas dabar buvo saugus, tačiau galvoje krebždėjo tos pačios abejonės dėl Brento Grino, ypač po to, ką jis pasakė prieš keletą valandų.

Šiuo metu pagrindinis izraeliečių informacijos šaltinis yra Pam Maloun.

Ji laikė rankoje skardinę dietinio „Dr. Pepper", kurią rado šaldytuve. Mostelėjo ja Grino pusėn.

– Tai tu geri tokius?

Jis linktelėjo.

– Skonis – kaip originalaus gėrimo, tik be cukraus. Man pats tas.

Stefani nusišypsojo.

– Tu esi keistuolis, Brentai.

– Aš esu paprastas žmogus ir perku tai, kas man patinka, – atsakė jis.

Skaudama širdimi ir kankinama slogių minčių Stefani stengėsi išvis negalvoti apie Brentą Griną. Jiedu tyčia išjungė visas šviesas, kad niekas iš gatvės nepamatytų ir nepagalvotų, jog namo gyventojai nemiega.

– Galvoji apie Malouną? – iš tamsos ją pasiekė Grino balsas.

– Jam gresia pavojus.

– Tu nieko negali padaryti, kol jis nepaskambins.

Stefani papurtė galvą.

– Nieko gero, – pasakė.

– Tu turi agentą Londone. Kokios galimybės surasti Kotoną?

Beveik jokių. Londonas – didžiulis miestas, be to, kas žino, ar Malounas tebėra ten? Jis gali būti bet kurioje kitoje šalies vietoje. Tačiau Stefani nebenorėjo galvoti apie tai, kas neįmanoma, tad paklausė:

– Ar seniai žinai apie Pamelą?

– Nelabai.

Stefani pyktelėjo, kad jai ir vėl nebuvo anksčiau papasakota, tad nusprendė atsilyginti tuo pačiu.

– Tavo žaidime yra dar vienas žaidėjas, Brentai, – pasakė ji.

– Įdėmiai klausau, – jo balsas išdavė staigų susidomėjimą.

Nors kartą ji žino tai, ko nežino jis. Stefani papasakojo, ką išgirdo iš Torvaldseno apie „Auksinės vilnos“ ordiną.

– Henrikas man niekada apie jį neužsiminė, – nusistebėjo Grinas.

– Tai bent naujiena, – tarė Stefani ir nurijo dar vieną gurkšnį. – Jis sako tik tai, ką nori, kad žinotum.

– Ar jie pagrobė Malouno sūnų? – paklausė Grinas.

– Aš manau, kad taip.

– Tai daug ką paaiškina, – pasakė Grinas. – Per visą tą operaciją izraeliečiai buvo neįprastai atsargūs. Mes sukūrėme tą istoriją su ryšininku tikėdamiesi, kad jų agentai šį masalą

prarys. Kelerius metus jų diplomatai privačiai aiškinosi, koks Džordžo Hadado likimas. Mums nepavyko jų apkvailinti, kai Malounas buvo jį paslėpęs. Jie nuodugniai apieškojo susprogdintos kavinės griuvėsius, tačiau bomba buvo atlikusi savo darbą nepriekaištingai. Netgi kai pakišome ryšininko bylą po nosimi, izraeliečiai neskubėjo tikėti.

– Geriau papasakok tai, ko nežinau.

– Malouno sūnaus pagrobimas mus sutrikdė. Štai kodėl neskubėjau su tavimi susitikti, kai pirmą kartą man paskambinai su šia naujiena.

– O aš pamaniau, kad tu manęs nemėgsti.

– Turėk daugiau kantrybės. Bet aš jau spėjau įprasti...

Stefani šyptelėjo.

Nuo netoliese stovinčio arbatinio stalelio Grinas paėmė krištolo vazelę su sūdytais riešutais. Stefani taip pat buvo alkana, tad pasėmė nemenką saują.

– Mes žinojome, kad Izraelis nesusijęs su Gario Malouno pagrobimu. Tik labai stebėjomės, kodėl jie niekaip nesureagavo, kai tai atsitiko, – tęsė Grinas ir trumpam nutilo. – Ir po to, kai man paskambinai, sužinojau apie Pam Maloun.

Stefani įdėmiai klausėsi.

– Prieš tris mėnesius ji susidėjo su tokiu vyruku, – pasakojo Grinas. – Jis dirba teisininku konsultantu vienoje garsių Atlantos kompanijų. Aktyvus žydų patriotas, dirbantis Izraelio labui. Mūsų saugumo tarnyba įsitikinusi, kad jis finansiškai remia vieną karinių Izraelio valdžios grupuočių.

Stefani žinojo, kad Izraelio politika buvo šeriama JAV pinigais.

– Nežinojau, kad tau pagal pareigas prieinama tokia informacija, – pasakė ji.

– Stefani, tu daug ko apie mane nežinai, – atsakė Grinas. – Aš turiu visuomeninį įvaizdį, nes to reikalauja mano pareigybė. Tačiau pradėdamas dirbti žinojau, kad nebūsiu tuščia kalbanti galva. Aš esu šios šalies teisminės valdžios atstovas ir dirbu savo darbą.

Stefani atkreipė dėmesį, kad Grinas dar nesuvalgė nė vieno riešuto. Užtat atvertęs dešinįjį delną kairiuoju kažką rankiojo.

– Ką tu darai? – paklausė ji.

– Ieškau puselių.

– Kodėl?

– Ant jų daugiau druskos.

– Prašau?

– Kai paimi visą riešutą, jo viduriukas yra be druskos. Bet jei riešutai yra perskelti ir apibarstyti druska, vadinasi, gauni daugiau druskos.

– Tu juokauji...

Grinas perskėlė riešutą ir įsimetė jį į burną.

– Kodėl puselė yra sūresnė už visą riešutą? – vėl paklausė Stefani.

– Negi nepastebėjai? – Grinas žvelgė į ją šypsodamasis. – Dvi sūdytos puselės, sudėtos kartu, turi daugiau druskos nei visas riešutas.

Tai pasakęs į burną įsimetė dar vieną riešutą.

Stefani nesuprato, ar jis kalba rimtai, ar erzina, tačiau jis nesiliovė ieškojęs puselių.

– O ką darai su nesuskilusiais? – paklausė ji.

– Palieku pabaigai. Aš juos valgau, kai kitų nebelieka. Bet galėsiu parduoti tau visą riešutą už puselę.

Stefani patiko šitoks Brentas Grinas. Žaismingas, su lengvu humoro jausmu. Staiga ji pajuto norą apsaugoti jį.

– Tu nori pričiupti tuos kvailius Baltuosiuose rūmuose kaip ir aš, – pasakė ji. – Girdėjai, kas apie tave šnekama. Tave vadina „didžiai gerbiamu dešiniuoju Grinu". Bet viskas yra truputį ne taip. Tu jiems reikalingas tik tam, kad padėtum kurti jų teigiamą įvaizdį.

– Norėčiau tikėti, kad nesu toks apgailėtinas, – trumpai atsakė Grinas.

– O ginti jų užpakalius – neapgailėtina? Jei kas nors toks ir yra, tai tik jie. Kartu su savo prezidentu.

– Gal ir taip, – kramtydamas riešutus ramiai pasakė Grinas ir patrynė delnus, nubraukdamas trupinius.

Žiūrėdama į priešais sėdintį vyrą Stefani pajuto, kad pagaliau ima jį suprasti.

– Papasakok man daugiau apie Pamelą, – paprašė ji.

– Ji su tuo teisininku susitikinėjo maždaug tris mėnesius. Mes žinome, kad jis susijęs su Hetera Dikson. Buvo susitikę keletą kartų.

Stefani atrodė suglumusi.

– Kažko nesuprantu, – pasakė, – kodėl izraeliečiai buvo įsitikinę, kad Pamela sutiks į visa tai veltis? Juk jie su Malounu seniai nebe kartu. Beveik nebendrauja. Tu pats sakei, jog nemanai, kad jie pagrobė Garį.

– Tikriausiai izraeliečiai žino tai, ko nežinome mes. Jie viską numatė, žinojo, kad taip atsitiks ir kad Pamela Maloun susiras Kotoną. Tai vienintelis paaiškinimas. Ja buvo apgalvotai pasinaudota. O dabar papasakok man apie tą „Auksinės vilnos" ordiną. Manau, izraeliečiai žinojo apie jį ir apie tai, kad vaikas bus pagrobtas. Gal ir patys ketino tai padaryti?

– Nori pasakyti, kad Pamela – šnipė? – pasitikslino Stefani.

– Man jos vaidmuo šioje istorijoje yra paslaptis. Deja, tas teisininkas, su kuriuo ji susitikinėjo, užvakar mirė. – Grinas patylėjo. – Nušautas požeminėje automobilių stovėjimo aikštelėje.

Nieko nauja. Vidurio Rytai prarijo dar vieną saviškį.

– Ką dar apie jį žinai? – paklausė Stefani.

– Tiriame jo dalyvavimą ginklų prekyboje. Tel Avivas skelbia, kad stabdo šį verslą, tačiau iš tikrųjų slapta skatina. Mane informavo, kad teisininkas labai skubėjo susibendrauti su Pamela. Praleisdavo su ja daug laiko, pirkdavo dovanas ir panašiai. Žmonės mano, kad Pam yra kieto būdo, bet iš tikrųjų ji – vieniša ir pažeidžiama.

Stefani kai ką pajuto Brento Grino balse.

– Šie žodžiai tinka ir tau, tiesa? – paklausė ji.

Grinas neskubėjo atsakyti, ir Stefani sunerimo, ar tik nebus žengusi per toli.

– Labiau, nei gali įsivaizduoti, – pagaliau vos girdimai tarė jis.

Stefani būtų norėjusi paklausti daugiau, tačiau išgirdo žingsnius ant laiptų. Tarpdury išdygo Kasiopėja.

– Turime svečių, – pasakė ji. – Prie namo ką tik sustojo automobilis.

Grinas atsistojo.

– Nemačiau jokių šviesų, – pasakė jis.

– Privažiavo be šviesų.

Stefani sunerimo.

– Maniau, tu miegi, – pasakė ji.

– Kas nors juk turi jus prižiūrėti.

Suskambo telefonas.

Nė vienas jų nepajudėjo.

Suskambo antrą kartą.

Grinas tamsoje perėjo per kambarį, susirado belaidį imtuvą ir atsiliepė. Stefani pastebėjo, kad jis stengėsi apsimesti pažadintas iš miegų.

Keletą akimirkų kambaryje buvo tylu.

– Tada užeik. Aš tuoj apsirengsiu, – ištarė į ragelį Grinas.

Grinas atsigręžė.

– Laris Deilis. Laukia kieme, nori pasikalbėti.

– Nieko gero, – tarė Stefani.

– Gal ir taip, – sutiko Grinas. – Jūs neįskite. Pažiūrėsiu, ko nori velnias.

XL SKYRIUS

LONDONAS
8:15

MALOUNUI PATIKO „SAVOJOS“ VIEŠBUTIS. Buvo apsistojęs jame keletą kartų už Jungtinių Valstijų ir Didžiosios Britanijos vyriausybių lėšas. Tarnyba Magelano organizacijoje buvo puiki tuo, kad patogumų būdavo ne mažiau nei rizikos.

Šiame viešbutyje jis nesilankė jau keletą metų, tačiau džiaugėsi, kad vėlyvųjų karalienės Viktorijos laikų stiliaus pastatas tebebuvo toks pat prabangus ir žaismingas. Malounas žinojo, kad naktis, praleista kambaryje su vaizdu į Temzę, kainuoja tiek, kiek daugelis žmonių neuždirba per metus. Tai reiškė, kad jo ir Pamelos gelbėtojas mėgo keliauti prabangiai.

Jiedu išskubėjo iš Beinbridžų dvaro nuvarę valytojų furgoną, kurį paskui paliko už kelių kilometrų nuo geležinkelio stoties, ir sėdo į pusės septynių traukinį, lekiantį Londono kryptimi. Padingtono stotyje buvo ramu ir, užuot susistabdę taksi, jiedu iki „Savojos“ viešbučio važiavo metro.

Pamelos petys atrodė geriau. Kraujavimas liovėsi. Viešbučio vestibiulyje Malounas pastebėjo vietinį telefoną ir paprašė, kad jį sujungtų su 453 kambariu.

– Jūs labai greiti, – išgirdo balsą kitame ryšio gale.

– Ko tu nori? – Malounas pamėgino griebti jautį už ragų.

– Šiuo metu jaučiuosi išalkęs. Galvoju tik apie pusryčius, – pasakė balsas.

Malounas suprato.

– Tai leiskis žemyn.

– Kavinėje po dešimties minučių. Jie čia turi puikią virtuvę.

– Mes lauksime, – baigė Malounas.

Vyras, priėjęs prie staliuko, buvo tas pats, kuris juos išgelbėjo prieš porą valandų, tačiau dabar jis mūvėjo sportines žalsvos spalvos kelnes ir vilkėjo gelsvai rusvos saržos marškinius. Buvo ką tik nusiskutęs, jo veidas švietė geranoriškumu ir draugiškumu.

– Makolumas, – prisistatė jis. – Džeimsas Makolumas. Visi mane vadina Džimiu.

Malounas buvo per daug pavargęs ir įtarus, kad elgtųsi draugiškai, tačiau atsistojo. Jie tvirtai paspaudė vienas kitam ranką. Vyras žalios spalvos akimis žvelgė tiesiu ir tiriamu žvilgsniu. Pamela liko sėdėti. Malounas prisistatė, supažindino su Pamela ir dar kartą griebė jautį už ragų.

– Ką veikei Beinbridžų dvare? – paklausė jis.

– Pirmiausia galėtumėte bent padėkoti, kad išgelbėjau jūsų gyvybes. Neprivalėjau to daryti.

– Tiesiog vaikštinėjai netoliese.

Plonos vyro lūpos išspaudė šypseną.

– Tu visada toks? – paklausė. – Jokios įžangos, iškart į tikslą?

– Tu išsisukinėji nuo atsakymo.

Makolumas pasitraukė kėdę ir atsisėdo.

– Aš alkanas. Gal užkąskime ir tada aš jums viską papasakosiu.

Malounas net nepajudėjo.

– Pirmiausia atsakyk į mano klausimą.

– Gerai, tebūnie. Esu lobių ieškotojas, seku Aleksandrijos bibliotekos pėdsakais. Jau gerą dešimtmetį ieškau to, kas iš

jos liko. Beinbridžų rūmuose atsidūriau per tuos tris vyrukus. Prieš keturias dienas jie nužudė vieną moterį – itin svarbų informacijos šaltinį, taigi myniau jiems ant kulnų tikėdamasis sužinoti, kam jie dirba. Taip jie atvedė mane pas jus.

– Sakei, kad turi informacijos, kurios neturiu aš. Kodėl toks įsitikinęs?

Makolumas greitai atstūmė savo kėdę ir atsistojo.

– Sakiau, kad *galbūt* turiu informacijos, kurios neturi tu. Klausyk, neturiu nei laiko, nei kantrybės. Tame dvare buvau ne vieną kartą. Jūs nebuvote pirmieji, kurie ten šniukštinėjo. Visi jūs, mėgėjai, žinote tik menką dalelytę tiesos, užtat turite begalinę fantaziją. Aš esu pasirengęs pasidalyti informacija mainais į tai, ką galbūt žinai tu. Štai ir viskas, Malounai. Nieko įtartino čia nėra.

– Ir norėdamas tai įrodyti nušovei du žmones? – įsiterpė Pamela, ir Kotonas išgirdo skeptišką teisininkės toną.

Vyras įsmeigė žvilgsnį į ją.

– Nušoviau, kad išgelbėčiau jums gyvybę, – tada nukreipė žvilgsnį ir apsidairė. – Man patinka šis viešbutis. Ar žinote, kad pirmasis martinis buvo išpilstytas „Savojos" amerikietiškajame bare? Hemingvėjus, Fitcdžeraldas, Geršvinas – jie visi čia gėrė. Kokia istorija...

– Tau patinka istorija? – paklausė Pamela.

– Profesinė būtinybė.

– Kažkur keliauji? – paklausė Kotonas.

Makolumas stovėjo tvirtai, atrodė, jo ramybės niekas negali sudrumsti, nors Malounas tyčia stengėsi jį supurtyti.

– Tu per daug mane įtarinėji, – pareiškė Makolumas. – Ką gi, pirmyn, spręsk tą savo galvosūkį. Tikiuosi, tau pavyks.

Tas žmogus gerai informuotas.

– Iš kur apie jį žinai? – paklausė Kotonas.

– Jau sakiau, seku pėdomis kurį laiką. O tu seniai domiesi? Leisk spėti. Tu naujokas. Negana to, esi naujokas, įsitikinęs, kad neklysti. Man teko sutikti daugybę tokių kaip tu. Jie mano, kad viską žino. O tiesa tokia, kad jie nesuvokia papras-

čiausio dalyko. Toji biblioteka penkiolika šimtmečių slepiama ne šiaip sau. – Makolumas patylėjo. – Žinai, Malounai, tu kaip tas asilas, kuris iki kelių stovėdamas sodrioje žolėje tiesia snukį per tvorą siekdamas piktžolių. Buvo malonu susipažinti. Einu prie kito staliuko ir papusryčiausiu.

Makolumas apsisuko ir nužingsniavo per pustuštę kavinę.

– Ką manai? – paklausė Kotonas Pamelos.

– Arogantiškas. Bet nekreipk dėmesio.

Kotonas šyptelėjo.

– Jis kažką žino, o mes čia sėdėdami tikrai nieko nesužinosime.

Pamela atsistojo.

– Pritariu. Eime, papusryčiaukime su mūsų naujuoju draugu.

SABRĖ SĖDĖJO PRIE STALIUKO IR LAUKĖ. Jeigu jis neapsiriko, tiedu greitai turėtų prieiti. Malounas nė už ką neatsispirs. Tiesa, jis žino tik tiek, kiek jam spėjo pasakyti Džordžas Hadadas, o tai, sprendžiant iš juostelės įrašo, nebuvo daug. Kitas klausimas, ką Malounas spėjo pagriebti išbėgdamas iš Hadado namų. Tai galėtų užpildyti kai kurias spragas, tačiau Sabrė galėjo lažintis, kad į svarbiausius klausimus nebuvo atsakyta.

Tai ir buvo negerai.

Sabrė turėjo prisiversti bendrauti. Jam tai buvo nauja. Jis buvo įpratęs klausyti tik savo tylių minčių, – kokia nors artimesnė draugija pasitaikydavo retai, ir tai būdavo kokia nors atsitiktinė moteris, tenkindavusi seksualinius poreikius. Dažniausiai jis naudodavosi perkamomis moterų paslaugomis. Tikros profesionalės, kaip ir jis, tiesiog dirbdavo savo darbą, naktį kalbėdavo žodžius, kuriuos jis norėjo girdėti, o rytą išeidavo. Šiurkšti, pavojų bei įtampos kupina kasdienybė slopino jo susidomėjimą seksu ir alino protą. Kartais jis netgi prisirišdavo prie tų, kurias pirkdavo. Tačiau kaip ir mergina, kurią šį-

ryt nušovė, tai sukeldavo nepageidaujamą šalutinį poveikį. Jis neieškojo ilgalaikių santykių. Vienatvė jam buvo mielesnė.

Norėdamas pelnyti kitų pasitikėjimą Sabrė dažnai griebdavosi šio vaidmens. Žodžiai, elgesys, eisena, manieringas bendravimas, pakeltas balsas buvo nusižiūrėti iš vieno motinos draugužių. Šis dirbo gatvės policininku Čikagoje, kur jie gyveno, kai Sabrei buvo dvylika. Jis prisiminė, kaip tas žmogus stengėsi padaryti įspūdį jo motinai. Prisiminė kartu stebėtas rungtynes, kuriose žaidė „White Sox", ir kelionę prie ežero. Vėliau Sabrė suprato, kad policininkas, kaip ir kiti motinos draugužiai, stengdavosi tol, kol domėjosi jo motina. Kai gaudavo, ko norėję, – paprastai tai būdavo naktys jos lovoje, – jų susidomėjimas greitai išgaruodavo. Vėliau Sabrė ėmė nekęsti motinos gerbėjų. Nė vienas jų neatėjo į jos laidotuves. Ji mirė visų pamiršta ir vieniša.

Sabrė neketino kartoti jos likimo.

Jis atsistojo ir pasuko prie bufeto.

Jam patiko „Savoja" su prabangiais senoviniais baldais ir senoviškas uniformas vilkinčiais patarnautojais. Alfredas Hermanas ir kiti „Auksinės vilnos" ordino nariai tokioje prabangoje maudėsi kone kasdien. Sabrė taip pat norėjo tokių privilegijų. *Savo* taisyklių. Ne jų. Padėti tai įgyvendinti galėjo Kotonas Malounas. Gal tai, ko jam reikia, guli odiniame krepšyje, kurį Malounas visur tamposi su savimi. Kol kas Sabrei pavyko vienu žingsniu aplenkti konkurentą. Jis tyliai nudžiugo akies krašteliu pastebėjęs, kad tą pranašumą jam vis dar sekėsi išlaikyti.

Malounas su savo buvusiąja per pusryčių salę keliavo prie jo.

– Gerai, Makolumai, – prisiartinęs pasakė Malounas, – štai ir mes.

– Užkibai? – paklausė Sabrė.

– Žinoma. Tai viskas, ką galiu padaryti.

Sabrė prisivertė nusijuokti.

– Manau, tai *ne viskas*, ką tu gali padaryti.

XLI SKYRIUS

VAŠINGTONAS

BRENTAS GRINAS NUĖJO ATIDARYTI DURŲ, o Stefani su Kasiopėja pasitraukė į virtuvę. Sustojusios už stumdomųjų durų jos klausėsi, kaip Grinas atsivedė Deilį į valgomąjį, ir abu vyrai susėdo prie stalo.

– Brentai, – prabilo Deilis, – mudu turime apie kai ką pasikalbėti.

– Mes visada turime, Lari, – atsakė Grinas.

– Turime rimtą problemą, – tęsė Deilis. – Sakau *mes*, nes aš atėjau padėti *tau* ją išspręsti.

– Turint omenyje, kelinta dabar valanda, manau, kad ji tikrai rimta, – sutiko Grinas. – Tad įdėmiai klausausi, kokia ta *mūsų* problema.

– Viename Vakarų Londono dvare rasti trys kūnai. Du su kulkomis galvoje, vienas – krūtinės ląstoje. Už kelių kilometrų nuo dvaro rastas dar vienas kūnas – moters. Nušauta į galvą. Kulkos galvose – iš to paties ginklo. Iš dvaro nuvarytas valytojų furgonas, patys darbininkai rasti be sąmonės. Furgonas nuvairuotas iki artimiausio miestelio ir paliktas. Žmonės matė, kaip iš jo išlipo vyras ir moteris, kurie paskui traukiniu išvažiavo į Londoną. Padingtono stoties vaizdo kameros už-

fiksavo, kaip iš traukinio iššoka Kotonas Malounas su buvusia žmona.

Stefani iškart suprato, ką tai reiškia.

– Vadinasi, tu teigi, kad tuos keturis žmones nužudė Malounas, – tarė Grinas.

– Atrodo, kad taip, – atsakė Deilis.

– Akivaizdu, Lari, kad tau niekada neteko tirti žmogžudystės.

– O tau teko?

– Šešis kartus. Kai buvau valstijos generalinio prokuroro padėjėjas. Tu juk nežinai, ar Malounas nušovė tuos žmones.

– Gal ir ne, Brentai, – linktelėjo Deilis. – Bet turiu kai ką, kas sudomintų britų policiją. Perduosiu jiems, kad išsiaiškintų...

Stefani suprato, kad Kotonui kils problemų. Pažvelgusi į draugę pastebėjo, kad ši galvoja tą patį.

– Britai pažino Malouną, – tęsė Deilis. – Ir nesulaikė jo tik dėl to, kad pirmiausia norėjo išsiaiškinti, ką jis ten veikia. Jie klausia, ar jis atvyko kaip pareigūnas. Gal tu, Brentai, netyčia žinai atsakymą?

Kambaryje stojo tyla, ir Stefani prieš akis iškilo suakmenėjęs Grino veidas. Jis puikiai mokėjo nutaisyti šią veido mimiką.

– Tai už mano jurisdikcijos ribų, – pagaliau pasakė Grinas. – Ir kas sako, kad Malounas Anglijoje dirba mums?

– Turbūt aš tau atrodau paskutinis kvailys? – klausiamai pažvelgė Deilis.

– Na, ne visada.

– Miela, Brentai. Humorėlis. Kažkas nauja... Norėjau pasakyti, kad Malounas ten sėdi ne šiaip sau, ir tų keturių žmonių mirtys vienaip ar kitaip su juo susijusios, nepaisant to, kas nuspaudė gaiduką. Spėju, kad visa tai susiję su Aleksandrijos ryšininku.

– Koks minties šuolis. Turbūt tokiais ir remiasi Baltųjų rūmų politika?

– Nepainiočiau į šį reikalą Baltųjų rūmų, – atrėmė Deilis. – Dabar tu nesi jų mėgstamiausias asmuo.

– Jeigu prezidentas daugiau nepageidauja manęs matyti generalinio prokuroro poste, jis žino, ką reikia padaryti.

– Nesu tikras, ar tavo atsistatydinimo užteks, – suabejojo Deilis.

Stefani pajuto, kad netrukus Deilis atskleis tikrąją šio naktinio apsilankymo priežastį.

– Ką nori tuo pasakyti? – paklausė Grinas.

– Pamėginsiu paaiškinti. Apklausos rodo, kad prezidento populiarumas smukęs. Tiesa, iki rinkimų dar liko treji metai, ir valdžioje būsime praleidę dvi kadencijas, tačiau norime išsilaikyti viršūnėje iki pabaigos. Kas nenorėtų? Niekas taip nepagerina apklausų rezultatų kaip nacijos suvienijimas, ir niekas jos nesuvienys geriau nei terorizmo aktas.

– Nors kartą esi teisus.

– Kur yra Stefani?

– Iš kur man žinoti?

– Keista, kad nežinai, nes prieš keletą dienų ją remdamas pažadėjai atsistatydinti. Aš jai liepiau nesivelti su savo organizacija į šį reikalą, bet ji sukėlė ant kojų visus tuos savo agentus! Ar tai buvo padaryta su tavo palaiminimu, Brentai?

– Aš nesu jos prižiūrėtojas.

– Prezidentas ją atleido. Ji laisva.

– Be mano žinios?

– Jis pasitarė su savimi ir jam to užteko. Ji išmesta.

– Kas vadovaus Magelano organizacijai? – paklausė Grinas.

– Nori, papasakosiu trumpą istoriją? Ne savo išgalvotą. Ji aprašyta Kriso Metjuso knygoje „Be kompromisų". Mudu esame priešingose politinių barikadų pusėse, bet jis vis tiek protingas vyrukas. Toje knygoje jis pasakoja apie buvusio senatoriaus Bilio Bradlėjaus garbei surengtus pietus. Bradlėjus panoro daugiau sviesto, bet niekaip negalėjo prisišaukti su padėklu zujančio padavėjo. Galiausiai pats priėjo prie vyruko ir pareiškė, kad šis tikriausiai nežino, kas jis toks. „Aš esu Bilis Bradlėjus. Rodo fondo stipendininkas, profesionalus krepšininkas, Jungtinių Valstijų senatorius ir norėčiau trupu-

čio sviesto." Padavėjui tai nepadarė jokio įspūdžio ir jis paprasčiausiai pareiškė, kad Bradlėjus akivaizdžiai nežino, kas *jis* toks. Jis pasakė senatoriui: „Už sviestą čia atsakingas aš." Matai, Brentai, valdžia yra tai, ką tu laikai savo rankose. Taigi nuo šiol už Magelano organizaciją atsakingas esu aš.

– Juk prieš ateidamas dirbti į Baltuosiuos rūmus buvai paprastas korporacijos lobistas! O prieš tai dirbai politikos konsultantu. Kaip tu gali vadovauti vienai jautriausių Teisės departamento žvalgybos organizacijų?

– Prezidentas vertina mano nuomonę.

– Ir dabar kaskart bučiuosi jam užpakalį, kai tik jis susiries.

– Atėjau čia ne savo gebėjimų aptarinėti. Viskas jau nuspręsta. Tai kur Stefani?

– Manau, savo viešbutyje.

– Aš išdaviau jos arešto orderį.

– Ir kas iš Teisės departamento apsiėmė tai padaryti?

– Baltųjų rūmų prokuroras pasirūpino. Stefani yra pažeidusi keletą įstatymų.

– Gal pasakysi, kuriuos?

– Na, pavyzdžiui, užsienio piliečių užpuolimas. Viena Izraelio diplomatinės atstovybės narių teigia, kad Stefani bandė ją nužudyti. Ta moteris gali tai įrodyti, nes galvoje turi didžiulį bjaurų gumbą.

– Ketini patraukti Stefani baudžiamojon atsakomybėn?

– Noriu patraukti jos apgailėtiną subinę ten, kur nėra jokių žurnalistų.

– Iš kur ji niekada negrįžtų, – patikslino Grinas.

Kurį laiką kambaryje tvyrojo tyla.

– Šūdas, Brentai.

– Tu apie mane?

– Ir apie tave. Panašu, kad izraeliečiai tavęs nemėgsta, tik nesako, kodėl. Gal dėl tavo skelbiamų krikščioniškojo konservatizmo nesąmonių, – pasakė Deilis ir patylėjo. – O gal dėl to, kad tu asilas. Nežinau.

– Įdomu klausytis, kaip pagarbiai atsiliepi apie mano pareigas.

– Aš gerbiu tik tuos, kurie *man* suteikia pareigas, – pareiškė Deilis. – Tu galėtum gerbti taip pat. Pagalvokime. Tarkim, surengiame teroristų ataką ir tu tampi auka. Vargu ar kas nors labai lies ašaras. Mums tai tik į naudą – vienu šūviu nušauname net tris zuikius. Tavęs nebėra. Izraelis pagaliau patenkintas. Mūsų reitingai šauna aukštyn. Visi nori, kad prezidentas liktų trečiai kadencijai. Gyvenimas puikus!

– Atėjai čia įbauginti Jungtinių Valstijų generalinį prokurorą?

– Na... kodėl taip kalbi? Atėjau tavęs įspėti. Manau, tu turi teisę žinoti, jog gali būti imamasi atsargumo priemonių. Stefani taip pat turi teisę žinoti. Dėl tam tikrų priežasčių izraeliečiai griežia dantį ant jos. Tačiau tu, žinoma, nenutuoki, kur ji, tad mes negalime jos įspėti. Tuo blogiau jai. Tu esi kas kita. Manykime, kad buvai įspėtas.

– Reikia manyti, izraeliečiai nepuls žudyti patys? – paklausė Grinas.

– Žinoma, ne. Izraelio juk nepavadinsi teroristine valstybe. Bet jie labai išradingi ir gali pasistengti. Turi ryšių su, tarkime, įtartinos reputacijos asmenimis. Štai kodėl tave įspėju.

Stefani išgirdo, kaip kažkuris iš vyrų atsistojo.

– Toks mano darbas, Brentai.

– O jeigu aš būsiu geras ir neperžengsiu linijos, tie *įtartinos reputacijos asmenys* nustos domėtis manimi?

– Negaliu tiksliai pasakyti. Bet įmanoma. Klausyk, gal tu pabandyk ir pamatysim?

Vėl stojusi tyla truko ilgiau nei reikia. Stefani įsivaizdavo, kaip du įniršę liūtai žiūri vienas į kitą.

– Prezidento politinis palikimas to vertas? – paklausė Grinas.

– Manai, tai dėl prezidento? O, ne. Tai susiję su *mano* palikimu. Ką *aš* galiu padaryti. Toks politinis kapitalas yra vertesnis už auksą.

Stefani išgirdo, kaip kietmedžio grindimis nuo virtuvės ėmė kaukšėti žingsniai.

– Lari, – pakeltu balsu šūktelėjo Grinas.

Žingsniai liovėsi.

– Aš tavęs nebijau!

– O turėtum.

– Pirmyn, parodyk, ką sugebi. Tada bus mano eilė.

– Puiku! Tik kai aš parodysiu, Brentai, tu grįši į Vermontą medinėje dėžėje.

– Nebūk toks tikras!

Deilis prunkštelėjo.

– Įdomiausia, kad mano dvi didžiausios rakštys ketina apjuodinti dabartinę administraciją.

– Mes dar nustebinsim tave, – pasakė Grinas.

– Tai tu taip manai, – atšovė Deilis. – Linkiu geros dienos.

Pasigirdo atidaromų ir uždaromų durų garsas.

– Jis išsinešdino, – garsiai pasakė Grinas.

Stefani išėjo iš virtuvės.

– Manau, kad nuo šiol tu nebegali man sakyti, ką daryti, – tarė ji.

Ji įžvelgė nuovargį pilkose Grino akyse. Ji taip pat buvo pavargusi.

– Pagaliau prisiprašei būti atleidžiama.

– Dabar tai – mažiausias mūsų rūpestis, – tarė Kasiopėja.

– Tarp vyriausybės narių yra išdavikas, – pareiškė Grinas. – Ir aš pasistengsiu jį surasti.

– Pone generalini prokurore, jums dar neteko turėti reikalų su tais *įtartinos reputacijos asmenimis*. Deilis teisus. Izraeliečiai patys rankų nesiteps. Tam reikalui jie samdo tokius asmenis. Šie ir yra problema.

– Tada mes visi turėsime būti atsargūs.

Stefani vos šyptelėjo. Brentas Grinas buvo kur kas drąsesnis, nei ji įsivaizdavo. Ir dar kai kas. Ji pajuto anksčiau, o dabar įsitikino.

– Tu turi sumanęs planą, tiesa?

– O taip. Turiu šiokių tokių minčių.

XLII SKYRIUS

VIENA, AUSTRIJA

10:50

ALFREDAS HERMANAS PALINKĖJO GEROS DIENOS politikos komiteto nariams ir atsiprašęs išėjo iš valgomojo. Jam buvo pranešta, kad ypatingasis svečias pagaliau atvyko.

Perėjęs kelis pirmojo aukšto koridorius Hermanas įžengė į erdvią pilies fojė kaip tik tą akimirką, kai iš lauko savo krypuojančia eisena įėjo Henrikas Torvaldsenas. Alfredo veidu nuslydo šypsena ir jis pasisveikino anglų kalba.

– Henrikai! Kaip malonu tave matyti!

Išvydęs pilies šeimininką Torvaldsenas taip pat nusišypsojo.

– Alfredai, neketinau čia važiuoti, bet vėliau nutariau, kad reikia su visais pasimatyti.

Hermanas priėjo arčiau, ir abu vyrai paspaudė vienas kitam ranką. Jau keturiasdešimt metų Alfredas pažinojo Torvaldseną ir galėjo pasakyti, kad danas nedaug pasikeitė. Ta pati pakumpusi nugara, primenanti sumaigytą skardinę. Alfredas visada žavėjosi Torvaldseno santūrumu. Kartais atrodydavo, kad jis reiškia emocijas apgalvotai, pagal mintinai išmoktą programą. Tam reikėjo talento. Tačiau Torvaldsenas

buvo žydas. Gal ne itin pamaldus ar propaguojantis, bet vis tiek hebrajų kilmės. Maža to – jis buvo artimas Kotono Malouno draugas, ir Hermanas buvo įsitikinęs, kad Torvaldsenas į asamblėją atvyko ne todėl, kad norėjo pabendrauti.

– Džiaugiuosi tave matydamas, – pasakė Hermanas. – Mudu turime apie daug ką pasikalbėti.

Ordino susirinkimuose juodu dažnai leisdavo laiką kartu. Torvaldsenas buvo vienas iš nedaugelio, turtais ir sėkme galinčių varžytis su Hermanu. Danas turėjo ryšių daugelio Europos šalių vyriausybėse, – jo milijardai eurų buvo pernelyg iškalbingi.

Dano akys žybtelėjo.

– Nekantrauju išgirsti, – pasakė jis.

– Kas jis? – pasisukęs į šalia Torvaldseno stovintį jaunuolį paklausė Hermanas.

– Garis Malounas. Keletą savaičių gyvens pas mane, kol jo tėvas išvykęs. Nusprendžiau pasiimti jį kartu.

Nuostabu. Torvaldsenas nutarė jį patikrinti!

– Gerai padarei, – nusišypsojo Alfredas. – Čia yra daugiau jaunimo, atvykusio su nariais. Pasistengsiu, kad jiems visiems netektų nuobodžiauti.

– Taip ir žinojau, – atsakė Torvaldsenas.

Į fojė įėjo patarnautojai su lagaminais. Hermanas mostelėjo nunešti lagaminus į trečiąjį aukštą. Jis iš anksto buvo nusprendęs, kurį kambarį skirti Torvaldsenui.

– Kol iškraus tavo mantą, eime į mano kabinetą. Margareta nekantrauja tave pamatyti.

– Bet aš su Gariu.

– Pasiimk jį kartu. Viskas gerai.

PRIE PUSRYČIŲ STALO MALOUNAS STENGĖSI ĮVERTINTI Džimį Makolumą, nors rimtai abejojo, ar toks yra tikrasis vyriškio vardas.

– Gal pagaliau pasakysite, kas jus iš tikrųjų domina? – paklausė Makolumas. – Aleksandrijos biblioteka nėra šventasis Gralis. Daug kas jos ieškojo, bet dažniausiai – mėgėjai arba keistuoliai. Judu nepanašūs nė į vieną iš jų.

– Tu irgi, – pasakė Pamela. – Kas domina *tave*?

– Kas atsitiko tavo pečiui? – paklausė Makolumas.

– Kas sako, kad atsitiko?

Makolumas šakute pasmeigė kiaušinienės gabalėlį ir įsikišo į burną.

– Tu jį laikai taip, lyg skaudėtų, – pasakė.

– Gal taip ir yra.

– Gerai, matau, neketinate pasakoti, – Makolumas pasisuko į Malouną. – Sakyčiau, per daug nepasitikėjimo žmogumi, kuris išgelbėjo jūsų abiejų užpakalius.

– Ji gerai klausia. Kodėl tau reikia bibliotekos?

– Tarkime, jei ką nors rasčiau, kai kurie žmonės man gausiai atsilygintų, – atsakė Makolumas. – Pats asmeniškai manau, kad tai laiko gaišinimas. Bet jau nesistebiu, kodėl žmonės žudo vienas kitą. Vadinasi, kažkas kažką žino.

Malounas nusprendė užmesti jauką.

– Tas galvosūkis, apie kurį užsiminei, man žinomas. Kelias veda į biblioteką. – Jis trumpam nutilo. – Atrodo.

– O, taip. Patikėk manimi. Kai kas jau ten buvo. Man niekad neteko sutikti nė vieno ten apsilankiusio, tačiau girdėjau nemažai pasakojimų. Galvosūkis yra tikras. Kaip ir Sergėtojai.

Dar vienas raktinis žodis. Tas žmogus gerai informuotas. Malounas sutelkė dėmesį į anglišką keksą, ant kurio užsitepė slyvų džemo.

– Kuo galėtume vienas kitam padėti? – vėl pakėlęs akis į Makolumą paklausė jis.

– Pirmiausia pasakyk, ko ieškojote Beinbridžų dvare?

– „Šventojo Jeronimo Apreiškimo“, – atsakė Malounas.

– O, kažkas nauja. Gal paaiškinsi?

– Iš kur tu atvykai? – netikėtai paklausė Malounas.

Makolumas šyptelėjo.

– Vis dar tikrini mane? Gerai, padėsiu. Esu kilęs iš šauniosios Kentukio valstijos, Luisvilio. Iškart atsakau: jokių koledžų. Armija. Specialiosios pajėgos.

– Taip, patikrinsiu duomenų bazėse ir rasiu karį vardu Džimis Makolumas. Gal atsipeikėk.

– Neprivalau įrodinėti, bet galiu parodyti savo pasą ir gimimo liudijimą. Ten yra mano vardas. Manau, sąžiningai atsakiau į tavo klausimus. Galų gale, koks skirtumas? Svarbu tai, kas yra čia ir dabar.

– Ko tu iš tikrųjų sieki? – paklausė Malounas.

– Kai rasiu biblioteką, sugalvosiu, bet aš vis dar nežinau apie tavo tikslus.

– Tos paieškos yra tikras išbandymas, – atsakė Malounas.

– Pagaliau pirma protinga mintis, kurią iš tavęs išgirdau.

– Noriu pasakyti, kad ieškotojų gali būti daug.

– Nieko nauja nepasakei, – nesutriko Makolumas.

– O kaip izraeliečiai?

Gyvose Makolumo akyse šmėstelėjo sumišimas, tačiau greitai išnyko, ir jo veidas nušvito šypsena.

– Man patinka išbandymai, – pasakė jis.

Metas jam pasakyti.

– Mes turime „Šventojo Jeronimo Apreiškimą".

– Menka nauda, jeigu nesuvoki reikšmės.

Malounas nesiginčijo.

– Aš turiu didvyrio galvosūkį, – tarė Makolumas.

Malounas sukluso, nes Džordžas Hadadas nepaliko jokių žinių apie tą kelionę.

– Viskas, ką noriu žinoti, – ar jūs turite Tomo Beinbridžo apsakymą, – paklausė Makolumas.

Pamela buvo įnikusi į vaisius su jogurtu ir nepratarė nė žodžio. Ji žinojo pagrindinę teisininkų taisyklę – niekada nepasakok to, ką žinai, – tačiau Malounas nutarė, jog, norėdamas ką nors gauti, privalo duoti.

– Turime, – pareiškė jis ir dar nutarė paerzinti klausytoją. – Ir ne tik jį.

Makolumas net susiraukė iš pasitenkinimo.

– Taip ir žinojau, kad gerai padariau išgelbėjęs jūsų kailius.

HERMANAS ŽIŪRĖJO, KAIP TORVALDSENAS su globotiniu išeina iš jo kabineto. Šalia stovėjo Margareta. Trisdešimties minučių pokalbis buvo lengvas ir malonus.

– Ką manai? – paklausė Alfredas dukters.

– Henrikas toks kaip visada. Gauna daugiau, nei duoda, – atsakė Margareta.

– Jo tokia prigimtis. Ir mano, – pabrėžė Alfredas galvodamas: *Tavo irgi galėtų būti.* – Supratai ką nors?

Ji papurtė galvą.

– O dėl berniuko?

– Atrodo gerai išauklėtas.

Alfredas nusprendė pasakyti Margaretai tai, ko ji nežinojo.

– Henrikas šalutiniais keliais yra susijęs su tuo, kas šiuo metu itin domina ordiną. Tuo, apie ką diskutavome prie pusryčių stalo.

– Aleksandrijos biblioteka? – pasitikslino Margareta.

Alfredas linktelėjo.

– Vienas iš artimų Henriko draugų – Kotonas Malounas – taip pat įsivėlęs.

– Sabrė vadovauja operacijai?

– Ir gana neblogai. Viskas vyksta pagal planą.

– Berniuko pavardė Malounas. Jis irgi įpainiotas?

– Kotono Malouno sūnus.

Tai išgirdusi Margareta neįstengė paslėpti nuostabos.

– Kodėl jis čia?

– Henrikas labai gudrus. Kai pilyje tiek svečių, su visais bus gerai elgiamasi. Taigi jie abu jausis saugiai. Žinoma, visko gali nutikti...

– Ketini ką nors padaryti berniukui?

Alfredas įrėmė į ją sunkų žvilgsnį.

– Padarysiu viską, kad apginčiau mūsų interesus. Tu turėtum taip pat.

Margareta nieko neatsakė, ir kurį laiką kabinete tvyrojo tyla. Pagaliau ji paklausė:

– Reikia, kad įvyktų nelaimingas atsitikimas?

Hermanui palengvėjo, kad dukra pagaliau ima suprasti reikalo svarbą.

– Tai priklausys nuo to, ką yra sumanęs mūsų brangusis draugas Henrikas.

– IŠ KUR TOKS VARDAS? – paklausė Makolumas. – „Kotonas"...

– Iš tikrųjų tai... – pradėjo Pamela.

Malounas suskubo ją nutraukti:

– Ilga istorija. Pakalbėsime kitą kartą. Dabar man rūpi galvosūkis.

– Tu visada taip susijaudini, kai kas nors paklausia apie tavo vardą?

– Labiausiai jaudinuosi dėl tuščiai leidžiamo laiko.

Makolumas baigė valgyti vaisius. Malounas atkreipė dėmesį, kad vyras maitinasi sveikai: avižų košė su trintomis braškėmis, kiaušiniai, sultys.

– Gerai, Malounai. Aš turiu galvosūkį. Gavau jį iš vieno Pakviestojo, kuris mirė anksčiau, nei spėjo apsilankyti bibliotekoje.

– Tavo darbas?

– Tik ne šįkart. Mirė natūralia mirtimi. Aš jį radau ir pavogiau galvosūkį. Neklausk, kas jis, nes vis tiek nepasakysiu. Pakanka to, kad turiu nuorodą.

– Manai, kad ji tikra?

Makolumas šyptelėjo.

– Dirbdamas tokį darbą niekada negali būti tikras. Bet aš pasistengsiu.

– Tai ko tau iš tikrųjų reikia? – paklausė Pamela, per visus pusryčius buvusi neįtikėtinai rami. – Akivaizdu, kad žinai daugiau nei mes. Ko gaišti laiką su mumis?

– Būsiu atviras. Turiu problemą. Pastarąsias keletą savaičių laužiau galvą dėl galvosūkio. Tai mįslė. Negaliu jos įveikti. Maniau, gal judu man padėsite. Atsilygindamas pasidalysiu tuo, ką žinau.

– Ir nušausi į galvą du žmones, – pridūrė Malounas.

– Anie būtų padarę jums tą patį. To tikriausiai ir buvo siekiama. Gal žinote, kas galėjo to norėti?

Geras klausimas, pagalvojo Malounas. Jis buvo tikras, kad iš Londono jųdviejų niekas nesekė. Žudikai negalėjo jų laukti Beinbridžų dvare. Jis pats sugalvojo ten vykti vos prieš kelias valandas.

– Tas galvosūkis slepia kur kas daugiau, nei iš pradžių maniau, – tęsė Makolumas. – Dar pasakyk, kad čia įsivėlę žydai.

– Vakar buvo nužudytas mano draugas. Tikiuosi, Izraelio reikalas tuo ir baigsis.

– Tas draugas ką nors žinojo apie Aleksandrijos biblioteką?

– Dėl to ir buvo nužudytas.

– Jis nebuvo pirmasis.

Malounas pabandė spėti:

– Tu parduosi rankraščius perpardavinėtojams?

Makolumas patraukė pečiais.

– Už tokius vargus man turi būti atlyginta. Tau tai nepatinka? – paklausė jis.

– Jeigu tie rankraščiai tebėra išlikę, juos reikės išsaugoti ir išnagrinėti.

– Aš nesu godus, Malounai. Tarp visų radinių bus kelios skiautės, kurias galėsiu pelningai parduoti. – Makolumas patylėjo. – Žinoma, kartu pelnydamas gerą reputaciją. Tai būtų vertingiausias dalykas šioje istorijoje.

– Šlovė ir pinigai, – apibendrino Pamela.

– Amžinas apdovanojimas, – linktelėjo Makolumas. – Vienas kitam netrukdo.

Malounui to pakako.

– Pasakyk mums galvosūkį.

Makolumas sėdėjo priešais juodu nepasiekiamas kaip dievybė ir klastingas kaip velnias. Su pastaruoju reikėjo išlikti budriems. Jis žudė pernelyg lengvai. Bet jei jis turi galvosūkį, vadinasi, yra vienintelis, vedantis tikslo link.

Makolumas įkišo ranką į kišenę ir ištraukė popieriaus lapelį.

– Čia yra pradžia, – pasakė jis.

Malounas paėmė lapelį ir ėmė skaityti:

Kokie didingi yra rankraščiai, nežinomas keliautojau! Jie išbarstyti skirtingose pasaulio vietose, tačiau sudaro nedalomą visumą tiems, kurie žino, kad vaivorykštės spalvos tampa viena balta šviesa. Kaip rasti tą vienintelį spindulį? Tai mįslė, tačiau aplankyk koplyčią šalia Težo Betliejuje, kuri skirta mūsų šventajam globėjui.

– Kur kita dalis? – paklausė jis.

Makolumas šyptelėjo.

– Pirmiausia išsiaiškink šitą, tada matysime. Žingsnis po žingsnio.

Malounas atsistojo.

– Kur susiruošei? – paklausė Makolumas.

– Užsidirbti savo dalies.

XLIII SKYRIUS

VAŠINGTONAS

5:30

STEFANI TEKO DAUG KĄ PATIRTI, TIK NE AREŠTĄ. Laris Deilis gerokai padidino jos galimybes atsidurti kalėjime.

– Metas suduoti smūgį Deiliui, – pareiškė ji.

Stefani, Grinas ir Kasiopėja stovėjo virtuvėje. Aparate virė kava. Jos aromatas priminė Stefani, kad ji išalkusi.

– Ką sugalvojai? – paklausė Kasiopėja.

Per dvylika metų Stefani nė karto nesukėlė pavojaus organizacijos saugumui. Ji davė priesaiką ir jos laikėsi. Tačiau dabar dėl kilusių abejonių nebebuvo tikra, kaip elgtis toliau. Nusprendė, kad pasirinkimas tėra vienas, ir pasakė:

– Mes sekėme Deilį.

Grino veidas surimtėjo.

– Paaiškink, – paprašė jis.

– Norėjau sužinoti, ko jis taip pučiasi, ir paprašiau agentės, kad pašniukštinėtų. Ji stebėjo jį beveik metus – ir dirbantį, ir atostogaujantį. Sužinojau tikrai nemažai.

– Tu nenustoji manęs stebinti, Stefani, – pasakė Grinas. – Ar bent nutuoki, kas būtų atsitikę, jeigu Deilis būtų sužinojęs?

– Manau, mane būtų atleidę, tad koks dabar skirtumas, – atsakė Stefani.

– Jis mėgina tave nužudyti. Gal vis dėlto ką nors žino?

– Nemanau. Toji agentė buvo tikra profesionalė. O Deilis iki ausų įklimpęs į mėšlą. Ką tik sakei, kad nesi nustatęs jokių įstatymų pažeidimų. O aš jų radau. Daugybę. Kampanijų finansavimas, papirkinėjimas, sukčiavimas. Deilis yra kanalas, per kurį asmenys, nenorintys būti demaskuoti, iš Baltųjų rūmų gauna viską, ko jiems reikia.

– Kodėl niekam nepranešei? – paklausė Grinas.

– Ketinau, bet išaiškėjo, kad nuteka informacija, ir aš turėjau palaukti.

– O dabar, ėmęs vadovauti Magelano organizacijai, jis galės išsiaiškinti, ką tu padarei? – paklausė Kasiopėja.

Stefani papurtė galvą.

– Informaciją turiu saugiai paslėptą, o agentė prieš keletą mėnesių perėjo dirbti kitur. Be manęs ir jos, daugiau niekas nežinojo.

Grinas pripylė du puodelius kavos.

– Ką tu nori daryti? – paklausė jis.

– Jei jau turiu draugę, kuri apdovanota daugybe talentų, manau, kad mums reikia baigti tirti.

– Skamba pavojingai, – tarė Kasiopėja.

Grinas mostelėjo ranka į puodelius.

– Jūs, damos, pačios įsidėkite į kavą, ko norite.

– O tu negersi? – paklausė Stefani.

– Niekada jos negeriu.

– Tai kodėl namuose laikai kavavirę?

– Turiu svečių, – atsakė Grinas ir patylėjo. – Kartais.

Grino tvirtumas, vyriškumas kartais virsdavo vaikišku nuoširdumu, ir tai žavėjo Stefani.

– Aš juos pažįstu? – paklausė ji.

Grinas nusišypsojo.

– Tu kupinas netikėtumų, – tarė Stefani.

– Kaip ir daugelis kitų mums pažįstamų žmonių, – gurkšnodama kavą pasakė Kasiopėja.

Grinas linktelėjo. Atrodė patenkintas, kad pasikeitė pokalbio tema.

– Pavyzdžiui, Henrikas yra neįtikėtinas, – pasakė jis. – Visada per žingsnį priekyje. Bet grįžkime prie tavo minties, Stefani. Kaip tu nori baigti tirti?

Stefani gurkštelėjo kvapios kavos, jausdama, kaip ji sušildo gerklę.

– Mums reikia apsilankyti Deilio namuose, – pasakė.

– Kodėl? – paklausė Kasiopėja. – Net jeigu patektume vidun, Deilio kompiuteris vis tiek apsaugotas slaptažodžiu.

Stefani nusišypsojo.

– Ne bėda.

Grinas smalsiai į ją sužiuro ir nepajėgdamas slėpti nuostabos paklausė:

– Nori pasakyti, tau nereikia slaptažodžio?

Stefani papurtė galvą ir atsakė:

– Laikas prikalti prie sienos tą šunsnukį.

MALOUNAS ĮŽENGĖ Į „SAVOJOS" VIEŠBUČIO VERSLO CENTRĄ. Erdvioje patalpoje stovėjo kompiuteriai, fakso ir kopijavimo aparatai. Malounas pasakė patarnautojui, ko jam reikia, ir, paprašęs paslaugos kainą įrašyti į Makolumo sąskaitą, buvo greitai palydėtas prie kompiuterio. Jau norėjo sėstis, tačiau Pamela sutrukdė.

– Ar galiu aš? – paklausė ji.

Malounas nusprendė suteikti jai tokią garbę. Eidamas iš kavinės jis matė, kad Pamela suprato, ką jis ketina daryti.

– Kodėl gi ne. Pamėgink.

Kotonas padavė jai lapelį su galvosūkio pradžia ir pasisuko į Makolumą.

– Sakei, kad gavai galvosūkį neseniai?

– Ne, aš neminėjau, kada. Geras mėginimas, Malounai.

– Man reikia žinoti. Tai svarbu. Per pastaruosius mėnesius?

Kurį laiką geradarys dvejojo, paskui linktelėjo.

Malounas taip ir galvojo.

– Kiek žinau, Sergėtojai jau šimtmečius kviečia žmones apsilankyti bibliotekoje. Taigi nuorodos turėtų būti keičiamos. Pritaikomos laikmečiui. Galiu lažintis, kad pritaikomos kiekvienam pakviestajam. Kodėl gi ne? Kad būtų asmeniška. Juk ir taip užteks rūpesčių.

– Gali būti, – linktelėjo Makolumas.

Pamela spaudė kompiuterio klaviatūrą.

– Pirmoji dalis, – tarė Malounas. – *Kokie didingi yra rankraščiai, nežinomas keliautojau! Jie išbarstyti skirtingose pasaulio vietose, tačiau sudaro nedalomą visumą tiems, kurie žino, kad vaivorykštės spalvos tampa viena balta šviesa. Kaip rasti tą vienintelį spindulį?* Šūdo malimas. Čia tik sako, koks tai svarbus pranešimas. Štai kita dalis: *Tai mįslė, tačiau aplankyk koplyčią šalia Težo Betliejuje, kuri skirta mūsų šventajam globėjui.* Nuo jos ir pradėsime.

– Radau! – šūktelėjo Pamela.

Malounas šyptelėjo. Ji aplenkė jį ir tai jam patiko.

– Ieškojau Težo ir Betliejaus, – paaiškino Pamela.

– Įtartinai lengva, nemanote? – paklausė Makolumas.

– Sergėtojai negali atsiriboti nuo pasaulio, – paprieštaravo Malounas. – Išrastas internetas. Kodėl jie turėtų apsimesti, kad Pakviestieji juo nesinaudos?

Jis pažvelgė į kompiuterio ekraną. Pamela buvo suradusi portugališką kelionių ir turizmo agentūros svetainę, kurioje buvo siūlomos pramogos Lisabonoje ir aplink ją.

– *Belemas*, – ištarė Pamela. – Tai vieta mieste, kur Težo upė įteka į jūrą. Belemas portugalų kalba reiškia „Betliejus“.

Malounas ėmė skaityti apie žemės lopinėlį į pietvakarius nuo Lisabonos centro. Iš šios vietos kadaise išplaukdavo portugalų karavelės su keliautojais, ieškančiais naujų žemių: Vas-

kas da Gama – į Indiją, Magelanas – aplink pasaulį, Diasas – apie Gerosios Vilties kyšulį. Belemas suklestėjo – daugiausia dėl prieskonių, kurie čia buvo atplukdomi iš Naujojo Pasaulio. Portugalijos karalius toje vietoje pasistatė vasaros rezidenciją, tad netrukus į ją plūstelėjo turtingi miestiečiai. Kadaise buvęs atskiras savivaldos miestas, dabar Belemas traukia turistus parduotuvėmis, kavinėmis ir muziejais.

– Su ta vieta susijęs princas Henrikas Jūrininkas, – tarė Pamela.

– Paieškokime apie koplyčią, „kuri skirta mūsų šventajam globėjui", – pasiūlė Malounas.

Keletą kartų spragtelėjusi kompiuterio pele, Pamela parodė į ekraną.

– Ji tiesiai priešais tave.

Visą monitoriaus ekraną užėmė akinamai baltas akmeninis pastatas. Į debesis kilo prašmatnios bokštų bokštelių smailės. Gotikos ir renesanso architektūros šedevras su regima maurų įtaka. Statinio fasadą puošė akmeninės figūros.

– Švenčiausiosios Mergelės Marijos iš Belemo vienuolynas, – žiūrėdamas į ekraną pasakė Malounas.

Pamela paslinko vaizdą žemyn, ir jis perskaitė, kad šis vienuolynas yra vienas garsiausių Portugalijos istorinių paminklų, dažnai vadinamas Jeronimo vienuolynu. Jame ilsisi daugelio didžių šalies žmonių, taip pat – karalių ir karalienių – palaikai.

– Kaip pasirodė būtent šis puslapis? – paklausė Malounas Pamelos.

Ji spustelėjo nuorodą.

– Surinkau keletą raktinių žodžių ir paieškos sistema surado šį puslapį. 1498 metais, kai Vaskas da Gama grįžo iš savo kelionės atradęs kelią į Indiją, Portugalijos karalius skyrė lėšų vienuolyno statybai. 1500 metais šį sklypą įsigijo šventojo Jeronimo ordinas, o 1501 metų sausio šeštąją jau buvo pakloti vienuolyno pamatai.

Malounas iš vaikystės žinojo, ką ši data reiškia. Jo mama buvo katalikė, ir jie dažnai vaikščiojo į bažnyčią, ypač po tėvo mirties. Sausio šeštoji. Trijų Karalių, arba Apreiškimo, šventė.

Ką Hadadas buvo parašęs sąsiuvinyje?

Visos didžiosios kelionės prasideda nuo apreiškimo.

– Pagrindinė vienuolyno koplyčia, – toliau skaitė Pamela, – buvo skirta šventajam Jeronimui. Kotonai, pameni, ką apie jį rašė Hadadas?

Jis prisiminė. Šventasis Jeronimas buvo ankstyvosios bažnyčios globėjas, ketvirtajame amžiuje išvertęs daug rankraščių tekstų į lotynų kalbą. Tarp jų – ir Senąjį Testamentą.

– Čia yra daugiau informacijos apie Jeronimą, – pasakė Pamela, ir sulig dar vienu pelės spragtelėjimu vaizdas ekrane pasikeitė.

Visi trys ėmė skaityti. Malounas pastebėjo pirmasis:

– Šventasis Jeronimas – bibliotekų globėjas. Atrodo, kelias į galvosūkio įminimą prasideda Lisabonoje.

– Neblogai, Malounai, – pagyrė Makolumas.

– Vadinasi, savo dalį užsidirbome?

– Jau sakiau, kad galvosūkiams esu beviltiškas, o judviem visai neblogai sekasi. Bet toliau bus sunkiau.

Malounas šyptelėjo.

– Tai sujunkime jėgas ir pažiūrėkime, kur tai nuves.

XLIV SKYRIUS

VIENA

13:00

Išėjęs iš vonios kambario Torvaldsenas išvydo, kaip Garis krauna daiktus iš lagamino. Be drabužių, kuriuos dėvėjo tą dieną, kai buvo pagrobtas, berniukas daugiau nieko neturėjo. Tad vakar Jesperiui teko važiuoti į Kopenhagą ir nupirkti keletą daiktų.

– Ši pilis labai sena, ar ne? – paklausė Garis.

– Taip, joje gyveno keliolika kartų. Kaip ir Kristiangadėje.

– Pastebėjau, kad Europoje daug visokių senienų. Ne taip kaip namuose.

Torvaldsenas nusišypsojo.

– Todėl, kad Europa gerokai senesnė už Ameriką, – pasakė jis.

– Man patinka šis kambarys.

Henrikui kambarys taip pat pasirodė įdomus. Trečiajame aukšte. Netoli šeimininko apartamentų. Henrikas buvo jame pirmą kartą. Dailiai įrengtas, apstatytas elegantiškais baldais, – matyt, kambarys kadaise priklausė damai, turinčiai gerą skonį.

– Ar tau patinka istorija? – paklausė Torvaldsenas.

Garis patraukė pečiais.

– Iki pastarųjų dviejų vasarų – ne. Europoje kur kas įdomiau, nes daug ką galima pamatyti savo akimis.

Henrikas nusprendė, kad pats laikas paaiškinti berniukui situaciją.

– Ką manai apie mūsų šeimininką ir jo dukterį? – paklausė jis.

– Jie man nepasirodė labai draugiški, bet tu jiems patinki.

– Jau labai seniai pažįstu Alfredą, tačiau dabar bijau, kad jis kažką rezga.

Garis atsisėdo ant lovos.

– Manau, jis galėjo vadovauti tavo pagrobimui.

Jis matė, kad berniukas bando suprasti padėties keblumą.

– Tikrai? – paklausė jis.

Torvaldsenas papurtė galvą.

– Todėl mes ir esame čia. Kad išsiaiškintume.

– Aš irgi noriu žinoti, – pareiškė Garis. – Tie žmonės privertė kankintis mano mamą ir man tai nepatinka.

– Tau nebaisu?

– Tu nebūtum manęs atsivežęs, jeigu būtum žinojęs, kad man gresia pavojus.

Torvaldsenui patiko Gario atsakymas. Šaunus vaikis!

– Savo akimis matei, kaip buvo nušauti du vyrai. Penkiolikos metų jaunuoliai dėl to gali kreiptis į teismą. Kaip tu?

– Tas, kurį nušovė tėtis, gavo, ko nusipelnė. Jis norėjo mane išsivesti. Tėtis gerai padarė. O ką tu darysi?

– Dar nežinau, – atsakė Torvaldsenas. – Per ateinančias kelias dienas šioje pilyje bus daug žmonių. Labai įtakingų. Iš jų ketinu sužinoti tai, ko mums reikia.

– Tai kaip klubas ar panašiai?

– Galima sakyti ir taip. Žmonės, turintys panašių interesų, susirenka apie tai pasikalbėti, – paaiškino Torvaldsenas.

Tuo metu suzvimbė ant stalelio gulėjęs mobilusis telefonas. Priėjęs arčiau jis išvydo skambinusiojo numerį. Jesperis. Henrikas nuspaudė pokalbio mygtuką.

– Jums skambina, – išgirdo ekonomo balsą. – Iš Tel Avivo.

– Tada kuo greičiau sujunk, – paprašė Torvaldsenas.

Po kelių sekundžių ragelyje išgirdo gilų baritoną:

– Henrikai, ką sumanei?

– Apie ką tu?

– Tik nesikuklink, – pasakė balsas. – Jau vakar, kai paskambinai, man kilo įtarimų, tačiau dabar išvis negaliu nusiraminti.

Vakar Henrikas paskambino į Izraelio ministro pirmininko kabinetą. Torvaldsenas dosniai seikėjo savo milijonus žydų reikalams, rėmė nemažai Izraelio politikų, tarp jų ir dabartinį ministrą pirmininką, todėl į jo skambutį buvo iškart reaguota. Henrikas paklausė vienintelio dalyko – kodėl Izraelis domisi Džordžu Hadadu? Jis tyčia kalbėjosi su sekretoriato vadovu ir paprašė perduoti šį klausimą ministrui pirmininkui. Dabar suprato, kad tema buvo ne iš maloniųjų, ir pasiteiravo:

– Ar turi atsakymą į mano klausimą?

– „Mosadas“ mums liepė nesikišti ne į savo reikalus.

– Jie visada taip šneka su valdžia? – paklausė Torvaldsenas.

– Tik tada, kai nori, kad nesikištume į ne savo reikalus.

– Taigi atsakymo tu neturi?

– Aš taip nesakiau. Jie nori pašalinti Džordžą Hadadą ir sustabdyti Malouną. Atrodo, Malounas su savo buvusia žmona šiuo metu keliauja į Lisaboną. Praeitą naktį viename muziejuje Londono vakaruose nušauti keturi žmonės. Įdomiausia, kad britų policija žino, jog Malounas yra susijęs su tomis mirtimis, tačiau jo nesuėmė. Jie leido jam išvykti iš šalies. Mūsų žmonės mano, kad Malounui žalią šviesą uždegė JAV valdžia. Jų nuomone, amerikiečiai prisidėjo prie mūsų reikalų – kiek tai susiję su Džordžu Hadadu.

– Iš kur tavo žmonės apie tai sužinojo? – paklausė Henrikas.

– Jie turi tiesioginę prieigą prie Malouno, – atsakė balsas, – ir tiksliai žino, kur jis ir ką veikia. Dar pridursiu, kad jie jau senokai tam ruošėsi.

– Žiūriu, visi labai užsiėmę.

– Švelniai tariant. Ministras pirmininkas ir aš labai vertiname draugystę su jumis. Jūs esate žydų tautos globėjas. Dėl to ir sulaukėte šio skambučio. „Mosadas“ ketina pašalinti Malouną. Agentai jau išvyko į Lisaboną. Jeigu galite jį įspėti, padarykite tai kuo greičiau.

– Labai norėčiau, tačiau nėra kaip.

– Tada tikėkimės Dievo pagalbos. Malounui jos prireiks.

Pokalbis baigtas.

Torvaldsenas nuspaudė mygtuką.

– Kas nors negerai? – susirūpino Garis.

Torvaldsenas pasistengė susitvardyti.

– Nedidelė problema vienoje iš mano kompanijų. Juk žinai, turiu rūpintis.

Atrodė, kad berniukas patikėjo.

– Tu sakei, kad atvažiavome čia į kažkokį klubą, bet dar nepaaiškinai, kaip tai susiję su manimi.

– Puikus klausimas. Pasistengsiu į jį atsakyti, bet ne čia. Eime, aprodysiu tau pilį.

ALFREDAS HERMANAS IŠGIRDO, kaip trinktelėjo uždaromos Henriko Torvaldseno kambario durys. Pasiklausymo įranga miegamajame veikė be priekaištų. Margareta atsisėdo priešais tėvą, kai tik šis išjungė garsiakalbį.

– Danas kelia problemų, – pasakė ji.

Prireikė nemažai laiko, kad ji tai suprastų. Be jokios abejonės, Torvaldsenas atvyko pašniukštinėti, tačiau dabar Alfredui labiausiai rūpėjo tas telefono skambutis. Senasis draugas kalbėjo nedaug, ir pokalbio tema liko neaiški, tačiau jis abejojo, kad ji buvo susijusi su verslu.

– Ar jis sakė tiesą? – paklausė Margareta. – Tu pagrobei berniuką?

Jis sąmoningai leido jai klausytis pokalbio, taigi linktelėjo.

– Tai buvo mūsų plano dalis. Jo išgelbėjimas taip pat buvo plano dalis. Šiuo metu Dominikas jau daigina sėklas, kurias pasėjome.

– Biblioteka?

– Manome, kad jau aptikome pėdsakus, – vėl linktelėjo Alfredas.

– Ir tu patikėsi Sabrei visą informaciją?

– Jis yra mūsų patikėtinis.

Margareta pasipiktinusi papurtė galvą.

– Tėve, Sabrė yra gobšus prisitaikėlis. Jau daug metų bandau tave įtikinti.

Alfredo kantrybė seko.

– Aš tau leidau kištis į šį reikalą ne tam, kad imtume ginčytis! Man kaip tik reikia tavo pagalbos.

Jis pastebėjo, jog Margareta suprato, kad jis įsitempęs.

– Žinoma. Neketinau peržengti ribų.

– Margareta, šis pasaulis sudėtingas. Reikia naudotis visomis galimybėmis. Susikaupk. Padėk man susitvarkyti. Dominikas tegu rūpinasi savo darbu.

Margareta giliai įkvėpė ir lėtai pro sukąstus dantis iškvėpė. Šis įprotis jai padėdavo nusiraminti.

– Ką turėčiau padaryti? – paklausė ji.

– Pasivaikščiok. Atsitiktinai susidurk su Henriku. Jis mano, kad jam čia saugu. Pasistenk, kad taip ir jaustųsi.

XLV SKYRIUS

VAŠINGTONAS

10:30

STEFANI NEPATIKO JOS NAUJOJI IŠVAIZDA. Jos sidabrinius plaukus Kasiopėja nudažė tamsiai kaštonine spalva. Kitoks makiažas, nauji drabužiai ir akiniai taip pat buvo pokyčių dalis. Gal ir ne tobula, tačiau to pakako, kad taptų sunkiau atpažįstama.

– Jau seniai nemūvėjau vilnonių kelnių, – pasakė ji Kasiopėjai.

– Sumokėjau nemažai, tad būk maloni ir pasaugok jas.

– Tarsi paskui nenusipirktum naujų, – šyptelėjo Stefani.

Ansamblį užbaigė palaidinukė apvaliu kaklu ir tamsiai mėlynas švarkelis. Abi moterys sėdėjo ant galinės sėdynės taksi automobilyje, kuris lėtai yrėsi per rytmečio spūstį.

– Vos atpažįstu tave, – šyptelėjo Kasiopėja.

– Nori pasakyti, kad rengiuosi kaip sena boba?

– Tavo spintos turinį reikėtų šiek tiek atnaujinti.

– Jei šiandien ištversiu su tais skudurais, galėsi padėti man apsipirkti.

Kasiopėjos akyse blykstelėjo linksmos ugnelės. Stefani mėgo šią moterį. Jos pasitikėjimas savimi buvo užkrečiantis.

Jos važiavo į Lario Deilio namus. Jis gyveno Klivlendo parke, gražioje vietoje netoli Nacionalinės katedros. Anksčiau

parkas buvo nuo triukšmo bėgančių Vašingtono gyventojų mėgstama poilsio vieta. Dabar jame buvo įsikūrusios spalvingos parduotuvėlės, madingos kavinukės ir *art déco* teatras.

Stefani paprašė vairuotojo sustoti per tris kvartalus nuo Deilio namo ir atsiskaitė. Likusį kelią abi ėjo pėstute.

– Deilis yra arogantiškas šiknius, – pasakė Stefani. – Mano, kad niekas nežino, ką jis išdirbinėja. Bet jis saugo įrašus. Labai kvaila, jei nori žinoti, bet jis juos saugo.

– Kaip tau pavyko išsiaiškinti? – paklausė Kasiopėja.

– Moterys – jo silpnybė. Suteikiau jam progą.

– Intymi draugija?

– Švelniai tariant.

Deilio namas buvo atkurtas karalienės Viktorijos laikų stiliaus dvaras. Iš pradžių Stefani stebėjosi, iš kur Deilis gavo astronominę sumą jam įsigyti, bet vėliau sužinojo, kad namas nuomojamas. Lipdukas ant pirmojo aukšto lango skelbė, kad pastate įrengta signalizacijos sistema. Dabar buvo beveik vidurdienis, ir Deilis turėjo būti Baltuosiuose rūmuose, kur jis paprastai dirbdavo po aštuoniolika valandų per parą. Konservatyvioji spauda jį dėl to liaupsino, tačiau Stefani žinojo, kad Deilis tiesiog bijojo iškristi iš žaidimo. Ir ypač dabar.

– Turiu pasiūlymą, – pasisukusi į Kasiopėją pamerkė akį Stefani.

Kasiopėja supratingai nusišypsojo.

– Nori, kad įsilaužčiau?

– O aš pasirūpinsiu signalizacija.

SABRĖ PUIKIAI ĮSIJAUTĖ Į DŽIMIO MAKOLUMO VAIDMENĮ. Tas vardas turėjo savo istoriją. Jau seniai jo nenaudojo, bet dabar manė, kad taip elgtis apdairiau, jei Malounas sugalvotų jį patikrinti. Tada rastų Makolumo pavardę tarp armijos įrašų. Dar buvo gimimo liudijimas, kortelė su socialinio draudimo numeriu ir keli kiti asmens dokumentai, nes savo pavardę jis

pakeitė persikėlęs į Europą. *Dominikas Sabrė* skambėjo tvirtai ir šiek tiek paslaptingai. Žmonėms, kurie jį samdydavo, pavardė buvo bene vienintelė informacija apie jį, tad reikėjo, kad ji iškart patrauktų ar sužavėtų. Būdamas Vokietijoje Sabrė perskaitė šią pavardę viename antkapyje. Ji priklausė vokiečių aristokratui, mirusiam devynioliktame amžiuje.

Dabar jis vėl buvo Džimis Makolumas.

Motina davė jam savo tėvo vardą – Džeimsas. Sabrė vadino jį Didžiuoju tėčiu – šis buvo vienas iš nedaugelio vyriškos giminės atstovų, kurie jį mylėjo ir gerbė. Jis nepažinojo savo tėvo; motina turbūt nė nebūtų galėjusi pasakyti, kurio iš daugybės meilužių kūrinys buvo jos sūnus. Ji buvo gera ir švelni mama, tačiau silpnavalė moteris, puldavusi nuo vieno vyro prie kito, triskart ištekėjusi bei leisdavusi pinigus vėjais. Sulaukęs aštuoniolikos Sabrė išėjo į armiją. Motina norėjo, kad jis stotų į koledžą, tačiau akademinis gyvenimas Sabrės netraukė. Kaip ir motina, jis griebėsi pirmos galimybės.

Bet, kitaip nei motina, Sabrė sugebėdavo sėkmingai išnaudoti visas, kurios tik pasitaikydavo jo kelyje.

Armija. Specialiosios pajėgos. Europa. Krėslai.

Šešiolika metų Sabrė dirbo kitiems: vykdė užsakymus, už tai gaudamas menką atlygį ir kuklų įvertinimą.

Dabar atėjo laikas dirbti sau pačiam.

Rizikinga? Be jokios abejonės.

Tačiau Ratas garbino valdžią, žavėjosi protu ir prasidėdavo tik su tvirtais žmonėmis. Sabrė troško narystės. Galbūt net tapti vienu iš Krėslų. Maža to – jeigu dingusi Aleksandrijos biblioteka slepia tai, ką tikisi rasti Alfredas Hermanas, Sabrė galėtų daryti įtaką visam pasauliui.

Tai būtų Valdžia.

Jo rankose.

Jis privalo surasti biblioteką.

Ir žmogus, sėdintis priešais jį lėktuve, skrendančiame iš Londono į Lisaboną, parodys jam kelią.

Kotonas Malounas ir jo buvusi žmona vos per keletą minučių išsprendė pirmąją galvosūkio dalį. Sabrė buvo tikras, kad jie sėkmingai įveiks ir likusiąją, o kai tai įvyks, jis pašalins juos abu.

Tačiau Sabrė nebuvo kvailys. Jis neabejojo, kad Malounas yra atsargus.

Taigi jis privalo būti nenuspėjamas.

STEFANI ŽIŪRĖJO, KAIP KASIOPĖJA MEISTRIŠKAI ATRAKINA galines Lario Deilio namų duris.

– Mažiau nei minutė, – pasakė ji. – Neblogai. Ar to moko Oksforde?

– Beveik atspėjai. Pirmąją savo spyną išlaužiau būtent ten. Spintelė su gėrimais, jei neklystu.

Ji pravėrė namo duris ir įsiklausė.

Iš gretimo vestibiulio ausis pasiekė prislopintas pypsėjimas. Stefani nuskubėjo prie valdymo pultelio ir surinko keturių skaičių kodą tikėdamasi, kad tas kvailys jo nepakeitė.

Pypsėjimas liovėsi, raudona indikatoriaus lemputė užgeso ir užsidegė žalia.

– Iš kur tu žinojai?

– Mano mergaitė matė, ką jis renka, – atsakė Stefani.

– Argi jis ne kvailys? – pakraipė galvą Kasiopėja.

– Tai vadinama galvojimu ne ta galva. Jis manė, kad ji atėjo jam suteikti malonumą.

Namo vidus buvo apšviestas saulės. Šiuolaikiškas interjeras. Daug juodos, sidabrinės, baltos ir pilkos spalvų. Ant sienų – abstraktaus meno kūriniai. Jokios prasmės, gyvybės ir šilumos. Užtat suderinta.

– Kur dabar? – paklausė Kasiopėja.

– Čia.

Iš vestibiulio jos pasuko link nišos, – Stefani žinojo, kad ten įrengta darbo vieta. Jos agentė buvo informavusi, kad Deilis

viską kopijuodavo į slaptažodžiu apsaugotą nešiojamąją atmintinę ir niekada nepalikdavo duomenų nei savo, nei Baltųjų rūmų kompiuteriuose. Šią Deilio keistenybę vieną vakarą pastebėjo agentės nusamdyta laisvo elgesio mergina. Deilis stebėjo savo kompiuterį, o mergina stebėjo Deilį.

Stefani papasakojo apie tai Kasiopėjai.

– Gaila, ji nematė, kur jis slepia atmintinę, – pridūrė ji.

– Buvo pernelyg užsiėmusi?

Stefani šyptelėjo.

– Mes visi dirbame savo darbus, – pasakė ji. – Nenuvertink jų. Telefonu iškviečiamos mergaitės yra puikus informacijos šaltinis.

– O tu dar sakai, kad *aš* gudri.

– Turime rasti Deilio slėptuvę.

Kasiopėja klestelėjo ant medinio krėslo, kuris net nuo nedidelio jos svorio sutraškėjo.

– Turėtų būti lengvai pasiekiama, – balsu mąstė ji.

Stefani įdėmiai apžiūrėjo nišą. Ant stalo gulėjo rašomasis padėklas, rašiklių ir pieštukų dėtuvė, nuotraukos, kuriose Deilis stovėjo šalia prezidento ir viceprezidento, stalo lempa. Dvi sienas iki pat lubų dengė lentynos. Visa niša buvo maždaug dviejų kvadratinių metrų dydžio. Grindys, kaip ir visame name, iš kietmedžio.

Ne itin daug vietos slėptuvei įrengti.

Stefani dėmesį patraukė knygos, sudėtos lentynose. Atrodo, Deiliui patiko politiniai traktatai. Jų nebuvo daug – gal šimtas. Knygos minkštais viršeliais sumaišytos su kietais, daugelis įrišimų išsižioję, įplyšę, – matyt, jos dažnokai vartomos. Stefani palingavo galvą.

– Šiuolaikinės politikos žinovas – skaito viską iš eilės, – pasakė ji.

– Kodėl tu prieš jį taip nusistačiusi? – paklausė Kasiopėja.

– Kai su juo pabendrauju, mane apima noras nusiprausti po dušu. Jau nekalbu apie tai, kad jis trokšta atsikratyti manimi nuo pat pirmos dienos. – Stefani patylėjo. – Ir pagaliau jam pavyko.

Fasadinių namo durų spynoje trakštelėjo sukamas raktas.

Stefani pasuko galvą ir sužiuro į duris kitame vestibiulio gale.

Durys prasivėrė, ir ji išgirdo Deilio balsą. Jis buvo ne vienas. Su moterimi.

Hetera Dikson.

Stefani mostelėjo Kasiopėjai, ir abi spruko į vieną artimiausių miegamųjų.

– Luktelėk, išjungsiu signalizaciją, – pasakė Deilis.

Keletą sekundžių buvo tylu.

– Keista, – vėl pasigirdo Deilio balsas.

– Kas atsitiko? – paklausė Hetera.

Stefani iškart suprato. Ji nepasirūpino vėl įjungti signalizaciją įėjusi į vidų.

– Esu tikras, kad išeidamas įjungiau, – tarė Deilis.

Akimirką vėl buvo tylu, tada Stefani išgirdo, kaip spragtelėjo užtaisomas pistoletas.

– Nagi, apsižvalgykime, – pasakė Dikson.

XLVI SKYRIUS

LISABONA

15:30

MALOUNAS ŽVELGĖ Į ŠVENČIAUSIOSIOS MERGELĖS MARIJOS iš Belemo vienuolyną. Jis, Pamela ir Makolumas atskrido iš Londono į Lisaboną, sėdo į taksi ir paprašė nuvežti iki upės.

Lisabona buvo įsikūrusi ant kalvų, iškilusių viršum sraunios Težo upės žiočių, išraižyta erdvių simetriškų alėjų ir medžiais apsodintų parkų. Vienas ilgiausių pasaulyje kabamųjų tiltų per plačią upę vedė prie aukštai iškilusios Kristaus statulos, kuri plačiai išskėstomis rankomis tarsi bandė apkabinti rytinę miesto dalį. Malounas šiame mieste lankėsi daug kartų ir visada lygindavo jį su San Francisku – dėl išorinių panašumų ir dėl dažnų žemės drebėjimų, kurie palikdavo gilias žymes.

Visose šalyse yra lankytinų vietų. Egipte – piramidės, Italijoje – Šventojo Petro bazilika, Anglijoje – Vestminsterio abatija, Prancūzijoje – Versalis. Važiuodamas iš oro uosto ir klausydamasis vairuotojo Malounas sužinojo, kad nacionalinis Portugalijos pasididžiavimas – ką tik iš už posūkio išniręs vienuolynas. Jo balto kalkakmenio fasadas buvo ilgesnis už futbolo aikštę ir per šimtmečius nusidažęs dramblio kaulo

spalva. Statinys, kuriame susipynė mauriškas, bizantiškas ir prancūziškas gotikinis stiliai, buvo gausiai išpuoštas įmantriomis dekoracijomis, todėl atrodė kupinas gyvybės.

Visur būriavosi žmonės. Kameromis ir fotoaparatais apsiginklavę turistai zujo pirmyn ir atgal. Priešais įspūdingą pietinį fasadą judrioje gatvėje šalia geležinkelio jų laukė išsirikiavę autobusai – lyg laivai, prisišvartavę uoste. Lenta informavo lankytojus, kad vienuolyną 1500 metais pastatė karalius Manuelis I, vykdydamas savo pažadą Mergelei Marijai. Anksčiau toje vietoje buvo jūreivių prieglauda, kurią įkūrė princas Henrikas Jūrininkas. Kolumbas, Vaskas da Gama ir Magelanas prieš keliones užsidarydavo vienutėse ir melsdavo sėkmės. Bėgant amžiams didžiulis pastatas tarnavo kaip maldos namai, senelių namai ir našlaičių prieglauda. Dabar jis buvo pasaulinio paveldo dalis ir tebesaugojo didžiąją dalį ankstesnės šlovės.

– Bažnyčia ir vienuolynas pavadinti šventojo Jeronimo vardu, – Malounas išgirdo, kaip gidė itališkai pasakojo turistų grupei. – Simboliška tai, kad ir Jeronimas, ir vienuolynas simbolizuoja krikščionybės skleidimo idėją. Iš čia išplaukdavę laivai Naujajam Pasauliui nešė Kristaus mokymą. Jeronimas išvertė senąją hebrajų Bibliją į lotynų kalbą, kad kuo daugiau žmonių pažintų tikėjimo stebuklą.

Pažvelgęs į Makolumą Malounas pastebėjo, kad šis taip pat suprato gidės žodžius.

– Supranti itališkai? – paklausė jis.

– Pakankamai.

– Talentingas žmogus.

– Gyvenimas verčia, – Makolumo žodžiai nuskambėjo su niūria gaida.

– Gerai, kokia kita to galvosūkio dalis? – paklausė Malounas.

Iš kišenės Makolumas ištraukė kitą popieriaus skiautę, kurioje buvo užrašyta nedidelė pirmos dalies ištrauka ir kelios naujos mįslingos frazės.

Tai mįslė, tačiau aplankyk koplyčią šalia Težo Betliejuje, kuri skirta mūsų šventajam globėjui. Savo kelionę pradėk šešėliuose, o užbaik šviesoje, kur vakarė žvaigždė suranda ir nušviečia rožę, perveria medinį kryžių ir paverčia sidabrą auksu. Surask vietą, kuri parodo kelią į niekur, o iš ten atsiveria nauja vieta. Tada tave, kaip tuos galvosūkyje susipainiojusius Puseno paveikslo piemenis, apims įkvėpimas.

Makolumas ištiesė lapelį Pamelai.

– Gerai, – pasakė jis. – Užeikime į vienuolyną ir pažiūrėkime, ką ten rasime.

Visi trys nusekė paskui turistų minią prie vienuolyno įėjimo. Lentelė prie durų skelbė, kad įėjimas į bažnyčią nemokamas, o norintiems apžiūrėti kitą pastato dalį reikia pirkti bilietą.

Bažnyčios viduje jie pirmiausia pateko į žemesniąją koplyčią. Skliautuotos lubos kabėjo žemai, todėl patalpa skendėjo įspūdingoje prieblandoje. Kairėje stovėjo Vasko da Gamos kenotafas. Paprastas ir didingas, papuoštas jūrine simbolika. Dešinėje, šalia indo su krikšto vandeniu, ilsėjosi poeto Luišo de Kamoenšo palaikai. Tuščios nišų sienos abiem teikė asketizmo ir didybės. Prie nišų būriavosi žmonės, blyksėjo fotoaparatai, ekskursijų gidai monotoniškai pasakojo apie mirusiųjų nuopelnus.

Malounas nuklydo šonine nava, ir koplyčios prieblandą netrukus pakeitė vaiski šviesa. Į dangų kilo šešios grakščios kolonos, gausiai išpuoštos gėlių ornamentais. Pro langų vitražus į vidų sruvo popiečio saulės šviesa. Spinduliai ant papilkėjusių kalkakmenio sienų žaismingai mainėsi su šešėliais. Aukštybėse susipynusias skliautų sijas rėmė tinko lipdiniais dekoruotos kolonos, primenančios lynais ir virvėmis apnarpliotus laivų stiebus. Malounas įžvelgė kadaise Lisaboną valdžiusių saracėnų įtaką bei bizantiško meno spindesį. Aplinkui raibuliavo tūkstančiai neatkartojamų detalių.

Įspūdinga.

Nepaprasta ir tai, kad senovės mūrininkai turėjo drąsos iškelti tokį didingą statinį ant drebančios Lisabonos žemės, pagalvojo Malounas.

Mediniai klauptai, kadaise nuklūpėti vienuolių, dabar traukė tik smalsuolius. Per navą sklido nenutrūkstamas šurmulys, kurį kartkartėmis nustelbdavo iš garsiakalbių sklindantis ramus balsas, keliomis kalbomis primenantis laikytis tylos ir rimties. Malounas akimis surado vietą, iš kurios sklido balsas: kryžiaus formos interjero centre prie kilnojamojo altoriaus stovėjo kunigas ir kalbėjo į mikrofoną. Į jo prašymus niekas nekreipė dėmesio, ypač gidai, kuriems už kalbas buvo sumokėta.

– Didinga vieta, – priėjusi sušnabždėjo Pamela.

Malounas pritarė.

– Bažnyčią uždaro penktą valandą, – pasakė jis. – Turime nusipirkti bilietus į kitą dalį.

– Aš nupirksiu, – pasisiūlė Makolumas. – Bet argi mįslės raktas neveda čia, į bažnyčią?

– Nenutuokiu. Bet kad įsitikintume, apžiūrėkime viską.

Makolumas nusiyrė per žmonių jūrą atgal prie portiko.

– Ką manai? – rankoje tebelaikydama prirašytą lapelį paklausė Pamela.

– Apie jį ar apie galvosūkį?

– Abu kelia problemų.

Kotonas šyptelėjo. Ji buvo teisi.

– Kai kas jau aiškėja, – pasakė jis. – *Savo kelionę pradėk šešėliuose, o užbaik šviesoje*. Juk įėjimas į bažnyčią puikiai tinka. Čia yra pagrindinė dalis, iš kurios pakylama į šviesią mansardą.

Kunigas dar kartą ramiai įspėjo lankytojus laikytis tylos, bet ir vėl niekas nekreipė dėmesio.

– Jo darbas sunkus, – tarė Pamela.

– Kaip vaiko, atsakinėjančio pamoką tuščioje klasėje, – šyptelėjo Kotonas.

– Gerai, proto bokšte, kas toliau: *...kur vakarė žvaigždė suranda ir nušviečia rožę, perveria medinį kryžių ir paverčia sidabrą auksu. Surask vietą, kuri parodo kelią į niekur, o iš ten atsiveria nauja vieta.*

Kotonas jau galvojo apie šią frazę, ir jo akys krypo į presbiteriją už stačiakampės pakylos. Sienos įduboje po įmantriu

akmeniniu pusrutulio formos kupolu buvo įrengtas aukštas altorius. Trijuose presbiterijos pasieniuose stovėjo simetriški joněniniai ir korintiniai pilioriai, įrėminantys didžiules akmenines nišas su didingais karalių kapais. Sienos įdubą puošė penki paveikslai, akį traukė didingas barokinis sakrariumas, iškeltas virš altoriaus.

Pro stoviniuojančius turistus Kotonas nuvingiavo prie tolimiausio kilnojamojo altoriaus kampo. Kelią į presbiteriją užtvėrė ištemptos aksominės virvės. Lentelė informavo, kad sakrariumą 1674–1678 metais iš gryno sidabro nukaldino auksakalys Žoao de Souza. Netgi iš penkiolikos žingsnių atstumo puošniai dekoruota saugykla atrodė įspūdingai.

Kotonas pasisuko ir pažvelgė atgal pro navą su pilioriais ir klauptais link žemutinės koplyčios, per kurią jie įėjo.

Ir tada jis išvydo. Viršutinėje koplyčioje, dešimties metrų aukštyje už tvirtų akmeninių turėklų į jį žvelgė milžiniška akis – apvalus maždaug trijų metrų skersmens langas. Iš jo centro į visas puses kaip spinduliai driekėsi švino juostos ir stiklo plokštelės. Skliautų sijos, vingiuodamos viena per kitą šviesos link, tirpo tame skaisčiame švytėjime, negailestingai plieskiančiame į bažnyčios vidų lyg milžiniška apšvietimo lempa.

Tai buvo viduramžių bažnyčioms būdingas puošybos elementas, žmonių vadinamas rože dėl įmantrios, gėlės žiedą primenančios formos.

Rožė žvelgė tiesiai į vakarus ir vėlyvą popietę liepsnojo tarsi saulė.

Ir dar kai kas.

Viršutinės koplyčios turėklų viduryje stovėjo didžiulis kryžius. Žengtelėjęs į priekį Kotonas pastebėjo, kad kryžius visiškai telpa į apvalų lango rėmą. Tiesiai pro kryžių į navą plūdo saulės spinduliai.

Kur vakarė žvaigždė suranda ir nušviečia rožę, perveria medinį kryžių ir paverčia sidabrą auksu.

Atrodo, jie rado tą vietą.

XLVII SKYRIUS

VIENA
16:30

Torvaldsenas grožėjosi Alfredo Hermano sukurtu gėlių, vandens ir marmuro pasauliu – milžinišku sodu, kurį puoselėjo kelios kartos. Nuo pilies į žolingas progumas vedė ūksmingos alėjos; akmenimis grįsti takai leido iš arti pasigrožėti įspūdingomis statulomis, bareljefais ir fontanų vandens šokiu. Prancūziškas stilius vietomis nusileisdavo itališkam.

– Kas yra tie žmonės, kuriems priklauso ši pilis? – paklausė Garis.

– Hermanų šeima Austrijoje gyvena jau labai seniai, – atsakė Torvaldsenas. – Taip kaip mano giminė Danijoje. Jie labai turtingi ir, žinoma, galingi.

– Pilies šeimininkas yra tavo draugas?

Įdomus klausimas, turint galvoje Torvaldseno įtarimus.

– Dar prieš keletą dienų maniau, kad taip, – atsakė jis. – Bet dabar nebesu toks tikras.

Henrikui patiko berniuko smalsumas. Jis žinojo apie jo kilmę, mat po vasaros atostogų parvežęs Garį namo Malounas papasakojo jam apie Pamelos prisipažinimą. Prieš keletą dienų pirmą kartą išvydęs Torvaldsenas apsimetė jos nepažįstąs,

nors akimirksniu suprato, kas ji. Jos pasirodymas jo namuose su Malounu reiškė rūpesčius, todėl jis ir paprašė Jesperio nesitraukti nuo darbo kabineto durų. Pamela Maloun buvo labai įsitempusi. Laimė, paskui nurimo. Šiuo metu ji jau turėjo būti grįžusi į Džordžiją, tačiau iš Tel Avivo skambinęs žmogus pasakė: *Atrodo, Malounas su savo buvusia žmona šiuo metu keliauja į Lisaboną.*

Kas atsitiko? Kodėl prireikė ten skristi? Ir kur dabar Erelio Nagai?

Torvaldsenas pažvelgė į šalia einantį berniuką ir pasakė:

– Mes atvykome čia, kad padėtume tavo tėčiui.

– Tėtis niekada neminėjo, kad mums reikės kur nors keliauti. Jis liepė likti su tavimi ir būti atsargiam.

– Bet jis taip pat liepė klausyti manęs.

– Gerai, bet jeigu jis mane bars, tu turėsi prisiimti kaltę.

– Su malonumu, – nusišypsojo Torvaldsenas.

– Tau kada nors teko matyti, kaip nušauna žmogų? – paklausė Garis.

Torvaldsenas žinojo, kad antradienio įvykiai nepraeis be pėdsakų, kad ir kokiu drąsuoliu vaikinukas dėsis.

– Keletą kartų, – atsakė jis.

– Tėtis nušovė žmogų. Bet žinai, ką? Man vis tiek.

Torvaldsenas pasuko galvą į drąsuolį.

– Būk atsargus, Gari. Neįprask prie žudymo. Net jei atrodys, kad kas nors to nusipelnė.

– Aš ne tai norėjau pasakyti. Tas vyras buvo baisus žmogus. Jis norėjo nužudyti mamą.

Jie priėjo marmurinę koloną, ant kurios stovėjo deivės Dianos statula. Švelnus vėjelis glamonėjo medžius ir pievoje sklaidė tingius šešėlius.

– Tavo tėtis padarė tai, ką turėjo padaryti. Jam tai nepatiko, bet taip reikėjo.

– Aš irgi būčiau taip pat pasielgęs.

Prakeikta genetika! Garis buvo tikras Malouno sūnus. Ir, nors berniukui tik penkiolika, jis buvo pasipiktinęs lygiai kaip

ir jo tėvas, matydamas, kad mylimam žmogui gresia pavojus. Garis žinojo, kad jo tėvai išskrido į Londoną, tačiau nė nenutuokė, kad mama vis dar įsipainiojusi į šią istoriją. Taigi jis nusipelnė sužinoti tiesą.

– Tavo mama su tėčiu dabar skrenda į Lisaboną.

– Taip sakė žmogus, kuris skambino?

Torvaldsenas linktelėjo ir nusišypsojo pastebėjęs, kaip tvirtai berniukas laikosi.

– Kodėl mama liko su tėčiu? Vakar paskambinusi ji nė žodeliu neužsiminė, kad pasiliks. Jie jau seniai nieko nebedaro kartu.

– Neturiu jokio supratimo. Palaukime, kol kuris nors iš jų dar kartą paskambins, – atsakė Torvaldsenas, kuris pats nekantravo tai sužinoti.

Pagaliau jiedu priėjo apvalų spalvoto marmuro paviljoną, iš viršaus apkaltą paauksuotu metalu. Jo atvira apžvalgos aikštelė su turėklais buvo iškilusi virš krištolo skaidrumo ežerėlio, kurio sidabruotą paviršių margino šešėliai.

Jie įėjo vidun, ir Torvaldsenas prisiartino prie turėklų.

Visur stovėjo vazos su kvepiančiomis gėlėmis. Hermanas kaip visada pasistengė, kad jo valdos atrodytų kaip meno kūrinys.

– Kažkas ateina, – perspėjo Garis.

Torvaldsenas neatsisuko. Jam nė nereikėjo. Jis ją regėjo savo mintyse. Nedidukė, kresna ir eidama girdimai alsavo. Torvaldsenas stovėjo kaip stovėjęs, nukreipęs žvilgsnį į ežerą gėrė saldų pievos ir žiedų aromatą.

– Ar ji eina greitai?

– Iš kur žinai, kad tai moteris?

– Vėliau ir tu suprasi, Gari, kad neįmanoma įveikti priešo, jei jis nėra šiek tiek nuspėjamas.

– Pono Hermano dukra, – pažino Garis.

Torvaldsenas nesiliovė gėrėtis ežeru, stebėdamas, kaip kranto link plaukia ančių šeimynėlė. Paskui labai tyliai ištarė:

– Nieko jai nesakyk. Daugiau klausykis, nei kalbėk. Taip sužinosi, ką tau reikia sužinoti.

Jis girdėjo, kaip akmenimis grįstu paviljonu artėja žingsniai. Atsisuko tą akimirką, kai Margareta buvo visai šalia.

– Man sakė, kad ieškočiau judviejų čia, – prabilo ji. – Paskui pati prisiminiau, kad tai – viena jūsų mėgstamiausių vietų.

Pastebėjęs, kokia ji patenkinta, Torvaldsenas nusišypsojo.

– Skirtingai nuo pilies, čia privatu. Šie medžiai skleidžia ramybę. Man čia patinka. Pamenu, tavo motina irgi labai mėgo šią vietą.

– Tėvas jai ir pastatė šį paviljoną. Ji čia praleido paskutinę savo gyvenimo dieną.

– Tu jos ilgiesi? – paklausė Torvaldsenas.

– Ji mirė, kai buvau maža. Mes niekada nebuvome artimos. Tačiau tėvas jos vis dar ilgisi.

– Jūs nesiilgite savo mamos? – paklausė Garis.

Vaikis nepaisė įspėjimo, tačiau Torvaldsenas nesupyko dėl parodyto susidomėjimo. Jam pačiam buvo smalsu, ką atsakys Margareta.

– Žinoma, ilgiuosi, – pasakė ši. – Tik norėjau pasakyti, kad nespėjome suartėti kaip motina ir dukra.

– Panašu, kad esi gerai susipažinusi su šeimos verslu ir ordino reikalais, – Torvaldsenas pakeitė pokalbio temą.

Margareta atsakė ne iš karto, buvo matyti, kad dėlioja mintis. Atšiaurių austriškų tėvo bruožų ji buvo paveldėjusi daugiau nei prūsiško motinos grožio. Patrauklumu nepasižymėjo – tamsiaplaukė, rudaakė, plona ilga nosimi. Bet argi turėjo teisę vertinti jis – sulinkęs, išdžiūvusia oda ir styrančia plaukų kupeta? Henrikas pagalvojo, ar ji turi gerbėjų, bet čia pat nutarė, kad ši moteris yra ne iš tų, kurios moka palaikyti žmogiškus ryšius. Ji moka nebent pasinaudoti.

– Aš esu paskutinioji iš Hermanų, – pasistengė išspausti malonią šypseną Margareta, tačiau jai nepavyko nuslėpti susierzinimo.

– Ar tai reiškia, kad viską paveldėsi? – paklausė Torvaldsenas.

– Žinoma. Kodėl neturėčiau?

Torvaldsenas patraukė pečiais.

– Nenutuokiu, ką mąsto tavo tėvas. Šiame pasaulyje dėl nieko negali būti tikras.

Henrikas pastebėjo, kad Margaretai nepatiko ši užuomina. Nelaukdamas, ką ji atsakys, jis suskubo paklausti:

– Kodėl tavo tėvas norėjo nuskriausti šį jaunuolį?

Netikėtas klausimas ją sutrikdė. Ne taip kaip tėvas, ji nemokėjo likti šaltakraujiška.

– Nesuprantu, apie ką jūs kalbate.

Negi Hermanas nepasakojo jai apie savo planus, nusistebėjo Torvaldsenas.

– Vadinasi, tu nežinai, ką daro *die Klauen der Adler*?

– Aš už jį neats... – užsikirto Margareta.

– Nesijaudink, mieloji. Aš žinau apie jį, tik norėjau įsitikinti, ar tu žinai.

– Tas žmogus kelia problemų, – pasakė Margareta.

Dabar Torvaldsenas žinojo, kad ji čia niekuo dėta. Per daug informacijos nutekėjo.

– Nuoširdžiai tau pritariu, – tarė jis. – Bet, kaip ką tik pastebėjai, mes už jį neatsakingi. Tik Ratas.

– Nė neįtariau, kad kiti nariai žino.

– Aš apskritai daug žinau. Pavyzdžiui, kuo užsiima tavo tėvas. Tai, beje, irgi kelia problemų.

Atrodė, Margareta pajuto, kad jo žodžiai skamba smerkiamai. Jos putliame veidelyje pasirodė nervinga šypsenėlė.

– Prisiminkite, kur esate, Henrikai. Čia – Hermanų valda. Čia viskas vyksta taip, kaip mes norime. Jums nederėtų pernelyg užsimiršti.

– Gera pastaba. Pasistengsiu taip ir elgtis.

– Manau, šį pokalbį užbaigsite judu su tėvu.

Tai tarusi Margareta pasisuko eiti, ir, vos tik ji nusigręžė, Torvaldsenas kažkam ranka parodė ženklą.

Iš už senų storų kiparisų išniro trys vyrai kamufliažiniais drabužiais. Jie atskubėjo, kai Margareta jau žengė iš paviljono.

Du vyrai sugriebė ją.

Vienas ranka uždengė burną.

Margareta ėmė priešintis.

– Henrikai! – šūktelėjo Garis. – Ką čia veikia Jesperis?!

Trečiasis buvo Torvaldseno dvaro kamerdineris, atskridęs anksčiau, kad ištirtų situaciją. Iš ankstesnių vizitų Torvaldsenas žinojo, kad didžiausia apsauga sutelkta pilyje. Kiti šimtai hektarų nebuvo nei aptverti, nei kitaip saugomi.

– Stovėk ramiai, – pasakė jis Margaretai.

Ji liovėsi muistytis.

– Dabar eisi su šiais ponais, – pasakė Henrikas.

Ji įnirtingai papurtė galvą.

Torvaldsenas tikėjosi, kad su ja bus sunku. Jis linktelėjo, ir ranką ant Margaretos burnos pakeitė audeklo atraiža, įmirkyta anestetikuose, kurie sukelia gilų miegą. Užteko vos kelių sekundžių, ir garai suveikė. Margaretos kūnas suglebo.

– Ką jūs darote? – nustėro Garis. – Kodėl ją skriaudžiate?

– Neskriaudžiame. Tačiau patikinu, kad jie būtų nuskriaudę tave, jeigu tavo tėvas nebūtų ko nors ėmęsis. – Torvaldsenas pasisuko į Jesperį. – Pasirūpink ja, kaip tarėmės.

Pavaldinys linktelėjo. Vienas iš vyrų persimetė bejausmį Margaretos kūną per petį, ir visi pranyko už medžių.

– Tu žinojai, kad ji čia ateis? – paklausė Garis.

– Minėjau, kad reikia pažinti savo priešą, – atsakė Torvaldsenas.

– Kodėl tu ją suėmei?

Torvaldsenas mėgo pamokslauti, bet po Kajaus mirties neturėjo kam.

– Juk nevairuoji automobilio be draudimo. Tai, ką mes ketiname daryti, yra rizikinga. Taigi įsivaizduok, kad Margareta yra mūsų draudimas.

XLVIII SKYRIUS

VAŠINGTONAS

Stefani sustingo. Hetera Dikson buvo ginkluota ir budri. Kasiopėja žvilgsniu tyrė miegamąjį, ir Stefani žinojo, kad bendražygė ieško kokio nors daikto, kurį galėtų panaudoti kaip ginklą.

– Kas čia? – pasigirdo Deilio klausimas.

– Tavo namų signalizacija išjungta. Vadinasi, name kažkas yra.

– Kokia tu gudrutė.

– Ar prieš išvažiuodamas įjungei signalizaciją?

Kurį laiką buvo tylu. Stefani suprato, kad jos pateko į spąstus.

– Nežinau, – vėl išgirdo Deilio balsą. – Gal ir pamiršau. Ne pirmas kartas.

– Gal apsižvalgysiu, kad būtume visiškai tikri, – pasisiūlė Hetera.

– Nesiruošiu laukti, kol tu pažaisi kareivėlį. Tas ginklas tavo rankoje mane ima jaudinti. Atrodai taip provokuojamai...

– Šiandien tu nusiteikęs meilikauti. Žinai, kaip mane papirkti.

Vėl tyla, kurią nutraukė nepasitenkinimo dejonė.

– Ei, atsargiau su galva! Skauda gumbą.

– Viskas gerai? – paklausė Deilis.

Pasigirdo traukiamo užtrauktuko garsas.

– Mesk tą ginklą, – paliepė Deilis.

Laiptais į viršų nubildėjo žingsniai.

Stefani pažvelgė į Kasiopėją ir sušnabždėjo:

– Negaliu patikėti...

– Bent jau žinome, kur jie abu yra, – atsakė ši.

Gera mintis, tačiau menka paguoda.

– Einu patikrinti, – pasakė Stefani.

Kasiopėja suspaudė jos ranką.

– Palik juos ramybėje.

Per pastarąsias dvylika valandų Stefani priėmė keletą, švelniai tariant, abejotinų sprendimų, tačiau dabar jos mintys buvo visiškai aiškios. Ji tiksliai žinojo, ką reikia daryti.

Ji lėtai išslinko iš miegamojo ir įžengė į svetainę. Kitoje jos pusėje į viršų vedė laiptai, dešinėje buvo laukujės durys. Ji girdėjo prislopintus balsus, kikenimą ir grindų bildesį.

– Kas ten, po velnių, vyksta? – garsiai nusistebėjo Stefani.

– Tavo agentė nepasakojo? – patraukė per dantį Kasiopėja.

Stefani papurtė galvą.

– Nė žodžio. Turbūt kažkas nauja.

Kasiopėja išėjo iš svetainės. Stefani užtruko. Jos dėmesį patraukė ant vienos iš kėdžių gulintis revolveris, tas pats, kuriuo Hetera Dikson vakar jai grasino.

Pagriebusi ginklą Stefani išėjo iš kambario.

MALOUNAS ŽIŪRĖJO Į ROŽĘ, PASKUI PAŽVELGĖ į savo laikrodį: šešiolika valandų ir keturiasdešimt minučių. Šiuo metų laiku saulė turėtų leistis dar po pusantros valandos.

– Šio pastato ašis yra rytų ir vakarų kryptimi, – pasakė jis Pamelai. – Pro šį langą šviečia vakarinė saulė. Reikia ten užlipti.

Malounas pamatė duris, ant kurių pritvirtinta rodyklė rodė kelią į viršutinę koplyčią. Žengęs pro jas pamatė palei

šiaurinę bažnyčios sieną plačius akmeninius laiptus, kurie su skliautuotomis lubomis priminė tunelį.

Jie nusekė paskui minią į viršų.

Viršuje įžengė į balkoną.

Čia viena priešais kitą stovėjo dvi eilės girliandomis ir raštais išmargintų medinių suolų su atkaltėmis. Virš jų kabėjo barokinio stiliaus paveikslai, vaizduojantys apaštalus. Takas tarp suolų vedė prie vakarinės bažnyčios sienos, kur dešimties metrų aukštyje švietė apvalus langas.

Malounas pažvelgė aukštyn.

Saulės spinduliuose pleveno dulkės. Apsisukęs nužvelgė kryžių, stovintį kitoje koplyčios pusėje. Abu su Pamela prisiartino prie turėklų, kur iš arti apžiūrėjo realistiškai pavaizduotą Nukryžiuotąjį. Užrašas dviem kalbomis apačioje skelbė:

CRISTO NA CRUZ
NUKRYŽIUOTAS KRISTUS
C. 1550
ESCULTURA EM MADEIRA POLICROMA
POLICHROMUOTA MEDŽIO SKULPTŪRA

– *Kur vakarė žvaigždė suranda ir nušviečia rožę, perveria medinį kryžių...* – pacitavo Pamela. – Štai ta vieta.

Malounas linktelėjo ir prisiminė kitus žodžius.

Ir paverčia sidabrą auksu.

Jis atsigręžė į tviskančią rožę ir akimis pasekė dulkėtų spindulių kelią per kryžių link navos. Apačioje šviesa lūžo į šachmatų lentos kvadratėliais išklotas grindis ir žymėjo centrinį taką, skyrusį klauptų eiles. Nekreipdami į tai dėmesio vaikštinėjo žmonės. Šviesos ruožas driekėsi į rytus kilnojamojo altoriaus link ir ant raudono kilimo brėžė blyškią liniją.

Apatinėje koplyčioje pasirodė Makolumas. Jis ėjo centriniu taku pirmyn į bažnyčios gilumą.

– Jis mūsų ieškos, – tarė Pamela.

– Niekur nedings, – atsakė Malounas. – Atrodo, mes jam labai reikalingi.

Sustojęs tarp paskutinių iš šešių kolonų Makolumas apsidairė aplinkui, tada atsigręžė ir pastebėjo juodu. Malounas iškėlė delną, pamojo jam likti apačioje bei pirštu parodė, kad nusileis po minutės.

Malounas Makolumui sakė tiesą. Jam puikiai sekėsi minti mįsles. Ši iš pradžių pasirodė neįmenama, tačiau dabar, žvelgdamas į raštus, skliautus, arkas, linijų ir akmens dermę, kurios nepakeitė nei laikas, nei gamta, nei žmogus, Malounas žinojo atsakymą.

Jis sekė besileidžiančios saulės spindulių kelią: jie kirto presbiteriją, dalijo didįjį altorių perpus ir lietė sidabrinį sakrariumą.

Šis žėrėjo auksu.

Būdamas apačioje ir žiūrėdamas iš arti Malounas nepastebėjo šio fenomeno. Gal saulė dar nebuvo nusileidusi tinkamu kampu. Tačiau dabar pasikeitimas buvo akivaizdus.

Ir paverčia sidabrą auksu.

Pažvelgęs į Pamelą Kotonas suprato, kad ir ji tai pastebėjo.

– Neįtikėtina, – sušnabždėjo ji, – kad šviesa gali taip padaryti.

Rožė šioje bažnyčioje buvo įrengta tokioje vietoje, kad besileidžiančios saulės spinduliai bent kelioms minutėms apšviestų sakrariumą. Sidabrinė saugykla buvo pastatyta kruopščiai parinktoje vietoje. Vienas iš šešių ją supusių paveikslų nukabintas pažeidžiant viduramžių meistrų mėgtą simetriją.

Malounas prisiminė paskutinę galvosūkio dalį.

Surask vietą, kuri parodo kelią į niekur, o iš ten atsiveria nauja vieta.

Ir pasuko tiesiai prie laiptų.

Apačioje Malounas prisiartino prie pat aksominių virvių, užtvėrusių kelią į presbiteriją. Jis atkreipė dėmesį į juodo, balto ir raudono marmuro dermę, teikiančią patalpai iškilmingumo, – presbiterija buvo laikoma karališkosios šeimos mauzoliejumi.

Sakrariumas stovėjo vos už dešimties žingsnių.

Lankytojams buvo draudžiama prie jo prisiartinti. Kunigas per mikrofoną paskelbė, kad bažnyčia ir vienuolynas uždaromi po penkių minučių. Daugelis ekskursijų baigėsi, pavieniai turistai lėtai judėjo išėjimo link.

Malounas jau buvo pastebėjęs, kad ant sakrariumo durelių, už kurių kadaise galbūt buvo saugomas šventasis sakramentas, išraižytas kažkoks atvaizdas. O gal ir dabar jame laikoma ostija? Įtraukta į Pasaulinio paveldo sąrašą bei lankoma kur kas dažniau nei bažnyčia, ši nava, be abejonės, dar buvo naudojama specialioms apeigoms. Panašiai kaip ir Šventojo Pauliaus katedra ar Vestminsterio vienuolynas. Tai paaiškina, kodėl žmonėms draudžiama lankytis bene svarbiausioje pastato vietoje.

Makolumas taip pat priėjo arčiau.

– Turiu bilietus, – pasakė jis.

Malounas mostelėjo į sakrariumą.

– Noriu prieiti arčiau, bet kad niekas nematytų.

– Bus sudėtinga, – tarė Makolumas. – Manau, po penkių minučių visi būsime išgrūsti lauk.

– Tu nepanašus į žmogų, paklūstantį įsakymams.

– Tu taip pat.

Malounas prisiminė Avinjoną ir tai, ką jiedu su Stefani padarė lietingą birželio naktį.

– Tada paieškokime, kur pasislėpti, kol visi išsiskirstys.

STEFANI NUTIPENO ATGAL Į NIŠĄ. Ji privalėjo surasti Deilio slaptavietę, kol veiksmas viršuje nepasiekė kulminacijos. Moteris tikėjosi, kad nei Dikson, nei Deilis neskubės, nors garsai bylojo, kad vyras nekantrauja.

Kasiopėja jau visur ieškojo.

– Ji pasakojo, kad jis niekada nepalikdavo atmintinių ant stalo. Naudodavo jas dirbdamas nešiojamuoju kompiuteriu,

tačiau baigęs darbą visada ištraukdavo. Liepdavo jai kilti į miegamąjį ir laukti, kol jis ateis, – šiuos žodžius Stefani daugiau šnabždėjo, nei tarė balsu.

– Tupėdamos čia mes labai rizikuojame.

Ji sustojo ir įsiklausė.

– Atrodo, vis dar labai užsiėmę.

Ji atidarinėjo stalčius ieškodama slėptuvės. Bet Stefani abejojo, kad ji ten ką nors ras. Per daug atvira vieta. Jos žvilgsnis dar kartą nukrypo į knygų lentyną ir sustojo prie vieno politinio traktato – plonos knygos rusvais viršeliais ir mėlynu užrašu.

Kriso Metjuso „Be kompromisų".

Stefani iškart prisiminė istoriją, kurią Deilis pasakojo Grinui, norėdamas pasigirti, kad nuo šiol jis vadovaus Magelano organizacijai.

Kaip jis pasakė?

Valdžia yra tai, ką tu laikai savo rankose.

Priėjusi Stefani ištraukė knygą, atvertė ir pastebėjo, kad paskutinis trečdalis knygos lapų suklijuoti; juose išpjauta maždaug dviejų centimetrų gylio ertmė, o joje guli penkios nešiojamosios atmintinės, kiekviena pažymėta romėnišku skaičiumi.

– Kaip tu supratai? – sušnabždėjo Kasiopėja.

– Tiesą pasakius, net išsigandau, – atsakė Stefani. – Turbūt pradedu mąstyti kaip beprotė.

Kasiopėja pasuko prie galinių namo durų, tačiau Stefani sugriebė ją už rankos ir pamojo į priekines. Kasiopėja suglumo, jos veide sustingo klausiama išraiška: *Ieškai problemų*?

Abi įžengė į svetainę, iš kurios pasuko į vestibiulį.

Šalia pagrindinių durų įrengtas signalizacijos skydelis rodė, kad sistema vis dar neveikia. Stefani suspaudė Dikson ginklą.

– Lari, – garsiai pašaukė ji.

Tyla.

– Lari, – pakartojo Stefani, – ar galime trumpai šnektelėti?

Viršuje pasigirdo sunkūs žingsniai, ir miegamojo tarpduryje pasirodė Deilis – su kelnėmis, be marškinėlių.

– Man patinka tavo plaukai, Stefani. Nauja išvaizda? Ir drabužiai. Visai nieko.

– Dėl tavęs stengiausi.

– Ką čia veiki?

Stefani pamojavo knyga.

– Atėjau to, kas čia paslėpta, – atsakė ji.

Vaikiškame Deilio veide šmėstelėjo išgąstis.

– Teisingai supratai. Atėjo laikas ir tau drebėti. Hetera? – Stefani pakėlė balsą. – Esu nusivylusi, kaip tu renkiesi meilužius!

Iš miegamojo nesigėdydama išlindo nuogutėlė Hetera.

– Tau galas, – pasakė ji.

Stefani patraukė pečiais.

– Pažiūrėsim. Nes šiuo metu aš turiu *tavo* ginklą, – pamojavo juo.

– Ką ketini daryti? – paklausė Deilis.

– Dar nenusprendžiau, – atsakė Stefani. – Ar judu seniai kartu?

– Ne tavo reikalas, – atkirto Dikson.

– Aš tik šiaip smalsauju. Sutrukdžiau jums norėdama pasakyti, kad dabar pavojuje atsidūrė ne vien *mano* kailis.

– Tu per mažai žinai, – pareiškė Deilis. – Kas tavo draugė?

– Kasiopėja Vit, – atsakė Dikson.

– Malonu, kad mane pažįsti.

– Aš skolinga tau už strėlę į kaklą!

– Nesivargink dėkoti, – pasakė Kasiopėja.

– Abu marš atgal į lovą! – įsakė Stefani.

– Nė nemanau, – Dikson ėmė lipti laiptais žemyn, tačiau Stefani nutaikė į ją ginklą.

– Neerzink manęs, Hetera. Šiuo metu esu bedarbė, be to, išduotas mano arešto orderis.

Izraelietė sustojo, turbūt pajutusi, kad dabar ne laikas iššūkiams.

– Į miegamąjį! – pakartojo Stefani.

Dikson dvejojo.

– Greitai!

Hetera vėl užlipo į viršų. Stefani surinko jos drabužius, nepamiršdama ir batų.

– Tu juk nerizikuosi savo reputacija ir nebėgsi paskui mus, – pasakė ji Deiliui. – O ji galėtų. Gal tai ją pristabdys.

Ir abi išėjo.

XLIX SKYRIUS

VIENA
18:40

TORVALDSENAS APSIVILKO TAMSIAI RAUDONĄ APSIAUSTĄ. Per asamblėją tokį privalėjo vilkėti visi nariai. Pirmoji sesija turėjo prasidėti devynioliktą valandą, tačiau jis neskubėjo. Tokiuose susirinkimuose buvo daug kalbama ir mažai daroma. Torvaldsenui niekada nereikėjo kooperatyvo savo tikslams įgyvendinti. Tačiau patikdavo bendrauti po susirinkimų.

Garis sėdėjo minkštame krėsle ir žiūrėjo į jį.

– Na, ir kaip aš atrodau? – linksmai paklausė Henrikas.

– Kaip karalius.

Karališkasis apsiaustas siekė kulkšnis ir buvo pasiūtas iš aksomo. Jame aukso siūlais buvo išsiuvinėtas ordino devizas: JE L'AY EMPRINS. Aš išdrįsau. Šis drabužis liko nepakitęs nuo penkioliktojo amžiaus „Auksinės vilnos" ordino laikų.

Henrikas pasiėmė kaklo grandinę. Gryno aukso su juodu emaliu dengtu titnagu, vaizduojančiu ugnies liežuvius. Per grandinės vidurį kabėjo auksinis ėriukas.

– Tokį medalioną gauna kiekvienas įšventintas ordino narys. Mūsų simbolis.

– Atrodo brangus.

– Toks ir yra.

– Tau visa tai labai svarbu?

Torvaldsenas patraukė pečiais.

– Tarkim, patinka. Bet tai nėra mano religija.

– Tėtis sakė, kad tu žydas, – pasakė Garis.

Torvaldsenas linktelėjo.

– Aš nedaug žinau apie žydus. Tik tai, kad milijonai jų buvo išžudyti per Antrąjį pasaulinį karą. Man sunku suprasti tokius dalykus.

– Ne tau vienam, – atsakė Torvaldsenas. – Krikščionys šimtmečiais kovojo prieš mus.

– Kodėl žmonės taip nekenčia žydų?

Torvaldsenas jau daugybę kartų mąstė apie tai – kaip ir filosofai, teologai bei politikai, kurie dėl to ginčijasi ir diskutuoja ne vieną amžių.

– Tai prasidėjo nuo Abraomo laikų, – pradėjo jis. – Abraomui buvo devyniasdešimt devyneri, kai jį aplankė Dievas ir ištarė savo pažadą, pavadino žydus Išrinktąja tauta, paveldėsiančia Kanaano žemę. Tačiau, deja, tokia garbė užkrovė ir atsakomybės naštą.

Torvaldsenas pastebėjo, kad jaunuolis susidomėjo.

– Kada nors skaitei Bibliją?

Garis papurtė galvą.

– Paskaityk. Nuostabi knyga. Dievas suteikė izraelitams palaiminimą ir jie tapo Išrinktąja tauta. Tačiau po to patys padarė tai, kas visiems laikams nulėmė jų likimą.

– Kas atsitiko?

– Senajame Testamente parašyta, kad izraelitai sukilo, ėmė maištauti, degino smilkalus, garbino stabus ir apskritai elgėsi taip, kaip norėjo. Užtat Dievas bausdamas išsklaidė juos po pasaulį.

– Todėl žmonės jų ir nemėgsta?

Torvaldsenas baigė rengtis susirinkimui.

– Sunku pasakyti. Tačiau nuo to laiko žydai yra persekiojami visame pasaulyje.

– Bet juk Dievas gailestingas.

– Senojo Testamento Dievas gerokai skiriasi nuo Naujojo.

– Man jis nepatinka.

– Jis daug kam nepatinka, – atsakė Torvaldsenas. – Beje, žydai buvo pirmieji, tvirtinę, kad pats žmogus yra atsakingas už savo veiksmus. Ne dievų kaltė, jei gyvenimas yra blogas. Tai *tavo* kaltė. Tai mus ir išskyrė iš kitų. Krikščionys šį teiginį dar labiau išplėtojo. Žmogus pats kaltas, kad buvo išvarytas iš rojaus, tačiau Dievas mylėjo žmogų, todėl paaukojo savo sūnų, kad jis krauju išpirktų mūsų kaltes. Žydų Dievas yra piktas. Jo tikslas – teisingumas. O krikščionių Dievas yra gailestingas. Didžiulis skirtumas.

– Dievas turėtų būti malonus, – pasakė Garis.

Torvaldsenas nusišypsojo, nužvelgė elegantišką kambarį. Metas pradėti.

– Pasakyk, ką manai apie atsitikimą paviljone? – paprašė jis.

– Nesu tikras, ar ponui Hermanui patiks, kad pagrobei jo dukterį.

– Tavo tėvams irgi nepatiko, kas atsitiko tau. Bet Margareta yra suaugusi moteris, o tu – paauglys.

– Dėl ko visa tai vyksta?

– Tikiuosi, greitai sužinosime, – atsakė Henrikas.

Staiga atsilapojo kambario durys, ir į vidų kaip viesulas įsiveržė Alfredas Hermanas. Jis taip pat vilkėjo iškilmingą apsiaustą, papuoštą mėlynu šilku, ir buvo pasikabinęs auksinį medalioną.

– Tu turi mano dukterį? – įtūžio iškreiptu veidu paklausė jis.

– Turiu, – nesutriko Torvaldsenas.

– Ir, aišku, žinai, kad šiame kambaryje įrengta pasiklausymo sistema?

– Nereikia daug proto, kad susivoktum.

Torvaldsenas juto, kaip auga įtampa, – Hermanas pirmą kartą atsidūrė tokioje situacijoje.

– Henrikai, aš to nepakęsiu.

– Ir ką darysi? Pakviesi Erelio Nagus, kad susitvarkytų su manimi?

Hermanas dvejojo.

– Tu to norėtum, tiesa?

Torvaldsenas žengė prie jo.

– Tu peržengei ribą, kai pagrobei šį jaunuolį, – tarė jis ir parodė į Garį.

– Kur Margareta?

– Ji saugi.

– Nedrįsk padaryti jai ką nors bloga.

– Darysiu viską, ko prireiks. Tu juk mane pažįsti.

Hermanas žvilgsniu gręžė Torvaldseną. Šis visada manė, kad kaulėtas austro veidas labiau pritinka ūkininkui, o ne aristokratui.

– Maniau, mes draugai, – tarė Alfredas.

– Aš irgi taip maniau. Bet viskas baigėsi, kai tu pagrobei šį berniuką ir su žeme sulyginai jo tėvo knygyną.

Netrukus turėjo prasidėti pirmoji asamblėjos sesija, kurioje Hermanas ketino sakyti kalbą. Eidamas Mėlynojo Krėslo pareigas jis privalėjo demonstruoti drausmingumą, patikimumą ir negalėjo kitiems ordino nariams leisti suprasti turįs asmeninių rūpesčių.

Ir negalėjo vėluoti.

– Turime eiti, – pasakė jis. – Bet mes dar nebaigėme, Henrikai.

– Sutinku. *Tau* viskas tik prasideda.

L SKYRIUS

VAŠINGTONAS

13:30

– TAI, SAKAI, PAŠOKDINAI DEILĮ KAIP REIKIANT? – paklausė Grinas.

Stefani su Kasiopėja sėdėjo Grino limuzine, kurio galinė dalis buvo atskirta nuo priekinės garsui nelaidžia stiklo plokšte. Grinas atvažiavo į miestą jų pasiimti, kai abi išėjo iš Deilio namų.

– Nemanau, kad puls mus vytis, – atsakė Stefani. – Hetera gal ir apsivilktų jo drabužius, tačiau nemanau, kad apsiautų jo batus. Basa ir be ginklo mūsų nemedžios.

Grinas nebuvo toks tikras.

– Spėju, turėjote rimtą priežastį leisdamos Deiliui sužinoti, kad esate jo namuose?

– Man irgi būtų įdomu išgirsti, – įsiterpė Kasiopėja. – Galėjome tyliai išeiti ir nebūtų nė suuodęs.

– Tada tebebūčiau jo taikiklyje. Dabar Deilis elgsis atsargiau, nes aš turiu tai, ko jam reikia. Viskas priklauso nuo jo.

Grinas parodė į knygą.

– Kas joje tokio svarbaus? – paklausė jis.

Stefani pasidėjo ant kelių nešiojamąjį kompiuterį, kurį paprašė Grino pasiimti su savimi. Įkišusi vieną atmintinę, slaptažodžio langelyje surinko: TETA B.

– Tavo mergina sužinojo ir tai? – paklausė Kasiopėja.

Stefani linktelėjo.

– Tai užeigos Merilende pavadinimas. Deilis ten dažnai važiuoja savaitgaliais. Mėgsta kaimišką maistą. Gana keista, nes buvau įsitikinusi, kad jis lankosi tik penkių žvaigždučių restoranuose.

Ekrane pasirodė bylų sąrašas. Kiekviena buvo pažymėta kokiu nors vienu žodžiu.

– „Kongresas", – pasakė Stefani ir spustelėjo vieną bylą.

– Pastebėjau, kad Deilis yra tikras datų ir laiko virtuozas, – tęsė ji. – Spausdamas narį balsuoti, jis būna susirinkęs tikslią informaciją apie pinigus, kurie kada nors pasiekė to nario kišenę. Ir tai keista, nes jis pats lėšų pervedimu neužsiima. Tą nešvarų darbelį paprastai atlieka lobistai, kuriems patinka, kad šitaip gali įsiteikti Baltiesiems rūmams. Todėl man į galvą atėjo mintis, kad Deilis kur nors turi saugoti įrašus. Juk neįmanoma turėti tokią gerą atmintį. Štai pavyzdys.

Stefani ėmė skaičiuoti.

– Šiam žmogui pinigai buvo pervesti keturiolika kartų, bendra suma per šešerius metus sudaro šimtą aštuoniasdešimt septynis tūkstančius dolerių. Štai kiekvieno mokėjimo data, laikas ir vieta. Niekas taip negąsdina politiko kaip detalės, – palingavo galvą ji.

– Kalbame apie kyšininkavimą? – paklausė Grinas.

Stefani linktelėjo.

– Mokėjimus grynaisiais. Vadinamuosius kišenpinigius. Gal ne itin daug, tačiau tiek, kad jau galima tikėtis nario palankumo. Paprasta ir miela. Būtent taip Deilis kaupia savo politinį kapitalą. Labai paplitusi praktika Baltuosiuose rūmuose. Taip buvo priimta nemažai įstatymų.

Grinas susidomėjęs žvelgė į kompiuterio ekraną.

– Šimtas ar net daugiau Kongreso narių, – pastebėjo jis.

– Turiu pripažinti, Deilis veikia be skrupulų. Visur pinigai. Abiejose politinių barikadų pusėse, – pasakė Stefani.

Ji paspaudė kitą bylą. Ekrane pasirodė senatorių sąrašas – maždaug trisdešimt pavardžių.

– Deilio sąrašuose yra ir federalinių teisėjų, – pasakė Stefani. – Jiems, kaip ir kitiems žmonėms, kyla finansinių sunkumų, ir Deilis tinkamu laiku pasiunčia savo žmones pagelbėti. Man pasakojo vienas teisėjas iš Mičigano. Jis buvo ant bankroto ribos, tada vienas iš jo draugų ištiesė pinigų maišelį. Tačiau vėliau vyruką ėmė graužti sąžinė, ypač kai Deilis panoro, kad jis priimtų kai kurias nutartis. Atrodo, vienas teisininkas buvo didelis partijos pagalbininkas ir jam reikėjo pergalės toje byloje.

– Federaliniai teismai yra kyšininkautojų irštva, – sumurmėjo Grinas. – Visada taip sakiau. Paskirk kurį nors į tarnybą iki gyvenimo pabaigos – ir rūpesčiai garantuoti. Per daug galios ir beveik jokios rizikos.

Stefani išsitraukė kitą atmintinę.

– Vienos visiškai pakanka patraukti baudžiamojon atsakomybėn tuos maitvanagius, – pasakė ji.

– Iškalbingas palyginimas, – tarė Grinas.

– Dėl juodų mantijų, – paaiškino Stefani. – Jie atrodo kaip tikri maitvanagiai, tupintys aukštai ir laukiantys savo eilės prie dvėsenos.

– Tu visiškai negerbi mūsų teisingumo tarnų, – vyptelėjo Grinas.

– Pagarbą reikia užsitarnauti, – pareiškė Stefani.

– Ar galėčiau įsiterpti? – ilgai tylėjusi prabilo Kasiopėja. – Gal paskelbkime šią informaciją viešai? Atkreipkime dėmesį. Paprastai tokiais dalykais neužsiimu, bet šįkart, atrodo, tai suveiktų.

Grinas papurtė galvą.

– Kaip jau pastebėjai, aš nedaug žinau apie izraeliečius. O jūs nesuprantate, kaip veikia šios administracijos viešųjų ryšių mašina. Ten dirba akių dūmimo meistrai. Jie kaipmat užglaistys šį reikalą, o mes prarasime ir Deilį, ir išdaviką.

– Jis teisus, – pasakė Stefani. – Viešumas nepagelbės. Privalome veikti patys.

Grino limuzinas įstrigo spūstyje ir tuo metu švelniai suskambo jo mobilusis telefonas. Išsitraukęs jį iš kišenės, Grinas pažvelgė į ekraną.

– Įdomybės prasideda, – išvydęs, kas skambina, pasakė ir nuspaudęs du mygtukus įjungė laisvų rankų įrangą. – Laukiau tavo skambučio.

– Neabejoju, – pasigirdo Deilio balsas.

– Panašu, kad po visko man neteks medinėje dėžėje keliauti į Vermontą, – tarė Grinas.

– Tai – lyg žaidimas šachmatais, Brentai. Kiekvienas ėjimas yra rizikingas. Gerai, sveikinu, tavo ėjimas buvo neblogas.

– Pasveikink Stefani, ne mane.

– Esu tikras, kad ji šalia tavęs, taigi – sveikinu, Stefani!

– Visada pasiryžusi, Lari.

– Tai mažai keičia, – pareiškė Deilis. – Tie dalykai, dėl kurių įspėjau, tebegalioja.

– Tau teks apsiraminti, – pasakė Stefani.

– Gal norite pasikalbėti? – paklausė Deilis.

Stefani žiojosi sakyti, bet Grinas sustabdė ją, kilstelėjęs ranką.

– Ir kokia mums iš to nauda? – paklausė jis.

– Didelė, – atsakė Deilis. – Nes ant kortos pastatyta labai daug.

Stefani neištvėrė:

– Daugiau nei vertas tavo užpakalis?

– Kur kas daugiau.

– Lari, tu juk melavai sakydamas, kad nieko nežinai apie Aleksandrijos ryšininką, ar ne? – paklausė Grinas.

– *Melas* – toks šiurkštus žodis, – pasakė Deilis. – Aš norėjau išsaugoti nacionalinės svarbos paslaptį. Tai dabar privalėsiu už tai mokėti?

– Turint galvoje susiklosčiusias aplinkybes, tai būtų protinga, – atsakė Grinas.

Stefani žinojo, kad Deilis suvoks, jog jie gali atskleisti jo paslaptis kada panorėję. Ji ir Grinas turėjo ryšių su žiniasklai-

da, taigi apdrabstyti purvais dabartinę vyriausybę nebūtų sunku.

– Ką gi, – Deilio balsas bylojo, kad jis pasiduoda, – kaip jūs norite tai padaryti?

Stefani iškart žinojo atsakymą.

– Viešai, – atsakė ji, – kur daug žmonių.

– Tai nėra gera mintis.

– Tik taip ir ne kitaip.

Kurį laiką garsiakalbis tylėjo. Paskui Deilis tarė:

– Pasakykite, kur ir kada.

LI SKYRIUS

LISABONA

19:40

MALOUNAS PABUDO. Buvo atsirėmęs į šiurkščią akmeninę sieną.

– Jau po pusės aštuonių, – sušnabždėjo jam į ausį Pamela.

– Ar ilgai miegojau?

– Valandą.

Jis negalėjo matyti jos veido. Viskas aplinkui skendėjo tamsoje. Staiga Kotonas prisiminė, kur jie yra.

– Ar viskas gerai? – tyliai paklausė Makolumo.

– Tylu ramu.

Jie išėjo iš bažnyčios prieš penkias ir nuskubėjo į viršutinę koplyčią, iš kurios dar vienos durys vedė į vienuolyną. Turistai neskubėjo skirstytis ir fotografavo popiečio saulės spindulių nušviestus įmantrius maurų raštus. Viršutinėje galerijoje saugios slėptuvės nebuvo, tačiau palei šiaurinę bažnyčios sieną pirmajame aukšte jie pastebėjo vienuolika medinių durų. Užrašas skelbė, kad anksčiau šios mažytės patalpėlės būdavo naudojamos kaip klausyklos nuodėmėms išpažinti.

Dešimties klausyklų durys buvo užrakintos, tačiau Makolumas įsigudrino vienas atidaryti, po spyna pastebėjęs išgręžtą skylę. Tikriausiai spyna buvo sugedusi, ir norėdami

patekti į vidų vienuolyno darbuotojai kyšteli ranką pro skylę. Makolumas išsitraukė įspūdingą peilį, atstūmė durų skląstį, o kai visi suėjo į vidų, vėl užstūmė. Malounas nesitikėjo, kad vyras bus ginkluotas. Makolumas negalėjo to peilio pasiimti į lėktuvą, tačiau Londono oro uoste atidavė į bagažą nedidelį krepšį, kurį dabar užrakino Lisabonos oro uosto saugojimo kameroje. Malounas kameroje paliko knygų krepšį iš Hadado buto. Makolumo nutylėjimas apie peilį tik sustiprino Malouno įtarimus.

Klausyklos viduje geležinės grotelės atitvėrė kitą ankštą patalpą. Tame kambarėlyje buvusios durys vedė į bažnyčią, pro kurias įeidavo atgailaujantieji. Grotelės būdavo nuleidžiamos atgailavimo metu.

Malounas augo katalikiškoje šeimoje ir dabar prisiminė, kad jo vaikystės bažnyčia buvo įrengta panašiai, gal net paprasčiau. Jis niekada nesuprato, kodėl negali matyti kunigo, kuris atleisdavo kaltes. Kai apie tai paklausė jį mokiusių vienuolių, šios atsakė, kad toks atsiskyrimas reikalingas, ir tiek. Vėliau jis įsitikino, kad Katalikų Bažnyčia moka nurodinėti, ką daryti, tačiau nėra linkusi paaiškinti, kodėl. Tai buvo viena iš priežasčių, kodėl Kotonas nustojo lankytis bažnyčioje.

Jis pažvelgė į tamsoje šviečiantį Pamelos TAG laikrodį. Beveik aštuonios vakaro. Truputį ankstoka, tačiau vienuolynas uždarytas jau tris valandas.

– Ar bažnyčioje kas nors yra? – tyliai paklausė Makolumo.

– Nė gyvos dvasios, – atsakė šis.

– Tada – pirmyn, – sušnabždėjo Kotonas. – Nebėra prasmės čia ilgiau sėdėti.

Jis vėl išgirdo, kaip atlenkiamas trakštelėjo Makolumo peilis, paskui – metalo girgždesį.

Klausyklos durys pasidavė.

Malounas atsistojo, tačiau iškart turėjo pritūpti dėl žemų lubų.

Makolumas atidarė duris, ir visi trys išėjo į žemutinę galeriją, kur po trijų valandų, praleistų ankštoje klausykloje, juos

apgaubė vakaro vėsa. Lempos palei dengtą arkadą viršutinėje ir apatinėje galerijose švelniai apšvietė arkas su vos įžiūrimais puošniais ornamentais. Malounas priėjo prie artimiausios arkos ir pažvelgė į naktinį dangų. Bežvaigždė naktis dar labiau išryškino šešėliuose skendinčios arkados niūrumą.

Jis pasuko tiesiai prie laiptų į viršutinę koplyčią. Vylėsi, kad durys, atsiveriančios į bažnyčią, – tos, kuriomis pasinaudojo ieškodamas kelio iš navos į koplyčią, – nebus užrakintos.

Nudžiugo pamatęs, kad jos tebėra atidarytos.

Navoje tvyrojo kapų tyla.

Pro vitražus į vidų sklido silpna šviesa, kurią skleidė išorinį fasadą apšviečiančios lempos. Viduje tamsos karalystę bandė sugriauti tik mažos lempelės apatinėje koplyčioje.

– Ši vieta naktį atrodo visiškai kitaip, – sušnabždėjo Pamela.

Kotonas pritarė ir dairėsi aplink.

Ilgai nelaukdamas jis pasuko į presbiteriją ir peršoko aksominių virvių užtvarą. Prie didžiojo altoriaus palypėjęs penkis laiptelius sustojo prie sakrariumo.

Tada atsigręžė ir įsižiūrėjo į viršutinę koplyčią tolimiausiame gale.

Į jį be jokios gyvybės žvelgė pilkšva apvaliojo lango akis.

Makolumas lyg nujausdamas, ko Malounui gali prireikti, prisiartino nešinas žvake ir degtukais.

– Jau anksčiau pastebėjau ant aukojimo stelažo šalia indo su šventu vandeniu, – pasakė jis.

Kotonas paėmė žvakę, Makolumas ją uždegė. Prinešęs blausią švieselę prie sakrariumo, Kotonas įdėmiai apžiūrėjo ant jo durelių iškalinėtą paveikslą.

Mergelė Marija sėdėjo su kūdikiu ant rankų, už jos stovėjo Juozapas; visi trys su aureolėmis. Trys barzdoti vyriškiai, vienas iš jų priklaupęs prie kūdikio, reiškė pagarbą. Šią sceną stebėjo dar trys vyriškiai, iš kurių vienas dėvėjo kažką panašaus į karinį šalmą. Iš viršaus pro debesis ryškiai spindėjo penkios žvaigždės.

– Kristaus gimimas, – žvelgdama Malounui per petį pasakė Pamela.

Kotonas linktelėjo.

– Atrodo, kad taip. Trys Išminčiai lydimi žvaigždės atvyko apdovanoti ką tik gimusio karaliaus.

Jis prisiminė galvosūkį ir ko jiems reikia ieškoti čia, kur sidabras virsta auksu. *Surask vietą, kuri parodo kelią į niekur, o iš ten atsiveria nauja vieta.*

Sudėtinga mįslė.

– Reikia nešdintis, – pasakė Kotonas, – bet taip pat reikėtų sakrariumo nuotraukos. Fotoaparato mes neturime, gal galite ką nors pasiūlyti?

– Nupirkęs bilietus lipau laiptais į viršų ir mačiau suvenyrų parduotuvę. Joje daug knygų ir atvirukų. Turi būti ir su sakrariumu, – pasakė Makolumas.

– Gera mintis, – pagyrė Kotonas. – Rodyk kelią.

SABRĖ LIPO LAIPTAIS Į VIRŠUTINĘ GALERIJĄ DŽIAUGDAMASIS, kad pasielgė teisingai. Kai Alfredas Hermanas liepė jam surasti Aleksandrijos biblioteką, jo galvoje labai greitai gimė drąsus planas, o Izraelio seklių komandos sunaikinimas Vokietijoje tik sutvirtino jo ryžtą.

Hermanas niekada nebūtų pritaręs sąmoningai žydų provokacijai, taigi jam būtų buvę neįmanoma paaiškinti, kodėl reikėjo tų mirčių. Sabrė privalėjo atsikratyti bet kokių trukdžių, nes nuo tikslo jį skyrė vos kelios dienos.

Jeigu jį išvis įmanoma pasiekti.

Turėjo būti įmanoma!

Vienas jis niekada nebūtų išsprendęs galvosūkio. Įtraukdamas į žaidimą ne Malouną, o kitą žmogų, būtų rizikavęs tapti demaskuotas. Padaryti Malouną savo tariamu sąjungininku buvo vienintelė protinga išeitis.

Rizikinga, tačiau davė vaisių. Pusė galvosūkio jau išspręsta.

Užšuoliavęs laiptais į viršų Sabrė pateko į viršutinę galeriją, kuri iškart suko į kairę ir vedė tiesiai prie stiklinių durų – tikro svetimkūnio šiame viduramžių statinyje.

Jo mobilusis telefonas rodė keturis praleistus Alfredo Hermano skambučius. Iš pradžių Sabrė galvojo paskambinti seniui ir išsklaidyti jo nerimą, bet paskui nusprendė, kad tai būtų kvailystė. Išgirstų daugybę klausimų, į kuriuos negalėtų atsakyti. Jis ilgai stebėjo ordiną, ypač patį Alfredą Hermaną, todėl manė, kad neblogai jį pažino.

Pirmiausia, visi ordino nariai yra prekiautojai.

Ir, prieš pradėdamas spausti Izraelį, Saudo Arabiją ar Jungtines Valstijas, „Auksinės vilnos" ordinas bus priverstas derėtis su juo.

O jis, Sabrė, neparsiduos pigiai.

Sekdamas paskui Pamelą ir Makolumą viršutine galerija Malounas žvalgėsi į skliautus ir žavėjosi žmogaus meistriškumu. Iš gidų pasakojimų nuotrupų jis šiandien išgirdo, kad jeronimitų ordinas, įsikūręs vienuolyne 1500 metais, buvo uždara brolija, atsidavusi maldoms, meditacijoms bei reformistinėms idėjoms. Ordinas neatliko nei evangeliškos, nei ganytojiškos misijos. Garbindami Dievą vienuoliai gyveno pavyzdinį krikščionių gyvenimą, kokį gyveno ir jų šventasis globėjas Jeronimas, apie kurį Malounas skaitė Beinbridžų dvare.

Trijulė sustojo prie arkos, kurioje buvo įmontuotos stiklinės durys, o už jų – suvenyrų parduotuvė.

– Signalizacijos neturėtų būti, – pasakė Makolumas. – Ką čia vogti? Suvenyrus?

Durys buvo storo stiklo, papuoštos metaliniais lankstais ir chromuotomis rankenomis.

– Jos atsidaro į išorę, – paaiškino Malounas, – išspirti negalėsime. Stiklas turbūt centimetro storio.

– O gal patikrink, ar jos užrakintos? – pasiūlė Pamela.

Uždėjęs ranką ant vienos rankenos Kotonas patraukė duris. Šios iš karto atsidarė.

– Dabar suprantu, kodėl klientai taip vertina tavo nuomonę.

– Kam jas rakinti? – nusistebėjo Pamela. – Čia yra tvirtovė. Jis teisus – ką čia vogti? Pačios durys yra vertingesnės už visas prekes.

Kotonas nusišypsojo atsakydamas į jos žodžius. Ji vėl buvo piktoji Pamela, bet jis buvo patenkintas, – ji neleido jam apsnūsti.

Jie įžengė į parduotuvėlę. Tamsi, pelėsiais atsiduodanti patalpa Kotonui priminė klausyklą. Jis atidarė duris devyniasdešimties laipsnių kampu ir paliko jas praviras, tarsi lankytojai čia zuitų pirmyn ir atgal.

Kotonas akimis greitai įvertino patalpą. Ji buvo šešių kvadratinių metrų ploto. Prie vienos sienos šliejosi trys aukštos vitrinos, prie kitų dviejų stovėjo knygų lentynos, o prie ketvirtos – prekystalis su kasos aparatu. Patalpos viduryje buvo dar vienas nedidelis prekystalis, visas nukrautas knygomis.

– Mums reikia šviesos, – pasakė Malounas.

Makolumas nuėjo prie kitų stiklinių durų, kurios vedė prie tamsių laiptų. Ten ant sienos buvo trys jungikliai.

– Mes esame vienuolyno viduje, – tarė Malounas, – šviesa nebus matoma iš lauko. Staigiai įjunk ir išjunk, pažiūrėkime, kas atsitiks.

Makolumas paspaudė vieną jungiklį. Keturios halogeninės lemputės sužibo apšviesdamos stiklines vitrinas. Siauri šviesos ruožai sklido žemyn. Jų visiškai užteko.

– Gerai, – pasakė Malounas, – dabar paieškokime reikiamų atvirukų.

Ant centrinio prekystalio gulėjo krūva knygų kietais viršeliais, ant kurių portugalų ir anglų kalbomis buvo užrašyta: „Švenčiausiosios Mergelės Marijos jeronimitų vienuolynas". Blizgus popierius, daug teksto ir nuotraukų. Šalia gulėjo du plonesni albumai su nuotraukomis. Malounas ėmėsi pirmosios krūvos, o Pamela peržiūrinėjo antrąją. Makolumas žval-

gėsi po kitas lentynas. Pervertęs maždaug tris ketvirtadalius vienos knygos, Malounas rado skyrių, kur buvo aprašytas altorius ir įdėta spalvota sidabrinių sakrariumo durų nuotrauka.

Prinešęs knygą prie šviesos, jis įdėmiai apžiūrėjo fotografiją. Joje puikiai buvo matyti net smulkiausios detalės.

– Radau, – pasakė Malounas.

Jis ėmė skaityti ieškodamas naudingos informacijos apie sakrariumą ir sužinojo, kad jis pagamintas iš medžio ir padengtas sidabru. Pastatytas presbiterijoje, anksčiau kabėjusio paveikslo vietoje, apatinėje eilėje; paveikslas kažkur dingo. Paveikslo scena buvo išraižyta ant sakrariumo durelių, šitaip iki galo buvo užbaigtas šventųjų paveikslų ciklas – visi jie buvo susiję su Trimis Karaliais. Ant sakrariumo durelių buvo pavaizduotas Kasparas, vienas iš trijų Išminčių, atėjęs pagarbinti šventojo kūdikio. Knygoje dar buvo parašyta, kad Trys Karaliai reiškė paprasto pasaulio nusilenkimą prieš dieviškuosius stebuklus, ir kad trys Išminčiai simbolizavo tuo metu žinomą pasaulį: Europą, Aziją ir Afriką.

Ir tada jis surado įdomią ištrauką:

Pasakojama, kad tam tikru metų laiku galima stebėti keistą reiškinį, kai saulės spinduliai neįprastai prasiskverbia į bažnyčią. Dvidešimt dienų iki pavasario lygiadienio ir trisdešimt dienų po rudens lygiadienio auksiniai saulės spinduliai nuo pat vakarinių pamaldų pradžios iki saulėlydžio, sklisdami iš vakarų, tiesia linija nukeliauja 450 žingsnių per koplyčią ir bažnyčią iki sakrariumo, kur jo tviskantį sidabrą paverčia auksu. Labai seniai vienas Belemo kunigas, istorijos tyrinėtojas, pastebėjo: „Atrodo, lyg saulė prašo Kūrėjo leidimo nusileisti kelioms valandoms vakare, žadėdama vėl sugrįžti ir šviesti iš ryto."

Balsu perskaitęs ištrauką Malounas pasakė:

– Sergėtojai yra be galo išmintingi.

– Be to, puikiai apskaičiuoja laiką, – pridūrė Pamela, – nes jau praėjo dvi savaitės nuo rudens lygiadienio.

Kotonas išplėšė sakrariumo nuotrauką ir prisiminė galvosūkį.

– *Surask vietą, kuri parodo kelią į niekur, o iš ten atsiveria nauja vieta*. Štai ko dabar turime ieškoti. Bus sunkiau.

– Kotonai, esu tikra, kad tu jau žinai, už ko užsikabinti, – pasakė Pamela.

Jis žinojo ir buvo patenkintas, kad jos galva dirba.

– *Kur vakarė žvaigždė suranda ir nušviečia rožę, perveria medinį kryžių ir paverčia sidabrą auksu. Surask vietą*, – pacitavo Pamela ir parodė į išplėštą sakrariumo nuotrauką. – Sakrariumo durelės. Betliejus. Kristaus gimimas. Čia yra Belemas. Prisimink, ką skaitėme šiandien ryte Londone. Portugalų kalba „Betliejus". O ką rašė Hadadas? Visi didieji atradimai prasideda nuo apreiškimo.

– Manau, nedaug trūksta, ir tu išspręsi galvosūkį, – pasakė Malounas.

Kažkur dužo stiklas.

– Iš vienuolyno, – sukluso Makolumas.

Malounas greitai pribėgo prie jungiklio ir išjungė apšvietimą. Juos vėl apgaubė tiršta tamsa, ir Malounui prireikė šiek tiek laiko, kol apsiprato akys.

Dar kartą pasigirdo dūžtančio stiklo garsas.

Tyliai nuslinkęs prie parduotuvės durų Kotonas įsiklausė. Garsas sklido kažkur iš tolimiausio kampo apačioje.

Tamsoje jis pastebėjo kažką judant – trys vyrai įžengė pro kitas stiklines duris.

Visi buvo ginkluoti.

Įsiveržėliai išsisklaidė po žemutinę galeriją.

LII SKYRIUS

VAŠINGTONAS

14:45

STEFANI PADAVĖ TARNAUTOJUI BILIETĄ ir įėjo į Nacionalinį aviacijos ir kosmoso muziejų. Grinas nėjo su jomis, nes generalinio prokuroro pasirodymas viešoje vietoje neliktų nepastebėtas. Stefani pasirinko šią vietą dėl daugybės permatomų sienų, dėl to, kad šis muziejus yra vienas iš dažniausiai lankomų pasaulyje, dėl sustiprintos apsaugos ir daugybės metalo detektorių. Ji abejojo, kad tokiomis aplinkybėmis Deilis imsis veiksmų kaip pareigūnas, antraip kiltų nepatogių klausimų; jis galėjo atsivesti nebent Heterą Dikson ir jos naujuosius kompanionus arabus.

Abi su Kasiopėja prasiyrė pro minią ir apsižvalgė aplinkui. Trijų korpusų muziejus iš plieno, marmuro ir stiklo. Lubos, iškilusios per beveik šimtą metrų, kūrė angaro įspūdį ir liudijo skrydžių istoriją nuo brolių Raitų iki Lindbergo „Sent Luiso dvasios" bei JAV erdvėlaivio „Apollo 11".

– Daug žmonių, – sumurmėjo Kasiopėja.

Jos praėjo kino teatrą IMAX, prie kurio būriavosi lankytojai, ir pateko į pilnutėlę Kosmoso salę. Deilis stovėjo prie originalaus dydžio mėnuleigio, kuris atrodė lyg būtų tikrame

Mėnulyje su astronautu, mėginančiu nusileisti specialiomis kopėtėlėmis.

Deilis atrodė ramus. Plaukai kaip visada preciziškai ištepti briliantinu.

– Vėl apsirengęs, – prisiartinusi pasakė Stefani.

– Neįvertinau tavęs, Stefani, – atsakė Deilis. – Klydau. Daugiau tai nepasikartos.

– Palikai savo eskortą namuose? – Stefani žinojo, kad Deilis retai išeina iš namų be apsaugininkų.

– Taip, išskyrus vieną.

Jis mostelėjo ranka, ir abi su Kasiopėja atsigręžė. Iš kito salės kampo, ką tik apžiūrėjusi „Skailabo" ekspoziciją, prie jų ėjo Hetera Dikson.

– Susitarimas atšaukiamas, Lari, – pareiškė Kasiopėja.

– Tai norite sužinoti apie Aleksandrijos ryšininką, ar ne? Jis gali užpildyti informacijos spragas.

Hetera Dikson neskubėdama yrėsi pro minią. Apie mėnuleigį susirinko triukšmingų vaikų būrelis. Jie grūdosi prie apsauginės tvorelės, juosiančios eksponatą. Deilis pasitraukė arčiau siauresnio tako prie stiklinės sienos, už kurios veikė muziejaus kavinė.

– Vis tiek tau galas, – priėjusi ir žvelgdama į Stefani pasakė Hetera.

– Atėjau čia ne grasinimų klausytis.

– O aš čia atėjau dėl to, kad mane siuntė mano vyriausybė, – pareiškė Dikson.

– Pirmiausia kai ką išsiaiškinkime, – įsiterpė Deilis.

Dikson išsitraukė mobiliojo telefono dydžio elektronikos prietaisą ir įjungė. Po kelių sekundžių ji papurtė galvą.

– Jos neturi jokių pasiklausymo daikčiukų.

Stefani žinojo, kaip veikia tokie prietaisai. Organizacijos agentai juos dažnai naudojo. Pagriebusi ieškiklį ji taip pat mostelėjo į Dikson ir Deilį.

Nieko.

Įspaudusi prietaisą Heterai į delną, Stefani tarė:

– Gerai, jei jau esame vieni, kalbėkite.

– Tu – kalė, – pasakė Hetera.

– Puiku. O dabar gal pereisime prie esmės? – paklausė Stefani.

– Trumpai ir aiškiai, – įsiterpė Deilis. – Prieš trisdešimt metų Džordžui Hadadui į rankas pateko Rijade leidžiamas Saudo Arabijos vyriausybės laikraštis. Jo dėmesį patraukė Vakarų Arabijoje esančių vietovių pavadinimai, kuriuos jis ėmė versti į senąją hebrajų kalbą. Neturiu supratimo, kodėl jis taip darė. Matyt, iš neturėjimo ką veikti. Tačiau Hadadas pastebėjo, kad kai kurios vietovės buvo biblinės.

– Senoji hebrajų kalba labai sudėtinga, – prabilo Kasiopėja. – Neturi balsių. Ją sunku interpretuoti, nes perkrauta dviprasmybių. Turi tiksliai žinoti, ką darai.

– Gal tu ekspertė? – paklausė Hetera.

– Vargu, – atsakė Kasiopėja.

– Hadadas *yra* ekspertas, – pasakė Deilis. – O štai kur problema. Jis atkreipė dėmesį, kad tos biblinės vietos yra vakarinėje Saudo Arabijos dalyje ir užima maždaug šešių šimtų keturiasdešimties metrų ilgio ir šimto šešiasdešimties metrų pločio ruožą.

– Asirija? – paklausė Kasiopėja. – Kur įsikūrusi Meka?

Deilis linktelėjo.

– Hadadas daug metų ieškojo kitose pasaulio vietose, tačiau niekur kitur – netgi pačioje Palestinoje – nerado senojoje hebrajų Biblijoje minimų vietovių pavadinimų, – tęsė jis.

Stefani žinojo, kad Senasis Testamentas buvo senovės žydų kūrinys. Tad jeigu šių dienų Vakarų Arabijos vietovių pavadinimai, išversti į senąją hebrajų kalbą, reiškė biblines vietoves, tai galėjo turėti milžinišką politinę reikšmę.

– Norite pasakyti, kad Šventojoje Žemėje nebuvo žydų? – paklausė ji.

– Žinoma, ne, – atsakė Dikson. – Mes ten buvome! Laris nori pasakyti, kad Hadadas tikėjo, jog Senasis Testamentas buvo žydų patirties Vakarų Arabijoje aprašymas. Vėliau jie pasuko į šiaurę, kurią šiandien vadiname Palestina.

– Vadinasi, Biblija parašyta Arabijoje? – paklausė Stefani.

– Tai viena iš nuomonių, – atsakė Deilis. – Hadado teiginiai pasitvirtino, kai jis pasitelkė geografiją. Archeologai jau daugiau kaip šimtmetį Palestinoje ieško vietovių, kurios atitiktų biblinius aprašymus. Tačiau niekas nesutampa. Hadadas pastebėjo, kad Vakarų Arabijoje esančių vietovių pavadinimus išvertus į senąją hebrajų kalbą ir palyginus su Biblijos geografija, vietovės atitinka.

Stefani neskubėjo patikėti.

– Kodėl niekas anksčiau to nepastebėjo? – paklausė ji. – Juk Džordžas Hadadas ne vienintelis žmogus, mokantis senąją hebrajų kalbą.

– Buvo tokių, kurie pastebėjo, – atsakė Dikson. – Jų buvo trys nuo 1948 iki 2002 metų.

Po jos žodžių Stefani pajuto mirties dvelksmą.

– Tavo vyriausybė jais *pasirūpino*? – paklausė ji. – Todėl ir Hadadas turėjo mirti?

Dikson nieko neatsakė.

Pasinaudojusi tylos pertraukėle prakalbo Kasiopėja:

– Tai ir yra pretenzijų skirtumas, ar ne? Pagal Bibliją Dievas sudarė sutartį su Abraomu ir padovanojo jam Šventąją Žemę. Pradžios knygoje sakoma, kad ši sutartis per Abraomo sūnų Izaoką perėjo žydams.

– Daugybę amžių buvo manoma, kad žemė, kurią Dievas paskyrė Abraomui, yra toje vietoje, kurią šiandien mes vadiname Palestina, – tarė Deilis. – Bet jeigu tai netiesa? Kas, jeigu Dievo paskirta žemė buvo kažkur kitur? Kažkur toliau nuo Palestinos. Vakarų Arabijoje.

Kasiopėja prunkštelėjo.

– Gal kvaištelėjote? – paklausė ji. – Manote, Senojo Testamento šaknys yra ten? Islamo širdyje? Dievo žydams pažadėtoje žemėje yra Meka? Prieš kelerius metus musulmonai visame pasaulyje sukėlė audringus protestus dėl pranašo Mahometo karikatūros. Ar bent nutuokiate, ką jie atsakytų į *tai*?!

Deilis atrodė neišmušamas iš vėžių.

– Todėl ir arabai, ir izraeliečiai troško Hadado mirties, – pasakė jis. – Hadadas pareiškė, kad jo teorijos įrodymų reikia ieškoti dingusioje Aleksandrijos bibliotekoje. Jam taip sakė žmogus, pasivadinęs Sergėtoju.

– Kaip ir kitiems trims, – patvirtino Dikson. – Juos visus aplankė pasiuntiniai, pasivadinę Sergėtojais, kurie pasiūlė surasti kelią į biblioteką.

– Įdomu, kokių įrodymų ten galėtų būti? – susimąstė Stefani.

Deilis ėmė nekantrauti:

– Prieš penkerius metus Hadadas Palestinos valdžiai pareiškė tikįs, jog senoviniai rankraščiai galėtų įrodyti jo teiginius. Užtektų vienintelio Senojo Testamento, parašyto senąja hebrajų kalba iki Kristaus. Iki mūsų dienų išlikusi seniausia versija yra iš dešimtojo amžiaus. Hadadas iš kitų likusių rašytinių šaltinių žinojo, kad Aleksandrijos bibliotekoje gali būti saugomi bibliniai tekstai. Įrodymams užtektų bent vieno iš jų, nes Saudo Arabija neleidžia archeologinių kasinėjimų Asirijoje.

Stefani prisiminė, ką ankstų antradienio rytą jai pasakojo Grinas: „Todėl jie kaimus sulygino su žeme. Jie bijojo. Nenorėjo, kad kas nors būtų surasta. Nieko, kas susiję su žydų Biblija."

– Dėl to jie dabar nori ir tavo mirties, Stefani, – pasakė Dikson. – Nes kišiesi į jų reikalus. Jie nepaliks tavęs ramybėje.

Stefani apsižvalgė po Kosmoso salę. Eksponuojamos raketos siekė lubas. Susižavėję moksleiviai būreliais ėjo nuo vieno eksponato prie kito. Tada ji pažvelgė į Dikson.

– Tavo vyriausybė tiki visa šia istorija?

– Dėl to ir buvo nužudyti tie trys vyrai. Dėl to nusitaikyta ir į Hadadą, – atsakė ši.

Stefani parodė į Deilį.

– Jis nėra Izraelio draugas. Jeigu jam pavyks ką nors išsiaiškinti, jis pasinaudos tuo, kad parklupdytų tavo šalies vyriausybę ant kelių.

Dikson nusijuokė:

– Stefani, tik nereikia, – pasakė ji.

– Nė neabejok! Puikiai žinau jo kėslus.

– Nieko tu nežinai, – patikino Deilis.

– Žinau, kad esi melagis.

Deilis įbedė abejonių kupiną žvilgsnį į Stefani. Jis netgi atrodė sumišęs, ir tai ją nustebino.

– Lari, kas iš tikrųjų vyksta? – paklausė Stefani.

– Tu net neįsivaizduoji.

LIII SKYRIUS

LISABONA

20:45

MALOUNAS ŽENGTELĖJO ATGAL Į SUVENYRŲ PARDUOTUVĘ, tačiau nenuleido akių nuo trijų ginkluotų vyrų, kurie vikriai artinosi žemutine galerija. Profesionalai. Puiku.

Kotonas atsistojo už stiklinės vitrinos, stovinčios prie atvirų durų, Pamela atsistojo šalia, o Makolumas susigūžė po centriniu prekystaliu.

– Jie apačioje, o mes viršuje. Turime keletą minučių. Bažnyčia ir galerijos didelės, šiek tiek užtruks. Ar jos užrakintos? – mostelėjęs į stiklines duris, vedančias iš suvenyrų parduotuvės, Malounas paklausė Makolumo.

– Bijau, kad taip, – atsakė šis. – Jos veda žemyn ir link išėjimo. Manau, jie užrakino jas dėl visa ko.

Malounui tai nepatiko.

– Mums reikia išsinešdinti, – tarė jis.

– Kotonai, – sušnabždėjo Pamela, ir Malounas nukreipė žvilgsnį į viršutinę galeriją.

Laiptais užlipęs vyras pamažu artinosi prie suvenyrų parduotuvės.

Makolumas prislinko prie Malouno ir sušnabždėjo:

– Pasiimk ją ir slėpkitės po kasos prekystaliu.

Žmogaus, nušovusio du vyrus į galvą ir paskui lyg niekur nieko ramiai kirtusio pusryčius, patarimo negalima nepaisyti. Malounas nutarė nesiginčyti. Sugriebęs už rankos, nusitempė Pamelą į tolimiausią prekystalio galą.

Spėjo pamatyti peilį Makolumo delne.

Tarpai tarp trijų stiklinių vitrinų buvo gana platūs, ir Makolumas galėjo išsitekti viename jų. Tamsa paslėps jį bent iki tol, kol jo auka susivoks reaguoti.

Ginkluotas vyras artinosi.

Stefani pajuto, kad jos kantrybė senka.

– Ką reiškia „tu net neįsivaizduoji"?

– Vyriausybėje yra kai kas, norintis įrodyti Džordžo Hadado teoriją, – atsakė Deilis.

Stefani prisiminė, ką Deilis pasakė Brentui Grinui, manydamas, kad jie vieni.

– Vienas iš jų esi tu, – pasakė ji.

– Netiesa.

Stefani nepatikėjo.

– Neapsimetinėk, Lari. Atėjai čia tik dėl to, kad turiu kai ką prieš tave.

Deilis neatrodė išsigandęs.

– Tai tu atsipeikėk, Stefani, – pasakė jis. – Mūsų žiniasklaida tavo pasakojimus pavadins kliedesiais ir bandymu sufabrikuoti bylą siekiant susigrąžinti prarastą darbą. Žinoma, gali kilti šiokių tokių nepatogumų, nemalonių spaudos klausimų, tačiau tu nesi tokia stipri, kad sužlugdytum mane ar dar ką nors. Aš niekam nedaviau nė skatiko. O tie lobistai? Susitarimo reikalas. Tai bus mūšis, kurį tu pralaimėsi.

– Galbūt. Bet tu vis tiek iš balos sausas neišlipsi. Tavo karjerai bus galas.

Deilis patraukė pečiais.

– Tokia profesinė rizika.

Kasiopėja dairėsi po parodų salę, ir Stefani pajuto, kad ji kažko sunerimusi. Tad pasakė Deiliui:

– Sakyk esmę.

– Esmė ta, – greitai prašneko Dikson, – kad mes norime visa tai greičiau užmiršti. Tačiau kažkas *tavo* vyriausybėje to neleidžia.

– Tu teisi. Jis, – tai sakydama Stefani parodė į Deilį.

Kasiopėja nužingsniavo prie mėnuleigio, šalia kurio šurmuliavo paauglių būrelis.

– Stefani, – tarė Deilis, – tu kaltini mane, kad nutekinau informaciją apie Aleksandrijos ryšininką. Tačiau tu neskiri draugų nuo priešų. Nekenti šios vyriausybės. Manai, kad prezidentas yra kvailys. Tačiau yra kur kas blogesnių. Pavojingų žmonių.

– Ne, – atrėmė Stefani. – Jie visi pamišėliai. Partijų šalininkai, daug metų bijoję praverti burnas, o dabar iškilę į aukštumas.

– Ir šiuo metu jų didžiausias rūpestis yra Izraelis.

– Nekalbėk mįslėmis, Deili. Geriau iškart sakyk, ką turiu žinoti.

– Tai viceprezidento darbas.

Ar ji gerai išgirdo?

– Atsikvošėk.

– Jis susijęs su Saudo Arabija. Ilgą laiką gavo iš jos finansavimą. Ir nuolat buvo valdžioje. Kelios kadencijos Kongrese, treji metai iždo sekretoriaus poste, dabar jau antrą kadenciją yra viceprezidentas ir, niekam ne paslaptis, sieks aukščiausios valdžios. Partija jau pažadėjo iškelti jį kandidatu. Jis turi draugų, kuriems žūtbūt reikia gerų santykių su arabais, ir tie draugai aprūpina jį pinigais. Jo ir prezidento nuomonė dėl Vidurio Rytų skiriasi. Jis glaudžiai susijęs su Saudo Arabijos karališkąja šeima, tačiau vengia apie tai viešai kalbėti. Viešai keletą kartų yra pasisakęs prieš juos. Tačiau būtent jis pasistengė, kad Saudo Arabija sužinotų apie Aleksandrijos ryšininką. Atsilygino jiems už jų gerą valią.

Tai, ką dabar išgirdo Stefani, buvo visiškai priešinga tam, ką jai pasakojo Brentas Grinas: generalinis prokuroras pats asmeniškai ėmėsi aiškintis, kas nutekino informaciją.

Grįžo Kasiopėja.

– Kas atsitiko? – susirūpino Stefani.

– Baik pokalbį.

– Problemos?

– Bloga nuojauta.

– Per daug intrigų tavo gyvenime, – žvelgdama į Kasiopėją pasakė Dikson.

– O tavajame – per daug melo.

Bandydama surikiuoti mintis Stefani atsisuko į Deilį.

– Vos prieš keletą minučių sakei, kad kažkas vyriausybėje *nori* įrodyti Hadado teoriją. Dabar sakai, kad viceprezidentas nutekino informaciją arabams. Jie nori pamiršti tai visiems laikams. Tai kaip yra iš tikrųjų?

– Stefani, – tarė Deilis, – tai, ką paėmei iš mano namų, gali mane pribaigti. Aš dirbu šešėlinį darbą. Visada taip dariau. Bet kas nors juk turi tai daryti. Taigi, ko tu nori – prigriebti mane ar sužinoti, kas už viso to slepiasi?

Ne tokio atsakymo ji tikėjosi.

– Noriu iš tavęs visko, – pasakė.

– Tai neįmanoma, – nukirto Deilis. – Ar bent kartą paklausysi, ką sakau? Gali visą dieną kapoti rąstą kirvuku, o gali perpjauti iškart. Bet jeigu įvarysi pleištą, jis suskils į dalis.

– Tu tik mėgini apsaugoti savo kailį, – tarė Stefani.

– Tu jai pasakyk, – Deilis pasisuko į Heterą.

– Jūsų vyriausybėje įvyko skilimas. Tu vis dar mūsų draugė, tačiau kai kas nori, kad taip nebūtų.

Heteros žodžiai nepadarė didelio įspūdžio.

– Nieko nuostabaus, – pasakė Stefani. – Daiktai turi dvi puses.

– Tai visai kas kita, – tarė Hetera. – Kai kas atsitiko. Malounas Portugalijoje.

Stefani sukluso.

– „Mosadas“ ketina su juo ten susidoroti, – užbaigė Hetera.

Deilis ranka persibraukė plaukus.

– Stefani, į šią istoriją įsipainiojusios dvi grupuotės: viena žydų, kita arabų. Jos abi nori to paties ir dėl tos pačios priežasties. Viceprezidentas palaiko arabus...

Staiga užkaukė muziejaus signalizacija. Monotoniškas balsas, sklindantis iš garsiakalbių, liepė nedelsiant palikti pastatą.

Stefani griebė Deilį už rankos.

– Aš čia niekuo dėtas, – suskubo paaiškinti šis.

SABRĖ STOVĖJO LYG SUAKMENĖJĘS. Laukė, kol ginkluotas vyras įžengs į suvenyrų parduotuvę.

Jis įeis.

Turėtų.

Sabrė pagalvojo, kur nubėgo kiti du. Atsakymas atėjo beveik iškart, kai už užrakintų stiklinių durų pastebėjo judėjimą.

Įdomu.

Akivaizdu, kad visi trys buvo gerai susipažinę su vienuolyno vidumi, be to, žinojo, kad jų tikslas – suvenyrų parduotuvė.

Gal jie pastebėjo šviesas?

Du ginkluoti vyrai jo kairėje patikrino duris ir suprato, kad jos užrakintos. Figūros atsitraukė ir ėmė šaudyti į stiklą.

Jokių šūvių, tik kaukšėjimas lyg plaktuku per vinį. Kulkos lėkė į stiklą ir atsitrenkusios krito ant žemės jo nesutrupindamos.

Neperšaunamas stiklas.

Tuo metu atkišęs ginklą į parduotuvę pro kitas duris įbėgo trečiasis užpuolikas. Sabrė luktelėjo, kol šis stabtelės įvertinti situaciją, tada metėsi link jo išspirdamas ginklą iš rankų ir kirsdamas į kaklą peiliu. Neleidęs aukai susivokti suvarė ašmenis į sprandą.

Žmogus sugargaliavo ir susmuko ant grindų.

Stiklinės durys dar kartą sudundėjo nuo šūvių ir kelių tuščių spyrių. Netrukus Sabrė išgirdo, kaip abu užpuolikai nubėgo laiptais žemyn.

Tamsoje jis susirado nužudytojo ginklą.

SIGNALIZACIJA VIS DAR KAUKĖ. ŠIMTAI LANKYTOJŲ SKUBĖJO prie muziejaus išėjimų. Stefani nepaleido Deilio rankos.

– Viceprezidentas turi sąjungininkų, – pasakė jis. – Juk negali to padaryti vienas.

Ji įdėmiai klausėsi.

– Stefani, Brentas Grinas veikia su juo. Jis nėra tavo draugas.

Stefani sužiuro į Heterą, kuri tarė:

– Jis sako tiesą. Kas dar galėjo žinoti, kad jūs čia ateisite? Jeigu mes norėtume tave nužudyti, nebūtume čia atėję.

Iki šios minutės Stefani manė, kad puikiai tvardosi, tačiau dabar nebebuvo tikra. Grinas iš tikrųjų buvo vienintelis, žinojęs, kad jos bus muziejuje, – jei tik Dikson su Deiliu nemeluoja.

Ji paleido Deilio ranką. Šis tarė:

– Grinas yra viceprezidento sąjungininkas. Jau kurį laiką. Todėl, kad jam pažadėta antroji vieta. Brentas niekad negalėtų tikėtis laimėti rinkimų. O čia – kelias į viršų.

Per garsiakalbius dar kartą pasigirdo raginimas palikti pastatą. Apsaugos darbuotojas ragino žmones paskubėti iš kavinės.

– Kas atsitiko? – paklausė jo Deilis.

– Atsargumo priemonė. Mums liepta visus išprašyti, – atsakė vyrukas.

Pro tolimą stiklinę sieną Stefani matė, kaip žmonės būriais ėjo medžiais apsodinta gatve, skyrusia muziejų nuo žalios vejos.

Atsargumo priemonė.

Jie kartu su kitais nuskubėjo prie pagrindinio išėjimo. Žmonių srautas slinko pro duris. Didžiąją lankytojų dalį su-

darė paaugliai ir šeimos. Žmonės atrodė sunerimę ir svarstė, kas galėjo atsitikti.

– Paieškokime kito išėjimo, – pasiūlė Kasiopėja. – Bent jau nebūsime nuspėjamos.

Stefani sutiko, ir abi pasuko į kitą pusę. Deilis su Dikson liko stovėti, kur stovėję, tarsi norėdami įtikinti savo žodžių teisumu.

– Stefani, – šūktelėjo Deilis.

Ji atsisuko.

– Aš esu vienintelis tavo draugas. Kai tai suprasi, susirask mane.

Stefani neužkibo ant jo žodžių, nors ją erzino užgulęs netikrumo jausmas.

– Turime eiti, – priminė Kasiopėja.

Jos nuskubėjo per spindinčių lėktuvų sales, pro suvenyrų parduotuvę, iš kurios laukan skubėjo užsilikę lankytojai. Panašu, kad Kasiopėja ketino pasinaudoti vienu iš avarinių išėjimų. Protingas sprendimas, juolab kad signalizacijos sistema jau veikė.

Priešais jas iš už miniatiūriniais lėktuvėliais nukrauto stendo išniro aukštas vyras juodu kostiumu. Jis iškėlė dešinįjį delną. Stefani pastebėjo iš jo kairės ausies kyšantį spirale susuktą laidelį.

Abi su Kasiopėja sustojo ir apsigręžė. Už jų stovėjo du taip pat apsirengę vyrai. Stefani pažino jų išvaizdą ir elgesį.

Slaptoji tarnyba.

Pirmasis vyras kažką pasakė į švarko atlape prisegtą mažytį mikrofoną, ir pastato signalizacija nutilo.

– Gal apsieitume be papildomų rūpesčių, ponia Nel?

– Kodėl? – paklausė Stefani.

Vyriškis priėjo arčiau ir pasakė:

– Todėl, kad su jumis nori pasikalbėti Jungtinių Valstijų prezidentas.

LIV SKYRIUS

LISABONA

21:30

MALOUNAS APĖJO PREKYSTALĮ IR PRITŪPĖ PRIE MAKOLUMO, naršančio po nužudytojo kišenes. Tariamas lobių ieškotojas nužudė žmogų kaip tikras profesionalas.

– Kiti du apibėgs ir per bažnyčią ateis čia, – tarė Malounas.

– Supratau, – atsakė Makolumas. – Štai dvi dėtuvės su šoviniais. Ir pistoletas. Gal nutuoki, kas jie tokie?

– Turėtų būti izraeliečiai.

– Rodos, sakei, kad jie nedalyvauja.

– Rodos, sakei, kad esi tik mėgėjas. Ką tik atskleidei savo talentą.

– Darai, ką reikia daryti, kai tavo kailiui gresia pavojus, – atkirto Makolumas.

Malouno dėmesį patraukė daiktas, pritvirtintas ant nužudytojo liemens. Pasilenkęs arčiau, pastebėjo metalinį prietaisą.

Elektroninis signalo siuntimo ir priėmimo aparatas, nustatantis kito tokio aparato buvimo vietą. Kotonas įsižiūrėjo į ekranėlį ir pastebėjo, kad prietaisas įjungtas sekimo režimu. Mirksintis indikatorius rodė, kad taikinys yra visai netoli.

– Mums reikia eiti, – priminė Pamela.

– Gali būti sudėtinga, – tarė Malounas. – Vienintelis išėjimas yra per galeriją. Tačiau prie laiptų gali tykoti tie du ginkluoti. Turime nusileisti kitaip.

Jis įsikišo prietaisą į kišenę. Į ranką paėmė ginklą ir visi pasuko iš suvenyrų parduotuvės.

Iš arkų už trisdešimties metrų iššoko du ginkluoti vyrai ir ėmė šaudyti.

Vienuolyne aidėjo sproginėjančių balionų garsas.

Malounas puolė ant grindų pargriaudamas ir Pamelą. Kampai buvo ne devyniasdešimties laipsnių, bet didesni, todėl vienuolynas atrodė aštuoniakampio formos. Vieną tokį kampą Malounas išnaudojo kaip priedangą.

– Skubėkite, – paragino Makolumas. – Aš juos sulaikysiu.

Per visą ilgį driekėsi akmeninis suolas, jungiąs arkas ir formuojąs puošnius turėklus. Kol Makolumas atsišaudė, Kotonas su Pamela susigūžę nėrė iš suvenyrų parduotuvės.

Kelios kulkos atsimušė į sieną už kelių žingsnių jiems iš kairės, kitos už nugaros, dar kelios – priešais. Kotonas suprato, kas negerai: silpnoje baltų lempučių šviesoje jųdviejų kūnai metė išdavikiškus šešėlius. Jis sugriebė Pamelą, ir abu krito ant grindų. Nusitaikęs trimis šūviais ištaškė apšvietimą.

Dabar juos apgaubė tamsa.

Makolumas nustojo šaudyti.

Užpuolikai – taip pat.

Kotonas pamojo, ir abu susilenkę bei slėpdamiesi už arkų, lipdinių ir akmeninio suolo, nuskubėjo pirmyn.

Jie perbėgo galeriją iki galo.

Dešinėje stūksojo vidinė kitos galerijos siena be durų. Kitame gale buvo tokia pat. Čia pat kairėje buvo įrengtos stiklinės durys. Šios buvo truputį praviros, lyg kviestų užeiti. Lentelė šalia skelbė, kad čia buvo valgykla. Gal iš jos yra koks nors išėjimas?

Kotonas pamojo, ir jie įsmuko vidun.

Jiems pavymui atlėkė trys kulkos ir bumbtelėjo į stiklą. Nė viena neperėjo kiaurai. Šios durys taip pat neperšaunamos. Ačiū tam, kuris jas išrinko!

– Kotonai, – tarė Pamela, – mes patekome į spąstus.

Jis apsidairė po valgyklą.

Tamsoje, kurią ardė pro langą patenkantys siauručiai spinduliai, išvydo erdvią stačiakampę patalpą skliautuotomis lubomis – visai kaip bažnyčioje. Patalpą juosė žemas akmeninis karnizas, po kuriuo buvo sudėliota įvairių spalvų plytelių mozaika. Niekur nebuvo jokių durų. Langai įrengti maždaug penkių metrų aukštyje be jokios galimybės juos pasiekti.

Jis pastebėjo dvi angas.

Viena buvo tolimiausiame patalpos kampe, ir pribėgęs jis pamatė, kad anksčiau šioje vietoje stovėjo židinys, o dabar įrengta paprasta dekoratyvinė niša.

Užsandarinta.

Kita anga buvo mažesnė, gal dviejų ar trijų metrų pločio ir pusantro metro gylio išorinėje sienoje. Šioje patalpoje kažkada buvo valgoma, todėl tai galėjo būti vieta, kurioje vienuoliai ruošdavo maistą prieš patiekdami.

Pamela buvo teisi. Jie iš tikrųjų atsidūrė spąstuose.

– Lipk čia, – ilgai negalvodamas liepė jis.

Pamela nesipriešindama užsikorė ant akmeninės lentynos virš tuščios kriauklės.

– Kur buvo mano protas, – sumurmėjo ji.

– Per vėlu gailėtis, – atsakė Kotonas.

Jis neatitraukė akių nuo durų, vedančių į viršutinę galeriją. Blausioje šviesoje šešėliai pamažu didėjo. Pamatęs, kad Pamela saugiai įsitaisė, Kotonas užlipo paskui ją ir nugara atsišliejo į sieną, spausdamasis kuo giliau į nišą.

– Ką ketini daryti? – jam į ausį sušnabždėjo Pamela.

– Tai, ką privalau.

Sabrė matė, kaip vyrai išsiskyrė. Vienas nusekė paskui Malouną, kitas įslinko į arkų galeriją, vedusią į bažnyčią. Nusprendęs, kad viršutiniame aukšte geriau, jis atsargiai slinko link tų pačių durų tikėdamasis, kad jos veda į viršutinę koplyčią, kurioje ankstėliau stovėjo Malounas su buvusia žmona.

Sabrei patiko medžioklė. Ypač, kai auka meta iššūkį. Jis svarstė, kas galėtų būti tie vyrai. Izraeliečiai, kaip manė Malounas? Gal ir jo tiesa. Jona minėjo, kad Izraelio samdyti žudikai vyko į Londoną susidoroti su Džordžu Hadadu. Bet su juo jau baigta. Sabrė tai suprato iš garso įrašo, be to, ir Malounas patvirtino. Tad ką izraeliečiai čia veikia? Medžioja jį? Vargu. Tada ką?

Suradęs kažkokias duris, Sabrė įslinko į vidų.

Kairėje laiptai vedė į bažnyčią. Per tamsą apačioje jis išgirdo žingsnius.

Įėjęs į koplyčią ir atsistojęs toje vietoje, kur turėklai baigiasi ties išorine akmens siena, Sabrė atsargiai pažvelgė žemyn. Aukšti pietinio bažnyčios fasado langai buvo apšviesti lauko žibintų. Pro juos krintančioje šviesoje Sabrė išvydo šiaurinės sienos link pro klauptus slenkančią juodą žmogaus su ginklu figūrą. Jis sėlino į žemutinę koplyčią.

Sabrė šovė du kartus.

Per navą nusirito prislopintų šūvių garsai. Viena kulka susirado taikinį, žmogus garsiai riktelėjo ir susvyravęs įsitvėrė klaupto. Sabrė dar kartą nusitaikė ir, nors matomumas buvo visiškai prastas, kitais dviem šūviais patiesė jį ant grindų.

Neblogai.

Atlaisvinęs ginklo dėtuvę, pakeitė ją nauja iš kišenės.

Jis pasisuko eiti. Laikas surasti Malouną.

Tiesiai į jo veidą buvo nukreiptas pistoletas.

– Mesk ginklą, – pasakė balsas angliškai.

Sabrė dvejojo stengdamasis įžiūrėti veidą, tačiau šis slėpėsi šešėlyje. Užpuolikas greičiausiai dėvi kaukę. Sabrė pajuto šaltą į kaklą įremto kito šautuvo vamzdį.

Bėda nevaikšto viena.

– Kartoju, – pasakė pirmasis, – mesk ginklą.

Nebuvo kito pasirinkimo. Ginklas terkštelėjo ant grindų.

Pistoletas nusileido nuo veido. Staiga virptelėjo oras, ir Sabrė pajuto smūgį į galvą. Nespėjęs suvokti skausmo, paniro į tamsą ir tylą.

LV SKYRIUS

TVIRTAI SUSPAUDĘS GINKLĄ MALOUNAS LAUKĖ. Jis surizikavo kyštelėti galvą iš nišos, kur jiedu su Pamela slėpėsi.

Šešėlis augo – ginkluotas vyras artinosi.

Malounas svarstė, ar ginkluotasis žino, kad iš šios patalpos nėra jokio išėjimo. Tikriausiai ne. Kitaip argi eitų jų ieškoti? Galėtų palaukti galerijoje. Malounas dar prieš daug metų suprato, kad žmonės, kurie užsidirba žudydami kitus, yra nekantrūs. Padarei darbą ir dink. Laukimas tik padidina nesėkmės tikimybę.

Pamela giliai alsavo, ir Kotonas negalėjo jos kaltinti. Jo širdis taip pat daužėsi. Jis stengėsi nurimti: *Galvok. Būk pasirengęs.*

Tą akimirką šešėlis išaugo per visą valgyklos sieną.

Nutaikęs ginklą vyras įslinko į vidų.

Pirmiausia jis išvys tamsią ir tuščią salę. Paskui jo dėmesį iškart turėtų patraukti niša toliausiame kampe, tada antra anga sienoje. Tačiau Malounas nelaukė, kol vyras susigaudys. Išsiritęs iš savo slėptuvės jis šovė.

Kulka prašvilpė pro šalį ir rikošetu atsimušė nuo sienos. Užpuolikas trumpam stabtelėjo, tačiau tuoj pat atsipeikėjo, nukreipė savo ginklą į Malouną ir staiga suvokė, kad neturi priedangos.

Vadinasi, tai bus dvikova.

Malounas iššovė dar kartą, ir kulka pataikė vyrui į šlaunį.

Užpuolikas suriko, tačiau išsilaikė ant kojų.

Trečia Malouno paleista kulka pataikė vyrui į krūtinę. Šis susvyravo ir krito ant nugaros.

– Tave sunku nužudyti, Malounai, – už durų pasigirdo kito vyro balsas.

Jis pažino balsą. Adomas iš Hadado buto. Dabar viskas aišku. Izraeliečiai. Bet kaip jie jį surado?

Malounas išgirdo tolstančius žingsnius.

Padvejojęs nuskubėjo prie durų, pasiryžęs užbaigti tai, ką pradėjo Londone.

Iškišęs galvą į galeriją įdėmiai apsižvalgė.

– Aš čia, Malounai, – iš tamsos pašaukė Adomas.

Kotonas greitai apžvelgė atvirą vienuolyną ir toli, kitoje pusėje pastebėjo po arka stovintį Adomą. Jo veido su niekuo negalima supainioti.

– Esi geras šaulys, bet dar pažiūrėsim. Likome tik tu ir aš.

Po šių žodžių Adomas pranyko už durų, vedančių į bažnyčią.

– Pam, lik, kur esi. Jeigu neklausysi, galėsi kautis su jais pati.

Iš valgyklos Malounas pasileido per galeriją. Kur Makolumas? Du vyrai jau nudėti, o jis matė iš viso tris. Adomas nužudė Makolumą? *Tik tu ir aš*. Būtent taip pasakė izraelietis.

Kotonas nusprendė, kad sekti paskui Adomą į bažnyčią būtų neprotinga. Geriau pasielgs netikėtai. Jis užšoko ant suolo palei išorinį galerijos kraštą ir pažvelgė žemyn. Arkados ornamentai bei puošmenos buvo ir be galo gražūs, ir labai tvirti. Jis užkišo ginklą už diržo, persisvėrė ir, laikydamasis už akmeninio suolo viršaus, kojomis pabandė susirasti išsikišusią chimerą, slepiančią vandens lataką. Stengdamasis išlaikyti pusiausvyrą, palinko žemyn, sugriebė už akmens ir pakibo ant atbrailos, išlindusios iš arkos atramos. Nuo čia iki vienuolyno sodo vejos buvo apytikriai penki metrai.

Iš bažnyčios išniro Adomas ir pasileido bėgte per galeriją.

Malounas išsitraukė ginklą ir šovė. Kulka pralėkė pro šalį patraukdama Adomo dėmesį.

Šis pasislėpė už tokio pat aukščio suolelio kaip anksčiau Malounas.

Netrukus izraelietis išlindo ir šovė.

Malounas nėrė į žemutinę galeriją ir skaudžiai trenkėsi į grindų plyteles. Nuo smūgio jam užgniaužė kvapą. Keturiasdešimt aštuonerių metų amžiaus vyrui to buvo per daug – nors anksčiau tekdavo tai daryti kone kasdien. Pašokęs ant kojų Kotonas prisišliejo prie tvorelės ir nužvelgė vienuolyną.

Adomas bėgo tolyn.

Kotonas pašoko ant kojų ir metėsi į kairę, pasuko už kampo tiesiai priešais Adomą. Taikinys pradingo už stiklinių durų, įstatytų tarp dviejų puošnių arkų, šalia kurių stovėjo dvi statulos.

Pribėgęs prie durų Malounas sustojo.

Užrašas skelbė, kad tamsi patalpa už durų kadaise buvo vienuolių susirinkimo vieta. Praverti duris būtų pavojinga. Per mažai šviesos ką nors įžiūrėti; viduje buvo aiškiai matyti tik du langai.

Jis nusprendė pabandyti.

Pravėręs vieną stiklinių durų pusę, prigludo prie kitos apsisaugodamas nuo kulkų.

Neatskriejo nė viena.

Didžiulės patalpos centre stovėjo milžiniškas antkapis.

Jis ėmė tirti žvilgsniu. Nieko. Akys nukrypo į langus. Dešinysis buvo išdaužtas, po juo mėtėsi stiklo šukės, lango ertmėje sušmėžavo ir dingo iš lauko pusės traukiama virvė.

Adomas paspruko.

Akmens grindiniu ataidėjo žingsniai. Malounas išvydo atbėgančius Pamelą ir Makolumą. Išniręs į galeriją jis pirmiausia paklausė Makolumo:

– Kas tau buvo nutikę?

– Smūgis į galvą. Jie dviese. Viršutinėje koplyčioje. Nudėjau vieną bažnyčioje, paskui jie mane pričiupo.

– Kodėl tave paliko gyvą?

– Nežinau, Malounai. Gal pats jų paklausk?

Kotonas suskaičiavo: trys negyvi. Dar du tariamai užpuolė Makolumą. Iš viso penki? Iki šiol jis matė tik tris.

Malounas pakėlė ginklą ir nukreipė į Makolumą.

– Tie žmonės įsiveržė į vienuolyną, persekiojo mus, siekė nužudyti mane ir Pam, o tau tik trenkė į galvą ir pabėgo. Ar ne per gerai, ką?

– Ką nori pasakyti, Malounai?

Kotonas iš kišenės išsitraukė sekimo prietaisą.

– Jie dirba tau! Atėjo pašalinti mus, kad tau nereikėtų!

– Užtikrinu, jeigu būčiau norėjęs jus nužudyti, seniai būčiau tai padaręs.

– Jie lipo tiesiai į viršų, į suvenyrų parduotuvę. Apsupo mus kaip maitvanagiai. Puikiai žinojo, kur eiti. – Malounas parodė prietaisą. – Ir nuolat mynė mums ant kulnų. Nušoviau vieną viršuje ir buvau velniškai arti trečiojo. Ir tada jis išnyko. Keisčiausias mano kada nors sutiktas samdytų žudikų būrys.

Jis paspaudė prietaiso mygtuką ir nukreipė į Makolumą. Išjungė begarsį režimą ir tylus pypsėjimas pranešė, kad imtuvas aptiko taikinį.

– Jie sekė tave. Štai įrodymas, – pasakė Kotonas.

– Tai pirmyn, Malounai. Padaryk, ką turi padaryti.

Pamela stovėjo nuošaliau ir tylėjo. Pasisukęs į ją Kotonas pasakė:

– Atrodo, liepiau tau likti vietoje.

– Aš taip ir dariau, kol jis atėjo. Beje, jis pakaušyje tikrai turi bjaurų guzą.

Malounui šie žodžiai buvo nė motais.

– Nebijok, jis tikrai nemirs dėl jo paties pasamdytų galvažudžių smūgio, – tai pasakęs kyštelėjo prietaisą arčiau Makolumo, tačiau ramus ritmingas pypsėjimas nesikeitė.

– Dabar patenkintas? – paklausė Makolumas.

Kotonas vedžiojo prietaisu į kairę ir į dešinę, tačiau signalas nesikeitė. Vadinasi, Makolumas ne taikinys. Tuo metu praėjo Pamela norėdama apžiūrėti salę.

Signalas pasikeitė.

Tai pastebėjo ir Makolumas. Tebelaikydamas ištiestą ginklą ir neleisdamas Makolumui pajudėti Kotonas nukreipė prietaisą į Pamelą, ir šis ėmė intensyviai pypsėti.

Tai išgirdusi Pamela atsisuko.

Jis nuleido ginklą ir sukiodamas prietaisą žengė du žingsnius jos link. Pypsėjimo pauzės vis trumpėjo, ir, kai prietaisas buvo nukreiptas tiesiai į Pamelą, virto vientisu signalu.

Moters veide sustingo nuostaba, ir ji paklausė:

– Kas čia?!

– Jie sekė tave. Taip jie surado Džordžą. Per tave.

Apimtas pykčio Kotonas sviedė prietaisą ant grindų, susigrūdo pistoletą už diržo ir prišokęs ėmė čiuopti Pamelą nuo galvos iki kojų.

– Ką čia išdarinėji?! – riktelėjo ji.

Ji buvo susinervinusi, tačiau Kotonui nerūpėjo, kaip ji jaučiasi.

– Pam, aš galiu tave visiškai išrengti ir apieškoti kiekvieną kūno centimetrą. Geriau pati pasakyk, kur jis.

Atrodė, kad Pamela bando suvokti, apie ką jis kalba.

– Kur – kas? – šūktelėjo ji.

– Sekimo įtaisas, – paaiškino Kotonas. – Kur jis įtaisytas?

– Laikrodyje, – pasakė Makolumas.

Kotonas atsisuko. Vyras rodė į Pamelos riešą.

– Turėtų būti, – tarė Makolumas. – Jis turi maitinimo šaltinį ir yra pakankamai didelis, kad jame tilptų daviklis.

Sugriebęs Pamelos riešą Kotonas nusegė laikrodį ir sviedė ant galerijos grindų. Tada pakėlė imtuvą ir nukreipė jį į laikrodį. Signalas patvirtino, kad laikrodis yra taikinys. Mostelėjo prietaisu į Pamelos pusę ir šis nurimo.

– O Dieve, – vos girdimai ištarė Pamela, – aš nužudžiau tą seną žmogų...

LVI SKYRIUS

MALOUNAS ĮŽENGĖ Į VIEŠBUČIO „RITZ FOUR SEASONS" verslo centrą. Jie išėjo iš vienuolyno per pagrindinį išėjimą. Duris buvo galima atsidaryti iš vidaus ir tai buvo greičiausias būdas patekti laukan.

Atsidūrę lauke jie apėjo pastatą ir surado vietą, pro kurią Adomas su savo bendrais pateko į vidų. Kapitulos narių susirinkimo vieta buvo vienintelė, turėjusi negrotuotus langus. Jie žvelgė į tamsiąją gatvės pusę. Nuo žemės iki jų buvo gal penki metrai. Šalia augantys du tankūs medžiai įsibrovėliams buvo puiki priedanga.

Jie perėjo kelis kvartalus į rytus, kol pasiekė Belemo pramoninį rajoną, kur įlipo į tramvajų, važiuojantį į Lisabonos centrą. Tada keletą kilometrų iki viešbučio važiavo taksi. Visą kelią nė vienas neištarė nė žodžio. Malouną kamavo abejonės. Jis manė, kad grėsmę kėlė Makolumas, tačiau paaiškėjo, kad pavojus buvo kur kas arčiau. Medžioklė baigėsi, kai jis išmetė Pamelos laikrodį į tankių buksmedžių gyvatvorę, juosiančią vienuolyno sodą.

Jam reikėjo pagalvoti.

Jie įžengė į verslo centro pokalbių salę ir uždarė duris. Ant stalo stovėjo telefonas, kompiuteris, rašikliai ir popierius. Dėl

to Malounas ir mėgo šį viešbutį – pasakyk, ko nori, ir tavo noras kaipmat bus išpildytas.

– Kotonai, – prakalbo Pamela. – Tas laikrodis buvo dovana. Pasakojau tau apie tai. Nuo vyro, su kuriuo susitikinėjau.

Malounas prisiminė, kad ji apie tai pasakojo Londone. TAG. Brangus. Jam padarė įspūdį.

– Kas jis? – paklausė jis.

– Jis dirba teisininku kitoje firmoje. Konsultuoja.

– Kiek laiko susitikinėjate? – klausimas nuskambėjo taip, lyg jam labai rūpėtų, nors iš tiesų jis apie tai negalvojo.

– Keletą mėnesių, – atsakė Pamela. – Liaukis, Kotonai. Iš kur jis galėjo žinoti, kad taip atsitiks? Padovanojo man tą laikrodį prieš keletą savaičių.

Jis norėjo ja patikėti. Tačiau agentų žmonoms taip pat dažnai gresia pavojai. Paėmęs telefoną Malounas paskambino į Atlantą, į Magelano organizaciją. Prisistatė ir pasakė, ko nori. Jo paprašė palaukti. Po dviejų minučių ragelyje pasigirdo vyriškas balsas:

– Kotonai, čia Brentas Grinas. Jūsų skambutis buvo peradresuotas man.

– Noriu pasikalbėti su Stefani.

– Deja, jos nėra. Čia tiek visko vyksta. Turėsite bendrauti su manimi.

– Ką generalinis prokuroras veikia Magelano organizacijoje? – pasiteiravo Malounas. – Paprastai jūs nesikišate į tokius reikalus.

– Tai gana sudėtinga, Kotonai. Stefani buvo nušalinta nuo pareigų, ir mes dviese likome pačiame kovos sūkuryje.

Malounas nenustebo.

– Ir tai susiję su tuo, ką aš veikiu čia.

– Kaip pirštu į akį. Administracijoje yra žmonių, dėl kurių jūsų sūnui grėsė pavojus.

– Kas jie?

– Tiksliai nežinome. Stefani stengiasi tai išsiaiškinti. Gal galite pasakyti, kaip jums ten sekasi?

– Mes čia linksminamės. Vakarėlis po vakarėlio. Lisabona yra linksmybių sostinė.

– Iš kur tiek sarkazmo?

– Galiu išvardyti milijoną priežasčių. Bet dabar noriu jūsų kai ko paprašyti. Patikrinkite vardą ir pavardę Džeimsas Makolumas. Sako, kad tarnavo kariuomenėje, specialiosiose pajėgose. – Malounas trumpai apibūdino išvaizdą. – Noriu žinoti, ar jis sako tiesą, ir kas jis yra iš tikrųjų.

Tai sakydamas Malounas žvelgė Makolumui tiesiai į akis, tačiau šis nė nekrustelėjo.

– Kas atsitiko Stefani?

– Ilgai užtruktų aiškinti, – atsakė Grinas. – Bet mes norime žinoti, ką jūs veikiate. Galbūt tai jai padėtų.

– Niekada nebūčiau pagalvojęs, kad jūs taip rūpinsitės.

– Nesuprantu, kodėl visi mano, kad aš jos nemėgstu, – tarė Grinas. – Aš kaip tik manau, kad Stefani turi daug puikių savybių. Tik šiuo metu jai sunkoka. Jau keletą valandų neturiu jokių žinių nei iš jos, nei iš panelės Vit.

– Kasiopėjos?

– Taip, ji su Stefani. Jūsų draugas Henrikas Torvaldsenas ją atsiuntė padėti.

Grinas teisus. Ten kažkas vyksta.

– Beje, aš turiu problemų dėl savo buvusios žmonos, – pasakė Malounas. – Izraeliečiai ją sekė.

– Mes tai žinome, – atsakė Grinas. – Vyras, su kuriuo ji susitikinėjo Atlantoje, prijautė Izraeliui. „Mosadas" jam liepė padovanoti Pamelai laikrodį, medalioną ir žiedą. Su palydoviniu ryšiu. Mūsų nuomone, jie tikėjosi, kad ji pakaitomis dėvės bent vieną iš šių daiktų.

– Vadinasi, izraeliečiai žinojo, kad mano sūnų žadama pagrobti, ir iš anksto pasiruošė.

– Manau, jūs teisus. Ar Aleksandrijos ryšininkas tebėra saugus?

– Nemaniau, kad jūs apie tai žinote.

– Žinau, – patvirtino Grinas.

– Izraeliečiai vakar juo pasirūpino visiems laikams ir ką tik vos nepakartojo to paties su mumis, – pasakė Malounas.

Dabar jis norėjo ramiai pagalvoti.

– Turiu eiti. Gal duosite numerį, kuriuo galėčiau tiesiai jums paskambinti? – ir užsirašė. – Sėdėkite ramiai. Netrukus paskambinsiu.

– Kotonai, – tarė Grinas, – tas teisininkas, su kuriuo jūsų buvusi žmona susitikinėjo, nebegyvas. Nušautas prieš keletą dienų. „Mosadas" jį pašalino.

Malounas tylėdamas išklausė.

– Reikėtų ją akylai saugoti, – pasakė Grinas. – Su ja taip pat nebaigta.

– Švelniai tariant.

– Ji tebėra problema, – užbaigė Grinas.

Malounas padėjo ragelį. Pamela nenuleido nuo jo akių.

– Tavo mylimasis negyvas. Izraelis pasirūpino. Jis jiems dirbo.

Išgąstis sustingo jos veide. Malounui buvo vis tiek. Dėl to žmogaus jo sūnui buvo kilęs pavojus.

– Štai kas atsitinka, kai prisijaukini gyvatę, – pasakė jis. – O aš stebėjausi, kaip mus susekė iki to viešbučio Londone. Mūsų negalėjo sekti nuo Hadado buto.

Kotonas matė, kaip ši žinia prislėgė Pamelą, tačiau jausmams nebuvo laiko. Jaudintis dėl to, ko nebegali pakeisti, nėra prasmės. Jis pažvelgė į Makolumą ir tarė:

– Girdėjai? Pasidomėjau tavo praeitimi.

– Baik maivytis. Nepamiršk, kad turiu likusią galvosūkio dalį, kurios mes dar neišsiaiškinome.

– Kas sakė, kad neišsiaiškinome? – paklausė Malounas ir išsitraukė suvenyrų parduotuvėje išsiplėštą knygos nuotrauką. – *Surask vietą, kuri parodo kelią į niekur, o iš ten atsiveria nauja vieta*. Taigi. Mes suradome vietą, kur sidabras virsta auksu. Štai ji. Kristaus gimimas. Betliejus. Belemas. Kas parodo kelią į niekur?

Malounas parodė į kompiuterį.

– Daugybę adresų, nesusijusių su jokia vieta. Žiniatinklio adresai.

Tai pasakęs Malounas atsisėdo priešais ekraną.

– Sergėtojai privalėjo sugalvoti, kaip kontroliuoti galvosūkio įminimo etapus. Jie negali jo tik parašyti ir pamiršti. Kai pakviestasis arba pašalinis žmogus įveikia tam tikrą galvosūkio dalį, jie nusprendžia, ar leisti jam keliauti toliau, ar ne. Kur, jei ne savo valdomame tinklalapyje paskelbti paskutinę įminimo nuorodą?

Malounas surinko BETHLEHEM.COM, tačiau buvo nukreiptas į komercinį puslapį su visokiu šlamštu. Tada pabandė BETHLEHEM.NET, bet rezultatas buvo tas pats. Paskui – BETHLEHEM.ORG, ir ekranas iš pradžių nušvito baltai, o tada jame pasirodė klausimas:

KO JŪS IEŠKOTE?

Po klausimu mirgėjo žymeklis, pasiruošęs rašyti atsakymą virš juodos linijos. Malounas surinko: ALEKSANDRIJOS BIBLIOTEKOS. Ekranas sumirgėjo ir jame pasirodė klausimas:

NIEKO DAUGIAU?

Malounas parašė tai, ką, jo nuomone, jie ir norėjo sužinoti:

ŽINIŲ

Vaizdas ekrane vėl pasikeitė.

$28^\circ\ 4^{1.}4^{1N}$
$33^\circ\ 3^{8.}44^{E}$

Malounas žinojo, ką reiškia šie skaičiai. *Surask vietą, kuri parodo kelią į niekur, o iš ten atsiveria nauja vieta.*

– Tai ir yra ta vieta, – pasakė jis.

– Palydovinio ryšio koordinatės, – patikslino Makolumas.

Malounas pritarė, tačiau reikėjo patvirtinimo, taigi jis surado reikiamą puslapį ir surinko skaičius.

Po kelių sekundžių ekrane pasirodė žemėlapis.

Malounas iškart atpažino kontūrus – apverstą lygiašonį trikampį, kuris kaip pleištas buvo įsiterpęs tarp Afrikos ir Azijos, – nepakartojamą kalnų ir lygumų kraštą, skalaujamą siauro Sueco kanalo vakaruose, dar siauresnės Akabos srovės rytuose ir Raudonosios jūros pietuose.

Sinajaus pusiasalis.

Palydovinio ryšio koordinatės apibrėžė lopinėlį pietiniame regiono krašte, kalnuose, beveik pačioje apversto trikampio viršūnėje.

– Atrodo, radome tą vietą, – pasakė Malounas.

– Ir kaip ketini ten nusigauti? – paklausė Makolumas. – Tai Egipto teritorija, kurią kontroliuoja Jungtinės Tautos. Šalia Izraelio.

Malounas pakėlė telefono ragelį.

– Nemanau, kad tai – problema.

IV DALIS

LVII SKYRIUS

VIENA

10:30

TORVALDSENAS SĖDĖJO DIDŽIOJOJE PILIES SALĖJE ir stebėjo, kaip vyksta „Auksinės vilnos“ ordino susirinkimas. Kaip ir kiti nariai, jis sėdėjo viename iš paauksuotų senovinių krėslų, kurie buvo sustatyti eilėmis po aštuonis. Priešais sėdėjo Rato nariai su Alfredu Hermanu viduryje; jo krėslas buvo papuoštas mėlynu šilku. Atrodė, visi norėjo tarti žodį, ir gana greitai išsirutuliojo diskusija apie Vidurio Rytus bei apie tai, ką politikos komitetas pasiūlė praėjusį pavasarį. Tuo metu planai buvo tik apytikriai. Dabar situacija pasikeitė, ir tai patiko ne visiems.

Nuomonės išsiskyrė labiau, nei Alfredas Hermanas tikėjosi. Mėlynasis Krėslas jau du kartus įsiterpė į debatus, o tai atsitikdavo labai retai. Torvaldsenas žinojo, kad Hermanas paprastai tyli.

– Neįmanoma iškeldinti žydų! Tai absurdas, – pareiškė vienas narys iš salės.

Torvaldsenas jį pažinojo. Norvegas, svarbus asmuo Šiaurės Atlanto žvejybos pramonėje.

– Kronikose aiškiai pasakyta, kad Dievas pasirinko Jeruzalę savo miestu ir įkūrė joje savo Šventovę. Aš išmanau Bibliją.

Pirmojoje Karalių knygoje sakoma, kad Dievas davė Saliamonui valdyti vieną giminę, kad Jo tarnas Dovydas visada turėtų žibintą* priešais Jį Jeruzalėje. Mieste, kurį Jis pasirinko savo vardo buveine. Dabartinio Izraelio atsikūrimas nėra atsitiktinumas. Daugelis tiki, kad tai įvyko su dieviškąja pagalba.

Keli kiti nariai pritardami priminė keletą ištraukų iš Kronikų ir Psalmių.

– O jeigu tai, ką jūs cituojate, yra neteisinga? – pasigirdo klausimas iš salės priekio.

Mėlynasis Krėslas atsistojo.

– Ar prisimenate, kada susikūrė dabartinė Izraelio valstybė? – paklausė jis.

Niekas neatsakė į šį klausimą.

– 1948 metų gegužės 14 dieną, – atsakė Mėlynasis Krėslas. – Šešiolika valandų trisdešimt dvi minutės. Davidas Ben Gurionas, stovėdamas Tel Avivo muziejuje, pareiškė, kad „remiantis prigimtine ir istorine žydų tautos teise" įkuriama Izraelio valstybė.

– Pranašas Izaijas aiškiai pasakė, kad „vieną dieną užgims tauta", – tarė kažkuris narys. – Taigi Dievas laikėsi savo pažado, kurį davė Abraomui. Žydams buvo sugrąžinta jų istorinė žemė.

– O iš kur mes žinome, kad toks susitarimas tarp Dievo ir Abraomo egzistavo? – tarė Alfredas Hermanas. – Iš vienintelio šaltinio – Senojo Testamento. Daugelis jūsų šiandien juo remiatės. Ben Gurionas kalbėjo apie *prigimtinę ir istorinę žydų tautos teisę*. Jis taip pat citavo Senąjį Testamentą. Tai vienintelis išlikęs įrodymas, kuriame minimi tie dieviškieji apreiškimai, tačiau jo autentiškumas kelia rimtų abejonių.

Torvaldsenas nužvelgė susirinkusiuosius.

– Įsivaizduokite, kad aš pareiškiu teises į kiekvieno jūsų turtą ir pateikiu dešimtmečių senumo dokumentus, kuriuos iš jūsų kalbų išvertė žmonės, nekalbėję jūsų kalba, ir yra se-

* Dovydo dinastijos išlikimo simbolis (vert. past.).

niai mirę. Argi nė vienam iš jūsų nekiltų klausimų dėl dokumentų autentiškumo? Negi nenorėtumėte gauti daugiau įrodymų nei abejotinas ir nepatvirtintas vertimas? – Hermanas trumpam nutilo. – Mes priėmėme Senąjį Testamentą be išlygų kaip absoliutų Dievo Žodį. Jo tekstai tapo Naujojo Testamento pagrindu, o jo žodžiai lig šiol turi geopolitinių pasekmių.

Susirinkimo dalyviai susidomėję laukė, kol Alfredas Hermanas išaiškins savo mintį.

– Prieš septynerius metus žmogus, vardu Džordžas Hadadas, Palestinoje gimęs Biblijos tyrinėtojas, užbaigė vieną studiją, kurią išleido Beiruto universitetas. Pagrindinė jo veikalo mintis – Senojo Testamento vertimas yra netaisyklingas.

– Tai tik prielaida! – pasigirdo balsas, o netrukus atsistojo ir jo savininkė, kūninga moteris. – Aš Dievo Žodį gerbiu labiau nei jūs!

Hermanas pralinksmėjo.

– Iš tikrųjų? – tarė jis. – Ką jūs žinote apie Dievo Žodį? Apie aplinkybes, kuriomis jis buvo ištartas? Apie jį užrašiusį žmogų? O apie vertėją? Tuos žodžius nežinomi metraštininkai užrašė prieš tūkstančius metų senąja hebrajų kalba, kuri štai jau du tūkstančiai metų kaip yra mirusi. Ar jūs mokate senąją hebrajų kalbą?

Moteris nieko neatsakė.

Hermanas linktelėjo.

– Jūsų žinių trūkumas yra visiškai suprantamas, – tęsė jis. – Tai buvo fleksinė kalba, kurios žodžių reikšmė buvo suprantama greičiau iš konteksto nei iš rašybos. Vienas žodis turėjo keletą skirtingų reikšmių, kurios priklausė nuo to, kaip jis būdavo vartojamas. Nuo Senojo Testamento užrašymo iki to laiko, kol žydai kalbų žinovai išvertė jį į tuometinę hebrajų kalbą, praėjo šimtmečiai. Tie žmonės jau nekalbėjo senąja hebrajų kalba. Jie spėdavo žodžių prasmę arba, negana to, – išvis ją pakeisdavo. Praėjo dar keli šimtmečiai, ir jau kiti filologijos žinovai – šį kartą krikščionys – vėl išvertė tuos žodžius. Jie taip pat nekalbėjo senąja hebrajų kalba, tad irgi spėliojo.

Gerbiu jūsų įsitikinimus, tačiau mes ničnieko nenutuokiame apie Dievo Žodį.

– Jūs tiesiog netikite, – pareiškė moteris.

– Taip, netikiu, nes tai nėra susiję su Dievu. Tai žmogaus kūrinys.

– O ką ginčijo Hadadas? – paklausė kitas vyras, iš kurio balso buvo galima suprasti, kad jis labai susidomėjęs.

– Jis teigė, kad, kai pirmą kartą buvo pasektos *pasakos* apie Dievo ir Abraomo sandorą, žydai jau gyveno savo Pažadėtojoje Žemėje – dabartinėje Palestinoje. Žinoma, buvo praėję daugybė šimtmečių nuo tada, kai tas pažadas tariamai buvo duotas. Pagal Bibliją Pažadėtoji Žemė turėjo tęstis nuo Egipto iki didžiosios Eufrato upės. Minima daug vietovardžių. Tačiau

Džordžas Hadadas palygino biblinių vietovių pavadinimus, išverstus atgal į senąją hebrajų kalbą, su dabartinių vietovių pavadinimais, ir atrado kai ką įdomaus. – Hermanas patylėjo neslėpdamas pasitenkinimo. – Ir Mozės Pažadėtoji Žemė, ir Abraomo žemė buvo vakarinėje Saudo Arabijos dalyje, Asirijos regione.

– Kur įkurta Meka?! – atskriejo klausimas iš salės.

Hermanas linktelėjo. Torvaldsenas pastebėjo, kad daugelis ordino narių iškart suvokė, ką tai reiškia.

– Tai neįmanoma, – pasakė kažkuris narys.

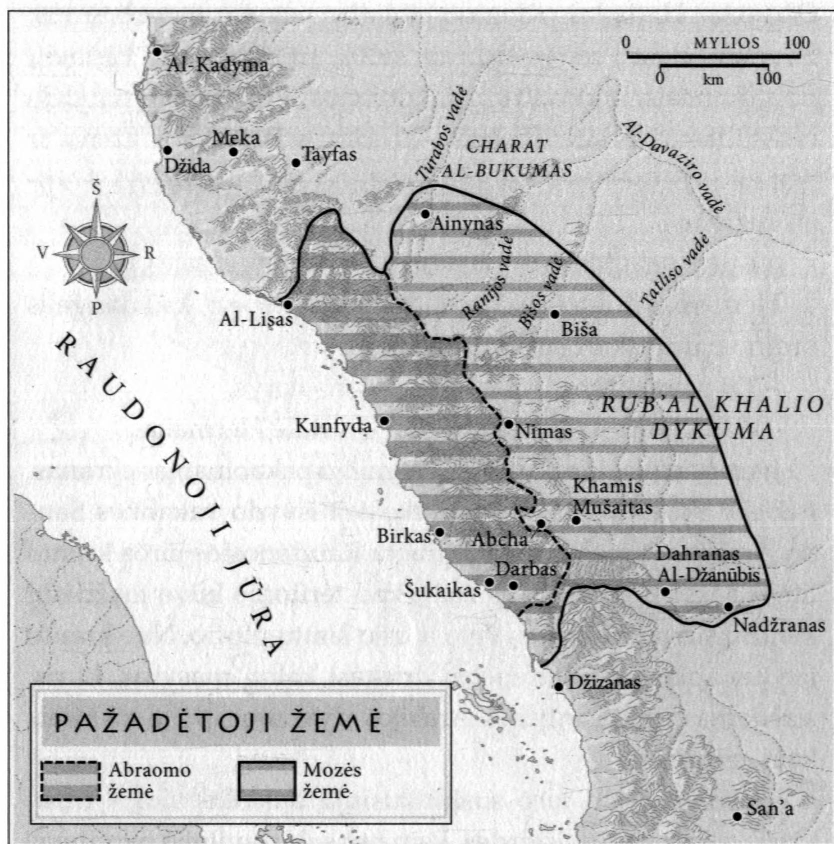
– Galiu jums pademonstruoti, – pasiūlė Hermanas.

Jis mostelėjo, ir nuo lubų išsivyniojo pakabinamas ekranas. Įsižiebė projektorius, ir susirinkusieji išvydo vakarinės Saudo Arabijos žemėlapį su vingiuota Raudonosios jūros kranto linija. Mastelio matuoklis rodė, kad teritorija buvo maždaug keturių šimtų kilometrų ilgio ir trijų šimtų pločio. Nuo kranto į rytus apie šimtą kilometrų driekėsi kalnų masyvas, kuris, artėdamas link Centrinės Arabijos dykumos, virto atskirais kalnagūbriais.

– Žinojau, kad tarp susirinkusiųjų bus skeptikų, – nusišypsojo Hermanas, išgirdęs, kaip per salę nuvilnijo nervingas juokas. – Čia yra šiuolaikinė Asirija.

Jis davė ženklą, ir vaizdas ekrane pasikeitė.

– Pažadėtosios Žemės ribos nubraižytos pagal Džordžo Hadado tiksliai aprašytas vietoves, punktyrinė linija žymi Abraomo, o nepertraukiama – Mozės žemę. Į senąją hebrajų kalbą atgal išversti biblinių vietovių pavadinimai idealiai atitinka šio regiono upių, miestų ir kalnų pavadinimus. Daugelis jų tebėra išsaugoję senosios hebrajų kalbos žodžių prasmę, tik, žinoma, perėmę arabišką skambesį. O dabar paklauskite, kodėl niekada nebuvo surastas nė vienas paleografinis arba archeologinis įrodymas, patvirtinantis, kad biblinės vietovės buvo Palestinoje? Atsakymas paprastas. Tų vietovių ten nėra. Jos plyti už šimtų kilometrų į pietus, Saudo Arabijoje.

– Kodėl niekas to nepastebėjo anksčiau?

Torvaldsenas apsidžiaugė išgirdęs klausimą, nes ir pats apie tai galvojo.

– Tėra keli ar keliolika kalbų žinovų, puikiai mokančių senąją hebrajų kalbą. Nė vienas jų, išskyrus Hadadą, neužsiėmė tokiais tyrinėjimais. Kad būčiau tikras, prieš trejus metus pasamdžiau vieną tų ekspertų, kad jis patvirtintų arba paneigtų Hadado teoriją. Ir jis patvirtino. Iki smulkiausių detalių.

– Ar mes galėtume pasikalbėti su jūsų ekspertu? – greitai paklausė vienas narys.

– Deja, – atsakė Hermanas, – jis buvo labai senas ir praėjusiais metais mirė.

Tikriausiai žmogeliui kai kas padėjo nukeliauti į kapus, pamanė Torvaldsenas. Hermanui mažiausiai reikėjo dar vieno mokslininko su savo pritrenkiama bibline tiesa.

– Bet aš turiu išsamų tyrimo aprašymą, kurį reikėtų išstudijuoti, – pridūrė Hermanas. – Netgi vertėtų.

Ekrane pasirodė naujas vaizdas – dar vienas Asirijos regiono žemėlapis.

– Štai pavyzdys, iliustruojantis Hadado nuomonę. Aštuonioliktajame Teisėjų knygos skyriuje pasakojama, kaip izraelitų Dano gentis įsikūrė Laišo mieste, to paties pavadinimo regione. Biblijoje sakoma, kad tas miestas buvo netoli kito miesto – Sidono. O netoli Sidono įsikūręs miestas tvirtovė Coras. Krikščionys istorikai ketvirtajame mūsų eros amžiuje spėjo, kad Dano gentis buvo įsikūrusi Jordano upės ištakose. 1838 metais grupė istorikų atrado piliakalnį, kurį jie įvardijo kaip biblinės Dano genties gyvenvietės liekanas. Toji vieta šiandien yra visuotinai laikoma Dano gyvenviete. Dabartinio Izraelio teritorijoje taip pat egzistuoja gyvenvietė, pavadinta Danu.

Torvaldsenas pastebėjo, kad Hermanas labai patenkintas savimi, tarsi ilgai būtų ruošęsis šiai akimirkai. Jis tyliai svarstė, kad galbūt netikėtas Margaretos dingimas privertė šeimininką pakeisti susirinkimo darbotvarkę.

– Archeologai kasinėja tą piliakalnį jau keturiasdešimt metų ir iki šiol nerado nė vieno įrodymo, patvirtinančio, kad tai buvo biblinės Dano genties gyvenvietė, – Hermanas mostelėjo ranka, ir vaizdas ekrane vėl pasikeitė – antrajame Asirijos žemėlapyje pasirodė vietovių pavadinimai.

– Štai ką išsiaiškino Hadadas, – pasakė Hermanas. – Biblinį Daną galima lengvai sutapatinti su vakarų Arabijos gyvenviete Al-Danadina, įkurta pakrantės regione Al-Lise, kurio svarbiausias miestas vadinasi taip pat. Išverstas šis pavadinimas visiškai sutampa su Biblijoje minimu žodžiu *Laish*. Netoli tebėra išlikęs ir Sidono miestas, o dar arčiau Al-Danadinos gyvenvietės yra Al-Suras, išvertus – Coras.

Torvaldsenas turėjo pripažinti, kad geografiniai sutapimai labai intriguojantys. Jis nusiėmė savo berėmius akinius ir ėmė dviem pirštais masažuoti tarpuakį kažką mąstydamas.

– Yra ir daugiau topografinių sąsajų, – toliau kalbėjo Alfredas. – Antrojoje Samuelio knygoje, 24 skyriuje užsimenama, kad netoli Dano miesto buvo Tahtimo žemė. Palestinoje tokios vietovės nėra. Tačiau vakarinėje Arabijoje netoli Al-Danadinos gyvenvietės yra pakrantės ruožas, pavadintas *Jabal Tahyatayn*. Tai arabiška žodžio *Tahtim* forma. Tai negali būti atsitiktinumas. Hadadas rašė, kad jeigu archeologai pakasinėtų toje teritorijoje, rastų įrodymų, jog ten buvo žydų gyvenvietė. Tačiau tai nebuvo padaryta. Saudo Arabijos valdžia uždraudė bet kokius kasinėjimus. Prieš penkerius metus, pabūgusi Ha-

dado išvadų, ji toje teritorijoje nugriovė visas gyvenvietes, o žemę užteršė, kad niekas niekada ten nerastų jokių įrodymų.

Torvaldsenas pastebėjo – kuo labiau augo asamblėjos narių susidomėjimas, tuo labiau augo Hermano pasitikėjimas savimi.

– Maža to. Visame Senajame Testamente Jordanas yra minimas hebrajų kalba – *yarden*. Niekur nesakoma, jog tai upė. Šis žodis iš tikrųjų reiškia „nusileisti", „krytis į žemę". Tačiau visuose vertimuose Jordanas yra tapęs upe, o jos perėjimas – svarbiu įvykiu. Palestinoje Jordano upė nėra plati nei gili. Šimtmečiais abiejuose krantuose gyvenę žmonės ją perbrisdavo. Tačiau čia, – Hermanas parodė į kalnus, kurie kirto žemėlapį skersai, – yra didžiosios Vakarų Arabijos plokštikalnės. Jų neįmanoma pereiti, nebent yra perėjos, bet ir tai labai sudėtinga. Kaskart, kai Senajame Testamente kalbama apie Jordaną, geografija ir įvykiai visiškai atitinka tai, kas buvo ar vyko čia, Arabijoje.

– Vadinasi, Jordanas yra kalnų masyvas?

– Joks kitas vertimas iš senosios hebrajų kalbos nėra tikslus, – atsakė Hermanas ir nužvelgė į jį žiūrinčių susirinkusiųjų veidus. – Vietovių pavadinimai tradiciškai perduodami iš kartos į kartą. Senieji vardai išlieka žmonių atmintyje ir paprastai tai laikoma jų tikrumo įrodymu. Hadado atradimai Asirijoje patvirtina šią taisyklę.

– Ar kas nors bandė ieškoti sąsajų tarp Palestinos ir Biblijos?

– Žinoma, bandė. Bet nė vienas rastų įrašų kol kas nieko neįrodė. Pavyzdžiui, 1868 metais atrasta Moabitų stela byloja apie Moabo ir Izraelio kovas, aprašytas Karalių knygoje. Kitas senovinis užrašas, 1993 metais rastas Jordano slėnyje, kalba apie tą patį. Tačiau niekur neužsimenama, kad Izraelis buvo Palestinoje. Asirų ir babiloniečių užrašuose pasakojama apie Izraelio užkariavimus, tačiau nerašoma, kur buvo tas Izraelis. Karalių knygoje pasakojama, kaip Izraelio, Judo ir Edomo kariuomenės septynias dienas keliavo per bevandenę dykumą. Tačiau pereiti Palestinos tarpeklio slėnį, kuris paprastai

laikomas dykuma, užtenka vienos dienos, ir jame netrūksta vandens.

Dabar Hermano žodžiai liejosi laisvai, lyg jis būtų slėpęs tiesą ilgą laiką.

– Neišliko nė menkiausių pirmosios Saliamono šventyklos liekanų. Nieko nepavyko rasti, o Karalių knygoje sakoma, kad jis ją statė iš *didelių akmenų, brangių akmenų, tašytų akmenų*. Argi neturėjo išlikti nors luitas?

Galiausiai jis priartėjo prie to, ką labiausiai norėjo pasakyti.

– Biblijos tyrinėtojai savo aiškinimus grindė išankstine nuomone. Jie norėjo, kad Palestina būtų Senajame Testamente aprašytoji senoji žydų žemė, taigi nuo to ir pradėjo. Tačiau tikrovė yra kitokia. Archeologija iš tikrųjų įrodė vieną dalyką: Senojo Testamento Palestinos gyventojai buvo beturčiai, gyveno kaimeliuose arba nedidelėse gyvenvietėse ir nepasižymėjo aukšta kultūra. Tai buvo tamsi visuomenė, o ne tie išminčiaus Saliamono palikuonys izraelitai. Ir tai – mokslinis faktas.

– O kas sakoma Psalmėse? – paklausė narys. – „Tiesa pakils iš žemės..."

– Ką jūs ketinate daryti? – įsiterpė kitas.

Buvo aiškiai matyti, kad Hermanas laukė šio klausimo.

– Nepaisydamas, kad arabai atsisakė duoti leidimą archeologiniams kasinėjimams, Hadadas buvo įsitikinęs, kad jo teorijos įrodymų vis tiek turėtų būti. Šiuo metu mes ir bandome juos rasti. Jeigu jo teoriją galima įrodyti – bent tiek, kad būtų galima rimtai suabejoti Senojo Testamento pažadų tikrumu, – pagalvokite apie pasekmes! Padėtis būtų destabilizuota ne tik Izraelyje, bet ir Saudo Arabijoje. O mums jau ir taip įsiėdė jų korumpuotos vyriausybės. Įsivaizduokite, ką darytų radikalieji musulmonai! Jų švenčiausia vieta yra biblinė žydų tėvynė! Tai prilygtų Jeruzalėje stūksančiam Šventyklos kalnui, kurį visos trys didžiosios religijos vadina *savo* šventove. Dėl tos vietos jau tūkstančius metų vyksta rietenos. Sumaišties pasekmės Vakarų Arabijoje būtų lygiai taip pat sunkiai nuspėjamos.

Torvaldsenas gana ilgai sėdėjo tylėdamas. Jis atsistojo ir pasakė:

– Tu negali žinoti, kiek ir kokių pasekmių tai sukels, net jei atradimai bus įrodyti. Kas gi dar taip domina politikos komitetą?

Hermanas pažvelgė į Torvaldseną paniekinamu žvilgsniu, kurį suprato tik jiedu. Ratas ėmėsi veiksmų prieš Kotoną Malouną – pagrobė jo sūnų. Dabar Torvaldsenas ėmėsi veiksmų prieš Hermaną. Žinoma, Mėlynasis Krėslas niekada neišsiduos, kad yra pažeidžiamas. Torvaldsenas gudriai sužaidė čia, asamblėjoje, ir kol kas Hermanui neliko nieko kita, tik būti atsargiam. Tačiau nuojauta Henrikui kuždėjo, kad austras vis dar slepia vieną kortą.

Kreiva šypsenėlė plonose senio lūpose įspėjo Torvaldseną neskubėti.

– Taip, tiesa, Henrikai. Yra dar kai kas. Tai, kas turėtų įtraukti į karą krikščionis.

LVIII SKYRIUS

VIENA

22:50

UŽSIDARĘS SAVO ASMENINIUOSE APARTAMENTUOSE Alfredas Hermanas nusivilko mantiją ir nusiėmė kaklo grandinę. Jų svoris jį gerokai nuvargino. Jis padėjo drabužį ir papuošalą ant lovos ir jautėsi patenkintas praėjusia asamblėja. Po trijų valandų nariai pagaliau ėmė suprasti. Ordino planas buvo įspūdingas ir išradingas. Dabar Alfredui tereikėjo paremti savo pasakojimą pažadėtaisiais įrodymais.

Ir dėl to jis buvo pradėjęs nerimauti.

Jau senokai nėra žinių iš Sabrės.

Senį kaustė nerimas. Nepažįstamas jausmas. Todėl, užuot leidęsis išmušamas iš vėžių, Alfredas gerokai paspartino darbotvarkę. Šis planas galėjo būti paskutinis didingas jo, kaip Mėlynojo Krėslo, sumanymas. Alfredo vadovavimo laikas jau ėjo į pabaigą. „Auksinės vilnos" ordinas – tai didžiulės galimybės ir lydinti sėkmė. Kelios vyriausybės buvo pakeistos, kelios netgi nuverstos, ir iš to ordino nariai neblogai pasipelnė. Tačiau tai, ką Alfredas Hermanas buvo sumanęs dabar, galėjo parklupdyti dar keletą valstybių, netgi Jungtines Valstijas, jeigu jis veiks apgalvotai.

Jis žinojo, kad Torvaldsenas gali kelti problemų, todėl ir paprašė Sabrės parengti jo finansinę ataskaitą. Tačiau vos prieš porą dienų sėdėdamas *schmetterlinghaus* ir žiūrėdamas, kaip Sabrė paklusniai imasi užduoties, Hermanas nesitikėjo, kad Torvaldsenas bus toks agresyvus. Juodu seniai pažinojo vienas kitą. Gal ir nebuvo artimi draugai, tačiau tikrai – bendražygiai. Vis dėlto danas greitai suprato, kad tai, kas atsitiko Kopenhagoje, yra susiję su Alfredu ir ordinu.

Hermanas nesitikėjo, kad liks pėdsakų.

Ir būtent tai jam kėlė neramių minčių apie Sabrę.

Ar tas žmogus pasielgė neapdairiai?

O gal jis tai padarė tyčia?

Mintyse skambėjo Margaretos įspėjimai dėl Sabrės. *Per daug laisvės. Per daug pasitikėjimo.* Kodėl pasiuntinys nepaskambina? Paskutinėmis žiniomis, Sabrė vyko į Londoną ieškoti Džordžo Hadado, pakeliui užsukdamas į Rotenburgą. Alfredas keletą kartų mėgino jam prisiskambinti, tačiau nesėkmingai. Jam reikėjo Sabrės. Čia. Dabar.

Į duris kažkas tyliai pabeldė.

Alfredas priėjo ir pasuko rankenos bumbulą.

Priešais stovėjo Henrikas Torvaldsenas.

– Dabar galime pasikalbėti daugiau, – pasakė jis.

Alfredas linktelėjo.

Torvaldsenas įžengė vidun ir uždarė duris.

– Negi per susirinkimą kalbėjai rimtai, Alfredai, – prabilo jis. – Ar bent suvoki, kuo tavo planai gali baigtis?

– Kalbi kaip tikras žydas, Henrikai. Tai tavo trūkumas. Esi apakintas tariamo Dievo pažado. Vadinamosios prigimtinės teisės.

– Kalbu kaip žmogus, – atsakė Torvaldsenas. – Kas gali žinoti, ar Senasis Testamentas yra tikras? Aš tikrai nežinau. Tačiau musulmonai nepakęs nė menkiausios užuominos apie tai, kad jų švenčiausioji žemė kažkada buvo sutepta judaizmo. Jie griebsis smurto.

– Arabams bus suteikta galimybė derėtis anksčiau, nei paskelbsime informaciją, – tarė Alfredas. – Mes visada taip el-

giamės, tu tai žinai. Dėl smurto bus kalti jie, ne mes. Mūsų tikslas – gerai uždirbti. Politikos komitetas yra įsitikinęs, kad galėtume gauti didžiulių ekonominių nuolaidų, kurios atneštų naudą ordino nariams. Aš pritariu.

– Tai beprotybė, – pareiškė Torvaldsenas.

– Tai ką tu darysi?

– Viską, ko reikės.

– Tu per silpnas kovoti, Henrikai.

– Aš dar nustebinsiu tave.

Hermanas sukluso. Todėl nutarė mesti iššūkį.

– Gal tau derėtų pasirūpinti *savo* reikalais, – pasakė jis. – Aš pasidomėjau tavo finansine padėtimi. Niekada nemaniau, kad stiklo gamyba yra toks trapus verslas. Tavo „Adelgade Glasvaerker" yra visiškai priklausoma nuo sėkmės kaprizų.

– Ir tu manai, kad gali ją kaip nors paveikti?

– Neabejoju, kad galiu pridaryti rūpesčių.

– Mano turtas nesunkiai prilygsta tavajam.

Hermanas nusišypsojo.

– Bet tu brangini savo gerą vardą. Sunku įsivaizduoti, kad kuri nors iš tavo kompanijų būtų paskelbta bankrutavusia.

– Gali pamėginti tai padaryti, Alfredai.

Jis suvokė, kad abiem milijardų eurų vertės turtus sukaupė jų protėviai, ir juodu dabar buvo teisėti paveldėtojai. Tačiau ne kvaili.

– Nepamiršk, – pasakė Torvaldsenas, – aš turiu tavo dukterį.

Alfredas patraukė pečiais.

– Užtat aš turiu tave ir berniuką.

– Tikrai? Nori rizikuoti Margaretos gyvybe?

Hermanas kol kas nebuvo sugalvojęs atsakymo į šį klausimą, todėl pasiteiravo:

– Viskas dėl Izraelio, tiesa? Aš žinau, kad tu vaizduoji didelį patriotą.

– O aš žinau, kad tu – pamišėlis.

Pyktis trenkė Hermaną lyg žaibas.

– Anksčiau tu su manimi šitaip niekada nekalbėjai.

– Visada žinojau, ką tu jauti, Alfredai, – pasakė Torvaldsenas. – Tavo panieka žydams – akivaizdi. Tu stengiesi tai nuslėpti, nes vis dėlto keli ordino nariai yra žydai, tačiau tai matyti plika akimi.

Alfredas nutarė daugiau nebeapsimetinėti.

– Tavo religija yra problema. Taip buvo visada, – pasakė jis.

Torvaldsenas gūžtelėjo pečiais.

– Ne daugiau nei krikščionybė. Mes liovėmės kariauti ir žiūrėjome, kaip krikščionys žudo prisidengdami prisikėlusio Viešpaties vardu.

– Aš nesu religingas. Tu tai žinai, Henrikai. Mane domina politika ir pelnas. O tuos kelis ordino žydus? Juos domina tas pats. Nė vienas neprieštaravo per asamblėją. Izraelis trukdo judėti į priekį. Sionistai bijo išgirsti tiesą.

– Ką norėjai pasakyti pareiškęs, kad krikščionys irgi bus įtraukti?

– Aleksandrijos bibliotekoje, jei ji bus rasta, yra rankraščių, įrodančių, kad visa Biblija yra melas.

Neatrodė, kad Torvaldseną tai įtikino.

– Gali paaiškėti, kad užsibrėžei neįgyvendinamą tikslą, – tarė jis.

– Patikinu tave, Henrikai, kad viską kruopščiai apgalvojau.

– Kur yra Erelio Nagai?

Hermanas metė į daną tiriamą žvilgsnį.

– Geras, ėjimas, Henrikai. Tačiau jis tau visiškai nepavaldus.

– Tau – taip pat.

Hermanas nusprendė pasakyti aiškiau.

– Tu nelaimėsi. Tu turi mano dukterį, tačiau net ir tai manęs nesulaikys.

– Leisk tau paaiškinti, – tarė Torvaldsenas. – Mano šeima ištvėrė nacių okupaciją Danijoje. Daugelis buvo išžudyti, o ir mes nužudėme nemažai vokiečių. Manęs laukė išbandymas po išbandymo. Man asmeniškai visiškai nerūpi Margareta. Ji yra arogantiška, išlepinta ir neišmintinga moteris. Man rūpi

Kotonas Malounas, jo sūnus ir šalis, kurioje gyvenu. Taigi, jei man reikės ją nužudyti, mano ranka nesudrebės.

Hermanas baiminosi dėl išorės pavojų, tačiau didžiausia grėsmė tykojo pačiame ordine. Šį žmogų reikėjo palenkti į savo pusę. Nors trumpam.

– Galiu tau kai ką parodyti, – pasakė jis.

– Tu privalai viską nutraukti.

– Ant kortos pastatyta daugiau nei vien mūsų verslo reikalai.

– Tada rodyk.

– Netrukus paruošiu.

LVIX SKYRIUS

MERILENDAS
16:50

STEFANI SĖDĖJO ANT GALINĖS VISUREIGIO SĖDYNĖS, Kasiopėja – šalia jos. Automobilis įvažiavo pro pagrindinius vartus nė nestabtelėjęs, kaip vėjas prašvilpė pro ginkluotą sargybą. Jie išvyko iš Vašingtono šiaurės kryptimi į atšiaurią Merilendo vietovę. Stefani iškart suprato, kur važiuoja.

Kemp Deividas. Prezidento savaitgalio rezidencija.

Pravažiavęs daugiau sargybinių ir dar vieną patikrinimo postą limuzinas sustojo priešais dailų rąstinį namą, kurį juosė dengta terasa ir slėpė seni medžiai. Išlipusias Stefani su Kasiopėja apgaubė vėsus popietės oras. Iš muziejaus jas atlydėjęs Slaptosios tarnybos agentas pamojo ranka, ir namelio durys atsidarė.

Prezidentas Robertas Edvardas Danielsas jaunesnysis išėjo į lauką.

Stefani žinojo, kad prezidentas niekada nesivadino savo tikruoju vardu. Jau seniai jį visi vadino Deniu. Be galo visuomeniškas, išsiskiriantis griausmingu baritonu, Denis Danielsas buvo Dievo apdovanotas gebėjimu laimėti rinkimus. Prieš tapdamas prezidentu tris kadencijas buvo išrinktas guberna-

toriumi ir vieną – senatoriumi. Pernai prezidento rinkimuose be didelio vargo buvo perrinktas antrajai kadencijai.

– Stefani, džiaugiuosi, kad atvykote, – nulipęs nuo terasos laiptelių sugriaudėjo Danielsas.

Jis mūvėjo džinsais, vilkėjo saržos marškiniais ir avėjo ilgaauliais batais.

Sukaupusi drąsą ji žengė į priekį ir paklausė:

– Argi aš turėjau kitą pasirinkimą?

– Ne visai. Bet aš labai patenkintas, kad jūs čia. Man sakė, kad tai sukėlė šiokių tokių sunkumų.

Tai pasakęs Danielsas šaltai sukikeno, tačiau Stefani nebuvo nusiteikusi juokauti netgi su vienu pasaulio galingųjų.

– Reikia padėkoti jūsų žmonėms, – pasakė ji.

Prezidentas pakėlė rankas vaidindamas, kad pasiduoda.

– Na, tai dar reikės išsiaiškinti, – pasakė jis. – Jūs dar nė žodžio negirdėjote, ką noriu pasakyti. Pakeitėte išvaizdą? Nauja šukuosena, drabužiai. Man patinka.

Nesuteikdamas Stefani galimybės ką nors atsakyti Danielsas pasisuko į Kasiopėją.

– Jūs tikriausiai panelė Vit? Nemažai apie jus girdėjau. Gyvenate nepaprastai įdomų gyvenimą. Prancūzijoje rekonstruojate pilį? Labai norėčiau ją pamatyti.

– Atvykite ir parodysiu, – atsakė Kasiopėja.

– Man pasakojo, kad atkuriate pilį tokią, kokia ji buvo prieš šešis šimtus metų. Nuostabu!

Stefani suprato, kad prezidentas nori jai kažką pasakyti. Jos buvo čia, Danielsas informuotas ir linksmai nusiteikęs.

Gerai. Metas sužinoti, kur tai nuves.

– Priešingai, nei jūs manote, Stefani, – prabilo Danielsas, – aš nesu kvailys.

Jie sėdėjo priekinėje terasos dalyje, įsitaisę mediniuose supamuosiuose krėsluose aukštomis atkaltėmis. Danielsas sūpavosi energingai, o nuo jo kūno svorio grindys po krėslu tyliai dejavo.

– Nemanau, kad kada nors esu jus pavadinusi kvailiu, – pasakė Stefani.

– Mano tėtis mamai dažnai sakydavo, kad jai girdint niekada nevadina jos kale, – pasakė Danielsas ir metė žvilgsnį į ją. – Beje, tai buvo tiesa.

Stefani nieko nepasakė.

– Man teko gerokai pasistengti, kad iškrapštyčiau jus iš to muziejaus. Tai viena mano mėgstamiausių vietų. Man patinka lėktuvai ir kosmosas. Kai buvau jaunesnis, daug apie tai skaičiau. Gera būti prezidentu – panorėjęs gali nuvykti stebėti paleidimus į erdvę. – Prezidentas sukryžiavo kojas ir atsilošė į atkaltę. – Aš turiu nemalonumų, Stefani. Rimtų.

– Aš taip pat. Neturiu darbo ir, pasak jūsų nacionalinio saugumo patarėjo pavaduotojo, esu suimta. Juk *jūs* mane atleidote, tiesa?

– Taip, aš. Laris paprašė, ir aš sutikau. Bet tai reikėjo padaryti, antraip jūsų čia nebūtų.

Tai išgirdusi Kasiopėja palinko į priekį.

– O aš vis galvojau, – pasakė ji. – Bet dabar žinau. Jūs veikiate išvien su izraeliečiais, tiesa? Vis bandžiau sudėlioti dėlionę. Dabar vaizdas aiškus. Jie susisiekė su jumis?

– Man pasakojo, kad jūsų tėvas buvo vienas sumaniausių Ispanijos žmonių. Iš nieko sukūrė finansų imperiją, kurią jūs dabar valdote.

– Tai nėra geriausia mano ypatybė.

– Dar girdėjau, kad esate puiki šaulė, velniškai drąsi ir turite labai aukštą intelekto koeficientą.

– Bet šiuo metu verdu šioje politinėje košėje.

Aplink Danielso akis įsirėžė juoko raukšlelės.

– Košė. Taip ir yra. Taip, jūs teisi, Izraelis su manimi susisiekė. Juos erzina Kotonas Malounas.

Stefani žinojo, kad Danielsas buvo Malouno pusėje. Prieš dvejus metus Malounas buvo įtrauktas į nužudymo bylos tyrimą – Meksike buvo žiauriai nužudytas narkotikų kontrolės skyriaus viršininkas, Danielso studijų laikų kambario draugas. Stefani pasiuntė Malouną, kad šis užtikrintų tyrimo eigą,

bet per pietų pertrauką jis pats pateko į susišaudymą, per kurį žuvo Meksikos prokuroras ir Henriko Torvaldseno sūnus. Malounas nušovė užpuolikus ir grįžo į namus su kulka petyje, tačiau buvo apkaltintas. Kai norėjo dėl to atsistatydinti, Danielsas atleido Kotoną nuo šios prievolės vykdymo.

– O jus, sere? – paklausė Stefani. – Jus taip pat erzina Kotonas Malounas?

– *Sere?* Pirmą kartą taip į mane kreipiatės. Anksčiau jūs niekada nevartojote šio žodžio.

– Nemaniau, kad kreipiate dėmesį į tokius dalykus.

– Stefani, aš kreipiu dėmesį į daugelį dalykų. Pavyzdžiui, visai neseniai Kotonas Malounas skambino į Magelano organizaciją. Žinoma, jūs buvote užsiėmusi, tad jo skambutis buvo peradresuotas Brentui Grinui – paties generalinio prokuroro įsakymu.

– Maniau, kad dabar vadovauja Deilis?

– Aš irgi taip maniau. Tad kodėl Grinas tai padarė?

– Iš kur jūs sužinojote? – paklausė Kasiopėja.

– Jo pokalbių telefonu yra pasiklausoma, – atsakė prezidentas.

Ar Stefani gerai išgirdo?

– Norite pasakyti, kad jo telefonuose įmontavote „blakes"? – paklausė ji.

– Taip, po šimts! Jo ir kai kurių kitų. Žinoma, vienas tų asmenų yra Laris Deilis.

Stefani vėl apėmė abejonės, ir ji iš paskutiniųjų pabandė surikiuoti mintis. Ši dėlionė susideda iš daugybės detalių...

– Stefani, aš visą gyvenimą stengiausi tapti tuo, kuo dabar esu. Eidamas šias pareigas galiu daryti konkrečius darbus. Ir iki šiol viską dariau teisingai. Per pastaruosius trisdešimt metų šalyje nedarbo lygis yra pats žemiausias. Neliko infliacijos. Palūkanų normos nedidelės. Prieš porą metų netgi sumažinau mokesčius.

– Kai Kongresą tampo Laris Deilis, sunku nelaimėti, – negalėjo nutylėti Stefani.

Jis yra prezidentas, tačiau šiandien jos suknistas pakantumas prilygo nuliui.

Danielsas tylėdamas sūpavosi ir žvelgė į tankų mišką.

– Ar prisimenate filmą „Rokis III"? – paklausė jis.

Stefani neatsakė.

– Man patiko tie filmai. Kai atrodydavo, kad Rokis palaužtas, užgrodavo muzika, trimitai ir panašiai. Staiga jam nušvisdavo akyse, jis įgaudavo antrąjį kvėpavimą ir pribaigdavo savo priešininką.

Stefani tai pasirodė juokinga.

– „Rokyje III" jis sužino, kad jo treneris Maikis tyčia organizuoja lengvas kovas. Iš anksto aišku, kas laimės. Tik taip Rokis išlaikys savo titulą ir nebus sužeistas. Stalonė vaidina nuostabiai. Jis nori kautis su ponu T, tačiau Maikis jam neleidžia, sako, jis tave nužudys. Rokis įsiunta suvokęs, kad galbūt jis nėra toks geras kovotojas, koks įsivaizdavo esąs. Vėliau Maikis miršta, ir Rokis pagaliau nukauna poną T.

Prezidento žodžiuose buvo juntama pagarba.

– Deilis yra mano Maikis, – tarė jis tyliu balsu. – Jis sudarinėjo mano kovų tvarkaraštį. Aš esu kaip tas Rokis. Man tai nepatinka.

– Jūs nieko nežinojote? – paklausė Stefani.

Prezidentas papurtė galvą. Jo veide atsispindėjo keista apmaudo, sumišusio su smalsumu, išraiška.

– Aš jau ieškojau, dėl ko galėčiau prikalti Deilį prie kryžiaus, kai sužinojau, kad ir jūs jį šniukštinėjate, – pasakė jis. – Iškviečiama mergina? Labai originalu. Mano žmonės nebuvo tokie kūrybingi. Kai tai išgirdau, mano nuomonė apie jus pasikeitė tą pačią dieną.

– Iš kur sužinojote, kad aš tai dariau? – paklausė Stefani.

– Mano vyrukai labai mėgsta klausytis pokalbių telefonu ir žiūrėti vaizdo įrašus. Tad jie klausėsi ir žiūrėjo. Mes žinojome apie nešiojamąsias atmintines. Žinojome, kur jos paslėptos. Taigi laukėme.

– Tai buvo prieš keletą mėnesių, – tarė Stefani. – Kodėl jo nedemaskavote?

– O kodėl – jūs? – paklausė Danielsas.

Atsakymas buvo paprastas.

– Aš negalėjau jo atleisti. O jūs galėjote.

Danielsas įrėmė abi kojas į grindis ir pakibo ant supamojo krėslo galo.

– Skandalas yra nemalonus dalykas, Stefani. Šioje šalyje nerastumėte nė vieno žmogaus, kuris patikėtų, kad aš nežinojau, ką išdarinėja Deilis. Aš turėjau jį pašalinti, tik be pirštų atspaudų.

– Reikėjo, kad Deilis padarytų tai pats, – pastebėjo Kasiopėja.

Danielsas pažvelgė į ją.

– Tai buvo labai pageidaujamas dalykas, – pasakė jis. – Tačiau Deilis atsparus. Jis sugeba išlikti.

– Ką Deilis turi prieš jus? – paklausė Stefani.

Atrodė, prezidentą jos akiplėšiškumas labiau pralinksmino, nei supykdė.

– Be tų mane kompromituojančių nuotraukų su ožka, ne kažin ką, – atsakė jis.

Stefani šyptelėjo.

– Negalėjau nepaklausti, – pasakė ji.

– Negalėjote, – sutiko Danielsas. – Dabar suprantu, kodėl apie jus kalba, kad esate atkakli. Gal grįžkime prie mano klausimo, nors judvi, rodos, nemanote, kad jis svarbus. Kodėl Brentas Grinas pats panoro kalbėtis su Kotonu?

Stefani prisiminė, ką muziejuje kalbėjo Laris.

– Deilis man sakė, kad Brentas siekia tapti viceprezidentu, – pasakė ji.

– Štai ir priartėjome prie šio susitikimo tikslo, – Danielsas atsilošė ir vėl ėmė suptis. – Man patinka žaisti seną gerą berniuką. Taip buvau auklėjamas vaikystėje Tenesyje. Ir todėl taip myliu Kemp Deividą. Primena namus. Tačiau dabar laikas būti prezidentu. Kažkam pavyko prisikasti iki mūsų slaptųjų bylų ir sužinoti apie Aleksandrijos ryšininką. Tada informacija buvo nutekinta dviem užsienio vyriausybėms, ir abi dabar

kelia didžiulį triukšmą. Izraelis ne juokais užsiutęs. Suprantu, kad iš šalies atrodome lyg būtume pasirengę perkąsti vieni kitiems gerkles. Tačiau asmeniškai neturiu nieko prieš tuos žmones. Niekas, pabrėžiu – niekas neskriaus Izraelio, kol aš vadovauju. Deja, mano administracijoje yra kitaip manančių.

Stefani knietėjo paklausti, kas jie, bet nusprendė leisti prezidentui kalbėti.

– Viskas prasidėjo tada, kai buvo pagrobtas Kotono Malouno sūnus. Laimė, kad tie žmonės neįvertino Malouno ir nežinojo, su kuo turi reikalą. Jis duos jiems atkirtį. O tai suteiks mums galimybę viską išsiaiškinti. Mano dėdė sakydavo: „Nori išžudyti gyvates? Tai paprasta. Padek pomiškį ir lauk, kol jos ims šliaužti į pakraštį. Tada visas ir išdaužysi." Būtent tai mes ir ketiname daryti.

Kasiopėja papurtė galvą.

– Kaip jau sakiau, pone Prezidente, aplink jus užvirė tikra košė, – tarė ji. – Aš čia dalyvauju vos dieną ar dvi ir neturiu supratimo, kuris sako tiesą.

– Abejojate ir manimi?

Kasiopėja primerkė savo smaragdines akis.

– Taip, ir jumis.

– Tai gerai. Jūs ir turite būti įtari, – jo balse pasigirdo nuoširdumo gaidelė. – Bet man reikia jūsų pagalbos. Todėl ir atleidau jus, Stefani. Jums reikėjo veiksmų laisvės. Dabar jūs ją turite.

– Kam?

– Kad surastumėte mano išdaviką.

LX SKYRIUS

VIENA

23:20

IŠ TREČIOJO PILIES AUKŠTO TORVALDSENAS VEDĖSI GARĮ Į APAČIĄ. Apie Alfredą Hermaną po jų ankstesnio trumpo pokalbio daugiau nieko nebuvo girdėti. Garis praleido vakarą su keliais kitais svečiais. Du ordino nariai buvo atsivežę savo paauglius vaikus, ir Hermanas suruošė jiems vakarienę už pilies įrengtame žiemos sode.

– Ten buvo labai gražu, – tarė Garis. – Peteliškės tūpė tiesiai į lėkštes.

Torvaldesnas lankėsi *schmetterlinghaus* keletą kartų ir taip pat buvo sužavėtas. Net galvojo ką nors panašaus įsirengti Kristiangadėje.

– Jos yra nuostabūs padarėliai, reikalaujantys geros priežiūros, – pasakė jis.

– Vieta panaši į atogrąžų miškus.

Nė vienas jų negalėjo užmigti. Matyt, Garis taip pat pelėda. Tad abu nusprendė apsilankyti Hermano bibliotekoje.

Torvaldsenas girdėjo, kad Mėlynasis Krėslas ketina susitikti su ekonomikos komitetu. Tos diskusijos greičiausiai užtruks, taigi jis turėjo laiko paskaityti ir pasirengti. Rytoj asamblėja

turės priimti svarbų sprendimą. Diskusija turės būti konkreti ir aiški. Visi išvyksta sekmadienį. Asambleja niekada nebuvo ištęstinis renginys. Štabas ir komitetai įtraukdavo į dienotvarkę tik tuos klausimus, kuriems reikėdavo kolektyvinio balsavimo. Jie būdavo pateikiami, aptariami ir sprendžiami bei nustatoma kryptis, kurios ordinas turės laikytis artimiausius mėnesius iki pavasario.

Taigi Torvaldsenas turėjo būti pasirengęs.

Didžiulė biblioteka užėmė du aukštus ir buvo iškalta šviesiu riešutmedžiu. Juodo marmuro židinį puošė barokinės figūrėlės, o sieną – prancūziški gobelenai. Kitas tris sienas iki pat viršaus dengė įmontuotos lentynos, o aukštose lubose buvo nutapytas įspūdingas paveikslas, kuris sudarė atviro dangaus įspūdį.

Spiraliniai laiptai vedė prie viršutinių lentynų. Torvaldsenas įsitvėrė slidžių metalinių turėklų ir ėmė lėtai kopti siauromis pakopomis.

– Ką mes čia veikiame? – paklausė Garis, kai jie pasiekė viršų.

– Noriu šį bei tą paskaityti.

Jis žinojo, kad Hermano bibliotekoje ant pakylos yra padėta įspūdinga Biblija. Hermanas didžiuodamasis pasakojo, kad tai vienas seniausių spausdintų egzempliorių pasaulyje. Torvaldsenas prisiartino prie knygos ir ėmė gėrėtis jos prašmatniu viršeliu.

– Kai penkioliktajame amžiuje buvo ištobulintos spausdinimo mašinos, Biblija buvo pirmoji spausdinta knyga. Gutenbergas atspausdino daugybę Biblijų. Šis egzempliorius – vienas iš jų. Jau minėjau, kad tau reikėtų ją paskaityti.

Garis spoksojo į knygą. Torvaldsenas žinojo, kad jaunuoliui dar sunku įvertinti ir suvokti jos reikšmę, tad pasakė:

– Šioje knygoje parašyti žodžiai pakeitė žmonijos istoriją. Jie darė poveikį žmonių socialinei raidai ir tapo politinių sistemų pagrindu. Biblija ir Koranas – bene svarbiausios pasaulio knygos.

– Kaip žodžiai gali būti tokie svarbūs?

– Tai ne tik žodžiai, Gari. Svarbiausia, kaip juos suprantame. Kai Gutenbergas pradėjo mašininį spausdinimą, tos knygos labai greitai paplito. Jos nebuvo pigios, tačiau šešioliktojo amžiaus pradžioje dažnas jas turėjo. Kuo daugiau informacijos, tuo daugiau nuomonių nesutapimų, kuo daugiau informuoti žmonės, tuo didesnė valdžios kritika. Informacija pakeitė pasaulį. Padarė jį kitokį. – Jis mostelėjo į Bibliją. – O ši knyga pakeitė viską iš esmės.

Jis atsargiai atvertė kietą viršelį.

– Kokia kalba ji parašyta? – paklausė Garis.

– Lotynų, – peržiūrinėdamas abėcėlinę rodyklę atsakė Torvaldsenas.

– Tu moki skaityti?

Torvaldsenas nusišypsojo išgirdęs nepatiklų toną.

– Mokiausi vaikystėje, – atsakė jis ir bakstelėjo Gariui į krūtinę. – Tau taip pat reikėtų išmokti.

– Ir ką aš veikčiau išmokęs?

– Bent jau galėtum perskaityti šią Bibliją.

Torvaldsenas parodė į abėcėlinę rodyklę:

– Trisdešimt devynios knygos. Žydai garbina pirmąsias penkias – Pradžios knygą, Išėjimo knygą, Kunigų knygą, Skaičių knygą ir Pakartoto Įstatymo knygą. Jose pasakojama apie senovės izraeliečių gyvenimą nuo pasaulio sukūrimo, Didįjį tvaną, Išėjimą iš Egipto ir klajones dykumoje, apie įsakymus, perduotus Mozei ant Sinajaus kalno. Įspūdinga.

Jis žinojo, kad žydams šios istorijos reiškia labai daug, kaip ir kituose skyriuose pranašų Jozuės, Teisėjų, Samuelio ir Karalių aprašytas izraelitų gyvenimas nuo Jordano upės perėjimo iki Kanaano užkariavimo, daugybės jų karalysčių iškilimas ir žlugimas bei patekimas asirų ir babiloniečių nemalonėn.

– Tos knygos, – pasakė Torvaldsenas, – tariamai pasakoja, kaip izraeliečiai gyveno tūkstančius metų prieš Kristų. Tai buvo tauta, kurios likimas glaudžiai susijęs su Dievu ir Jo pažadais.

– Bet juk tai atsitiko labai seniai?

Torvaldsenas linktelėjo.

– Prieš keturis tūkstančius metų. Ir beveik nuo to laiko arabai ir žydai nuolat kariauja, stengdamiesi vieni kitiems įrodyti savo tiesą.

Torvaldsenas lėtai vertė Pradžios knygos puslapius, kol surado vietą, dėl kurios čia ir atėjo.

– *Dabar pakelk akis ir pasižiūrėk iš tos vietos, kurioje stovi, į šiaurę ir į pietus, į rytus ir į vakarus, nes visą kraštą, kurį matai, amžinai atiduosiu tau ir tavo palikuonims.* – Jis trumpam nutilo. – Šie žodžiai kainavo milijonus gyvybių.

Paskui tylėdamas dar kartą perskaitė šešis svarbiausius žodžius.

– Kas tai? – paklausė Garis.

Torvaldsenas pažvelgė į berniuką. Kiek kartų Kajus klausė tų pačių dalykų? Jo sūnus ne tik išpažino žydų tikėjimą. Jis taip pat mokėjo lotynų kalbą ir skaitė Bibliją. Jis buvo geras žmogus. Ir dar viena beprasmio žiaurumo auka.

– Tiesa yra svarbiausias dalykas, – pasakė Henrikas greičiau sau nei Gariui.

Pasižiūrėk iš tos vietos, kurioje stovi.

– Ar turi kokių nors žinių iš tėčio? – paklausė Garis.

Jis pažvelgė į berniuką ir papurtė galvą.

– Nė žodžio. Jis ieško kažko panašaus į tai, kas dabar aplink mus. Bibliotekos. Tokios, kurioje yra paaiškinimas, kaip suprasti šiuos Biblijos žodžius.

Torvaldseno dėmesį patraukė bruzdesys apačioje. Bibliotekos durys prasivėrė, ir pasigirdo balsai. Vieną jų Torvaldsenas atpažino – tai buvo Alfredas Hermanas.

Henrikas pamojo Gariui, ir jie tyliai atsitraukė į lango nišą ties viršutinėmis lentynomis. Apatinis bibliotekos aukštas buvo blausiai apšviestas keistų formų lempomis, viršutinis balkonas – prie lubų pritvirtintomis apšvietimo lemputėmis. Torvaldsenas parodė Gariui, kad šis tylėtų. Berniukas linktelėjo.

Henrikas įsiklausė.

Kitas žmogus kalbėjo anglų kalba.

Amerikietis.

– Tai svarbu, Alfredai. Tai daugiau nei svarbu. Tai gyvybiškai svarbu.

– Aš esu informuotas apie jūsų situaciją, – pasigirdo Hermano žodžiai. – Mūsiškė lygiai tokia pat svarbi.

– Malounas yra pakeliui į Sinajų. Jūs sakėte, kad viskas bus gerai.

– Taip ir bus. Gal galėčiau jums pasiūlyti šlakelį konjako?

– Mėginate mane nuraminti?

– Mėginu pasiūlyti jums šlakelį konjako.

Torvaldsenas linktelėjo Gariui, kad šis liktų, kur stovi, o pats išlindo iš nišos ir per įmantriai išraitytus metalinius turėklus surizikavo žvilgtelėti žemyn. Apačioje Alfredas Hermanas iš grafino pylė konjaką. Šalia jo stovėjo jaunesnio amžiaus, gal penktą dešimtį pradėjęs vyras juodu kostiumu ir šviesių plaukų kupeta. Veidas švariai nuskustas, gyvas, dailus – labiau tinkantis vaidinti kino filmuose ar pozuoti viršeliams.

Ir tai buvo netoli tiesos.

Torvaldsenas pažino šį vyriškį.

Jungtinių Valstijų viceprezidentas.

LXI SKYRIUS

KEMP DEIVIDAS, MERILENDAS

STEFANI BANDĖ SUPRASTI PREZIDENTO ŽODŽIUS.

– Ką norite pasakyti – surasti *jūsų* išdaviką?

Danielsas žvelgė į ją susirūpinęs.

– Kai kas šioje vyriausybėje bando mane paskandinti. Vykdo savo politiką, įgyvendina savo tikslus manydamas, kad aš tingiu arba esu beviltiškas ir per kvailas tai suvokti. Nereikia būti genijumi, kad suprastum, kas yra iniciatorius. Tai mano tariamai lojalus viceprezidentas. Ambicijų kupinas mulkis!

– Pone Prezidente... – pradėjo Stefani.

– O, pirmą kartą mane pavadinote ir „ponu prezidentu". Turbūt darome sparčią pažangą mūsų santykiuose.

– Aš turėjau tam tikrų abejonių dėl jūsų ir administracijos.

– Tai yra visų karjerą darančių valdininkų problema. Mes, politikai, ateiname ir išeiname. O jūs, žmonės, tie patys. Ir tai reiškia, kad jums tenka su viskuo susitaikyti. Mano nelaimei, Stefani, paaiškėjo, kad jūs esate visiškai teisi. Mane supa išdavikai. Mano viceprezidentas taip nori mano posto, kad nebepajėgia to nuslėpti. Kad taptų prezidentu, jis pasiryžęs derėtis su pačiu velniu, – Danielsas nutilo, ir Stefani nesiryžo nutraukti jo minčių. – Su „Auksinės vilnos" ordinu.

Ar Stefani gerai išgirdo?

– Dabar jis ten. Susitinka su ordino vyriausiuoju. Jo pavardė – Alfredas Hermanas.

Atrodo, Stefani rimtai neįvertino Denio Danielso. Kaip ir Brento Grino. Abu vyrai buvo labai gerai informuoti. Kasiopėja suposi savo kėdėje, tačiau Stefani matė, kad ji įdėmiai seka pokalbį. Stefani papasakojo Kasiopėjai apie „Auksinės vilnos" ordiną.

– Mano tėvas buvo jo narys, – tarė Kasiopėja. Ankstesniuose pokalbiuose ji apie tai neužsiminė. – Daugelį metų jiedu su Henriku lankydavosi ordino susirinkimuose. Po tėvo mirties aš nusprendžiau nutraukti narystę.

– Geras sprendimas, – tarė Danielsas. – Ta grupė kelia visuotinį nestabilumą. Jiems tai puikiai sekasi. Jie nepalieka pirštų atspaudų. Žinoma, pagrindiniams žaidėjams viskas baigiasi mirtimi. Kaip ir bet kuri gerai organizuota nusikaltėlių grupuotė, jie turi savo smogiką. Žmogų, vadinamą Erelio Nagais. Tipiški europiečiai. Samdyti smogikai skambiais vardais. Tai jie pagrobė Malouno sūnų.

– Ir jūs tik dabar mums tai pasakojate?

– Taip, Stefani. Viena iš demokratinės šalies vadovo privilegijų yra ta, kad galiu sau leisti beveik viską, – jis metė veriamą žvilgsnį į Stefani. – Čia viskas verda. Įvykiai rutuliojasi greitai. Visomis kryptimis. Manau, tokiomis aplinkybėmis padariau visa, kas įmanoma.

Stefani nusprendė išsiaiškinti.

– Ką viceprezidentas veikia su Mėlynuoju Krėslu? – paklausė ji.

– Mėlynuoju Krėslu? Džiaugiuosi, kad ir jūs esate neblogai informuota. To ir tikėjausi. Viceprezidentas šiuo metu parduoda savo sielą. Juk tas ordinas ieško Aleksandrijos bibliotekos. Jie nori rasti teorijos įrodymų, ir, nors man tai atrodė keista, matau, kad viskas yra kur kas rimčiau.

– O ką sako izraeliečiai? – paklausė Kasiopėja.

– Jie nieko nenori rasti. Taškas. Pamirškit. Atrodo, ordinas dešimtmečius darė spaudimą Saudo Arabijos karališkajai šeimai, o dabar nusprendė kirsti iš peties. Suerzinti ir žydus, ir arabus. Sakyčiau, neblogai. Mes irgi tai darėme. Bet dabar užsimota plačiau. Pamišėlių veiksmus sunku nuspėti ir nesvarbu, kas jie, – arabai, žydai, – Danielsas truputį patylėjo, – ar amerikiečiai.

– Ką norite, kad padaryčiau? – paklausė Stefani.

– Pasakysiu jums tai, ko dar nežinote. Kotonas dar kartą paskambino Grinui. Jam reikėjo paslaugos. Tad Grinas nusiuntė Malounui, jo buvusiai žmonai ir dar vienam vyrui karinį lėktuvą, kad jie galėtų skristi į Sinajų. Ar galite patikėti? Jie dabar pakeliui į ten. Mes spėjame, kad tas kitas vyras yra ordino smogikas. Malounas paprašė Grino išsiaiškinti jo tapatybę, tačiau generalinis prokuroras prašymą ignoravo. Nepateikė jokios užklausos. Taigi patikrinome *mes*. Malounas minėjo Džeimso Makolumo vardą. Išvaizdos apibūdinimas neatitiko, tačiau vyrukas tokia pavarde kažkada tarnavo specialiosiose pajėgose, o dabar yra laisvai samdomas. Gyvenimo aprašymas puikiai tinka darbui ordine, nemanote?

– Kaip jis susidūrė su Malounu? – paklausė Kasiopėja.

Danielsas papurtė galvą.

– Nežinau, tik džiaugiuosi, kad būtent Kotonas yra su juo. Gaila, mes niekaip negalime jam padėti.

– Galėtume susisiekti su tuo lėktuvu, – pasiūlė Kasiopėja.

Prezidentas vėl papurtė galvą.

– Jokiu būdu. Niekas neturi žinoti, kad mes su tuo susiję. Man reikalingi *mano* išdavikai. Kad pavyktų juos pričiupti, turime laikytis ramiai.

– Finale susitinka, – tarė ji, – Laris Deilis ir Brentas Grinas.

Danielsas pakėlė galvą.

– Varžybų nugalėtojas gaus nemokamą kelionę tiesiai į federalinį kalėjimą, – pasakė jis. – O prieš tai aš jam išspardysiu užpakalį.

Atrodo, jis prisiminė vadovavimo įpročius.

– Judvi esate vienintelės, galinčios man padėti išspręsti šį reikalą. Dėl suprantamų priežasčių aš negaliu kreiptis į kitas tarnybas. Negaliu nieko imtis, o jūs turite galimybę pasireikšti. Stefani, aš žinojau, kad jūs sekėte Deilį, bet, ačiū Dievui, nieko nesiėmėte prieš jį. Dabar *mes* privalome išsiaiškinti tiesą.

– Jūs tikrai manote, kad generalinis prokuroras įsivėlęs? – paklausė Kasiopėja.

– Nežinau. Brentas puikiai vaidina šventesnį už kitus, o galbūt jis yra dievobaimingas bei pamaldus krikščionis. Taip pat jis yra žmogus, nenorintis iškeisti įtakingo posto į paprasto advokato pareigas kokioje nors Vašingtono teisės kontoroje. Dėl to ir liko antrajai kadencijai. Velnias, visi skuba iššokti iš šio laivo vos užmezgę reikiamus ryšius ir papuošę savo gyvenimo aprašymą eilute, kad dirbo vyriausybėje. Tik ne Brentas.

Stefani jautė, kad privalo pasakyti:

– Jis prisipažino, kad pats nutekino informaciją apie Aleksandrijos ryšininką norėdamas rasti išdaviką.

– Po velnių! Gal taip ir padarė. Aš nežinau. Tik žinau, kad mano nacionalinio saugumo patarėjo pavaduotojas papirkinėjo Kongresą. Mano viceprezidentas rezga sąmokslą su vienu turtingiausių pasaulio žmonių. O dvi Vidurio Rytų valstybės, paprastai niekinančios viena kitą, dabar veikia išvien, kad nebūtų surasta penkiolikos šimtmečių senumo biblioteka! Dabar suprantate, Stefani?

– Taip, pone Prezidente. Vaizdas aiškus.

– Tada suraskite mano išdaviką.

– Kaip siūlote tai padaryti?

Išgirdęs ryžtą Stefani balse, Danielsas nusišypsojo.

– Daug apie tai mąsčiau. Bet pirmiausia užkąskime, tada jums abiem reikėtų pamiegoti. Atrodote pavargusios. Čia galite saugiai pailsėti.

– Bet mes negalime laukti rytojaus, – paprieštaravo Stefani.

– Galite. Ar žinote, kaip išvirti skanią avižinę košę? Nereikia užvirti. Reikia lėtai kaitinti uždengtame puode ant mažos ugnies. Tada nemalti grūdai virsta dieviško skonio patiekalu. Taigi dabar mes keletą valandų kaitinsime tą košę, o tada aš pasakysiu, ką sugalvojau.

LXII SKYRIUS

VIENA

TORVALDSENAS GRĮŽO Į NIŠĄ, bet ištempęs ausis klausėsi pokalbio apačioje. Pats Jungtinių Valstijų viceprezidentas buvo čia, Hermano pilyje, ir tai reiškė, kad atsiveria naujų galimybių. Torvaldsenas greitai žvilgtelėjo į Garį ir pridėjęs pirštą prie lūpų parodė, kad šis ir toliau stovėtų tyliai.

Apačioje vyrai susidaužė taurėmis.

– Už mūsų draugystę, – pasakė Hermanas.

– Lojalumas – labiausiai man patinkanti jūsų savybė, Alfredai. Mūsų dienomis jos taip trūksta.

– Tikriausiai jūsų viršininkas galvoja taip pat.

Viceprezidentas sukikeno:

– Danielsas – kvailys. Jo nuomonė apie gyvenimą ir pasaulį labai primityvi.

– O jūs ar galėtumėte pasakyti, kad esate lojalus?

– Visiškai. Iškenčiau penkerius metus su Deniu Danielsu. Dariau viską, ko jis norėjo. Šypsojausi. Gyniau jį. Stengiausi dėl jo. Bet daugiau nebegaliu. Amerikiečiai daugiau nebegali!

– Tikiuosi, tas laikas praėjo ne veltui.

– Visus tuos metus aš kūriau sąjungas. Ieškojau draugų. Taikiau priešus. Dabar turiu viską, ko reikia...

– Išskyrus pinigus.

– Aš taip nesakyčiau. Turiu tam tikrų įsipareigojimų, kuriuos privalau vykdyti. Mano draugai arabai yra labai dosnūs.

– Ordinas taip pat moka deramai atsidėkoti už pagalbą. Jūsų prezidentas nėra labai draugiškas pasauliniam verslui. Jis mėgsta tarifus, prekybos apribojimus ir atvirą bankininkystę.

– Tai jau kita didelė problema. Bet noriu jus patikinti, kad Vašingtone yra mąstančių kitaip nei Danielsas.

Iš apačios Torvaldseno ausis pasiekę garsai bylojo, kad abu vyrai atsisėdo. Jis prislinko arčiau turėklų. Hermanas sėdėjo krėsle, o viceprezidentas minkštasuolyje. Abu rankose laikė taures su konjaku.

– Izraelis bando suprasti, kas vyksta, – pasakė viceprezidentas. – Jie žino, kad ryšininkas yra išaiškintas.

– Man apie tai jau pranešė, – atsakė Hermanas. – Kaip tik šiuo metu mano žmogus tuo užsiima.

– Mano štabo viršininkas pasakojo, kad Vokietijoje pradingo visa izraeliečių persekiotojų grupė, o Rotenburge rastas negyvas vienas iš jų užsienio reikalų ministerijos tarnautojų. Įtariama, kad jis pardavinėjo informaciją. Į Londoną buvo pasiųsti samdyti žudikai. Keista, Tel Avivas šį kartą norėjo, kad mes tai žinotume.

– Žinau ir tai, mano drauge.

– Tada tikriausiai žinote, kad vienas iš mūsų buvusių agentų – Kotonas Malounas – dabar vyksta į Sinajų su savo buvusia žmona ir dar vienu vyru.

Vietoj atsakymo stojo tyla.

– Mums buvo smalsu, – vėl prabilo viceprezidentas. – Paėmėme jo pirštų atspaudus, kurie liko ant turėklų jam lipant į karinį lėktuvą Lisabonoje. Jis amerikietis. Džeimsas Makolumas. Jūs jį pažįstate?

– Arba Dominikas Sabrė. Jis dirba mums.

– Kadangi esate mano draugas, Alfredai, su visa pagarba turiu jums pasakyti, kad šūdą jūs žinote. Mačiau iš jūsų akių. Jūs nežinojote, kad jūsų žmogus skrenda į Sinajų.

Vėl – pauzė.

– Jis neprivalo nuolat informuoti. Mums svarbiausia – rezultatai.

– Tada pasakykite man, ką jis veikia su Kotonu Malounu? Ar jis ketina rasti Aleksandrijos biblioteką? – paklausė viceprezidentas.

– Jūs paminėjote Sinajų. Greičiausiai tai ir yra vieta, kur reikia ieškoti. Pakankamai arti Aleksandrijos, iš kurios anais laikais galėjo būti išgabenti rankraščiai, ir kartu gana izoliuota. Prekybos keliai ten driekėsi ir prieš Kristų, ir po jo. Faraonai turėjo vario ir turkio kasyklas. Egipte Sinajus buvo gerai žinomas.

– Jūs išmanote istoriją, – pasakė viceprezidentas.

– Žinios yra geras dalykas. Ypač užimant tokias pareigas.

– Alfredai, čia ne intelekto lavinimo žaidimai. Ketinu iš esmės pakeisti JAV užsienio politiką. Dėl to ir kovoju su Danielsu. Dabar pagaliau galiu kai ką padaryti. Atėjo laikas arabams parodyti tokį pat dėmesį, kokį visada rodėme Izraeliui. Kaip ir jus, ir jūsų samdytą pagalbą, mane domina tik rezultatai. Jūs ir jūsų bendražygiai siekiate naudos. Aš noriu tapti vadovu.

– O mes ir norime, kad jūs vadovautumėte.

– Tada pasakykite, Alfredai, kada mirs Jungtinių Valstijų prezidentas?

Kai Torvaldseno ausis pasiekė šie viceprezidento žodžiai, jo sulinkusia nugara nubėgo nemalonus virpulys.

– Atrodo, jau baigiate įprasti prie šios minties, – tarė Hermanas.

– Tai jūs mane įtikinote.

– Viskas paruošta. Neskelbtas Danielso vizitas į Kabulą taps efektinga pabaiga.

– Kai tik jis pakils į orą, aš jums pranešiu, kaip tarėmės. Jis išvyksta kitą ketvirtadienį. Apie tai žino tik keturi žmonės: jis, aš ir du mūsų štabo vadovai. Netgi Afganistano prezidentas nežino, kad jis atvyks. Jam bus pranešta prieš pat nusileidimą. Tai Baltųjų rūmų viešųjų ryšių tarnybos triukas, kad pagerintų apklausos rezultatus. Prezidentas vyksta morališkai palaikyti karių.

– Raketos jau ten, – pasakė Hermanas. – Susitarta su vienu iš bin Ladeno pavaduotojų. Ši idėja jam labai patiko. Tai bus vienas stipriausių Jungtinėms Valstijoms suduotų smūgių per pastaruosius kelerius metus. Mums yra tekę turėti reikalų su tais velniais ir anksčiau – visada atsargiai, per ištiestos rankos atstumą, bet sėkmingai.

– Aš vis galvoju, – tarė viceprezidentas. – Arabai nužudo Danielsą. Bet mano draugai iš Saudo Arabijos sako, kad daugelis jų taip pat nemėgsta bin Ladeno. Jie mielai jį pašalintų. Per jo išsidirbinėjimus daug sunkiau pakeisti pasaulio nuomonę. Jie negali prisidėti prie mūsų, kol mes klausome Izraelio. Bet kai tik Danielsas bus pašalintas ir mūsų politika pasikeis, arabai prisidės prie mūsų ir padės medžioti bin Ladeną.

– Mano politikos komitetas mano, kad su arabais bus visiškai nesunku derėtis.

– Jis apie tai žino? – nustebęs paklausė viceprezidentas.

– Žinoma, ne. Tik svarsto galimus scenarijus. Vienas jų – JAV užsienio politikos pasikeitimas. Jau seniai laukiame, kad tai įvyktų.

– Taigi, Alfredai, jūs suprantate, ką aš turiu galvoje?

Hermanas sukikeno.

– Nebus jokių pėdsakų. Žvalgai yra sutarę, kad kitą savaitę bin Ladenas bus išsiųstas pas Alachą. Žmogus, kurį minėjote, pats atliks šį darbą. Ir niekas nieko nesuuos.

– Jūs labai pasitikite tuo žmogumi, – pastebėjo viceprezidentas.

– Jis dar niekada mūsų nenuvylė.

– Svarbiausia, kad jis nepradėtų veikti dabar. Tą dieną, kai Danielsas išvyks, aš būsiu Čikagoje. Baltieji rūmai apie išvyką neskelbs. Turi atrodyti, kad Danielsas yra Vašingtone, dirba, ir staiga žinių laidoje visi pamato, kad jis Afganistane. Kol jis grįš, mane paslepia. Įprasta procedūra po rugsėjo 11-osios.

– Ką darysite, kai prezidento lėktuvas bus numuštas? – paklausė Hermanas.

– Iškilmingai prisieksiu ir trejus metus valdysiu valstybę. Paskui būsiu išrinktas dar ketveriems, o tada jau galėsiu pasitraukti.

– Noriu, kad suprastumėte. Kai tik mums pavyks surasti dingusią Aleksandrijos biblioteką, iškart prasidės tai, ką suplanavome *mes*.

– Jūs velniškai teisus. Kuo greičiau, tuo geriau. Man reikia, kad Izraelis su Saudo Arabija būtų išmušti iš vėžių. Aš suduosiu pagrindinį smūgį, o jūs pridėsite. Arabai bus priversti derėtis. Jie neleis draskyti savo žemės. O aš ne mažiau nei jūs trokštu mažesnių naftos kainų. Keli doleriai už barelį mažiau – ir mūsų BVP sutaupo milijardus. Aš suvienysiu Jungtines Valstijas kerštui už Danielso mirtį. Dėl to man niekas nepriekaištaus. Visas pasaulis mus palaikys. Arabai atšliauš ant kelių melsdami draugystės. Nebeturės kur trauktis, ir mes visi iš to laimėsime.

– Mano politikos komitetas įsitikinęs, kad visuotinė destabilizacija – neišvengiama.

– O kam tai rūpi? Tuo metu mano reitingai bus pakilę iki dangaus. Niekas amerikiečiams tiek nesuteikia jėgų, kaip kvietimas susitelkti dėl bendro reikalo. Ir aš ketinu taip valdyti ateinančius septynerius metus. Arabai yra prekiautojai. Jie pamatys, kad atėjo laikas bendradarbiauti. Ypač jei tai kenkia Izraeliui.

– Atrodo, jūs viską gerai apgalvojote.

– Keletą pastarųjų mėnesių tik apie tai ir galvojau. Stengiausi įkalbėti Danielsą, tačiau jis nepasiduoda, kai reikalai susiję su Izraeliu. Ta prakeikta mažos JAV apygardos dydžio

valstybė sužlugdys visus mūsų planus! Aš neketinu su tuo taikstytis.

– Kai kitą kartą susitiksime, jūs jau būsite Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentas, – pasakė Hermanas.

– Alfredai, be teroristų, kurie sutvarkys šį reikalą, jūs ir aš esame vieninteliai žmonės pasaulyje, kurie žino, kas įvyks. Aš tuo pasirūpinau.

– Aš taip pat.

– Tad užbaikime tai, ką pradėjome, ir abu pasidžiaugsime pelnytu atlygiu.

LXIII SKYRIUS

HERMANAS STENGĖSI ĮVERTINTI PRIEŠAIS SĖDINTĮ VYRIŠKĮ. Tai tikrai buvo Jungtinių Valstijų viceprezidentas, tačiau jis niekuo nesiskyrė nuo gausybės kitų politikų, kuriuos Hermanas pirkdavo ir parduodavo visame pasaulyje, – vyrų, moterų, ištroškusių valdžios ir nebeturinčių sąžinės. Amerikiečiai mėgdavo pabrėžti, kad jie ne tokie, tačiau, užuodę menkiausią galimybę, nesugebėdavo tramdyti ambicijų. Šis žmogus, žiemos asamblėjos naktį sėdintis Alfredo bibliotekoje, nebuvo išimtis. Jis kalbėjo apie aukštus politinius siekius ir užsienio politikos permainas, bet iš tikrųjų buvo pasirengęs išduoti savo šalį, savo prezidentą, net save.

Ir ačiū Dievui.

Žmonių moralės trūkumas padėjo „Auksinės vilnos" ordinui krautis milžiniškus turtus.

– Alfredai, – prabilo viceprezidentas, – pasakykite atvirai. Ar iš tikrųjų gali būti įrodymų, kad Izraelis neturi jokių biblinių teisių į Šventąją Žemę?

– Žinoma. Senasis Testamentas buvo pagrindinis tyrinėjimų šaltinis Aleksandrijos bibliotekoje. Jos gyvavimo pabaigoje pasirodęs Naujasis Testamentas taip pat buvo kruopščiai nagrinėjamas. Mes tai žinome iš likusių rankraščių. Protinga

manyti, kad abu senąja hebrajų kalba parašyti tekstai ir Biblijos studijos tebeegzistuoja.

Hermanas prisiminė, ką pasakojo Sabrė, paskambinęs iš Rotenburgo. Kitus tris nužudė Izraelis. Visus buvo aplankę Sergėtojai. Visi tyrinėjo Senąjį Testamentą. Hadadas buvo Pakviestasis. Už ką jis nusipelnė tokios garbės? Ir kodėl Izraelis pašalino palestinietį?

Turėjo būti priežastis.

– Neseniai buvau Anglijoje, – pasakė viceprezidentas, – ir mačiau Sinajaus Bibliją. Man sakė, kad ji parašyta ketvirtajame amžiuje ir yra viena seniausių išlikusių Senojo Testamento kopijų. Parašyta graikų kalba.

– Puikus egzempliorius, – tarė Alfredas. – Ar žinote jo istoriją?

– Tik iš nuogirdų.

Hermanas papasakojo savo svečiui apie vokiečių Biblijos tyrinėtoją Tišendorfą, kuris 1844 metais keliavo po Rytų šalis ieškodamas senųjų rankraščių. Apsilankęs Šventosios Katerinos vienuolyne Sinajuje jis pastebėjo krepšį su keturiasdešimt trimis senais puslapiais, išmargintais senąja graikų kalba. Vienuoliai jam pasakė, kad tuos ir kitus popierius ketina sudeginti kaip prakuras. Tišendorfas nustatė, kad lapuose buvo Biblijos tekstai, ir jam buvo leista juos pasiimti. Po penkiolikos metų Tišendorfas grįžo į Šventosios Katerinos vienuolyną siųstas paties Rusijos caro. Jam buvo parodyti likę Biblijos puslapiai bei leista parvežti juos į Rusiją. Po revoliucijos komunistai pardavė Bibliją Anglijai, kur ji dabar ir saugoma.

– Sinajaus Biblija, – pridūrė Hermanas, – yra vienas seniausių išlikusių rankraščių. Kai kas teigė, kad pats imperatorius Konstantinas paliepė ją parengti. Tačiau nepamirškite, kad ji parašyta graikiškai, taigi ją iš hebrajų išvertė visiškai nežinomas žmogus; iš rankraščio, kuris taip pat nežinomas. Ir ką gi tai reiškia?

– Kad praėjus daugiau nei šimtui metų šventosios Katerinos vienuoliai ėmė reikšti nepasitenkinimą, kad Biblija jiems taip

ir nebuvo grąžinta. Jau keletą dešimtmečių jie prašo Jungtinių Valstijų tarpininkauti ginče su britais. Todėl ir vykau pamatyti ją savo akimis. Norėjau išsiaiškinti, dėl ko tas triukšmas.

– Lenkiu galvą prieš Tišendorfą, kad paėmė tą rankraštį, – pasakė Hermanas. – Tie vienuoliai būtų jį sudeginę arba palikę sudūlėti. Liūdna, bet toks likimas ištiko didelę dalį žmonijos išminties. Belieka tikėtis, kad Sergėtojai buvo kur kas apdairesni.

– Jūs iš tikrųjų tikite tomis pasakomis?

Alfredas tyliai svarstė, ar verta sakyti daugiau. Įvykiai klostėsi gana greitai, ir šis žmogus, netrukus tapsiantis Jungtinių Valstijų prezidentu, turi suprasti situaciją.

Hermanas atsistojo.

– Noriu jums kai ką parodyti.

TORVALDSENAS NE JUOKAIS SUNERIMO, kai Alfredas Hermanas atsistojo ir pastatė ant stalo savo taurę su gėrimu. Jis dar kartą surizikavo pažvelgti žemyn ir pamatė, kad austras vedasi viceprezidentą medinėmis grindimis spiralinių laiptų link! Torvaldsenas greitai apžvelgė viršutinę bibliotekos aikštelę ir suprato, kad kito kelio žemyn nėra. Tarp sieninių lentynų buvo dar keletas langų nišų, tačiau jiedviem su Gariu nebuvo jokių galimybių jose pasislėpti.

Juos iškart pastebės.

Hermanas su viceprezidentu apėjo laiptus ir sustojo prie stiklinės dėžės.

HERMANAS MOSTELĖJO Į APŠVIESTĄ DĖŽĘ. Viduje gulėjo senovinis rankraštis mediniu duobėtu viršeliu, kuris atrodė lyg pažeistas vabzdžių.

– Tai taip pat ketvirtojo amžiaus rankraštis. Ankstyvosios Bažnyčios mokymų traktatas, surašytas paties Augustino. Mano tėvas jį įsigijo prieš keletą dešimtmečių. Jis neturi istorinės reikšmės – yra jo kopijų, – bet atrodo įspūdingai.

Hermanas paspaudė po viršutine aikštele paslėptą mygtuką, kuris atrodė kaip paprastas nerūdijančio plieno varžtas. Tada, atsargiai pajudinęs vieną stiklinės dėžės kampą, atvėrė maždaug trečdalį jos. Dėžės dugne paslėpti gulėjo devyni trapaus papiruso lakštai.

– O šitie turi didesnę vertę. Prieš keletą dešimtmečių mano tėvas juos pirko iš to paties žmogaus kaip ir rankraštį. Keletą šių lakštų surašė Eusebijus Jeronimas Sofronijus, gyvenęs ketvirtajame ar penktajame šimtmetyje. Labai nusipelnęs Bažnyčiai. Jis išvertė Bibliją iš hebrajų kalbos į lotynų, ir ji tapo žinoma Vulgatos pavadinimu. Istorijoje šis žmogus vadinamas antruoju vardu – Jeronimas.

– Jūs esate keistas žmogus, Alfredai. Jus jaudina keisti dalykai. Kokią reikšmę šitie susiraukšlėję lakštai gali turėti šiandien?

– Galiu jus patikinti – didelę. Tikriausiai net galėtų pakeisti mūsų mąstymą. Kai kurių autorius yra Augustinas. Tai laiškai, kuriuos Jeronimas ir Augustinas rašė vienas kitam. – Hermanas pastebėjo, kad amerikiečiui ir ši žinia nepadarė įspūdžio.

– Tais laikais egzistavo paštas?

– Primityvia forma. Keliautojai, keliaudavę reikiama kryptimi, nugabendavo laiškus ir parveždavo atsakymus. Kai kuriuos svarbius faktus apie tuos laikus žinome būtent iš susirašinėjimo.

– Įdomu.

Hermanas priartėjo prie to, kas svarbiausia.

– Ar kada nors susimąstėte, kaip gimė Biblija? – paklausė jis.

– Na, ne.

– Kas, jeigu joje viskas yra melas?

– Tai tikėjimo dalykai, Alfredai. Bet koks skirtumas?

– Didžiulis. Kas, jeigu Ankstyvosios Bažnyčios tėvai – pavyzdžiui, Jeronimas ir Augustinas, religinės minties skleidėjai, – nusprendė kai kuriuos dalykus pakeisti? Prisiminkite, koks tai buvo laikas. Penktasis šimtmetis po Kristaus; praėję daug laiko po to, kai imperatorius Konstantinas pripažino krikščionybę; Bažnyčia persekioja kitų tikėjimų išpažinėjus. Naujasis Testamentas dar tik kūrėsi iš daugybės evangelijų kaip vientisas tekstas. Pagrindinė mintis – Dievas yra gailestingas ir visa atleidžiantis, todėl pasiuntė į žemę Kristų. Bet juk egzistavo ir Senasis Testamentas. Tas, kuriuo naudojosi žydai. Krikščionys panoro, kad jis taptų ir jų religijos dalimi. Bažnyčios tėvų laimei, Senojo Testamento tekstų buvo nedaug, ir visi buvo parašyti senąja hebrajų kalba.

– Bet jūs sakėte, kad šis Jeronimas išvertė Bibliją į lotynų kalbą.

– Būtent taip, – atsakė Hermanas ir įkišęs ranką į stiklinę dėžę ištraukė vieną iš gelsvai rudų lakštų. – Šie parašyti graikiškai – Jeronimo laikų kalba.

Po pergamentais gulėjo keli popieriaus lapai su spausdintu tekstu. Hermanas paėmė juos iš dėžės.

– Aš turiu tų laiškų vertimus, – pasakė jis viceprezidentui. – Išvertė trys ekspertai, kad būčiau tikras. Noriu jums kai ką perskaityti, tuomet, manau, suprasite, kur link aš suku.

Gerai žinau, kaip sunku įtikinti išdidų, kokia vertybė yra nuolankumas, iškeliantis mus, ne iš žmogiškosios puikybės, bet iš dieviškosios malonės. Mūsų pareiga yra užtikrinti, kad žmogaus dvasia taptų pakylėta, kad ją pasiektų Kristaus žodžių šviesa. Tavo išmintis, padrąsinusi mane, kai ėmiausi šios pareigos, vedė teisingu keliu. Darbas, kurį atlieku, taps pirmuoju senųjų šventraščių aiškinimu kalba, kurią supras net didžiausias neišmanėlis. Todėl ryšys tarp seno ir naujo atrodo pagrįstas. Šie šventraščiai pasmerkti dideliems prieštaravimams, ir teikia pranašumą žydų pasaulėžiūrai vien dėl to, kad ji egzistuoja kur kas seniau nei mūsiškis tikėjimas.

Nuo paskutinio mūsų pasikeitimo laiškais aš gerokai pasistūmėjau į priekį versdamas senuosius tekstus. Nebuvo lengva, nes juose gausu dviprasmybių. Tad dar kartą prašau tavo pagalbos svarbiu klausimu. Senuosiuose tekstuose Jeruzalė yra minima kaip šventasis miestas. Žodis yeruwshalayim *dažnai vartojamas vietovei įvardyti, tačiau man krito į akį, kad senuosiuose tekstuose niekur nesakoma* ìyr yeruwshalayim *– „Jeruzalės miestas". Pabandysiu paaiškinti. Hebrajų Karalių knygoje Jahvė sako Saliamonui: „Jeruzalėje yra miestas / sostinė, kurį aš pasirinkau." Vėliau Jahvė pareiškia: „kad miestas Jeruzalėje, menantis šlovingąjį Dovydą, – miestas, kurį aš pasirinkau savo vardo buveine, – išliktų per amžius". Mano broli, ar supranti, kokia tai dilema? Senieji tekstai kalba apie Jeruzalę ne kaip apie miestą, bet kaip apie teritoriją. Visą laiką – „miestas Jeruzalėje", bet ne miestas Jeruzalė. Hebrajų tekstuose Samuelis taip pat kalba apie regioną: „Karalius su savo vyrais leidosi į Jeruzalę nugalėti jebusitų, kurie gyveno tame regione." Aš vargau su tuo vertimu tikėdamasis, kad paaiškės, jog tai klaida, tačiau hebrajų tekstuose nuosekliai laikomasi tos reikšmės. Žodis* yeruwshalayim *– Jeruzalė visada reiškia teritoriją, kurioje sutelkta daug miestų, bet niekada – vieno miesto vardo.*

Hermanas baigė skaityti ir pažvelgė į viceprezidentą.

– Šį laišką Jeronimas parašė Augustinui versdamas Senąjį Testamentą iš senosios hebrajų kalbos į lotynų kalbą. Leiskite paskaityti, ką Augustinas atsakė Jeronimui.

Alfredas susirado kitą vertimą.

Mano mokytasis broli, tavo darbas sunkus ir didingas. Kaip turėtų būti nuostabu atskleisti senųjų rankraščių paslaptis vedamam mūsų šlovingojo Viešpaties. Be abejonės, tu žinai, kokius sunkumus turime ištverti šiais pavojų kupinais laikais. Pagonių dievai traukiasi užmarštin. Kristaus žinia

plačiai sklinda. Jo žodžiai apie taiką, gailestingumą ir meilę yra tiesa. Mūsų naujoji žinia daugeliui priimtina, nes ji tikra. Tad tavo prikelti senieji žodžiai turi būti tokie pat reikšmingi. Tavo laiškai aiškiai apibūdino sunkumus, su kuriais susiduri. Šios bažnyčios ir mūsų Dievo ateitis priklauso nuo mūsų. Pakeisti seną žinią į naują nėra nuodėmė. Minėjai, kad daugelis žodžių turi ne vieną reikšmę, tad kas gali pasakyti, kuri iš jų teisinga? Tikrai ne tu ir ne aš. Tu prašei pagalbos ir aš tau padėsiu. Paversk senus žodžius teisingais naujais. Nes jeigu sena ir nauja skirsis, atsitiks taip, kad suklaidinsime tikinčiuosius ir pakurstysime nepasitenkinimo laužą, kurį mūsų priešai ir taip kūrena. Tavo darbas didingas. Galimybė visiems perskaityti senus žodžius taps reikšminga. Kalbų žinovai ir rabinai nebebus vieninteliai, kuriems tokie svarbūs tekstai bus prieinami. Taigi, mano broli, dirbk ir būk tikras, kad atlieki Kristaus darbą.

– Norite pasakyti, kad jie sąmoningai pakeitė Senąjį Testamentą? – paklausė viceprezidentas.

– Be jokios abejonės! Nuoroda į Jeruzalę yra puikus pavyzdys. Jeronimo vertime, kuriuo šiandien visi remiasi, Jeruzalė nurodoma kaip miestas. Jo išverstoje Karalių knygoje yra žodžiai: „Jeruzalė yra miestas, kurį aš pasirinkau." Tai visiškai prieštarauja tam, ką Jeronimas rašė savo laiške: *Jeruzalėje yra miestas / sostinė, kurį aš pasirinkau*. Akivaizdus skirtumas, nemanote? Ir taip Jeruzalė apibūdinama visame Jeronimo vertime. Senojo Testamento Jeruzalė tapo Palestinos miestu todėl, kad Jeronimas taip parašė.

– Tai juk beprotybė, Alfredai. Niekas tuo nepatikės.

– O mums ir nereikia, kad *patikėtų*! Kai tik rasime tvirtą įrodymą, niekas to nepaneigs.

– Kokį įrodymą?

– Senasis Testamentas, parašytas prieš Kristų, yra tiksliausias. Tada ir sužinosime, koks jis buvo be krikščionybės filtro.

– Linkiu sėkmės.

– Žinote, ką jums pasakysiu? Paliksiu jums valdyti Jungtines Valstijas, o jūs man palikite šį reikalą.

TORVALDSENAS MATĖ, KAIP HERMANAS SUDĖJO lakštus atgal į dėžę ir ją vėl uždarė. Abu vyrai pasisukiojo dar keletą minučių ir išėjo iš bibliotekos. Buvo vėlyvas metas, tačiau Torvaldsenas visiškai nenorėjo miego.

– Jie ketina nužudyti prezidentą, – nervingai sušnabždėjo Garis.

– Žinau. Eime, reikia išeiti.

Jie nulipo spiraliniais laiptais.

Bibliotekoje vis dar degė šviesa. Torvaldsenas prisiminė, kaip Hermanas mėgdavo didžiuotis, kad bibliotekoje yra daugiau kaip dvidešimt penki tūkstančiai knygų, daugelis jų – pirmojo leidimo ir ne vieno šimtmečio senumo.

Jis nusivedė Garį prie stiklinės dėžės su kodeksu. Berniukas nematė to, ką matė jis. Torvaldsenas ėmė ieškoti mygtuko po dėže, tačiau nieko neapčiuopė. Žemiau lenktis būtų sudėtinga dėl sulinkusios nugaros.

– Ko tu ieškai? – paklausė Garis.

– Dėžę galima atidaryti. Pažvelk, ar apačioje yra koks nors mygtukas.

Garis atsiklaupė ant kelių ir ėmė ieškoti.

– Abejoju, ar jis bus matomoje vietoje, – nuolat žvilgčiodamas į duris, ar kas neateina, pasakė Torvaldsenas.

Pasigirdo spragtelėjimas, ir maždaug trečdalis dėžės lėtai atsiskyrė nuo pagrindo.

Garis atsistojo.

– Tai buvo vienas iš varžtų, – pasakė jis. – Gerai paslėpta. Jei nepaspaustum, nesužinotum.

– Puikiai padirbėta.

Atidengęs slaptąją dėžės dalį Torvaldsenas pamatė standžius papiruso lakštus, nuo vieno krašto iki kito gausiai iš-

margintus dailia rašysena. Jis suskaičiavo. Devyni. Tada nužvelgė knygų lentynas ir pamatė keletą didžiulių atlasų. Parodęs į juos paprašė:

– Atnešk man vieną iš tų didelių knygų.

Garis atnešė vieną tomą.

Torvaldsenas rūpestingai sudėjo lakštus ir vertimus tarp puslapių, norėdamas paslėpti ir apsaugoti.

Tada vėl uždarė dėžę.

– Kas tai? – paklausė Garis.

– Tikiuosi, tai, dėl ko ir atvykome.

LXIV SKYRIUS

PENKTADIENIS, SPALIO 7-OJI
9:15

MALOUNAS ATSIRĖMĖ Į SĖDYNĖS ATLOŠĄ. Brentas Grinas pasistengė kuo greičiau įsodinti juos į karinių oro pajėgų lėktuvą C130H, skrendantį iš Anglijos į Afganistaną. Trumpas nusileidimas Lisabonoje, Montižu karinėje bazėje, tariamai dėl nedidelio gedimo leido trijulei be didelio triukšmo įlipti į lėktuvą. Viduje jiems buvo paruošti kiti drabužiai; dabar Malounas, Pam ir Makolumas vilkėjo smėlio, žaliais ir rudais atspalviais margintas karines uniformas, avėjo dykumoje vaikščioti pritaikytais batais ir turėjo prisisegę parašiutus. Iš pradžių Pamela sunerimo dėl pastarųjų, tačiau Kotonas paaiškino, kad tai įprasta amunicija.

Skrydis iš Lisabonos į Sinajų truko maždaug aštuonias valandas, tad Malounui pavyko šiek tiek nusnūsti. Jis be didelės meilės prisiminė ankstesnius skrydžius įvairiais lėktuvais, ir dabar ore tvyrantis kuro alyvos tvaikas priminė jam nesenus laikus, – kai būdavo dažniau išvykęs nei namuose. Klaida, neleidžianti nurimti iki šiol.

Pirmąsias tris skrydžio valandas Pamela aiškiai prastai jautėsi. Žinoma, patogumas buvo mažiausias karinių oro pajėgų rūpestis. Galiausiai ji nurimo ir užmigo.

Kas kita buvo Makolumas.

Atrodė, lėktuve jis puikiai jautėsi, įgudusiais judesiais segėsi parašiutą. Matyt, tikrai yra tarnavęs specialiosiose pajėgose. Malounas taip ir neišgirdo iš Brento Grino apie Makolumo praeitį. Tačiau kad ir ką būtų sužinojęs, netrukus tai nebebus svarbu. Greitai jie atsidurs ten, kur vargu ar teks palaikyti kokį ryšį.

Malounas pažvelgė pro lėktuvo langą.

Kiek tik akys užmatė, į visas puses driekėsi sausa dulkėta žemė – netaisyklingos formos plokštuma pamažu kilo ir siaurėjo, o Sinajaus pusiasalio smailumoje virto uolėtais rudo, pilko bei raudono granito kalnais. Tikriausiai kažkur šiose vietose augo liepsnojantis krūmas ir apsireiškė Jahvė. Didinga ir siaubinga Išėjimo istorija. Daugybę šimtmečių vienuoliai ir atsiskyrėliai rasdavo prieglobstį šioje dykumoje, tarsi buvimas vienatvėje priartintų prie Dievo. Gal taip ir buvo. Netikėtai Malounas prisiminė frazę iš Sartro pjesės „Užsklęstos durys".

Pragaras – tai kiti.

Nusukęs žvilgsnį nuo lango jis pastebėjo, kad Makolumas iš lakūno kajutės eina prie jo. Prisiartinęs atsisėdo ant aliumininio rėmo, kuris driekėsi per visą lėktuvą. Maždaug už trijų žingsnių priešingoje pusėje gulėjo Pamela. Ji dar miegojo. Malounas valgė maisto davinį – jautienos muštinį su grybais – ir gėrė mineralinį vandenį.

– Valgei? – paklausė jis Makolumo.

– Kol tu miegojai, – atsakė šis. – Meksikietišką vištienos troškinį. Visai neblogas. Dar nepamiršau, kas yra maisto davinys.

– Atrodo, jautiesi kaip namuose.

– Teko tai daryti ne kartą.

Abu išsitraukė ausų kištukus, kurie vis tiek menkai slopino nepaliaujamą lėktuvo variklių gaudesį. Lėktuvas gabeno krovinius su transporto priemonių dalimis, skirtomis Afganistanui. Malounas pagalvojo, kad tokių skrydžių kas savai-

tę būdavo daug. Kadaise kroviniai būdavo pristatomi arklių traukiamais vežimais, traukiniais ir sunkvežimiais; dabar greitesnis ir saugesnis susisiekimo kelias yra dangus ar jūra.

– Man atrodo, kad ir tu esi tai daręs, – tarė Makolumas.

– Yra tiesos, – atsakė Malounas.

Kalbėdamas jis apdairiai rinkosi žodžius. Na, tai kas, kad Makolumas padėjo jiems išnešti sveiką kailį iš Belemo. Vis tiek jis tebebuvo mįslė. Jis žudė be gailesčio kaip šaltakraujis profesionalas. Ar jis turi teigiamų savybių? Jis turi galvosūkį.

– Turi gerų ryšių, – tarė Makolumas. – Pats generalinis prokuroras parūpino šį lėktuvą?

– Draugų tikrai turiu.

– Esi iš centrinės žvalgybos. Arba karinės. Arba kas nors panašaus.

– Nei viena, nei kita. Dabar išėjęs į atsargą.

Makolumas sukikeno.

– Taip ir patikėjau. Sek pasakas. Man patiko. „Išėjęs į atsargą." Tai jau tikrai. Tu į kažką įklimpęs iki ausų.

Malounas baigė valgyti ir pajuto įsmeigtą lakūno žvilgsnį. Šis prisiminė, kad jie gali ieškoti, kur išmesti maisto davinio pakuotę. Vyras parodė gestu, ir Malounas suprato. Dėžė pačiame suolo gale.

Tada lakūnas ištiesė suspaustą delną ir atgniaužė keturis kartus.

Dvidešimt minučių.

Malounas linktelėjo.

LXV SKYRIUS

VIENA
8:30

TORVALDSENAS ATSISĖDO *SCHMETTERLINGHAUS* ir atsivertė atlasą. Juodu su Gariu pabudo prieš valandą, nusiprausė po dušu ir suvalgė lengvus pusryčius. Jis atėjo į drugelių buveinę ne tik siekdamas išvengti elektroninių pasiklausymo prietaisų, bet ir sulaukti to, kas neišvengiama. Laiko klausimas, kada Hermanas pastebės vagystę...

Ryto valandos buvo laisvas laikas ordino nariams, mat kitas asamblėjos susirinkimas numatytas vėlyvą popietę. Per naktį Torvaldsenas laikė atlasą su pergamentais pakišęs po savo lova. Dabar jis nekantravo sužinoti daugiau. Jis mokėjo skaityti lotyniškai, tačiau graikų kalbos žinios buvo minimalios, o senoji graikų kalba, kuria susirašinėjo Jeronimas ir Augustinas, – išvis neįkandama. Taigi jam palengvėjo, kad Hermanas buvo pasirūpinęs vertimu.

Garis sėdėjo kitame krėsle priešais jį.

– Praeitą vakarą sakei, kad atvykome čia dėl jų, – pasakė jis.

Torvaldsenas nusprendė, kad Garis nusipelno žinoti tiesą.

-- Tave pagrobė, kad tėtis būtų priverstas surasti tai, ką paslėpė prieš kelerius metus. Manau, su tuo susiję ir šie pergamentai.

– Kas juose?

– Tai dviejų išminčių – Jeronimo ir Augustino – susirašinėjimas. Jie gyveno ketvirtajame ir penktajame šimtmečiuose ir padėjo suformuluoti krikščionių religijos postulatus.

– Istorija. Man jau ima patikti, tik jos tiek daug...

Henrikas nusišypsojo.

– Bėda ta, kad iki mūsų dienų išliko labai nedaug dokumentų. Karai, politika, laikas ir aplaidumas sunaikino užrašus. Tačiau čia yra užrašytos dviejų išmintingų žmonių mintys.

Torvaldsenas žinojo šį tą apie abu. Augustinas gimė Afrikoje. Jo mama buvo krikščionė, o tėvas – pagonis. Užaugęs jis atsivertė į krikščionybę ir aprašė savo jaunystės paklydimus knygoje „Išpažintis", kurią, Torvaldseno žiniomis, daugelis universitetų tebėra įtraukę į savo mokymo programas. Vėliau Augustinas tapo Hipo diecezijos vyskupu, dvasiniu Afrikos katalikų lyderiu ir galingu ortodoksų šalininku; jo autorystei priskiriama daugelis Ankstyvosios Bažnyčios tiesų.

Jeronimas taip pat gimė pagonių šeimoje ir taip pat praleido audringą jaunystę. Vėliau išsimokslino ir buvo laikomas protingiausiu iš Bažnyčios tėvų. Jeronimas gyveno kaip atsiskyrėlis ir beveik trisdešimt savo gyvenimo metų paskyrė Biblijos vertimui. Nuo tada jo vardas siejamas su bibliotekomis, ir jis netgi tapo jų šventuoju globėju.

Praeitą vakarą Torvaldsenas spėjo nugirsti, kad tiedu vyrai, gyvenę skirtingose senojo pasaulio dalyse, bendravo vienas su kitu, kai Jeronimas dirbo didįjį savo gyvenimo darbą. Hermanas aiškino viceprezidentui apie biblines manipuliacijas, tačiau Torvaldsenas turėjo išsiaiškinti viską iki galo. Tad jis išsitraukė pergamentų vertimus ir atidžiai apžiūrinėjo, o kai kurias ištraukas ėmė skaityti garsiai.

Mano mokytasis broli Augustinai, buvo laikas, kai aš tikėjau, kad Septuaginta yra stebuklingas veikalas. Aš perskaičiau ją Aleksandrijos bibliotekoje. Įnikau į raštininkų pasakojimus apie izraelitų vargus ir jie pažadino tikėjimą, ilgam užpil-

džiusį mano sielą. Tačiau džiaugsmą dabar pakeitė sąmyšis. Versdamas senuosius tekstus aiškiai regiu, kiek daug laisvės pateko į Septuagintą. Ištraukos viena po kitos kupinos netikslumų. Jeruzalė yra ne miestas, bet regionas, jungiantis nemažai vietovių. Švenčiausioji iš upių Jordanas yra ne upė, o status kalno šlaitas. Daugelis vietovių pavadinimų taip pat netaisyklingi. Graikiškas vertimas nedera su hebrajų kalbos tekstu. Tarytum visas pranešimas buvo pakeistas – ne dėl nemokšiškumo, o sąmoningai.

Jeronimai, mano drauge, tavo užduotis sunki, ir dar labiau ją apsunkina misija, kurią atliekame. Tai, ką atradai, neliko nepastebėta. Aš taip pat didelę laiko dalį praleidau Aleksandrijos bibliotekoje. Daugelis mūsų vartėme rankraščius. Skaičiau, ką rašė Herodotas apie savo apsilankymą Palestinoje penktajame šimtmetyje iki mūsų Viešpaties gimimo. Jis rado persų valdomą teritoriją, kurioje gyveno sirai. Herodotas neužsiminė, kad ten būtų gyvenę izraelitai arba žydai. Nieko apie Jeruzalę arba Judėją. Man tai pasirodė reikšminga, nes senuosiuose tekstuose teigiama, kad tai buvo laikas, kai Jeruzalėje atstatyta žydų šventovė, o Judėja džiaugėsi klestinčios provincijos statusu. Jeigu taip iš tikrųjų buvo, išmintingasis graikas būtų atkreipęs dėmesį, nes garsėjo kaip akylas stebėtojas. Aš aptikau, kad pirmasis žinomas senojo Izraelio sutapatinimas su dabar žinoma Palestina yra užfiksuotas romėno Strabono veikaluose. Jo Histories *yra išsamus pasakojimas, kurį man teko garbė perskaityti Aleksandrijos bibliotekoje. Strabonas užbaigė šį darbą praėjus dvidešimt trejiems metams po mūsų Kristaus gimimo, taigi rašė tuo metu, kai Kristus dar buvo gyvas. Strabonas pastebi, kad žodžiu* Judea *pirmą kartą buvo pavadinta graikų valdoma Palestina; graikiškai žydų teritorija vadinama* Ioudaia. *Iki Kristaus gimimo buvo likęs šimtmetis. Taigi kažkuriuo metu tarp Herodoto ir Strabono apsilankymų, kuriuos skiria per keturis šimtus metų, ten įsikūrė Palestinos žydai. Strabonas pats rašė apie didelę izraelitų bendruomenę,*

kuri pabėgo iš žemių pietuose ir įsikūrė Palestinoje. Jis nebuvo tikras, iš kurių žemių, tačiau atsižvelgdamas į artimiausią kaimynystę spėjo, kad išeita iš Egipto. Tačiau įrodymų nėra. Strabonas paminėjo, kad rėmėsi Aleksandrijos žydų, tarp kurių jis praleido nemažai laiko, porinimais. Jis puikiai mokėjo hebrajų kalbą ir savo Histories *užsiminė, kad Septuagintoje taip pat rado klaidų. Jis rašė, kad Aleksandrijos bibliotekos kalbų žinovai, vertę senuosius tekstus į graikų kalbą, sujungė juos su tuometiniais žydų pasakojimais. Strabonas rašė, kad Aleksandrijos žydai buvo pamiršę savo praeitį ir paprasčiausiai sukūrė naują.*

Mano mokytasis broli Augustinai, aš skaičiau Flavijaus Juozapo raštus; tai buvo autoritetingas žydas. Jis gyveno pirmajame šimtmetyje po mūsų Viešpaties Kristaus gimimo. Flavijus aiškiai sutapatino Palestiną su senuosiuose tekstuose aprašytomis žemėmis, pažymėdamas, kad tas regionas yra vienintelė vieta, kurią jis pažinojo kaip žydų politinį centrą. Dabartiniais laikais Eusebijas Cezarietis, mūsų šlovingojo imperatoriaus Konstantino prašomas, senuosiuose tekstuose minimas vietoves priskyrė Palestinai. Aš skaičiau jo veikalą „Apie Šventojo Rašto vietovardžius". Tačiau tyrinėdamas senuosius tekstus hebrajų kalba padariau išvadą, kad Eusebijo darbe yra trūkumų. Atrodo, jis laisvai pritaikė reikšmes vietovardžiams, o kartais paprasčiausiai spėdavo, ir tas jo veikalas yra laikomas reikšmingu. Pamaldūs ir patiklūs juo šventai tiki.

Jeronimai, mano drauge, mes privalome atlikti šią užduotį labai kruopščiai. Mūsų religija dar tik formuojasi, ir jai iš visų pusių kyla grėsmė. Darbas, kurį tu atlieki, yra gyvybiškai svarbus. Senieji tekstai, išversti į lotynų kalbą, bus visų skaitomi. Aš primygtinai tau siūlau nekeisti, ką pradėjo tie, kurie sukūrė Septuagintą. Mūsų Viešpats Kristus gyveno Palestinoje. Žinią, kurią stengiamės pateikti naujame testamente,

privalome skelbti vienu balsu. Suprantu, ką tu nori pasakyti: senieji tekstai neįamžina izraelitų buvimo dabar vadinamojoje Palestinoje. Kodėl tai turėtų būti svarbu? Mūsų tikslas yra kitoks nei tų, kurie parašė Septuagintą. Mūsų naujas testamentas turi būti senojo išsipildymas. Tiktai šitaip mūsų skelbiama žinia taps dar svarbesnė už senąją. Seno ir naujo sąsaja pabrėš, koks gyvas buvo mūsų Viešpats Kristus ir kokia svarbi jo žinia. Klaidų, kurias pastebėjai Septuagintoje, taisyti nereikia. Minėjai, kad žydai, padėję vertėjams, patys buvo pamiršę savo praeitį. Jie nieko nežinojo apie ankstesnį savo gyvavimą, išskyrus tai, kas vyksta tuo metu. Taigi tavo vertimuose Palestina, kurią mes pažįstame, privalo išlikti tokia pat abiejuose testamentuose. Tai mūsų pareiga, brangusis broli, mūsų misija. Mūsų religijos ir Viešpaties Kristaus ateitis priklauso nuo mūsų, ir Jis įkvepia mus, kad įvykdytume Jo valią.

Torvaldsenas baigė skaityti.

Du Bažnyčios tėvai, bene iškiliausi iš visų, tarėsi, kaip pakreipti Senojo Testamento vertimą į lotynų kalbą. Jeronimas skaitė rankraštį, parašytą senąja hebrajų kalba, ir pastebėjo klaidų jo vertimuose į graikų. Augustinas žinojo apie Herodotą ir Straboną – pirmasis buvo vadinamas istorijos, antrasis – geografijos tėvu. Vienas graikas, kitas romėnas. Žmonės, kuriuos skyrė šimtmečiai ir kurie iš pagrindų pakeitė pasaulį. Strabono „Geografija" išliko iki šių dienų ir tebėra laikoma vienu vertingiausių senovės tekstų, pasakojančių apie anų laikų pasaulį, o Herodoto „Istorija" buvo dingusi.

Neišliko nė vienos kopijos.

Tačiau Augustinas ją dar skaitė.

Aleksandrijos bibliotekoje.

– Ir ką tai reiškia? – paklausė Garis.

– Labai daug.

Jeigu Ankstyvoji Bažnyčia suklastojo Senojo Testamento vertimus pakeisdama žodžių reikšmes sau reikiama linkme, tai galėtų sukelti katastrofiškas pasekmes.

Hermanas buvo teisus. Krikščionys būtinai stos į kovą.

Torvaldsenas prisiminė, ką buvo sumanęs Mėlynasis Krėslas. Per daugelį metų iš jų pokalbių jis žinojo, kad Alfredas nėra tikintis. Jam religija tebuvo politikos priemonė, o tikėjimą laikė silpnųjų atrama. Jam būtų didžiulis malonumas stebėti, kaip visos trys religijos susikimba paaiškėjus, kad Senasis Testamentas, kurį jos žinojo, iš tikrųjų yra visai ne toks.

Pergamentai, kuriuos Torvaldsenas dabar laikė savo rankose, buvo neįkainojami. Jie buvo Hermano surinktų įrodymų dalis. Tačiau Mėlynasis Krėslas sieks daugiau. Štai kodėl tokia svarbi Aleksandrijos biblioteka. Jeigu ji kažkur tebėra, ji galėtų būti vienintelis patikimas tiesos šaltinis. Štai koks dabar Malouno rūpestis, ir tai leido manyti, kad jis šiuo metu yra pakeliui į Sinajaus pusiasalį.

Torvaldsenas linkėjo savo draugui sėkmės.

Jungtinių Valstijų prezidento mirtis planuojama kitą ketvirtadienį.

Tai jau buvo *Torvaldseno* problema.

Jis sužvejojo kišenėje mobilųjį telefoną ir surinko numerį.

LXVI SKYRIUS

SINAJAUS PUSIASALIS

MALOUNAS PAŽADINO PAMELĄ. Ši atsisėdo ir išsitraukė ausų kištukus.

– Jau atskridome, – pasakė Kotonas.

Ji nusipurtė lyg išvaikydama miegą ir lengvai pasirąžė.

– Mes leidžiamės? – paklausė.

– Jau atskridome, – pro variklių gaudesį dar kartą pakartojo Kotonas.

– Kiek laiko aš miegojau?

– Keletą valandų.

Pamela atsistojo, prie nugaros jai tebebuvo pritvirtintas parašiutas. Supdamasis rytiniame danguje CI30 pamažu artėjo žemės link.

– Kiek laukti, kol leisimės? – paklausė Pamela.

– Netrukus nešdinsimės, – atsakė Malounas. – Ką nors valgei?

Pamela papurtė galvą.

– Negalėjau. Skrandis ir taip atsidūrė gerklėje. Bet dabar praėjo.

– Išgerk vandens, – pasiūlė Malounas ir mostelėjo į lentyną.

Pamela atsidarė buteliuką ir nurijo kelis gurkšnius.

– Tai lyg važiavimas prekiniu vagonu, – pasakė ji.

– Teisingas pastebėjimas, – šyptelėjo Malounas.

– Anksčiau esi tokiais skridęs? – paklausė Pamela.

– Daugybę kartų.

– Nelengvas tavo darbas.

Per daugelį metų tai buvo pirmas palankesnis atsiliepimas apie jo buvusį darbą.

– Pats to norėjau.

– Aš tik dabar pradedu tai suprasti. Dar neatsigavau po tos istorijos su laikrodžiu. O aš, kvailė, maniau, jog patinku tam žmogui!

– Gal iš tikrųjų patikai.

– Kurgi ne, Kotonai, jis manimi pasinaudojo.

Skaudus pripažinimas.

– Naudojimasis žmonėmis yra šio darbo dalis, – tepasakė jis ir patylėjo. – Kuri man niekada nepatiko.

Pamela dar nugėrė kiek vandens.

– Ir aš naudojausi tavimi, Kotonai.

Taip. Ji teisi.

– Privalėjau tau pasakyti apie Garį. Bet nepasakiau. Tad kokią teisę turiu teisti kitus?

Dabar buvo ne laikas apie tai kalbėtis. Tačiau jis matė, kad ji kremtasi dėl to, kas atsitiko.

– Nesikankink, – pasakė jis. – Baikime šį reikalą, tada ir pasikalbėsime.

– Nesikankinu. Tik norėjau, kad žinotum, kaip jaučiuosi.

Tai taip pat pirmas kartas.

Tuo metu užpakalinėje lėktuvo dalyje triukšmingai prasivėrė galinė rampa. Į krovinių skyrių įsiveržė šalto gaivaus oro gūsis.

– Kas atsitiko? – paklausė Pamela.

– Jie dirba savo įprastą darbą, – atsakė Malounas. – Nepamiršk, kad mūsų čia išvis neturėtų būti. Dabar eik į tą pusę ir atsistok šalia lakūno.

– Kodėl?

– Nes taip liepė. Aš irgi einu.

– O kaip mūsų draugas?

– Labai smalsus. Turim nenuleisti nuo jo akių.

Kotonas žiūrėjo, kaip Pamela eina į lėktuvo galą. Tada pasuko į priešingą pusę ir nuėjęs prie Makolumo pasakė:

– Laikas eiti.

Kotonas matė, kad Makolumas sekė jo pokalbį su Pamela.

– Ji žino? – paklausė šis.

– Dar ne.

– Žiauroka jos atžvilgiu.

– Ne, aš ją pažįstu.

Makolumas papurtė galvą.

– Primink man, kad tavęs neerzinčiau, – tarė jis.

– Žinai, tai būtų tikrai geras patarimas.

Makolumas suprato užuominą.

– Kurgi ne, Malounai. Aš – tik vaikinas, išgelbėjęs tavo kailį.

– Dėl to ir esi čia.

– Kilnu iš tavo pusės. Nepamiršk, kad aš turiu galvosūkį.

Malounas pasiėmė krepšį, kuriame laikė Džordžo Hadado jam paliktus užrašus ir knygelę apie šventąjį Jeronimą. Jie atsiėmė daiktus iš oro uosto prieš išskrisdami iš Lisabonos. Malounas prisisegė krepšį sau prie krūtinės ir tarė:

– O aš turiu štai ką. Taigi mes lygūs.

Makolumas taip pat prisisegė paketą prie krūtinės. Reikmenis, kurių jiems galėjo prireikti: vandens, maisto davinius, palydovinę vietovės nustatymo įrangą. Pagal žemėlapį kaimelis buvo maždaug už kilometro nuo tos vietos, į kurią jie dabar artėja. Jeigu nieko nepavyktų rasti, jie galėtų ten nukeliauti ir paieškoti kelio, vedančio maždaug septynis kilometrus į pietus oro uosto link, netoli turistų gausiai lankomo Mozės kalno ir Šventosios Katerinos vienuolyno.

Jie užsidėjo apsauginius akinius, šalmus ir patraukė lėktuvo galo link.

– Ką jie darys? – paklausė Pamela, kai Malounas priėjo.

Jis turėjo pripažinti, kad ji gerai atrodo su karine uniforma.

– Kai ką nuleis su parašiutais, – atsakė jis.

– Šitą krovinį? Jie turi jį kažkur išmesti?

Lėktuvas sulėtino greitį iki šimto dvidešimties mazgų per valandą, jei Malounas neklydo, o smaigalys pakrypo į viršų.

Kotonas uždėjo kevlaro šalmą Pamelai ant galvos ir greitai suveržė dirželį po kaklu.

– Ką čia darai? – sunerimo Pamela.

Jis uždėjo jai akinius ir paaiškino:

– Užpakalinė rampa nuleista. Privalome būti pasiruošę. Atsargumo priemonės.

Jis patikrino jos parašiutą laikančias juostas ir įsitikino, kad visi keturi diržai susegti su greitojo išskleidimo gnybtu. Patikrino savo. Tada prisikabino pats ir prikabino Pamelą prie nejudančio lyno.

Jis pamatė, kad Makolumas taip pat prisikabinęs.

– Kaip mes leisimės su atvira rampa? – suriko Pamela.

Malounas atsisuko į ją.

– Mes nesileisime.

Staiga ji suprato.

– Tu juokauji? Juk nemanai, kad aš...

– Jis išsiskleis automatiškai. Leiskis ir mėgaukis. Tokie parašiutai leidžiasi lėtai. Jie skirti pradedantiesiems. Kojomis trenksies į žemę kaip iš dviejų metrų aukščio.

– Kotonai, tu nenormalus, tu nesveikas! Man skauda petį! Aš ne...

Tuo metu lakūnas parodė, kad jie jau netoli tos vietos, kurios koordinates nurodė Kotonas. Nebuvo laiko ginčytis. Malounas ištempė Pamelą sau iš už nugaros ir stumtelėjo priešais.

Ji dar bandė kovoti.

– Kotonai, prašau, nereikia. Aš negaliu... Prašau...

Malounas stūmė ją nuo rampos.

Jos klyksmas greitai nutolo.

Kotonas žinojo, ką ji dabar patirs. Keli metrai laisvo kritimo, kol išsitemps lynas. Atrodys, kad širdis tuoj iššoks iš krū-

tinės. Tai ilgai netruks. Tada išsitempęs lynas ištrauks parašiutą, ji pajus truktelėjimą ir nusklęs rytiniu dangumi žemyn.

Jos kūnas siūbtelėjo, kai išsiskleidusio parašiuto kupolas prisipildė oro.

Dar penkios sekundės, ir Pamela ims lengvai leistis ant žemės.

– Ji mirtinai ant tavęs užsius, – Malounui į ausį sušuko Makolumas.

Malounas stebėjo besileidžiančią Pamelą.

– Aha. Bet aš visada svajojau tai padaryti.

LXVII SKYRIUS

LAIKYDAMASIS UŽ DIRŽŲ SABRĖ MĖGAVOSI ILGU KRYČIU. Ryto oras ir naujoviškas parašiutas padėjo lėtai leistis. Malounas pasakojo, kad šiuolaikiniai parašiutai gerokai skiriasi nuo ankstesnių, kuriais jam kažkada teko naudotis, – krisdavai kaip akmuo melsdamasis, kad nenusilaužtum kojos.

Juodu su Malounu iššoko paskui Pamelą, ir netrukus lėktuvas išnyko rytų padangėje. Įgulai nerūpėjo, ar trijulė saugiai pasieks žemę. Ji savo darbą jau atliko.

Sabrė žvelgė žemyn.

Aplink, kiek akys užmatė, driekėsi smėlio ir akmens dykynė. Jis prisiminė girdėjęs, kaip Alfredas Hermanas pasakojo apie pietinį Sinajų. Tariamai švenčiausia planetos dykuma. Civilizacijos lopšys. Jungtis tarp Afrikos ir Azijos. Tačiau kovų nualinta. Labiausiai apgulta pasaulio teritorija, patyrusi sirų, hetitų, asirų, persų, romėnų, kryžiuočių, turkų, prancūzų, anglų, egiptiečių ir izraeliečių invaziją. Sabrė daug kartų girdėjo, kaip Hermanas postringavo apie to regiono svarbą. Dabar pats turėjo galimybę įsitikinti.

Nuo žemės jį skyrė maždaug trys šimtai metrų. Pamela leidosi žemiau, Malounas buvo viršuje. Tyla spengė ausyse – ryškus kontrastas po lėktuvo variklio gaudesio. Sabrė

prisiminė ankstesnius savo šuolius parašiutu, ir kaip variklio riaumojimas virsta į nieką. Ramybę galėtų sudrumsti tik vėjas, tačiau šiandien ir jo nebuvo.

Rytuose, maždaug už pusės kilometro, tuščią kraštovaizdį keitė vienodai plikos ir niūrios granito uolos su grublėtomis viršūnėmis. Ar Aleksandrijos biblioteka yra ten? Visi ženklai aiškiai rodė, kad turėtų būti.

Sabrė sklendė žemės link.

Dantytos kalvos papėdėje maždaug už penkių šimtų metrų jis pastebėjo nedidelį žemą pastatą. Truktelėjęs valdymo virves Sabrė nukreipė parašiutą Pamelos Maloun leidimosi kryptimi. Apačioje driekėsi lygi dykuma. Nėra kur užkliūti. Puiku.

Pažvelgęs aukštyn Sabrė pamatė artėjantį Malouną.

Šį bus kur kas sunkiau nužudyti, nei jis manė anksčiau. Bent jau turiu ginklą, prisiminė Sabrė. Kaip ir Malounas, jis išsaugojo ginklą su pilnomis šovinių dėtuvėmis po susišaudymo vienuolyne. Atsipeikėjęs po smūgio į galvą bažnyčioje Sabrė pastebėjo, kad ginklas tebeguli šalia. Jam tai pasirodė keista.

Kokia buvo to užpuolimo prasmė?

Koks skirtumas.

Svarbu, kad jis vėl pasiruošęs.

Malounas patempė parašiuto virves ir sureguliavo leidimosi kryptį. Lisabonoje karinės bazės šuolių instruktorius sakė, kad naujieji parašiutai gerokai skiriasi nuo senųjų, ir buvo teisus. Nusileidimas buvo lėtas ir sklandus. Jie nebuvo tikri dėl Pamelos, kuri buvo naujokė ir iki paskutinės minutės nežinojo, kad reikės šokti, tačiau nurodymas pagelbėti atėjo iš Pentagono, todėl niekas nesiginčijo.

– Būk tu prakeiktas, Kotonai! – pasigirdo Pamelos riksmas. – Eik velniop!

Jis pažvelgė žemyn. Pamelai iki žemės buvo likę gal šimtas metrų.

– Prieš atsitrenkdama į žemę truputį sulenk kojas! – suriko jis. – Tu puikiai laikaisi. Parašiutas viską padarys už tave!

– Užsikrušk! – šūktelėjo Pamela.

– Mes tai jau darėme. Kaip matai, nieko iš to neišėjo. Ruoškis!

Malounas žiūrėjo, kaip Pamela krito į žemę ir nučiuožė tempiama parašiuto. Paskui pamatė, kaip Makolumas atsisegė parašiuto diržus ir po kelių sekundžių tvirtai atsistojo ant kojų.

Įtempęs savo parašiuto virves Malounas sulėtino nusileidimą, kol pajuto, kaip po batais sugirgždėjo smėlis.

Jis taip pat nusileido ant kojų.

Nuo paskutinio šuolio parašiutu buvo praėję nemažai laiko, tačiau Malounas jautėsi patenkintas, kad vis dar gali tai padaryti. Dabar jis atsisegė parašiutą ir išsipainiojo iš diržų.

Makolumas darė tą patį.

Pamela vis dar gulėjo ant žemės. Malounas pasuko prie jos žinodamas, kas laukia.

Ji pašoko ant kojų.

– Tu, apgailėtinas kalės vaike, – ėmė plūstis ji, – išmetei mane iš to prakeikto lėktuvo!

Ji norėjo šokti ant jo, tačiau dar nebuvo atsisegusi parašiuto, kuris bangavo ir lyg koks inkaras varžė jos judesius.

Malounas stovėjo saugiu atstumu.

– Gal proto netekai? – klykė Pamela. – Nė vieno suknisto žodžio, kad reikės šokti!

– O kaip, tavo nuomone, mes būtume nusileidę? – ramiai paklausė Malounas.

– Nesi girdėjęs apie lėktuvų tūpimą?!

– Tai Egipto teritorija. Jau ir taip blogai, kad šokome šviesiu paros metu. Tačiau net aš suprantu, kad naktiniai šuoliai pavojingi.

Jos akys buvo pilnos įniršio, – Malounas šitiek daug anksčiau nebuvo matęs.

– Mes turėjome atsidurti čia taip tyliai, kad izraeliečiai nesuuostų. Tūpimas buvo neįmanomas. Tikiuosi, jie vis dar seka tave pagal tą laikrodį, kuris niekur nebenuves.

– Tu esi silpnaprotis, Kotonai. Suknistas idiotas. Tu išmetei mane iš lėktuvo!

– Išmečiau, tiesa.

Pamela ėmė negrabiai čiupinėti diržus bandydama ištrūkti iš parašiuto.

– Pam, gal nusiraminsi?

Ji ieškojo sagties, paskui liovėsi.

– Mums reikėjo nusigauti iki čia, o lėktuvas buvo tinkamiausia priemonė, – tarė Kotonas. – Iššokome pakeliui, ir tiek. Tai nuošali teritorija, viename kvadratiniame kilometre mažiau nei trys žmonės. Vargu ar kas mus matė. Kaip ir buvau sakęs. Tu visada norėjai žinoti, koks mano darbas. Dabar turėjai progą pamatyti iš arti.

– Turėjai palikti mane Portugalijoje.

– Tai nebuvo gera mintis. Izraeliečiams esi nebereikalinga, tave sieks pašalinti. Taigi tau geriau dingti su mumis.

– Ne! Tu vis tiek manimi nepasitiki. Man geriau dingti, kur tu manęs nematytum!

– Tokia mintis ir man buvo atėjusi į galvą.

Kurį laiką Pamela buvo rami, lyg pagaliau imtų suprasti.

– Gerai, Kotonai, – netikėtai ramiu balsu pasakė ji. – Supratau. Esame čia, visi kartu. O dabar gal padėsi man išsinarplioti?

Malounas žengė arčiau jos ir atsegė parašiuto diržus.

Iškėlusi rankas Pamela numetė jį ant žemės. Tada dešiniuoju keliu spyrė jam tiesiai į tarpkojį.

Skausmas pervėrė iki smegenų. Kojos sudrebėjo, ir jis susmuko ant žemės.

Jam užgniaužė kvapą.

Buvo pamiršęs, kas yra kančia.

Susirietęs embriono poza Malounas laukė, kol skausmas apmalš.

– Tikiuosi, tau buvo taip pat gerai kaip ir man, – nueidama metė Pamela.

LXVIII SKYRIUS

VIENA

9:28

HERMANAS ĮŽENGĖ Į SAVO BIBLIOTEKĄ ir uždarė duris. Jis prastai miegojo ir negalėjo nurimti: reikėjo laukti, kol Torvaldsenas padarys klaidą. Kai tai atsitiks, jis bus pasirengęs. Atrodo, Sabrė dingo, tačiau Hermanas dar turėjo vyrų, kurie būtų padarę viską, ko jis paprašys. Jo apsaugininkas italas ne kartą užsiminė, kad labai norėtų užimti Sabrės vietą. Alfredas niekada rimtai nesvarstė tokios galimybės, tačiau, kai iš žaidimo pasitraukė Erelio Nagai, jam reikėjo padėjėjo, tad liepė italui nedelsiant pradėti.

Pirmiausia jis ketino griebtis diplomatijos. Visada verta pabandyti. Galbūt pavyks įtikinti Torvaldseną, kad įrodymas, kaip buvo manipuliuojama Senuoju Testamentu, gali tapti veiksminga politikos priemone, – ypač jei tinkamai ja pasinaudosi. Pasaulio istorijoje gausu pavyzdžių, kai sumaištis ir netvarka leido pasipelnyti. Bet kokie neramumai Vidurio Rytuose iškart veikia naftos kainas. Žinoti tai iš anksto būtų neįkainojama. Kontrolės mastus sunku net įsivaizduoti. Ordino nariai gautų nenusakomo dydžio pelną.

Jų naujasis sąjungininkas Baltuosiuose rūmuose taip pat neliktų nuskriaustas.

Tačiau planams įgyvendinti reikėjo Sabrės.

Ką jis veikė Sinajuje?

Ir dar su Kotonu Malounu.

Ir viena, ir kita jam atrodė geras ženklas. Iš pradžių Sabrė turėjo priversti Malouną ieškoti Aleksandrijos ryšininko. Tada sėkmė priklausė nuo Malouno. Sabrė turėjo iš jo viską išpešti ir pašalinti arba tapti partneriu ir keliauti, kur jis ves. Panašu, kad Sabrė pasirinko antrąjį variantą.

Pastaruosius kelerius metus Alfredas Hermanas dažnai susimąstydavo, kas bus, kai jo nebeliks, nes žinojo, kad Margareta sužlugdys šeimos verslą. Blogiausia tai, kad ji nė kiek nesijaudino dėl savo neišmanymo. Alfredas bandė ją mokyti, tačiau pastangos buvo bergždžios. Tiesą pasakius, jam netgi patiko, kad Torvaldsenas ją pagrobė. Gal jis ir išspręs problemą? Tačiau Hermanas abejojo. Danas nebuvo žudikas, kad ir kokį kietą vaizdavo.

Hermanui labiau patiko Sabrė. Tas vyrukas atrodė labai perspektyvus. Klusniai vykdė nurodymus, veikė greitai, bet niekada – aklai. Jis dažnai pagalvodavo, kad Sabrė būtų puikus įpėdinis. Daugiau nebeliko nė vieno iš Hermanų, ir senis norėjo būti tikras, kad šeimos turtas nebus iššvaistytas.

Bet kodėl Sabrė nebeskambino?

Atsitiko kas nors nenumatyta?

Hermanas nuvijo abejones ir pamėgino sutelkti dėmesį į neatidėliotiną reikalą. Vėliau numatytas dar vienas asamblėjos posėdis. Vakar jis paerzino narius su žemėlapiu. Dabar teliko atskleisti planus.

Priėjęs prie vienos knygų lentynos Alfredas susirado didžiulį foliantą. Jame laikė žemėlapį, kurį užsakė pagaminti prieš trejus metus. Biblijos žinovas, patvirtinęs Hadado teoriją apie Senąjį Testamentą, nubraižė žemėlapį. Iš pradžių jis pasakojo, kaip biblinių vietovių pavadinimai visiškai atitinka Asirijos geografiją.

Tačiau Alfredas norėjo pamatyti tai savo akimis.

Lygindamas šventraščio vietoves su hebrajiškais pavadinimais Senajame Testamente ir žemėlapyje Hermano ekspertas pažymėjo biblines vietas – Gilgalą, Sidoną, Al-Lisą, Daną, Hebroną, Biršebą ir Dovydo miestą.

Alfredas ištraukė žemėlapį.

Jo vaizdas jau buvo įrašytas į kompiuterį, stovintį susitikimų salėje. Netrukus ordino nariai išvys, kuo jis žavėjosi ilgus metus.

Buvo atsakyta netgi į klausimą apie dvidešimt šešerius Jeruzalės vartus, aprašytus Kronikose, Karalių, Zacharijo ir Nehemijo knygose. Siena apjuostas miestas turėjo ne daugiau kaip ketverius vartus skirtingomis pasaulio šalių kryptimis. Dvidešimt šešeri nuo pat pradžių kėlė abejonių. Senajame Testamente hebrajų kalba vartojamas žodis *shaar* – „vartai". Kaip ir daugelis žodžių, šis turėjo ne vieną reikšmę, ir dar galėjo būti verčiamas kaip „perėjimas" arba „kalnų perėja". Įdomu tai, kad per kalnų masyvą, skyrusį nustatytą Jeruzalės teritoriją nuo Judėjos, vedė dvidešimt šešios perėjos. Alfredas buvo nustebęs, kai tai išgirdo. Karalių Vartai, Kalėjimo Vartai, Fontano Vartai, Slėnio Vartai ir kiti pavadinimai, aprašyti Senajame Testamente, dėl artumo su iki šių dienų išlikusių gyvenviečių pavadinimais gali būti siejami su Jordanijos kalnų perėjomis Asirijoje.

Palestinoje nebuvo nieko panašaus.

Atrodė, kad įrodymai nepaneigiami.

Senajame Testamente aprašyti įvykiai nutiko ne Palestinoje. Jie vyko už šimtų kilometrų į pietus Arabijoje. Jeronimas su Augustinu tai žinojo ir ne tik paliko netaisytas Septuagintos klaidas, bet ir patys padarė pakeitimų Senajame Testamente, kad jo ištraukos jų Naujojo Testamento evangelijų pranašystėse skambėtų nenuginčijamai. Žydai nebuvo vieninteliai, turėję teisę į Dievo Žodį. Kad jų naujoji religija plistų ir įsigalėtų, savo ranką turėjo pridėti krikščionys.

Ir jie tai padarė.

Tai patvirtintų senoji Biblija, rašyta hebrajų kalba dar prieš Kristų, – jei ji būtų surasta. Strabono „Histories" kopija taip pat atsakytų į daugelį klausimų. Jei Aleksandrijos biblioteka tebėra išlikusi, Alfredas vylėsi, kad joje tebėra saugomas ir nors vienas tų rankraščių.

Jis stabtelėjo prie stiklinės dėžės, kurią praeitą vakarą rodė viceprezidentui. Amerikiečiui rankraščiai nepadarė jokio įspūdžio, bet argi tai svarbu? Naujasis Jungtinių Valstijų prezidentas dar pamatys, kokią griaunamąją jėgą jie slepia. Torvaldsenui senoviniai pergamentai padarys kur kas didesnį įspūdį. Alfredas užčiuopė varžtą ir paspaudė. Nukėlęs dangtį staiga pamanė, kad akys jį apgauna.

Tuščia!

Laiškai ir jų vertimai buvo dingę. Bet kaip? Ne viceprezidentas. Hermanas pats matė, kaip automobilių kortežas išvažiavo iš jo pilies. Daugiau niekas nežinojo apie slėptuvę.

Tėra vienas paaiškinimas.

Torvaldsenas.

Pyktis nubloškė Hermaną prie darbo stalo. Jis pakėlė telefono ragelį ir surinko apsaugininko telefono numerį. Tada atidarė stalčių ir išsitraukė ginklą.

Prakeikta Margareta!

LXIX SKYRIUS

SINAJAUS PUSIASALIS

MALOUNO KOJOS VIS DAR VIRPĖJO, o tarpukojį skaudėjo. Po jų susidūrimo Pamela beveik nekalbėjo, o Makolumas išmintingai nusprendė likti nuošalyje ir nesikišti. Malounas ir negalėjo skųstis. Pats prisiprašė.

Jis apsižvalgė aplinkui; visur tvyrojo tyla ir ramybė. Saulė sparčiai kilo zenito link, oras kaito lyg orkaitėje. Išsitraukęs palydovinio ryšio aparatą Malounas greitai nustatė, kad koordinatės – 28° 41.41N, 33° 38.44E – buvo mažiau nei už kilometro.

– Gerai, Makolumai. Kas toliau?

Šis iš kišenės išsitraukė popieriaus skiautę ir ėmė garsiai skaityti:

– *Tada tave, kaip tuos galvosūkyje susipainiojusius Puseno paveikslo piemenis, apims įkvėpimas. Sudėliok keturiolika akmenų, pasinaudok kvadratu ir kompasu, kad surastum kelią. Per patį vidurdienį išvysi raudoną šviesą ir pastebėsi besirangančią, iš pykčio raudoną neįsivaizduojamo ilgio gyvatę. Tačiau sek raides. Pavojus gresia tam, kuris labai skubės. Jeigu eisi tinkama kryptimi, tikslą pasieksi.* Štai ir visas galvosūkis.

Malounas susimąstė, ką jis galėtų reikšti.

Pamela klestelėjo ant žemės ir atsigėrė vandens.

– Ant tos arkos Anglijoje vaizduojama scena iš Puseno paveikslo, – pasakė ji. – Kas ten buvo? Antkapis su kažkokiu užrašu? Ko gero, Tomas Beinbridžas taip pat paliko užuominų.

Malounas galvojo apie tą patį.

– Matai tą pastatą tolumoje? – paklausė jis Makolumo. – Vakaruose, maždaug už ketvirčio kilometro? Būtent ten nurodo ir koordinatės.

– Atrodo, kelias aiškus.

Jis užsimetė kuprinę ant pečių. Pamela atsistojo nuo žemės. Malounas paklausė:

– Jau įrodei, ką norėjai?

Ši patraukė pečiais.

– Pamėgink mane dar kartą išmesti ir pamatysi, kas bus.

– Judu visada šitaip? – paklausė Makolumas.

– Tik kai būname kartu.

Malounas prisiartino prie pastato, kurį matė leisdamasis parašiutu. Jis buvo visai nedidelis, žemas, aplūžusiu čerpių stogu, aptrupėjusiais pamatais ir atrodė taip, tarsi bet kurią minutę galėjo nugriūti. Išorinių sienų ilgis ir plotis buvo vienodas, jose per tris metrus nuo žemės langų vietoje žiojėjo dvi kiaurymės. Namelio durys iš sudūlėjusios kedro plokštės vos laikėsi kreivai pakabintos ant juodų geležinių vyrių.

Malounas koja paspyrė duris, ir jos atsidarė.

Juos pasitiko tik driežas, radęs slėptuvę ant purvinų namelio grindų.

– Kotonai.

Jis atsisuko. Pamela rodė į iškilusį akmens luitą. Malounas žengė jo link, sulig kiekvienu žingsniu sau po kojomis jausdamas perdžiūvusio smėlio girgždėjimą.

– Atrodo kaip akmuo iš Beinbridžų dvaro raižinio, – pasakė Pamela.

Teisingas pastebėjimas. Malounas ėmė įdėmiai apžiūrinėti stačiakampį apvalintu viršumi ieškodamas užrašo – *Et in arcadia ego*. Nebuvo nieko panašaus. Ir tai nestebino, nes dykuma galėjo seniai ištrinti bet kokius ženklus.

– Mes atvykome į reikiamą vietą, – pasakė Malounas, – ir šis daiktas iš tikrųjų primena antkapį Beinbridžų dvare.

Tuomet jis prisiminė galvosūkį. *Tada tave, kaip tuos galvosūkyje susipainiojusius Puseno paveikslo piemenis, apims įkvėpimas.*

Palinkęs ėmė įdėmiai apžiūrinėti akmens luitus.

– Kas vėl, Malounai? – paklausė Makolumas.

Šiaurėje nedidelės kalvos lygiomis eilėmis kopė į plikus kalnus, kur juodos uolos skilo atverdamos gilius tarpeklius. Dangus buvo įkaitęs iki baltumo, nes kylanti saulė artėjo link vidudienio.

Malounas prisiminė kitą galvosūkio dalį.

Sudėliok keturiolika akmenų, pasinaudok kvadratu ir kompasu, kad surastum kelią. Per patį vidurdienį išvysi raudoną šviesą ir pastebėsi besirangančią, iš pykčio raudoną neįsivaizduojamo ilgio gyvatę.

Beleme viskas buvo aiškiau – šiek tiek istorijos, šiek tiek technologijų – lyg skiriamasis Sergėtojų ženklas. Šiaip ar taip, galvosūkis Pakviestajam turėjo būti išsprendžiamas. Ši dalis buvo sudėtinga.

Bet įmanoma.

Malounas dar kartą nužvelgė apgriuvusį namelį ir netikrą antkapį.

Tada pamatė juos ir suskaičiavo.

Keturiolika.

SABRĖ SVARSTĖ, – GAL NUŽUDYTI JUOS ABU TIESIOG DABAR? Gal pavyktų vienam susidoroti su likusia galvosūkio dalimi? Malounas atliko nemenką darbą ir, kaip Sabrė tikėjosi, jo išra-

dingumas padėjo visiems nusigauti iš Anglijos į Portugaliją, o paskui atsidurti čia.

Ne, dar reikia palaukti.

Jis pats niekada nebūtų iššifravęs to galvosūkio, juolab taip greitai. Mėlynasis Krėslas turbūt jau jo ieško, bet šiuo metu vyksta asamblėjos susirinkimai, tad Sabrė tikėjosi, kad tai atitrauks Hermano dėmesį bent jau iki rytojaus. Jis žinojo, kad Hermanas laukia viltį sustiprinančių žinių. Taip pat žinojo, ką senis buvo dar sumanęs, ir kad jo dalyvavimas kitą savaitę būtinas. Trys pasiuntiniai jau derėjosi su bin Ladenu. Sabrė apsilankė pas visus tris, du iš jų nužudė, vieną paliko gyvą.

Tas žmogus ir biblioteka bus jo koziris.

Bet pirmiausia reikėjo čia kai ką surasti.

Jeigu nepavyks, teks nužudyti Malouną, jo buvusiąją ir tikėtis, kad kaip nors pavyks išsikapstyti.

MALOUNAS ĮDĖMIAI ŽVELGĖ Į VIENĄ apgriuvusio namelio pusę. Maždaug trijų metrų aukštyje žiojėjo plika kiaurymė. Jis apėjo namelį iš kitos pusės ir panašiame aukštyje pastebėjo kitą kiaurymę.

Grįžęs prie Makolumo ir Pamelos pasakė:

– Manau, kad supratau. Pastatas yra kvadrato formos kaip ir tos dvi kiaurymės.

– *Pasinaudok kvadratu ir kompasu,* – pacitavo Pamela.

Kotonas parodė į kiaurymes.

– Jos yra įminimas, – pasakė jis.

– Ką tu kalbi? – paklausė Makolumas. – Reikės gerokai pavargti, kol iki jų užsilipsime.

– Ne visai. Tu tik apsižvalgyk. – Aplinkui buvo pilna akmenų ir uolų nuolaužų. – Pastebėjai, kokie jie?

Pamela priėjo prie vieno akmens ir pritūpė. Kotonas žiūrėjo, kaip ji paglostė akmenį.

– Kvadratinis! Ir čia tokių gana daug, ar ne?

– Sakyčiau, tu teisi, – linktelėjo Kotonas. – Tik prisimink galvosūkį: *Sudėliok keturiolika akmenų, pasinaudok kvadratu ir kompasu, kad surastum kelią.* Čia išmėtyta keturiolika akmenų.

Pamela atsistojo.

– Akivaizdu, kad galvosūkis turi ir fizinę dalį, – pasakė ji. – Juk ne kiekvienas gali surinkti tuos akmenis. Tikiuosi, jie mums padės pasiekti langus?

Malounas nusimetė kuprinę.

Makolumas padarė tą patį ir sumurmėjo:

– Yra tik vienas būdas įsitikinti.

Surinkti keturiolika kvadratinių akmenų ir pastatyti iš jų piramidę plokščiu viršumi prireikė dvidešimties minučių – jie padėjo šešis akmenis apačioje, penkis per vidurį, o tris viršuje. Jeigu prireiktų, vieną iš tų trijų galima padėti ant kitų dviejų, bet Malounas nutarė, kad ji ir taip pakankamai aukšta.

Jis priėjo ir užsikorė ant akmenų krūvos.

Makolumas su Pamela prižiūrėjo, kad ji nenugriūtų.

Malounas įsistebeilijo pro apgriuvusios sienos angą. Pro priešingos namo sienos kiaurymę už kokių septynių metrų jis išvydo kalnų grandinę dar už puskilometrio. *Per patį vidurdienį išvysi raudoną šviesą ir pastebėsi besiranganččią, iš pykčio raudoną neįsivaizduojamo ilgio gyvatę.*

Aptrupėjęs namelis apgriuvusiu stogu buvo sąmoningai nukreiptas iš rytų į vakarus.

Tai nebuvo gyvenamasis namas. Ne. Kaip ir Belemo vienuolyno rožė, nukreipta iš rytų į vakarus, tai buvo kompasas.

Pasinaudok kvadratu ir kompasu, kad surastum kelią.

Kotonas pažvelgė į savo laikrodį.

Prireiks maždaug valandos...

LXX SKYRIUS

MERILENDAS

7:30

STEFANI VAIRAVO VISUREIGĮ, kurį parūpino prezidentas Danielsas. Jis taip pat pasirūpino, kad abi su Kasiopėja turėtų po ginklą ir dėtuvę su šoviniais. Stefani nebuvo visiškai tikra, ką jos turės daryti, tačiau akivaizdu, jog prezidentas norėjo, kad būtų pasirengusios.

– Kaip supranti, šitas daiktas prikimštas elektronikos, – tarė Kasiopėja.

– Tikėkimės.

– Ir supranti, kad visas šis reikalas yra beprotybė. Mes net nežinome, kuo galime pasitikėti, net jei tai pats Jungtinių Valstijų prezidentas.

– Be abejonės, – atsakė Stefani. – Mudvi esame tik pėstininkai šachmatų lentoje. Tačiau ir pėstininkai gali pagąsdinti karalių.

– Stefani, mes su tavimi esame jaukas.

Ši linktelėjo, bet nieko nepasakė.

Abi įvažiavo į nedidelį miestelį, įsikūrusį maždaug dešimt kilometrų į šiaurę nuo Vašingtono, – vieną tų nesuskaičiuojamų miegamųjų rajonų, storu žiedu juosiančių sostinę. Sek-

dama nuorodomis Stefani neilgai trukus privažiavo nedidelį restoranėlį stiklinta terasa, jaukiai prisiglaudusį ūksmingų medžių pavėsyje.

„Tetos B" užkandinė.

Viena Lario Deilio mėgstamiausių.

Stefani sustabdė automobilį, ir abi žengė į vidų, kur jas pasitiko pikantiškas kiaulienos, obuolių pyrago ir gruzdintų bulvyčių kvapas. Prie garuojančio bufeto būriavosi nekantrūs valgytojai. Apėjusios prekystalį Stefani ir Kasiopėja pastebėjo Deilį. Šis sėdėjo vienas.

– Užkąskite, – tarė Deilis. – Aš vaišinu.

Priešais jį stovėjo lėkštė su kiaušiniais, avižine koše ir kiaulienos kepsniu.

Kaip ir buvo tartasi, Kasiopėja nuėjo ir atsisėdo prie kito staliuko, kad galėtų stebėti patalpą. Stefani liko su Deiliu.

– Ne, dėkoju, – atsakė ji.

Prie bufeto kabėjo ryški iškaba: dvi neįtikėtinai storos kiaulės ir šūkis: ATGAUK KŪNO FORMAS PAS TETĄ B. Stefani šyptelėjo:

– Būtent todėl tu čia dažnai valgai, ar ne? Kad atgautum kūno formas?

– Man patinka ši vieta, – atsakė Deilis. – Primena vaikystę ir mamos gamintus patiekalus. Žinau, tau sunku patikėti, bet aš irgi esu žmogus.

– Kodėl neužsiimi Magelano organizacijos reikalais? Juk dabar esi jos vadovas.

– Nesijaudink, nepamiršau. Turime svarbesnių reikalų.

– Pavyzdžiui, saugoti tavo užpakalį?

Deilis atsipjovė kiaulienos gabalėlį.

– Čia tikrai skanu, – pasakė jis. – Turėtum paragauti. Tau irgi neprošal susigrąžinti formas.

– Kaip miela, kad pastebėjai mano liekną figūrą. Kur tavo mergina?

– Neturiu supratimo. Manau, ji miegojo su manimi tik norėdama išpešti informacijos. Kurios aš neturėjau. Aš dariau

tą patį jos atžvilgiu. Priešingai nei tu manai, Stefani, aš nesu visiškas idiotas.

Prieš dvi valandas Stefani paskambino Deiliui, kaip pasiūlė Danielsas, ir paprašė susitikti. Jis nekantraudamas sutiko. Stefani nerimą kėlė mintis, kodėl Danielsas, jeigu norėjo, kad ji pasikalbėtų su Deiliu, nutraukė jų susitikimą aviacijos muziejuje. Bet nustūmė savo dvejonę šalin.

– Mes nebaigėme kalbėtis, – pasakė ji.

– Laikas atsipeikėti, Stefani. Medžiagą, kurią turi prieš mane, gali pasilaikyti sau. Gali naudoti. Man tas pats. Jeigu lėksiu iš posto aš, lėks ir prezidentas. Tiesa privalo išaiškėti, ir aš norėjau, kad tu ją rastum.

Stefani buvo sunku tuo patikėti.

– Aš žinojau, kad tu mane seki, – toliau kalbėjo Deilis. – Kad pasiuntei man tą kekšę. Aš nesu toks silpnas. Manai, tai buvo pirmoji moteris, kuri bandė mane šnipinėti? Žinojau, kad kažką kapstai. Taigi pasistengiau, kad lengvai rastum, ko ieškai. O tu pernelyg neskubėjai.

– Puikus ėjimas, Lari. Bet aš neužkibau.

Deilis ėmėsi kiaušinių ir avižų košės.

– Žinau, kad nesiruoši patikėti, – pasakė jis. – Bet ar galėtum nors kartą pamiršti savo neapykantą man ir tiesiog paklausyti, ką sakau?

To ji čia ir atėjo.

– Šiek tiek pašniukštinėjau, – pradėjo Deilis. – Aplinkui vyksta negeri dalykai. Aš nesu artimiausios prezidento aplinkos žmogus, tačiau esu gana arti ir jaučiu nuotaikas. Kai supratau, kad tu mane stebi, laukiau, kol ko nors imsies, ir kai tai įvyks, mes galėtume imti bendradarbiauti.

– Kodėl negalėjai tiesiog paprašyti mano pagalbos?

– Atsipeikėk! Tau kančia būti su manimi vienoje patalpoje. Nori man padėti? Aš maniau, jeigu vogčiomis pažvelgsi pro langą ir pamatysi, kas vyksta, iškart tapsi supratingesnė. Kaip dabar.

– Tu vis dar papirkinėji Kongresą?

– O, taip. Ir aš, ir dar maždaug tūkstantis kitų lobistų. Po velnių, tai jau galėtų tapti olimpine rungtimi.

Stefani pažvelgė į Kasiopėją ir nepastebėjo nieko, kas galėtų versti nerimauti. Prie staliukų buvo įsitaisiusios šeimos ir pagyvenusios poros.

– Siūlau viską pamiršti, – pasakė Deilis. – Nes tai mažiausias mūsų rūpestis.

– Nežinojau, kad *mes* turime rūpesčių.

– Čia vyksta kai kas daugiau, – tarė Deilis ir nugėrė porą gurkšnių apelsinų sulčių. – Velnias! Jie pridėjo cukraus! Bet neblogos.

– Jeigu nuolat šitaip valgai, kodėl tebesi toks lieknas?

– Stresas. Geriausia dieta pasaulyje, – tai sakydamas Deilis pastatė stiklinę su sultimis ant stalo. – Stefani, šiuo metu rengiamas didžiulis sąmokslas...

– Dėl ko?

– Norima nuversti prezidentą.

Tai buvo naujiena.

– Tai yra vienintelis dalykas, kurį žinau, – Deilis pastūmė lėkštę į šoną. – Šiuo metu viceprezidentas yra Europoje, dalyvauja ekonomikos susitikime. Tačiau man pranešė, kad praeitą vakarą jis išvyko iš viešbučio ir nuvažiavo susitikti su žmogumi vardu Alfredas Hermanas. Atseit mandagumo vizitas. Tačiau viceprezidento negali pavadinti mandagiu žmogumi. Jis nieko nedaro be priežasties. Su tuo Hermanu jis yra ir anksčiau susitikęs. Aš patikrinau.

– Ir sužinojai, kad Alfredas Hermanas vadovauja organizacijai, pasivadinusiai „Auksinės vilnos" ordinu.

Deilio veidą užliejo nuostaba.

– Žinojau, kad galėsi padėti, – tarė jis. – Vadinasi, tu jau žinai apie tai.

– Vienintelis dalykas, kurį aš noriu žinoti, – kodėl visa tai taip svarbu?

– Ta grupuotė daro politinę įtaką visame pasaulyje. Hermanas ir viceprezidentas jau kurį laiką bendrauja. Girdėjau

šnekų apie jį ir ordiną, tačiau viceprezidentas neišsiduoda. Žinau, kad jis nori tapti prezidentu. Jis intensyviai ruošiasi kandidatuoti, tačiau, mano nuomone, gali siekti ir trumpiausio kelio į valdžią.

Keista, Danielsas apie tai nieko nesakė.

– Ar tu dar turi atmintines, kurias paėmei iš mano namų? – paklausė Deilis.

Stefani linktelėjo.

– Vienoje jų yra skaitmeniniai kai kurių telefoninių pokalbių įrašai. Nedaug, bet velniškai įdomūs. Su viceprezidento štabo šefu – didžiausiu šiknium, kokį man teko kada nors pažinoti. Jis atidavė Aleksandrijos ryšininką tiesiai Alfredui Hermanui į rankas.

– Ir kaip tau pavyko visa tai sužinoti?

– Pats ten buvau.

Stefani veidas nė nevirptelėjo.

– Taip, buvau šalia. Įrašiau visą pokalbį. Prieš penkis mėnesius buvome susitikę su Alfredu Hermanu Niujorke. Pasakėme jam viską, ką žinojome. Būtent tuo metu į tą reikalą įtraukiau Heterą Dikson.

Tai irgi buvo naujiena.

– Taip. Nuėjau ir papasakojau jai viską, kas atsitiko ryšininkui. Ir apie susitikimą su Alfredu Hermanu.

– Tai nebuvo geriausia mintis, – tarė Stefani.

– Tuo metu atrodė, kad geriausia. Izraeliečiai buvo vieninteliai sąjungininkai, kuriais galėjau pasitikėti. Tačiau jie manė, kad ta istorija su Hermanu siekiama sukelti jiems problemų. Taigi Dikson tapo mano prižiūrėtoja, – Deilis nugėrė dar sulčių. – Tai nebuvo taip jau blogai.

– Tuoj susivemsiu.

Deilis papurtė galvą.

– Dar po mėnesio, – tęsė jis, – viceprezidento štabo šefas ir aš buvome dviese. Tikras asilas, bet labai mėgsta girtis. Tokie dažniausiai prisidaro rūpesčių. Šiek tiek išgėrėme ir jis pra-

kalbo. Tuo metu aš jau buvau įtarus ir kišenėje nešiojausi diktofoną. Tą vakarą sužinojau įdomių dalykų.

Tuo metu Kasiopėja atsistojo nuo stalelio ir nuėjo prie stiklinės sienos. Lauke į ūksmingą stovėjimo aikštelę atvažiuodavo ir išvažiuodavo automobiliai.

– Tas bjaurybė kalbėjo apie Dvidešimt penktojo straipsnio pataisą. Pasakojo, kaip jį skaitė ir nagrinėjo. Klausė, ką aš apie tai žinau, bet aš žinojau nedaug. Vaidinau girtą ir kad man tai neįdomu.

Stefani gerai žinojo, ką byloja Dvidešimt penktoji Konstitucijos pataisa.

Pašalinus Prezidentą iš pareigų arba jo mirties ar atsistatydinimo atveju Prezidentu tampa viceprezidentas.

LXXI SKYRIUS

SINAJAUS PUSIASALIS

MALOUNAS PAŽIŪRĖJO Į LAIKRODĮ: vienuolika valandų penkiasdešimt aštuonios minutės. Jis jau kartą žvilgtelėjo pro abi kiaurymes, tačiau nieko nepamatė. Kol jis stovėjo užsilipęs ant keturiolikos akmenų, Pamela ir Makolumas stovėjo laukė apačioje.

Stojo pusiaudienis, ir kažkur toli suskambo varpai.

– Klaiku, – tarė Pamela. – Juk čia nieko nėra.

Kotonas jai pritarė:

– Skamba lyg iš niekur.

Ir tyliai pamanė: *lyg iš dangaus.*

Danguje tvieskė saulė. Kotono kūnas ir drabužiai buvo permirkę nuo prakaito.

Jis dar kartą pažvelgė pro kiaurymes.

Pamažu nuo kalno viršūnės žemyn ėmė ryškėti tamsūs taškai. Tai galėjo būti uolose išsibarstę atsiskyrėlių urvai, primenantys juodas akis. Tada Kotonas kai ką pastebėjo. Per vieną kalvą vingiavo akmeninis kelias. Kupranugarių takas? Prieš čia atskrisdamas jis dar Lisabonoje išsiaiškino, kad kalnai šiame regione slepia nemažai derlingų klonių, vietinių beduinų vadinamų *farsh*. Tai reiškia, kad paprastai tokiose vietose yra

vandens šaltinis, pritraukiantis bent kelis gyventojus. Šventosios Katerinos vienuolynas pietuose, netoli Mozės kalno, taip pat buvo pastatytas viename iš *farsh*. Kotonas pagalvojo, kad netoliese jų turėtų būti ir daugiau.

Jis stebėjo, kaip šešėliai išnyksta, ir granito kalnų spalva iš alavinės virsta raudona. Per kalvą vingiuojantis takas, jau tapęs kaštoniniu, priminė besiranganėią gyvatę. Dvi kiaurymės priešingose namelio sienose įrėmino vaizdą lyg paveikslą.

Pastebėsi besiranganėią, iš pykčio raudoną neįsivaizduojamo ilgio gyvatę.

– Ar ką nors matai? – paklausė Pamela.

– Viską.

STEFANI NEPATIKLIAI DĖBTELĖJO Į LARĮ DEILĮ.

– Nori pasakyti, kad viceprezidentas planuoja nužudyti prezidentą? – paklausė ji.

– Manau, vyksta būtent tai.

– Ir kodėl esi pasaulyje vienintelis, kuris tai pastebėjo?

– Nežinau, Stefani. Tarkim, aš tik nuovokus vyrukas. Tikrai žinau, kad kažkas vyksta.

Stefani norėjo sužinoti daugiau. Būtent todėl Danielsas čia ją ir siuntė.

– Lari, tu paprasčiausiai nori apsaugoti savo subinę, – pasakė ji.

– Stefani, tu panaši žmogų, kuris gatvės žibinto šviesoje ieško pamestos dvidešimt penkių centų monetos. Prie jo prieina vaikinas ir klausia, ką jis čia veikia. „Ieškau pamestos dvidešimt penkių centų monetos“, – atsako žmogus. Vaikinas teiraujasi: „O kur tu ją pametei?“ Žmogus parodo į kitą pusę ir sako: „Kažkur ten.“ Vaikinas sutrinka. „Tai kodėl ieškai po šiuo žibintu?“ – klausia jis. Žmogus atsako: „Todėl, kad čia šviesu.“ Būtent taip ir tu elgiesi, Stefani. Liaukis ieškoti, kur šviečia, ir ieškok ten, kur reikia.

– Tuomet pasakyk ką nors konkretaus.

– O, kad galėčiau! Pats žinau nedaug. Viceprezidentas vengia susitikimų, kurių kandidatas neturėtų vengti. Nebesiskaito su žmonėmis, kurių jam dar gali prireikti. Nesidomi partijos reikalais. Viską slepia. Net tokiam politikos vilkui kaip aš sunku ką nors suprasti. Išvis yra vos keletas žmonių, kurie šiek tiek nutuokia apie tokius reikalus. Ir jie moka saugoti paslaptis.

– Ar Brentas Grinas yra vienas iš tų žmonių?

– Neturiu supratimo. Brentas yra keistuolis. Pašalietis. Vakar mėginau jį prispausti. Truputį grasinau. Tačiau jis neišsigando. Norėjau pamatyti jo reakciją. Paskui, kai tu įsilaužei į mano namus ir paėmei tą knygą, supratau, kad *tu* gali būti mano sąjungininkė.

– Tikriausiai blogai pasirinkai, Lari, – paprieštaravo Stefani. – Netikiu nė vienu tavo žodžiu. Juk ne taip jau paprasta nužudyti prezidentą.

– To aš nežinau. Manau, kad žmonės, nužudę arba ketinantys nužudyti prezidentus, yra pamišėliai, bepročiai arba jiems netyčia pasisekė. Bet tu tik įsivaizduok, ką galėtų padaryti profesionalai.

Deilis nusprendė eiti prie tikslo.

– Kur yra tos atmintinės? – paklausė jis.

– Aš jas turiu, – atsakė Stefani.

– Tikiuosi, nes jeigu turi kas nors kitas, mes susilauksime didelių bėdų. Jie suprastų, kad aš juos stebiu. Bus neįmanoma paaiškinti, kodėl įrašinėjau pokalbius su viceprezidento štabo šefu. Stefani, prašau man grąžinti tas atmintines.

– To nebus. Lari, aš turiu pasiūlymą. Gal tu prisipažink, kad papirkinėjai Kongresą, ir paprašyk federalinės apsaugos? Tuomet galėsi pasakoti savo nesąmones kiekvienam, kuris klausys.

Deilis atsirėmė į kėdės atlošą.

– Žinai, Stefani, vieną akimirką jau pamaniau, kad galėsime žmoniškai pasišnekėti. Bet ne, tu nori vaidinti kietą. Stefani, aš dariau tai, ką privalėjau daryti, nes to norėjo prezidentas.

Dabar Stefani susidomėjo.

– Jis žinojo, kad tu papirkinėjai Kongresą? – paklausė ji.

– O kaip tu manai, kodėl mano akcijos Baltuosiuose rūmuose taip greitai kilo? Jis norėjo prastumti kai kuriuos dalykus, ir aš tuo pasirūpinau. Šiam prezidentui sekasi su Kongresu ir tai paaiškina, kodėl jis buvo išrinktas antrai kadencijai.

– Ar turi įrodymų, kad Danielsas įsipainiojęs? – paklausė Stefani.

– Ar įrašinėjau jį? Ne. Bet tai tiesa, Stefani. Kas nors juk turi tuo užsiimti. Taip jau sutvarkytas pasaulis. Aš esu Danielso vyrukas, ir mes su juo abu tai žinome.

Stefani metė žvilgsnį į Kasiopėją ir prisiminė, ką ši pasakė, kai jos važiavo susitikti su Deiliu. Jos iš tikrųjų nežino, kuo pasitikėti, net ir prezidentu.

Deilis atsistojo ir numetė porą dolerių arbatpinigių.

– Aną dieną judu su Grinu manėte, kad visa tai – dėl Danielso politinio palikimo. Aš pasakiau tai, ką ir norėjote išgirsti, kad užliūliuočiau jūsų budrumą, – jis papurtė galvą. – Bet iš tikrųjų tai – Danielso gyvybės klausimas. Su tavimi tik veltui eikvojau laiką, Stefani. Teks apsieiti be tavo pagalbos.

MALOUNAS LIPO AUKŠTYN PLIKU ŠLAITU. Virš galvos sklandė ereliai ir suopiai. Kaitri saulė svilino viršugalvį ir degino prakaitu pasruvusį kūną. Ant perdžiūvusio ir suskeldėjusio paviršinio smėlio ir sąnašų sluoksnio mėtėsi uolų nuolaužos.

Nepaisydamas alinančio karščio Malounas kopė vingiuotu takeliu aukštyn, kur trys didžiuliai rieduliai kažkada seniai skersai kalno viršūnės suformavo maždaug dešimties metrų ilgio tunelį. Nuo akmenų žiro skambančios smėlio dulkės. Svilino kaitri saulė, tačiau oloje buvo vėsu. Malounas lengviau atsikvėpė.

Staiga priekyje jis pastebėjo raudoną blyksnį.

– Matei? – paklausė jis Pamelos.

– Taip, – atsakė ši.

Sustoję jie palaukė, kol tai darkart pasikartos.

Ir tada Malounas suprato, kas vyksta. Vidurdienio saulės spinduliai, suradę plyšių tarp trijų akmenų, atsimušė į raudoną granitą ir nudažė tunelį tamsiai raudona spalva.

Įdomus reiškinys.

Pastebėsi besirangančią, iš pykčio raudoną neįsivaizduojamo ilgio gyvatę.

– Matyt, aplinkui pilna piktų raudonų gyvačių, – tarė Malounas.

Tunelio viduryje jis išvydo granite iškaltus žodžius lotynų kalba. Sustojęs perskaitė ir garsiai išvertė:

– „Neik arčiau! Nusiauk apavą, nes vieta, kurioje stovi, yra šventa žemė!" – Malounas prisiminė ištrauką. – Iš Išėjimo knygos. Juos Viešpats pasakė Mozei iš Degančio krūmo.

– Ar tai atsitiko šioje vietoje? – paklausė Pamela.

– Niekas nežino. Visos trys religijos ta vieta pripažįsta Jebel Musa – Mozės kalną, esantį maždaug už septynių kilometrų į pietus nuo čia. Bet kas ten žino.

Tunelio pabaigoje Malouną vėl užliejo šilumos banga, ir jis išvydo išlenktą *farsh,* apsodintą kiparisais. Aukštai danguje vienas kitą gainiojo minkšti balti debesėliai, primenantys muilinės gubojos guotus.

Prie tolimos kalvos, tarp stulbinamo aukščio uolų, stūksojo sienos ir namai, susigrūdę vienas prie kito, tarsi išdygę iš tų pačių uolų. Liejosi jų maskuojamosios spalvos – geltona, ruda ir balta. Sargybos bokštai, atrodė, plūduriuoja mėlyname danguje. Įkaitusių oranžinių čerpių stogų fone išryškėjo grakštūs žalių kiparisų kūgiai. Protu nesuvokiamo dydžio ir formos reginys Malounui priminė netvarkingą kalnų papėdėje įsikūrusio itališko žvejų kaimelio žavesį.

– Ar čia vienuolynas? – paklausė jo Pamela.

– Pagal žemėlapį šiame regione jų turi būti trys, – atsakė Malounas. – Ir nė vienas nėra paslaptis.

Žemyn vedė akmenų takelis. Pakopos buvo išdėliotos po tris pramaišiui su lygiomis plikomis uolienomis. Apačioje dar vienas takelis kirto *farsh*, suko pro nedidelį ežerėlį, telkšantį tarp kiparisų, ir vingiavo iki pat įėjimo į vienuolyną.

– Čia ir yra toji vieta.

STEFANI ŽIŪRĖJO, KAIP DEILIS IŠEINA IŠ RESTORANO. Kasiopėja priėjo prie staliuko, atsisėdo šalia ir paklausė:

– Pavyko išpešti ką nors naudinga?

– Jis sakė, kad Danielsas visą laiką žinojo, ką jis veikė, – atsakė Stefani.

– O ką jis daugiau galėjo sakyti?

– Deilis neužsiminė, kad praeitą naktį mes buvome Kemp Deivide.

– Niekas mūsų nematė, išskyrus patį Danielsą ir jo agentus.

Tai buvo tiesa. Abi moterys miegojo trobelėje, kurią saugojo du agentai. Kai jos pabudo, ant viryklės laukė garuojantis maistas. Danielsas pats paskambino ir paprašė susitikti su Lariu Deiliu. Taigi Deilis arba nežinojo, arba sąmoningai nutylėjo.

– Įdomu, kodėl prezidentas norėjo, kad susitiktume su Deiliu, jeigu žinojo, jog tai, ką jis pasakys, gali būti visiškai priešinga tam, ką pats mums kalbėjo? – Stefani klausė daugiau savęs nei Kasiopėjos.

– Dar vienas neatsakytas klausimas.

Pro langą Stefani žiūrėjo, kaip Deilis per žvyruotą automobilių stovėjimo aikštelę kėblina savojo landroverio link. Jai niekada nepatiko tas vyras. Kai įsitikino, kad jis susitepęs, jai nieko negalėjo būti maloniau.

Tačiau dabar Stefani nebebuvo tokia tikra.

Deilis susirado savo visureigį ir įlipo vidun.

Joms taip pat reikėjo važiuoti. Laikas susirasti Brentą Griną ir sužinoti, ką jam pavyko išsiaiškinti. Danielsas neprašė

jų pasikalbėti su Grinu, tačiau Stefani manė, kad tai būtų ne pro šalį.

Ypač dabar.

Staiga pastatas sudrebėjo nuo sprogimo bangos.

Po kelių akimirkų išgąstį pakeitė suvokimas, kad sprogo ne restoranas. Pasigirdę riksmai ir klyksmai netrukus taip pat nutilo, kai žmonės suprato, kad pastatas stovi sveikas.

Taigi viskas puiku.

Išskyrus automobilių stovėjimo aikštelę.

Stefani dar kartą pažvelgė pro langą ir išvydo Lario Deilio landroverį, paskendusį liepsnose.

LXXII SKYRIUS

SINAJAUS PUSIASALIS

MALOUNAS PRISIARTINO PRIE METALU KAUSTYTŲ MEDINIŲ VARTŲ. Saulės nudegintos raudono granito sienos, sutvirtintos kontraforsais, rėmėsi į nuožulnią terasą, kur kiparisai, apelsinmedžiai, citrinmedžiai ir alyvmedžiai teikė jaukų šešėlį. Papėdėje vešėjo vynuogienojai. Šiltas vėjelis kedeno ir šiaušė smėlį.

Aplinkui nebuvo matyti nė gyvos dvasios.

Virš vartų Malounas pastebėjo dar vieną užrašą lotynų kalba, šįkart iš 118 psalmės, ir jis perskaitė:

ŠTAI VARTAI PAS VIEŠPATĮ;
TEISIEJI PRO JUOS ĮEIS

– Ką dabar darysime? – paklausė Pamela.

Malounas pastebėjo, kad vietovės atšiaurumas atitiko jos prastą nuotaiką.

– Manau, ši virvė čia ne veltui pririšta, – parodė jis.

Virš vartų atvirame bokšte buvo pakabintas geležinis varpas. Malounas priėjo ir patraukė virvę. Varpas suskambėjo keletą kartų. Jau ketino skambinti vėl, kai aukštai prasivėrė

vartų langelis ir pro jį išlindo barzdoto jaunuolio veidas. Jam ant galvos pūpsojo šiaudinė skrybėlė.

– Kuo galėčiau jums padėti? – anglų kalba pasiteiravo jis.

– Mes norime apsilankyti bibliotekoje, – atsakė Makolumas.

– Čia tik vienuolynas, susikaupimo vieta. Mes neturime bibliotekos, – atsakė jaunuolis.

Malounas pagalvojo, kad Sergėtojai turi kaip nors įsitikinti, jog prie vartų pasirodę žmonės iš tikrųjų yra Pakviestieji. Juk kelionė gali trukti labai ilgai, o galvosūkyje nėra jokių apribojimų. Taigi turėjo būti koks nors galutinis patikrinimas. Toks, kuris nebuvo paminėtas galvosūkyje.

– Mes esame Pakviestieji, išsprendę galvosūkį, – šūktelėjo jis. – Ieškome įėjimo į biblioteką.

Langelis vartuose užsidarė.

– Kaip nemandagu, – pasakė Pamela.

Malounas nusišluostė prakaitą nuo kaktos.

– Juk jie neketina atverti vartų kiekvienam prie jų pasirodžiusiam prašalaičiui.

Netrukus langelis vartuose vėl prasivėrė, ir jaunuolis paklausė:

– Kuo jūs vardu?

Makolumas jau žiojosi sakyti, tačiau Malounas sugriebė jį už rankos.

– Leisk man, – sušnabždėjo jis ir pažvelgė į viršų. – Džordžas Hadadas.

– Kas tie kiti du?

– Mano bendražygiai.

Dvi akys nejudėdamos įdėmiai žvelgė tarsi vertindamos, ar žmogus sako tiesą.

– Ar galiu paklausti? – tarė.

– Žinoma!

– Kaip čia patekote? Papasakokite.

– Pirmiausia Belemas ir Jeronimo vienuolynas, tada Bethlehem.org ir galiausiai čia.

Langelis vartuose užsidarė.

Malounas išgirdo nuimamų skląsčių garsą, tada sunkūs mediniai vartai lėtai prasivėrė, ir pro juos išlindo barzdotas jaunuolis. Jis mūvėjo plačias apsmukusias kelnes iki blauzdų, vilkėjo gelsvai rudą apsiaustą, ties juosmeniu surištą paprasta virve, avėjo sandalais.

Jis atsistojo priešais Malouną ir nusilenkė.

– Sveiki atvykę, Džordžai Hadadai. Jūs išsprendėte galvosūkį. Ar norite apsilankyti bibliotekoje?

– Noriu.

Jaunuolis nusišypsojo.

– Tada užeikite ir suraskite tai, ko ieškote.

Visi vorele nusekė paskui jį pro vartus į tamsų akmeninį koridorių, užstojantį saulę. Už trisdešimties žingsnių keliauninkai pasuko už kampo ir vėl įžengė į dienos šviesą – į nuostabų žaliuojantį sodą su vešinčiais kiparisais, palmėmis, vynuogienojais ir netgi ramiai vaikštinėjančiu povu.

Jų ausis užliejo raminantys, fleitos melodiją primenantys garsai. Netrukus Malounas išvydo ir garso šaltinį – muzikantas sėdėjo nedideliame balkonėlyje, kurį laikė storos medinės gembės. Pastatai aplinkui buvo tarsi prilipdyti vienas prie kito, visi skirtingų dydžių ir formų. Malounas pastebėjo nedidelius kiemelius, laiptus, geležinius turėklus, skliautuotas arkas, nusmailintus stogus ir siauručius takelius. Vanduo iš vieno gyvenvietės galo į kitą tekėjo miniatiūriniu akveduku. Viskas aplinkui atrodė tarsi išbarstyta. Malounui tai priminė viduramžių gyvenvietę.

Jie sekė paskui Šiaudinę Skrybėlę.

Be muzikanto, grojančio fleita, aplinkui nebuvo nė gyvos dvasios, nors kaimelis atrodė švarus ir sutvarkytas. Saulės spinduliai skverbėsi pro užuolaidas vidun, tačiau už langų nebuvo matyti nė menkiausio judesio. Terasų lysvėse noko pomidorai. Kai kas patraukė Malouno dėmesį: saulės baterijų skydai, apdairiai pritvirtinti prie stogų, bei daugybė palydovinių antenų, paslėptų po medinėmis arba akmeninėmis sto-

ginėmis, kurios atrodė lyg pastatų dalys. Primena Disnėjaus pramogų parką, kur įranga lankytojams plika akimi nėra matoma, pagalvojo Malounas.

Šiaudinė Skrybėlė sustojo prie medinių durų ir atrakino spyną didžiuliu žalvariniu raktu. Visi suėjo į valgyklą – skliautuotą patalpą, kurios sienas puošė freskos su scenomis iš Mozės gyvenimo. Ore tvyrojo dešrelių ir raugintų kopūstų kvapas. Lubų plokščių spalvos kaitaliojosi nuo šokoladinės iki sviesto geltonumo, tarp jų įsiterpė rombo formos žydros spalvos plokštės, nusagstytos aukso žvaigždutėmis.

– Jūs ilgai keliavote, – pasakė Šiaudinė Skrybėlė, – todėl dabar turėtumėte pasistiprinti.

Ant vieno stalo gulėjo padėklas su smėlio rudumo duona ir stovėjo dubenys su pomidorais, svogūnais bei aliejumi. Taip pat stovėjo vaza su datulėmis. Dar kitoje buvo trys dideli granatai. Iš arbatinuko garavo šviežia arbata.

– Jūs labai malonus, – tarė Malounas.

– Tikrai, labai, – pridūrė Makolumas, – bet mes norėtume pamatyti biblioteką.

Kaulėtame jaunuolio veide šmėstelėjo nepasitenkinimo šešėlis, bet tik akimirką.

– Mes norėtume, kad pavalgytumėte ir pailsėtumėte, – pasakė jis. – Be to, galbūt pageidausite nusiprausti prieš įeidami.

Makolumas žengė į priekį ir pakartojo:

– Mes išsprendėme jūsų galvosūkį. Norėtume pamatyti biblioteką.

– Ponas Hadadas išsprendė galvosūkį ir nusipelno pamatyti biblioteką. Nei jūs, nei moteris nebuvote pakviesti, – Šiaudinė Skrybėlė pasisuko į Malouną. – Atsivesdamas šiuos du, panaikinote kvietimo galiojimą.

– Tuomet kodėl mane įleidote?

– Buvo padaryta išimtis.

– Iš kur jūs žinote, kas aš toks?

– Jūs žinojote galvosūkio kelią.

Daugiau netaręs nė žodžio Šiaudinė Skrybėlė išėjo iš valgomojo ir uždarė duris.

Visi trys stovėjo tylėdami.

– Aš labai alkana, – pasakė Pamela.

Malounas taip pat buvo alkanas. Jis pasidėjo savo kuprinę ant stalo ir tarė:

– Tada pasivaišinkime.

LXXIII SKYRIUS

MERILENDAS

Stefani su Kasiopėja puolė lauk iš restorano. Tačiau Lariui Deiliui niekas nebegalėjo padėti. Jo automobilis buvo virtęs degančiu metalo laužu. Sprogimas sunaikino tik landroverį ir beveik nepadarė žalos kitiems automobiliams.

Nusitaikyta tiksliai.

– Mums reikia eiti, – pasakė Kasiopėja.

Stefani sutiko.

Nuskubėjusios įsėdo į visureigį. Stefani įkišo raktelį, tačiau sudvejojo ir paklausė:

– Ką pasakysi?

– Kol prezidentas nepadėjo bombos po šiuo automobiliu, esame saugios. Kol sėdėjome restorane, niekas prie jo nebuvo prisiartinęs.

Stefani pasuko raktelį. Variklis suriaumojo. Jos išvažiavo kaip tik tuo metu, kai į aikštelę įsuko policijos automobilis.

– Ką jis tau papasakojo? – pasiteiravo Kasiopėja.

Stefani trumpai atpasakojo restorane vykusį pokalbį.

– Maniau, kad mala visiškas nesąmones. Apie rengiamą sąmokslą nužudyti Danielsą. Bet dabar...

Kita juosta pralėkė greitosios pagalbos automobilis.

– Be reikalo skuba, – tarė Stefani. – Laris taip niekada ir nesužinos, kas į jį pasikėsino.

– Labai dramatiška, – pritarė jai Kasiopėja. – Buvo paprastesnių būdų nužudyti.

– Nebent norėta atkreipti dėmesį. Valstybės saugumo patarėjo pavaduotojas susprogdintas automobilyje. Skamba įspūdingai.

Stefani važiavo labai lėtai, nepasiekdama net leistino greičio; ji vairavo automobilį iš miesto greitkelio link. Stabtelėjusi sankryžoje pasuko į pietus.

– Kur dabar? – paklausė jos Kasiopėja.

– Mums reikia surasti Griną, – atsakė Stefani.

Nuvažiavusi keturis kilometrus, galinio vaizdo veidrodėlyje ji pastebėjo sparčiai besiartinantį automobilį. Tikėjosi, kad jis ramiai pravažiuos pro šalį, tad beveik tuščiame dviejų juostų greitkelyje ji dar sumažino greitį. Tačiau pilkas fordas kupė tarsi prisiklijavo prie visureigio buferio. Jo priekyje sėdėjo du žmonės.

– Turime draugų.

Jos važiavo penkiasdešimties kilometrų per valandą greičiu, kelias vingiavo per miškingą kaimo vietovę. Tarp miškų ir laukų buvo matyti vos keli ūkininkų namai.

Pro priekinį fordo keleivio langą išlindo šautuvas. Pasigirdo pokštelėjimas, ir nuo galinio automobilio stiklo atšoko kulka, nepalikdama jame nė menkiausio įbrėžimo.

– Telaimina Dievas Slaptąją tarnybą, – sumurmėjo Stefani. – Neperšaunamas.

– Užtat padangos peršaunamos.

Ji buvo teisi. Stefani padidino greitį. Fordas neatsiliko. Stefani greitai kryptelėjo vairą į šalį, išvažiavo į priešpriešinio eismo juostą ir sumažino greitį, leisdama fordui jas pralenkti. Šis susilygino su Stefani vairuojamu automobiliu, ir vyras šovė į visureigio šoną, tačiau kulkos atšoko rikošetu.

– Dar ir šarvuotas, – pastebėjo Kasiopėja.

– Man tuoj pradės patikti tankai. Gal numanai, kas jie tokie?

– Tas šaulys persekiojo mus tą dieną alėjoje. Manyčiau, mus susirado arabai.

– Tikriausiai jie kėsinosi į Deilį, kai staiga pasirodėme mes.

– Kaip mums pasisekė.

Stefani vėl grįžo į savo juostą. Dabar jos važiavo fordui iš paskos. Kasiopėja nuleido savo langą ir dviem šūviais sutrupino fordo galinį stiklą. Jo vairuotojas nusprendė išmėginti tą patį manevrą ir išvažiuoti į kitą juostą, tačiau buvo priverstas grįžti, nes priekyje pasirodė vilkikas. Kasiopėja pasinaudojo proga ir paleido dar vieną kulką į galinį stiklą.

Fordo keleivis nusitaikė pro išdaužtą galinį langą, tačiau Kasiopėja suskubo dar kartą iššauti.

– Tai dar ne viskas, – pasakė Stefani. – Už mūsų. Dar vienas.

Kitas automobilis važiavo kone prilipęs prie jų galinio buferio. Jame taip pat sėdėjo du vyrai. Stefani spaudė toliau – jeigu sustotų, jų likimas priklausytų nuo keturių ginkluotų vyrų.

Atrodė, Kasiopėja įvertino situaciją ir nusprendė:

– Pamėginsiu peršauti priekinio automobilio padangas. Tada pagalvosime apie tuos už mūsų.

Tą akimirką pasigirdo pokštelėjimas, lydimas garsaus trenksmo.

Stefani pajuto, kaip dešinysis automobilio galas slystelėjo į dešinę, ir akimirksniu suprato, kas atsitiko. Peršauta padanga. Ji spaudė stabdžių pedalą ir stengėsi suvaldyti automobilį.

Dar vienas šūvis, ir automobilis krestelėjo į kairę.

Stefani žinojo, kad paprastai šios padangos nesprogsta. Tačiau pro skyles jos leido orą, ir po poros minučių automobilis laikysis tik ant ratlankių. Ji stengėsi suvaldyti visureigį tikėdamasi pavažiuoti dar kelis šimtus metrų.

Kasiopėja padavė jai ginklą ir pakeitė savojo dėtuvę su šoviniais. Pirmiausia jos pasinaudos šarvuočio teikiama ap-

sauga. Tada įvyks susišaudymas, o ankstyvas laikas ir atvira vietovė leis užpuolikams likti nežinomiems.

Tą akimirką automobilio galas nusėdo, ir iš duslaus džeržgesio Stefani suprato, kad jų kelionė baigėsi.

Ji išjungė variklį ir suspaudė ginklą.

Pilkasis fordas lėtai prišliaužė prie kelkraščio.

Tą patį padarė iš paskos važiavęs automobilis.

Iš abiejų išsirito ginkluoti vyrai.

MALOUNAS BAIGĖ VALGYTI GRANATĄ – vieną savo mėgstamiausių vaisių – ir išgėrė dar vieną puodelį stiprios arbatos. Jie buvo palikti vieni jau keturiasdešimt penkias minutes, nors Kotonas negalėjo atsikratyti jausmo, kad juos kažkas stebi. Jis įdėmiai apžiūrėjo patalpą ieškodamas stebėjimo kamerų. Stalai stovėjo tušti, kaip ir indauja prie sienos. Kotonas įsivaizdavo tylų lėkščių barškėjimą, mandagų šakučių skrebenimą ir pokalbius keliomis kalbomis, greičiausiai lydėdavusius kiekvieną valgymą. Durys tolimajame patalpos gale buvo uždarytos ir tikriausiai vedė į virtuvę. Valgykloje buvo vėsu. Matyt, dėl storų akmeninių sienų, pamanė Kotonas.

Tą akimirką išorinės durys prasivėrė, ir pasirodė Šiaudinė Skrybėlė.

Malounas pastebėjo, kad jaunuolis visą laiką elgėsi lyg patarnautojas ir lyg jo galvoje vienu metu būtų tilpusi tik viena vienintelė mintis.

– Pone Hadadai, – prabilo jis, – ar jūs pasirengęs įeiti į biblioteką?

Malounas linktelėjo.

– Jaučiuosi pasisotinęs ir pailsėjęs.

– Tada mes galime eiti.

Makolumas pašoko nuo kėdės. Malounas jau laukė jo reakcijos.

– Ar nieko prieš, jeigu pirmiausia užeisime į vonios kambarį? – paklausė jis.

Šiaudinė Skrybėlė linktelėjo.

– Aš jus palydėsiu, – pasakė jis. – Bet paskui turėsite grįžti į valgyklą. Vienintelis ponas Hadadas yra pakviestasis.

Makolumas mostelėjo ranka sutikdamas.

– Gerai jau, gerai. Tik parodykite man, kur yra vonios kambarys.

Šiaudinė Skrybėlė paklausė:

– Pone Hadadai, ar jūs ko nors pageidautumėte?

Malounas papurtė galvą.

– Jūs – Sergėtojas? – paklausė jis.

– Taip.

Malounas įdėmiai žvelgė į jaunuolio veidą. Neįtikėtinai lygi oda, aukšti skruostikauliai ir migdolinės akys bylojo apie rytietišką kilmę.

– Kaip jūs čia tvarkotės turėdami tiek nedaug žmonių? – paklausė jis Šiaudinės Skrybėlės. – Įeidami matėme tik vieną.

– Tai mums niekada nekėlė problemų.

– O kaip įsibrovėliai? – pasiteiravo Makolumas.

– Ponas Hadadas yra išsilavinęs žmogus. Mums nėra ko baimintis.

Malounas mostelėjo ranka ir paprašė:

– Palydėkite jį iki vonios kambario. Mes palauksime čia.

Sergėtojas atsigręžė į Pamelą.

– Man viskas gerai, – atsakė ši.

– Mes tuoj grįšime.

STEFANI PASIRENGĖ KOVAI. Kažkas nužudė Larį Deilį ir dabar nori susidoroti su ja. Jai buvo pikta, kad į šią istoriją buvo įtraukta ir Kasiopėja, tačiau draugė pasirinko pati. Dabar jos žvilgsnyje Stefani neišvydo nei baimės, nei apgailestavimo, tik pasiryžimą.

Keturi ginkluoti vyrai apsupo visureigį.

– Tavo – tie du priekyje, – pasakė Kasiopėja, – o pati imsiuos tų, kurie gale.

Stefani linktelėjo.

Abi pasiruošė atidaryti automobilio duris ir imti šaudyti. Tai atrodė kur kas geresnė išeitis, nei paprasčiausiai sėdėti ir laukti, kol puls vyrai. Galbūt jų netikėtas pasipriešinimas suteiks šiokį tokį pranašumą. Stefani naudojosi automobilio durelėmis ir langu kaip priedanga tiek ilgai, kiek pajėgė.

Staiga pasigirdo ūžesys, kuris nuolat stiprėjo. Jų automobilis ėmė vibruoti.

Stefani pamatė, kaip tiedu priekyje metėsi į šalis, – virš automobilio pakilo didžiulis vėjo sūkurys, ir pasirodė sraigtasparnis.

Privažiavo kitas automobilis, sužviegė stabdžiai.

Pasipylė kulkų kruša.

Dviejų priekyje buvusių ginkluotų užpuolikų kūnai ėmė raitytis. Stefani pažvelgė pro galinio vaizdo veidrodėlį. Už jų stovėjęs automobilis bandė sprukti. Vienas iš ginkluotų vyrų negyvas gulėjo ant greitkelio.

Bėglys stengėsi išvairuoti automobilį.

Sraigtasparnis pakibo penkiolikos metrų aukštyje.

Jo durys prasivėrė, jose pasirodė ginkluotas vyriškis. Sraigtasparnis prisigretino prie sprunkančio automobilio. Stefani neišgirdo, tačiau pamatė šūvius. Automobilis staiga metėsi į kairę ir trenkėsi į medį.

Viskas baigėsi taip pat staiga, kaip ir prasidėjo.

Stefani atidarė visureigio duris.

– Ar viskas gerai? – išgirdo jį vyro balsą.

Pasisukusi pažino Slaptosios tarnybos agentą iš muziejaus. Jis stovėjo prie kito automobilio.

– Taip, mums viskas gerai, – atsakė Stefani.

Tuo metu visureigyje suskambo jos mobilusis telefonas. Susiradusi atsiliepė.

– Pamaniau, gal jums prireiks šiokios tokios pagalbos, – pasakė Danielsas.

SABRĖ SEKĖ PASKUI SERGĖTOJĄ TYLIAIS GATVELIŲ LABIRINTAIS. Saulė metė ilgus šešėlius ant namų stogų ir nelygaus grublėto grindinio. Vaiduoklių kaimas, pamanė Sabrė. Miręs, bet yra gyvų.

Jis buvo nuvestas į kitą pastatą, kuriame buvo vonios kambarys tamsiomis grindimis. Prie lubų pritvirtinta alavinė talpykla tiekė vandenį į tualeto bakelį. Sabrė nusprendė, kad jau laikas. Jis išsitraukė ginklą, išėjo iš tualeto ir dūrė vamzdžiu jaunuoliui tiesiai į veidą.

– Į biblioteką.

– Jūs nesate Pakviestasis.

Sabrei buvo nė motais.

– Žinai, aš tave nušausiu į galvą ir pats susirasiu.

Jaunuolis atrodė labiau susimąstęs nei išsigandęs.

– Sekite paskui mane.

LXXIV SKYRIUS

VIENA

HERMANAS GREITAI IŠSIAIŠKINO, kad Torvaldsenas nuėjo į *schmetterlinghaus*, ir pasuko ten pat. Jį lydėjo apsaugos viršininkas, tamsaus gymio, stambus ir energingas vyriškis. Hermanas nenorėjo atkreipti dėmesio, tad stengėsi eiti neskubėdamas, šypsojosi ir nerūpestingai sveikinosi su ordino nariais, vaikštinėjančiais po rožių sodą prie pilies.

Jam patiko, kad Torvaldsenas nuėjo į *schmetterlinghaus*. Tas pastatas buvo gana toli, tad jis galės netrukdomas išspręsti savo problemą.

Alfredui Hermanui dabar to ir reikėjo...

PRO AUGALUS IR STIKLO SIENAS TORVALDSENAS PASTEBĖJO ateinantį šeimininką. Šis atrodė ryžtingai nusiteikęs. Šalia jo atpažino Hermano apsaugininką.

– Gari, čia ateina ponas Hermanas. Norėčiau, kad pasislėptum kur nors toliau tarp augalų. Atrodo, šeimininkas blogai nusiteikęs, ir man reikia su juo pasikalbėti. Aš nenoriu, kad tu

dalyvautum, kol pats tavęs nepakviesiu. Ar gali tai padaryti dėl manęs?

Berniukas linktelėjo.

– Taigi greitai pasislėpk ir pasistenk būti tyliai.

Nieko nebesakydamas Garis nėrė takeliu į persodintą atogrąžų mišką ir pranyko tankioje lapijoje.

HERMANAS SUSTOJO PRIE *SCHMETTERLINGHAUS* DURŲ.

– Palauk čia, – paliepė savo apsaugininkui. – Nenoriu, kad man kas nors trukdytų. Pasirūpink tuo.

Tada pravėręs medines duris stumtelėjo odines užuolaidas. Šiltoje patalpoje skraidė drugeliai. Šįkart muzika nebuvo įjungta. Torvaldsenas viename krėslų, kur vos prieš porą dienų sėdėjo juodu su Sabre. Hermanas iškart pamatė laiškus ir išsitraukė iš kišenės ginklą.

– Tu turi tai, kas priklauso man, – griežtu tonu pasakė jis.

– Taip, turiu. O tu tikriausiai norėtum atgauti.

– Tai jau nebejuokinga, Henrikai.

– Aš turiu tavo dukterį.

– Nusprendžiau, kad galiu gyventi ir be jos.

– Aš ir neabejoju, kad gali. Tik man įdomu, ar ji tai žino.

– Aš bent jau turiu paveldėtoją.

Dūris buvo gilus.

– Jautiesi geriau tai sakydamas?

– Kur kas. Bet tu taikliai pastebėjai, kad Margareta netruks sugriauti tai, kas buvo taip ilgai kurta, kai manęs nebebus.

– Matyt, ji labai panaši savo motiną? Kiek pamenu, ji taip pat nepajėgdavo tramdyti emocijų.

– Sutinku. Tačiau aš neleisiu Margaretai griauti mūsų planų. Jeigu ketini ją nuskriausti, tavo valia. Aš tik noriu atgauti tai, kas priklauso man.

Torvaldsenas pamojavo laiškais.

– Manau, tu juos skaitei? – paklausė jis.

– Daug kartų.

– Visada įtikinamai kalbėdavai apie Bibliją. Tavo kritika būdavo taikli ir pagrįsta. – Torvaldsenas patylėjo. – Aš pagalvojau: pasaulyje gyvena maždaug du milijardai krikščionių, truputį daugiau nei milijardas musulmonų ir apie penkiolika milijonų žydų. Ir šių laiškų turinys supykdys juos visus.

– Tai didžiausias religijų trūkumas. Nė viena jų negerbia tiesos, nė vienai nerūpi, kas yra tikra, o tik tai, ką galima pateikti kaip tikrovę.

Torvaldsenas patraukė pečiais.

– Krikščionys turės susitaikyti su faktu, kad jų Biblija – Naujasis ir Senasis Testamentai – yra suklastota. Žydai sužinos, kad Senąjį Testamentą surašė jų protėviai, kilę ne iš Palestinos. O musulmonai sužinos, kad jų šventoji žemė, pati švenčiausia vieta, iš tikrųjų buvo žydų tėvynė.

– Aš neturiu laiko tokiems dalykams, Henrikai. Atiduok man laiškus, o tada mano apsaugininkas palydės tave iš šios pilies.

– Ir kaip tu tai paaiškinsi ordino nariams?

– Tau skubiai prireikė grįžti į Daniją. Neatidėliotini verslo reikalai. – Hermanas apsidairė. – O kur Malouno sūnus?

Torvaldsenas ir vėl patraukė pečiais.

– Kažkur čia linksminasi, – atsakė jis. – Liepiau jam laikytis atokiau nuo problemų.

– Gaila, kad tu pats nepaisai šio patarimo. Žinau apie tavo ryšius su Izraeliu ir manau, kad tu jau informavai juos apie mūsų planus. Taip pat esu tikras, tau pranešė, jog jie žino, kad mes ieškome Aleksandrijos bibliotekos kaip ir jie. Izraeliečiai jau ne kartą bandė mus sustabdyti, tačiau jiems nepavyko. O dabar jau ir vėlu.

– Tu per daug pasitiki savo samdiniu. Jis gali tave skaudžiai nuvilti, – tarė Torvaldsenas.

Hermanas negalėjo išsiduoti, jog taip pat abejoja. Tad tvirtai pareiškė:

– Niekada.

MALOUNAS PAKILO NUO STALO IR IŠSITRAUKĖ iš kuprinės ginklą.

– O aš jau galvojau, ar tu dar ilgai čia sėdėsi, – tarė Pamela.

– Tiek, kad supratsčiau, jog mūsų draugas negrįžta.

Jis užsimetė kuprinę ant pečių ir pravėrė lauko duris. Aplinkui nebuvo girdėti nė garso: nei žingsnių, nei fleitos. Teritorija vienu metu atrodė ir šventa, ir bauginanti.

Tuo metu suskambo varpai, skelbdami trečią valandą.

Malounas ėjo pro daugybę namų; kiekvieno spalva ir tekstūra priminė nukritusius lapus. Virš išgaubto stogo išdidžiai kilo pilkšvas bokštas. Grublėtos gatvės bylojo apie gyvenvietės amžių. Vieninteliai ženklai, liudijantys egzistuojančią gyvybę, buvo balkonėlyje išdžiaustyti drabužiai – apatiniai baltiniai, kojinės, kelnės.

Už kampo, maždaug už trisdešimties metrų, Malounas pastebėjo Makolumą ir Šiaudinę Skrybėlę, einančius per nedidelę aikštę su fontanu. Akivaizdu, kad vienuolynas turėjo savo šulinį, nes vanduo čia nebuvo problema. Kaip ir apšvietimas, sprendžiant iš regėtų saulės skydų ir palydovinių antenų.

Makolumas laikė nukreipęs pistoletą į Šiaudinės Skrybėlės galvą.

– Mes neklydome dėl mūsų partnerio, – sušnabždėjo Malounas.

– Manau, kad jis nori pirmas apsilankyti bibliotekoje, – atsakė Pamela.

– Na, to dar betrūko. Eime.

SABRĖ LAIKĖ SAVO GINKLĄ NUKREIPTĄ Į SERGĖTOJO PAKAUŠĮ. Praėję dar keletą pastatų jie atsidūrė teritorijoje, kur žmogaus kūriniai tarsi susiliejo su gamta.

Sabrei nepatiko aplinkui tvyranti ramybė.

Prie uolos glaudėsi kukli šviesiai geltonos spalvos bažnyčia. Viduje skliautuota nava buvo sklidina saulės šviesos, ikonų, triptikų ir freskų. Virš gausiai išpuoštų mozaikinių grindų kabėjo sidabrinių ir auksinių sietynų miškas. Prabanga bažnyčios viduje buvo ryškus kontrastas su paprasta išore.

– Tai ne biblioteka, – pareiškė Makolumas.

Prie altoriaus pasirodė vyriškis. Taip pat tamsaus gymio, tik mažesnio ūgio ir pelenų baltumo plaukais. Gerokai vyresnis. Gal septyniasdešimties metų amžiaus.

– Sveiki atvykę, – pasakė jis. – Aš esu Bibliotekininkas.

– Jūs čia vyriausias?

– Turiu garbės.

– Aš noriu pamatyti biblioteką.

– Tuomet privalote paleisti tą vyriškį.

Sabrė nustūmė Sergėtoją į šoną.

– Gerai, – pasakė jis ir nukreipė ginklą į Bibliotekininką. – Vesk.

– Žinoma.

MALOUNAS SU PAMELA ĮĖJO Į BAŽNYČIĄ. Joje driekėsi dvi eilės baltai dažytų monolitinių granito kolonų paauksuotais kapiteliais; ant kiekvienos buvo po medalioną su Senojo Testamento pranašais ir Naujojo apaštalais. Sienų freskos vaizdavo Mozę, klausantį Įsakymų ir stovintį priešais Degantį Krūmą. Spintose už stiklinių durelių buvo sudėtos relikvijos, bažnytinės taurės, lėkštelės ir kryžiai.

Makolumo ir Šiaudinės Skrybėlės – nė ženklo.

Nišoje dešinėje Malounas pastebėjo du bronzinius narvus. Viename buvo supilta šiurpą kelianti pageltusių kaukolių krūva, kitame – netvarkingai sumesti žmonių kaulai.

– Sergėtojai? – paklausė Pamela.

– Tikriausiai.

Dar kai kas saulėtoje navoje patraukė jo dėmesį. Čia nebuvo klauptų. Gal tai – ortodoksų bažnyčia, pagalvojo Malounas. Sunku pasakyti pagal interjerą, kuris atrodė lyg eklektiškas įvairių religijų mišinys.

Jis perėjo mozaikinėmis grindimis į priešingą nišą. Aukštai ant akmeninės lentynos, nušviestas pro vitražinius langus sklindančios saulės šviesos, paramstytas ir aprengtas siuvinėtu purpuro apsiaustu su gobtuvu sėdėjo žmogaus skeletas. Galva šiek tiek pakreipta tarsi klaustų. Pirštų kaulai, kur ne kur aptempti išdžiūvusia oda su nagais, laikė lazdą bei rožinį. Žemiau granite buvo iškalta:

CVSTOS RERVM PRVDENTIA

– „Protas yra daiktų sergėtojas", – išvertė Malounas.

Jis neblogai mokėjo graikų kalbą ir žinojo, jog pirmasis žodis dar gali reikšti „išmintis". Bet kuriuo atveju žinia buvo aiški.

Bažnyčios priekyje už ikonomis puoštos pertvaros pasigirdo atidaromų ir uždaromų durų garsas. Suspaudęs ginklą Malounas nuslinko į priekį ir žengtelėjo pro įmantriai dekoruotos pertvaros įėjimą. Tolėliau buvo matyti vienintelės durys.

Jis pasuko jų link.

Virš kedrinių durų buvo išraižyti žodžiai iš 118 psalmės: ŠTAI VARTAI PAS VIEŠPATĮ. TEISIEJI PRO JUOS ĮEIS.

Malounas pagriebė šalia kabėjusią virvę ir patraukė. Durys aimanuodamos atsidarė. Jis iškart pastebėjo, kad senovinės durys buvo patobulintos šiuolaikiniais priedais: kitoje pusėje įmontuota elektroninė įleidžiama spyna. Laidas lyg gyvatė vingiavo iki vyrių ir pranyko akmenyje išgręžtoje skylėje.

Pamela irgi tai pastebėjo.

– Kaip keista, – sušnabždėjo ji.

Malounas pritarė.

Tada jis pažvelgė anapus durų ir dar labiau nustebo.

LXXV SKYRIUS

MERILENDAS

STEFANI IŠŠOKO IŠ SRAIGTASPARNIO, kuris jas su Kasiopėja nuskraidino atgal į Kemp Deividą. Danielsas jau laukė nusileidimo aikštelėje. Stefani nužingsniavo tiesiai prie prezidento; tuo metu sraigtasparnis vėl pakilo į rytinį dangų ir netrukus pranyko už medžių viršūnių.

– Gal jūs ir Jungtinių Valstijų prezidentas, – apskritai pradėjo Stefani, – bet esate apgailėtinas mulkis! Pasiuntėte mus žinodamas, jog būsime užpultos!

Danielsas pažvelgė į ją nepatikliu žvilgsniu.

– Iš kur aš galėjau žinoti? – paklausė jis.

– Tada iš kur netoliese atsirado sraigtasparnis su snaiperiu? – paklausė Kasiopėja.

Prezidentas mostelėjo ranka ir pasiūlė:

– Pasivaikščiokime.

Visi trys pasuko plačiu taku. Per dvidešimt metrų iš paskos sekė trys Slaptosios tarnybos agentai.

– Papasakokite, kas atsitiko, – paprašė Danielsas.

Apsiraminusi Stefani trumpai papasakojo apie ryto įvykius.

– Jis manė, kad kažkas rengia sąmokslą norėdamas jus nužudyti, – baigė ji.

Keista kalbėti apie Larį būtuoju laiku.

– Jis buvo teisus, – tarė prezidentas.

Jie sustojo.

– Man jau gana, – tarė ji. – Aš jums daugiau nebedirbu, o jūs dar prašote manęs veikti ir nieko nepaaiškinate! Ką jūs tikitės, kad padarysiu?

– Esu tikras, kad norite grįžti į darbą. Ar ne?

Stefani nesuskubo atsakyti, ir ta tyla, dideliam jos apmaudui, reiškė, kad ji to norėjo. Stefani sugalvojo ir įkūrė Magelano organizaciją, kuriai pati visą laiką ir vadovavo. Dabar ji pirmą kartą buvo nušalinta nuo organizacijos reikalų, o žmonės, kurių ji nei mėgo, nei jais žavėjosi, naudojosi ja. Taigi ji atsakė sąžiningai:

– Ne, jeigu reikėtų bučiuoti jūsų užpakalį, – ir padarė pauzę. – Arba kelti pavojų Kasiopėjai.

Danielsas išliko ramus.

– Eime su manimi, – tepasakė.

Jie tylėdami patraukė per miškelį prie kitos medinės trobos. Viduje prezidentas paėmė nešiojamąjį grotuvą ir pasakė:

– Pasiklausykite.

„Brentai, dabar visko negaliu paaiškinti, išskyrus tai, kad praeitą naktį nugirdau jūsų viceprezidento ir Alfredo Hermano pokalbį. Ordinas, tiksliau, Hermanas, planuoja nužudyti jūsų prezidentą."

„Ar jums pavyko nugirsti detales?" – paklausė Grinas.

„Kitą savaitę Danielsas skrenda į Afganistaną. Apie vizitą nebus skelbiama. Hermanas pasamdė bin Ladeno žmones ir pasirūpino raketomis, kurios turėtų numušti lėktuvą."

„Tai labai rimtas kaltinimas, Henrikai."

„Tu juk žinai, kad nemėgstu išsigalvoti. Pats girdėjau savo ausimis. Kotono Malouno berniukas taip pat. Brentai, ar gali informuoti prezidentą? Tegul atšaukia kelionę. Taip bus išspręsta bent viena problema."

„Būtinai. Kas ten vyksta, Henrikai?"

„Negaliu paaiškinti. Paskambinsiu vėliau."

– Šis pokalbis buvo įrašytas daugiau nei prieš penkias valandas, – paaiškino Danielsas. – O mano patikimasis generalinis prokuroras taip ir nepaskambino. Galėjo bent pabandyti. Mane rasti nesunku.

– Kas nužudė Deilį? – paklausė Stefani.

– Laris – Dieve, saugok jo sielą – peržengė ribą. Jis buvo užimtas žmogus. Kažką sužinojo ir nutarė tapti Vienišu Kovotoju. Tai buvo jo klaida. Larį nužudė žmonės, kurie turi atmintines su įrašais.

Stefani su Kasiopėja susižvalgė. Stefani pasakė:

– Grinas.

– Štai ir paaiškėjo konkurso „Kas yra išdavikas" nugalėtojas.

– Tai suimkite jį.

Danielsas papurtė galvą.

– Mums reikia daugiau įrodymų, – pasakė jis. – Konstitucijos trečios dalies trečiasis skirsnis skamba labai aiškiai: Jungtinių Valstijų išdavimas yra pagalbos ir pranašumo teikimas priešui. Žmonės, geidžiantys mano mirties, yra mūsų priešai. Tačiau niekas negali būti nuteistas dėl išdavystės be mažiausiai dviejų liudininkų parodymų. Taigi mums reikia daugiau.

– Tai gal skriskite į Afganistaną, o kai jūsų lėktuvas suduš, štai ir bus įrodymas. Aš ir Kasiopėja pabūsime dviem liudininkėmis.

– Neblogai, Stefani. Gerai. Pripažįstu, judvi buvote jaukas. Tačiau aš pridengiau jus.

– Kaip miela.

– Be gero šuns neišbaidysi paukščių iš krūmų. Jei iškart imsi šaudyti, tik iššvaistysi šratus.

Stefani suprato. Daug kartų ji pati sau taip sakydavo.

– Ką norite, kad dabar padarytume? – balsas išdavė, kad ji sutinka.

– Susitikite su Brentu Grinu.

MALOUNAS SUGLUMĘS ŽVELGĖ Į REGINĮ PRIEŠ AKIS. Durys iš bažnyčios atsivėrė į kalną. Priešais buvo stačiakampio formos ir maždaug penkiolikos metrų ilgio bei pločio salė. Blausi šviesa nuo sieninių žvakidžių apšvietė lygaus kaip veidrodis granito sienas, grindis, ant kurių buvo išdėliota dar viena nuostabaus grožio mozaika, ir lubas, dekoruotas apvadais ir raudonais bei rudais ornamentais. Kitoje patalpos pusėje stovėjo šešios eilės pilko ir juodo marmuro piliorių, kuriuos visus juosė šviesiai geltonos juostos. Tarp piliorių buvo septynerios durys, primenančios juodus nasrus. Virš visų durų buvo romėniškas užrašas: V S O V O D A. Virš užrašo buvo Biblijos ištrauka lotynų kalba iš Apokalipsės.

Malounas garsiai išvertė: „Neverk! Štai nugalėjo liūtas iš Judo giminės, Dovydo atžala. Jis atvers knygą ir septynis jos antspaudus."

Staiga už durų pasigirdo žingsniai. Buvo neįmanoma pasakyti, už kurių.

– Kažkur ten yra Makolumas, – pasakė Pamela. – Bet kur?

Nuėjęs prie vienų durų Malounas žengtelėjo pro jas ir išvydo į uolą besileidžiantį tunelį, kurį blausiai apšvietė maždaug kas penki metrai sukabintos sieninės žvakidės. Žvilgtelėjo pro gretimas duris; vaizdas buvo lygiai toks pat, – tunelis, tik truputį kitoks, taip pat vedė į kalną.

– Įdomu. Dar vienas galvosūkis. Septyni keliai ir neaišku, kurį pasirinkti, – tarė Malounas ir nusimetė kuprinę nuo pečių. – Kur prapuolė tos dienos, kai į biblioteką buvo galima patekti su skaitytojo bilietu?

– Tikriausiai praėjo, kaip ir laikas, kai iš lėktuvo buvo galima išlipti tik jam nusileidus, – atšovė Pamela.

– Tu visai gerai nusileidai, – šyptelėjo jis.

– Nė nepriminK.

Malounas žvelgė į visas septynerias duris.

– Juk žinojai iš anksto, kad Makolumas išsišoks, ar ne? – paklausė Pamela. – Todėl ir leidai jam eiti su tuo Sergėtoju?

– Makolumas čia atėjo ne išminties semtis. Jis nėra lobių medžiotojas. Jis *profas,* – pasakė Malounas.

– Teisininkas, su kuriuo susitikinėjau, taip pat buvo ne vien teisininkas.

– Izraeliečiai tave apmovė. Nesijausk kalta. Jie apmovė ir mane.

– Manai, tai buvo suplanuota?

Malounas papurtė galvą.

– Greičiau manipuliuojama. Mes labai nesunkiai atgavome Garį. O kas, jeigu aš ir turėjau nužudyti tuos pagrobėjus? Paskui, kai keliavau ieškoti Džordžo, mane sekė. Be to, šalia buvai tu, o tave sekė izraeliečiai. Taigi jie stengėsi užsitikrinti, kad pasiimsiu tave kartu, dėl to ir gąsdino mane oro uoste bei viešbutyje. Dabar viskas aišku. Tokiu būdu izraeliečiai nužudė Džordžą, ir baigta. O tie, kurie pagrobė Garį, norėjo, kad mes surastume šią vietą. Tai reiškia, kad pagrobėjų planas gerokai skyrėsi nuo izraeliečių plano.

– Manai, kad Makolumas buvo pagrobęs Garį?

– Jis arba tie, kuriems jis dirba.

– Tai ką mes dabar darysime?

Malounas susirado kuprinėje dėtuves su šoviniais, susigrūdo į kišenes ir pasakė:

– Minsim jam ant kulnų.

– Pro kurias duris?

– Į šį klausimą tu jau atsakei Lisabonoje, kai pastebėjai, kad Tomas Beinbridžas paliko užuominų. Aš perskaičiau jo pasakojimą lėktuve. Jame nėra nieko panašaus į tai, ką mes patyrėme. Jo prarastoji biblioteka yra Pietų Egipte. Jokio galvosūkio. Nieko. Tačiau ta arka jo sode – kitas reikalas. Aš galvoju apie paskutinę galvosūkio dalį, kurią pasakė Makolumas. Nereikia tikėtis, kad vos čia atvykęs iškart būsi įleistas vidun.

– Nebent kam nors į pakaušį įremsi pistoletą.

– Tu teisi. Kažkas čia vis tiek negerai, – Malounas mostelėjo į duris. – Su tokia apsauga jiems neturėtų būti sunku paklaidinti įsibrovėlius. Ar čia yra bent viena gyva dvasia? Nyki vieta.

Jis dar kartą perskaitė raides virš durų:

VSOVODA

Ir suprato.

– Pameni, erzindavai mane sakydama, kad iš regimosios atminties nėra jokios naudos?

– Ne, aš tik negalėdavau suprasti, kaip tu gali pamiršti mano gimtadienį arba mūsų vestuvių metines.

Malounas šyptelėjo.

– Šį kartą regimoji atmintis pravertė, – pasakė jis. – Prisimink paskutinę galvosūkio dalį. *Sek raides*. Altana. Beinbridžų dvaras. Romėniškos raidės.

Jis tarsi matė jas prieš akis.

D OVOSVAVV M

– Prisimeni, klausei, kodėl D ir M yra nutolusios nuo kitų aštuonių raidžių? – jis parodė į duris. – Dabar viskas aišku. Pro vienas patenki vidun, pro kitas, reikia manyti, išeini. Dėl vidurinės dalies nesu tikras, bet, tikiuosi, mums pavyks rasti atsakymą.

LXXVI SKYRIUS

VIENA

Torvaldsenas stengėsi įvertinti situaciją. Jis turėjo įveikti Hermaną, tad buvo atsinešęs po megztiniu paslėptą ginklą. Jis tebelaikė šv. Augustino ir šv. Jeronimo laiškus. O Hermanas laikė į jį nukreiptą pistoletą.

– Kodėl buvai pagrobęs Garį Malouną? – paklausė Torvaldsenas.

– Aš nesileisiu klausinėjamas.

– Kodėl negali su manimi pasikalbėti, juk vis tiek greitai išvyksiu?

– Tam, kad priversčiau jo tėvą padaryti tai, ko mums reikėjo. Ir tai pavyko. Malounas nuvedė mus tiesiai į biblioteką.

Torvaldsenas prisiminė, ką praeitą naktį kalbėjo viceprezidentas, ir nutarė paklausti tiesiai:

– Tu tai žinai?

– Aš visada viską žinau, Henrikai. Tuo mudu ir skiriamės. Ir todėl aš vadovauju ordinui.

– Jo nariai nenutuokia, ką tu rezgi. Jie tik įsivaizduoja, kad supranta, – pasakė Torvaldsenas tikėdamasis išgirsti ką nors daugiau.

Jis paliepė Gariui slėptis dėl dviejų priežasčių. Pirma, kad neišduotų, ką juodu nugirdo praeitą vakarą. Tuomet abu neišvengtų bėdos. Antra, žinodamas, kad Alfredas ateis ginkluotas, nusprendė susitvarkyti vienas.

– Jie visiškai pasitiki Ratu, – atsakė Hermanas. – Ir mes jų dar niekada nenuvylėme.

Torvaldsenas pamosavo popieriaus lapais.

– *Juos* ketinai man parodyti? – paklausė jis.

Hermanas linktelėjo.

– Tikėjausi, kad pamatęs Biblijos klaidas, jos esminius trūkumus, tu suprasi, kad mes tik stengiamės pasakyti pasauliui tai, ką jis turėjo žinoti dar prieš penkiolika šimtmečių.

– Pasaulis pasirengęs tai sužinoti?

– Neketinu to aptarinėti, – Hermanas ištiesė ranką su ginklu ir nusitaikė. – Dabar noriu žinoti, kaip tu sužinojai apie tuos laiškus?

– Kaip ir tu, Alfredai, aš visada viską žinau.

Hermanas nenuleido ginklo.

– Aš tave nušausiu, – tarė jis. – Čia mano šalis ir aš žinosiu, kaip tai sutvarkyti, kai tu būsi nebegyvas. Tu laikai mano dukterį, aš tuo ir pasinaudosiu. Tarkim, tavo sumanymas pagrobti Margaretą nepasisekė. Bet koks tau skirtumas. Tau neberūpės.

– Aš tikiu, kad tau patiktų matyti mane mirusį.

– Be abejonės. Būtų daug lengviau.

Torvaldsenas išgirdo skubius žingsnius ir tą pačią akimirką išvydo, kaip iš augalų sąvašyno iššokęs Garis puolė Alfredą Hermaną. Jaunuolis buvo aukštas, tvirtas ir stiprus. Jis pargriovė senį, ir šiam iš rankų iškrito ginklas.

Greitai nusiritęs nuo priešininko, Garis pagriebė pistoletą.

Hermanas atrodė priblokštas tokio užpuolimo ir atsiklaupęs ant kelių sunkiai gaudė kvapą.

Torvaldsenas atsistojo, paėmė ginklą iš Gario ir, neleidęs Hermanui pakilti, trenkė drūtgaliu šiam į smilkinį.

Apsvaigęs austras parvirto ant žemės.

– Tai buvo kvaila, – tarė Gariui Torvaldsenas. – Būčiau pats susitvarkęs.

– Kaip? Juk jis buvo į tave nusitaikęs!

Torvaldsenas nenorėjo prisipažinti, kad iš tikrųjų nebeturėjo pasirinkimo, tad tik paplojo Gariui:

– Gerai, vaikine. Bet daugiau niekada taip nedaryk.

– Žinoma, Henrikai. Jokių problemų. Kitą kartą leisiu tave nušauti.

Torvaldsenas nusišypsojo.

– Tu kaip tavo tėvas, – pasakė jis.

– O ką dabar darysime? Už durų stovi žmogus.

Torvaldsenas nusivedė Garį prie įėjimo ir tyliai pasakė:

– Dabar išeik ir pasakyk, kad ponas Hermanas jį kviečia. Tada leisk jam įeiti pirmam. Aš susitvarkysiu.

MALOUNAS PASIRINKO TUNELĮ, PAŽYMĖTĄ RAIDE D. Kelias buvo siauras, jame sunkiai galėjo išsitekti du žmonės, ir vedė tiesiai į žemės gelmes. Jis sukosi dukart. Ant sienų kabančios žvakidės skleidė silpną šviesą. Netrukus nuo vėsaus ir keisto oro Malounui ėmė peršėti akys. Po dar kelių posūkių jiedu su Pamela įžengė į kambarį, dekoruotą nuostabiomis freskomis. Malounas buvo pakerėtas jų grožio. Paskutinysis Teismas, pragaro vartai, spjaudantys ugnimi, Kristaus medis. Kambario sienoje, iš kurios jie atėjo, buvo iškirsti septyni tarpduriai, virš kurių buvo po vieną romėnišką raidę. Priešingoje sienoje taip pat buvo septyni įėjimai, virš kurių taip pat švietė pavienės raidės.

D M V S O A I

– Mes renkamės „O", ar ne? – paklausė Pamela.

Kotonas nusišypsojo.

– Tu nuovoki. Ta altana rodo kelią pro labirintą. Turėtų būti dar septynios tokios jungiamosios vietos. V O S V A V V. Štai kas liko. Tomas Beinbridžas paliko svarbų įminimo raktą, iš kurio jokios naudos, kol neatsiduri čia. Štai kodėl Sergėtojai daugiau nei tris šimtus metų nekreipia dėmesio į Beinbridžų arką. Ji neturi jokios reikšmės.

– Kol nepatenki į tokį painų labirintą, kaip šis, – užbaigė Pamela.

Jie patraukė pirmyn klaidžiais takais, koridoriais ir akligatviais. Malounas mėgino įsivaizduoti, kiek laiko ir energijos prireikė tuneliams iškasti. Tačiau Sergėtojai savo tarnybą ėjo jau daugiau kaip du tūkstančius metų, taigi laiko pakako ir kūrimui, ir išradingumui.

Jiedu praėjo dar septynias susijungimo vietas, ir Malounas kaskart apsidžiaugdavo virš durų radęs po raidę iš Beinbridžų arkos. Jis ėjo atkišęs ginklą, tačiau per visą kelią priekyje neišgirdo nė garso. Kiekvienas pereinamas kambarys buvo kupinas mažyčių stebuklų: hieroglifų, egiptietiškų simbolių, graviūrų ir dantiraščio ženklų.

Praėjęs septintąją susijungimo vietą ir patekęs į kitą tunelį Malounas suprato, kad jų tikslas jau nebetoli.

Jie pasuko už kampo ir išvydo sklindančią šviesą, kur kas ryškesnę nei ankstesniuose kambariuose. Ten galėjo laukti Makolumas, tad Malounas liepė Pamelai slėptis už jo, o pats pamažu slinko į priekį.

Tunelio gale jis pasislėpė šešėlyje ir atsargiai pažvelgė vidun.

Kambarys buvo didžiulis, gal kokių keturiasdešimties kvadratinių metrų, su kabančiais milžiniškais sietynais. Sienų aukštis siekė apie tris metrus, jos buvo padengtos žemėlapių mozaikomis. Egiptas. Palestina. Jeruzalė. Mesopotamija. Viduržemio jūros baseinas. Smulkmenų nebuvo matyti, krantų linijos neryškios, o visi užrašai buvo graikų, arabų ir hebrajų kalbomis. Priešingoje sienoje – dar septyni tarpduriai. Įėjimas su raide M viršuje, be abejonės, vedė į biblioteką.

Kotonas su Pamela įžengė į kambarį.

– Sveiki atvykę, pone Malounai, – pasigirdo vyriškas balsas.

Iš vieno tamsaus tarpdurio į šviesą žengė du vyrai. Vienas iš jų buvo Sergėtojas, kurį dar visai neseniai kėsinosi nušauti Makolumas, tik dabar be šiaudinės skrybėlės. Kitas pasirodė besąs Adomas iš Džordžo Hadado buto ir Lisabonos vienuolyno.

Malounas nukreipė pistoletą į jį.

Nei Sergėtojas, nei Adomas nepajudėjo. Abu su nerimu žvelgė į Malouną.

– Aš nesu tavo priešas, – pasakė Adomas.

– Kaip tu mus radai? – paklausė Pamela.

– Aš neieškojau. Tai jūs mane suradote.

Malounas vėl prisiminė, kaip šis priešais stovintis žmogus nušovė Džordžą Hadadą. Tada atkreipė dėmesį, kad Adomas apsirengęs taip pat kaip ir jaunesnysis Sergėtojas – laisvos kelnės, dukslus apsiaustas, sujuostas stora virve, ir tokie patys sandalai.

Be to, neturėjo ginklo.

Malounas nuleido savo pistoletą.

– Tu esi Sergėtojas? – paklausė jis.

– Ištikimas tarnas, – atsakė Adomas.

– Kodėl nužudei Džordžą Hadadą?

– Aš jo nežudžiau.

Malouno dėmesį patraukė šnaresys už abiejų vyrų nugarų. Iš tarpdurio išniro dar viena figūra.

Ieva iš Hadado buto. Gyva ir sveika.

– Pone Malounai, – prabilo ji, – aš esu Bibliotekininko padėjėja. Mes privalome jums pasiaiškinti, bet tai padaryti reikia labai greitai.

Malounas stengėsi likti ramus.

– Londone mes surengėme spektaklį. Privalėjome paskubinti jus. Bibliotekininkas tikėjo, kad ta gudrybė padės pasiekti tikslą.

– Bibliotekininkas?

Ieva linktelėjo.

– Jis mums vadovauja, – paaiškino ji. – Mūsų nėra daug, tačiau šiai vietai apsaugoti užtenka. Čia tarnybą ėjo daugybė Sergėtojų. Esu tikra, bažnyčioje matėte jų kaulus. Tačiau gyvenimas keičiasi, ir mums tampa vis sunkiau tęsti savo misiją. Mes beveik nebeturime lėšų, tad priimti naujokų tampa nebeįmanoma. Taigi bibliotekos išlikimui kilo grėsmė.

Malounas laukė, kol ji paaiškins.

– Pastaruosius kelerius metus kai kas intensyviai ieško mūsų, – toliau kalbėjo Ieva. – Įsitraukė net šalių vyriausybės. Po incidento su Džordžu Hadadu prieš penkerius metus, kai paskui jums pavyko jį sėkmingai paslėpti, Pakviestasis tapo ir žinomas, ir pažeidžiamas. To anksčiau *niekada* nėra buvę. Praeityje visi Pakviestieji laikydavosi įsipareigojimo išsaugoti paslaptį. Išskyrus vieną – Tomą Beinbridžą. Bet mums pasisekė, kad jo nusižengimas išėjo į naudą. Jūsų galvosūkis buvo sukurtas atsižvelgiant į šį Beinbridžo trūkumą.

– Jūs žinojote, kad mes ateisime? – paklausė Pamela.

– Didžiąją dalį kelionės *mes* skatinome jus veikti, – atsakė Ieva, – tačiau koją pakišdavo izraeliečiai, ieškoję jūsų gana agresyviomis priemonėmis. Buvo įtraukti netgi amerikiečiai. Bet, atrodo, dėl kitų priežasčių. Visi turėjo savų išskaičiavimų. Bibliotekininkas nusprendė sukurti situacijas, kurias būtume pajėgūs kontroliuoti ir kurios atvestų reikiamus žmones tiesiai pas mus.

– Kaip tai įmanoma? – paklausė Malounas.

– Na, juk jūs jau esate čia.

– Mes atvykome į Londoną, – tarė Adomas, – kad suteiktume jums pagreitį. Teko pasitelkti specialiuosius efektus, kad šūviai jus įtikintų.

Adomas pažvelgė į Pamelą.

– Šūvis į jus buvo nelaimingas atsitikimas. Nesitikėjau, kad išeisite į gatvę.

– Aš taip pat, – tarė Malounas ir vis dar nesuprasdamas pažvelgė į Ievą. – Džordžas jus nušovė. Aš pasiėmiau jo ginklą. Jis buvo užtaisytas tikrais šoviniais.

– Taip, laimė, jis gerai nusitaikė. Man vis dar skauda, bet, ačiū Dievui, liemenė išgelbėjo.

– Mes nuvykome į Lisaboną, – toliau pasakojo Adomas, – kad paragintume jus keliauti toliau ir nukreiptume izraeliečių dėmesį. Mums reikėjo, kad čia atvyktumėte tik jūs trys. Tie kiti vienuolyne buvo „Mosado" smogikai. Bet jūs su jais susidorojote.

Malounas pažvelgė į Pamelą.

– Atrodo, tu ne vienintelė, su kuria buvo žaidžiama, – tarė jis.

– Žmogus, atvykęs kartu su jumis, yra Dominikas Sabrė, – pasakė Ieva, – nors jo vardas iš tiesų yra Džeimsas Makolumas. Jis dirba organizacijai, pasivadinusiai „Auksinės vilnos" ordinu. Jis atvyko apiplėšti biblioteką.

– Ir jį atvedžiau aš, – tarė Malounas.

– Ne, – paprieštaravo Adomas. – *Mes* leidome jį čia atsivesti.

– Kur yra Bibliotekininkas? – pasiteiravo Pamela.

Adomas mostelėjo ranka į tarpdurį.

– Ten. Įėjo su Sabre, nes jis grasino ginklu.

– Kotonai, – tarė Pamela. – Tu supranti, ką jie kalba? Jeigu Ieva nebuvo nušauta, vadinasi...

– Bibliotekininkas yra Džordžas Hadadas.

Ieva linktelėjo, jos akyse pasirodė ašaros.

– Jis mirs, – sušnabždėjo ji.

– Jis nusivedė Sabrę žinodamas, kad nebegrįš, – paaiškino jaunesnysis Sergėtojas.

– Iš kur jis tai žino? – paklausė Malounas.

– Gal ordinas, o gal Sabrė nori užgrobti šią teritoriją. Kol kas nežinome, kuris. Mes visi būsime nužudyti. Mūsų nėra daug, jiems nebus sunku tai padaryti.

– Ar jūs turite ginklų?

Adomas papurtė galvą.

– Šioje vietoje jų negalima turėti.

– Ar dėl viso to verta mirti? – paklausė Pamela.

– Be jokios abejonės, – atsakė Adomas.

Malounas suprato, kas vyksta.

– Jūsų Bibliotekininkas prieš daugelį metų nušovė vieną Sergėtoją, – tarė jis, – ir mano, kad savo mirtimi išpirks nuodėmę.

– Žinau, – tarė Ieva. – Šįryt jis stebėjo, kaip jūs leidotės parašiutais ir suprato, kad tai – paskutinė jo gyvenimo diena. Jis man pasakė, ką darys.

Ji žengė į priekį, jos skruostais jau riedėjo ašaros.

– Jis sakė, kad jūs galite padėti. Tai išgelbėkite jį. Jis neturi mirti. Išgelbėkite mus visus.

Malounas pažvelgė į tarpdurį, pažymėtą raide M, ir dar tvirčiau suspaudė ginklą. Numetęs kuprinę ant grindų pasakė Pamelai:

– Lik čia.

– Ne, – paprieštaravo ji. – Aš irgi einu.

Malounas pasisuko į ją. Moteris, kurią jis ir mylėjo, ir neapkentė, atrodė atsidūrusi gyvenimo kryžkelėje ir ryžtinga kaip tada Hadadas.

– Aš noriu padėti, – tarė Pamela.

Malounas neturėjo nė menkiausio supratimo, kas atsitiks netrukus.

– Gariui reikia bent vieno iš tėvų, – pasakė jis.

Nenuleisdama nuo jo akių Pamela pakartojo:

– Tam senam žmogui taip pat mūsų reikia.

LXXVII SKYRIUS

MERILENDAS

STEFANI KLAUSĖSI „FOX NEWS" RADIJO. Reporteris pranešė, kad buvo susprogdintas automobilis, ir pagal jo registracijos numerį nustatyta savininko – Deilio – pavardė. Restorano savininkai tai patvirtino nupasakodami jo išvaizdą bei išvaizdą moters, sėdėjusios šalia. Liudininkai papasakojo, kaip ji ir dar viena tamsaus gymio moteris pabėgo iš įvykio vietos dar nė nespėjus atvykti policijai.

Stefani nenustebo, kad nebuvo pranešta apie vos už kelių kilometrų nuo sprogimo vietos rastus nušautus ginkluotus vyrus. Slaptoji tarnyba pasistengė viską sutvarkyti greitai ir švariai.

Dabar Stefani ir Kasiopėja važiavo kitu Danielso parūpintu vyriausybiniu automobiliu – „Chevy Tahoe". Prezidentas pageidavo, kad jos išvažiuotų iš Kemp Deivido ir tik tada skambintų. Taigi nuvažiavusi penkiasdešimt kilometrų į pietus ir atsidūrusi šiauriniuose Vašingtono priemiesčiuose Stefani pačiupo telefoną ir surinko Grino mobiliojo numerį.

– Aš jau laukiau, – atsiliepęs pasakė Grinas. – Girdėjai apie Deilį?

– Buvome žiūrovės pirmoje eilėje, – atsakė Stefani ir papasakojo Grinui, kas atsitiko restorane.

– Ką jūs ten veikėte?

– Pusryčiavome. Jis vaišino.

– Šneki lengvabūdiškai.

– Kai tau matant miršta žmogus, sunku tvardytis.

– Kas ten vyksta? – paklausė Grinas.

– Tie patys žmonės, kurie susprogdino Deilio automobilį, bandė nužudyti ir mus su Kasiopėja. Bet mums pavyko pasprukti. Jie sekė Deilį, o kai tik išėjome iš restorano, iškart mynė mums ant kulnų.

– Atrodo, tu turi daug gyvybių, Stefani.

– Deilis man kai ką papasakojo, Brentai. Vyksta baisūs dalykai. Ir jis apie juos žinojo. Jis paliko įrodymų.

– Ar jis išdavikas?

– Nemanau. Šio vardo nusipelno viceprezidentas. Deilis apie jį sukaupė daug informacijos.

Ji vairavo automobilį ir klausėsi iš telefono sklindančios tylos.

– Svarių įrodymų?

– „Washington Post" jų tikrai užteks, – atsakė Stefani. – Deilis buvo išsigandęs. Todėl ir norėjo su manimi susitikti. Jam reikėjo pagalbos. Jis man kai ką davė.

– Tuomet tavo gyvybei gresia pavojus, Stefani.

– Mes tai jau supratome. Užtat dabar mums reikia tavo pagalbos.

– Žinoma. Padėsiu. Ką norite, kad padaryčiau?

– Tos atmintinės iš Deilio namų yra susijusios su įrodymais, kuriuos aš turiu. Visų jų užtektų viceprezidentui demaskuoti. Kai tai įvyks, sužinosime ir apie kitus, nes aš rimtai abejoju, ar jis maloningai sutiks prisiimti kaltę vienas. Už išdavystę baudžiama. Mirtis yra viena iš bausmių.

Vėl tyla.

– Gal žinai, ar Kotonas skambino? – paklausė Stefani.

– Man nepranešė, net jei ir skambino. Neturiu žinių iš nė vieno. Kaip Torvaldsenas? Gal susisiekė su Kasiopėja?

– Ne, neskambino.

Suvokusi, kad Brentas Grinas susijęs su tuo, kas vyksta, Stefani apmirė. Iš jos skausmingos veido išraiškos Kasiopėja suprato, kad jis yra išdavikas.

– Mums reikia susitikti, Brentai. Asmeniškai. Tik tu, aš ir Kasiopėja. Ar tavo darbotvarkė labai užimta?

– Nėra darbų, kurių negalėčiau nukelti.

– Puiku. Deilis turėjo daugiau įrodymų. Tai medžiaga, kuri, anot jo, aiškiai parodo, kas čia dar dalyvauja. Laris kaupė ją kurį laiką. Atmintinėse, kurias tu turi, įrašyti viceprezidento štabo viršininko pokalbiai apie tai, kas taps prezidentu po Danielso mirties. Ir dar kai kas. Mums geriau būtų susitikti Deilio namuose. Gali ten atvažiuoti?

– Žinoma. Ar žinai, kur paslėpta informacija?

– Laris man pasakė.

– Tada reikia surasti.

– Toks ir yra planas. Susitinkam po pusvalandžio.

Stefani išjungė telefoną.

– Labai gaila, – pasakė Kasiopėja.

Stefani neketino gailėtis išdaviko.

– Turime likti budrios, – pasakė ji. – Grinas nužudė Deilį. Dabar tikrai tai žinome. Ir jis rengiasi nužudyti prezidentą.

– Ir mus, – pridūrė Kasiopėja. – Tie vyrai dirbo arabams. Arabai mano, kad Grinas ir viceprezidentas yra jų pusėje. Tačiau viceprezidentas flirtuoja ir su „Auksinės vilnos" ordinu. O tai reiškia, kad arabai nieko nepeš. Viskas atiteks ordinui, ir jis darys, ką norės.

Jos įvažiavo į Vašingtono centrą, kur eismas sulėtėjo. Stefani sumažino greitį ir pasakė:

– Telieka tikėtis, kad arabai tai supras anksčiau, nei nuspręs susidoroti su mumis.

LXXVIII SKYRIUS

SINAJAUS PUSIASALIS

DŽORDŽAS HADADAS NUVEDĖ SAVO BUDELĮ į Aleksandrijos biblioteką. Ryškiai apšviestas požeminis kambarys iš pirmo žvilgsnio galėjo apakinti. Sienos buvo išpuoštos mozaikomis su scenomis iš kasdienio gyvenimo – dirbančiu barzdaskučiu, nuospaudų šalintoju, dailininku, linų šukuotojomis. Hadadas vis dar prisiminė savo pirmąjį apsilankymą, tačiau jo užpuolikui aplinka, atrodė, nedarė jokio įspūdžio.

– Kaip apšviečiamos patalpos?

– Kuo jūs vardu? – paklausė Hadadas.

– Tai ne atsakymas.

Hadadas suraukė savo tankius antakius tarsi mąstydamas.

– Aš senas žmogus, – pasakė jis, – vargu ar keliu jums grėsmę. Tik noriu žinoti.

– Vardu Dominikas Sabrė.

– Atėjote dėl savęs ar dėl kitų?

– Dėl savęs. Nusprendžiau tapti Bibliotekininku.

Hadadas nusišypsojo.

– Šis darbas nelengvas.

Atrodė, kad Sabrė pamažu atsipalaidavo. Jis ėmė žvalgytis. Patalpa priminė katedros vidų – nuožulnios sienos, išgaubtos

lubos. Poliruotas raudonas granitas blizgėjo lyg brangakmenis. Nuo grindų iki lubų kilo iš uolos iškaltos kolonos, kiekviena papuošta raidėmis, žmonių veidų, augalų ir gyvūnų atvaizdais. Visi šie kambariai ir tuneliai kadaise buvo faraonų požemiai, Kristaus laikais apleisti, o vėliau atrasti bei atnaujinti žinių ištroškusių žmonių. Patalpas apšviesdavo deglai ir žibintai. Tik pastarąjį šimtmetį su technologijų pagalba pavyko nuvalyti susidariusias suodžių apnašas ir atskleisti tikrąjį patalpų grožį.

Sabrė mostelėjo į tolimoje sienoje išsikišusią mozaikinę emblemą.

– Kas tai? – paklausė jis.

– Egiptietiškų rogių priešakys, dekoruotas šakalo galva. Hieroglifas reiškia stebuklą. Kiekvienas bibliotekos kambarys turi savo simbolį, pagal kurį ir yra pavadintas. Pavyzdžiui, šis kambarys vadinamas Stebuklų kambariu, – paaiškino Hadadas.

– Tu taip ir neatsakei, kaip apšviečiamos patalpos.

– Saulė, – pasakė Hadadas. – Elektros įtampa nedidelė, tačiau jos užtenka apšvietimui, kompiuteriams ir ryšio priemonėms. Ar žinote, kad saulės energijos idėja gimė daugiau kaip prieš du tūkstančius metų? Paversti šviesą energija. Tačiau ji buvo pamiršta, o prieš penkiasdešimt metų kažkas iš naujo tai sugalvojo.

Sabrė mostelėjo ginklu.

– Kur veda šios durys? – paklausė jis.

– Į kitus keturis kambarius, – atsakė Hadadas. – Jie pavadinti Patirties, Amžinybės, Gyvybės ir Skaitymo kambariais. Visuose, kaip matote, yra senovinių rankraščių. Šiame kambaryje jų yra apie dešimt tūkstančių.

Hadadas nerūpestingai žengė į kambario vidurį, kur rombo formos akmeninėse dėžėse ilgomis eilėmis gulėjo sukrauti rankraščiai.

– Daugelio jų jau nebegalima perskaityti, – pasakė Hadadas. – Amžius padarė savo. Vis dėlto yra ir įskaitomų.

Matematikas Euklidas, Herofilo medicina, Manetono „Histories" apie ankstyvuosius faraonus, gramatikas ir poetas Kalimachas...

– Tu per daug kalbi.

– Aš tik pamaniau, kad jeigu jau ketinate tapti Bibliotekininku, reikėtų susipažinti su savo pareigomis.

– Kaip viskas išliko?

– Anų laikų Sergėtojai tinkamai pasirinko šią slėptuvę. Kalnuose oras sausas. Sinajuje drėgmės nedaug. Vanduo yra didžiausias rankraščių priešas. Ir, žinoma, ugnis. – Hadadas mostelėjo į gesintuvus, kabančius ant sienų vienodu atstumu. – Mes esame pasiruošę ir tokiems atvejams.

– Apžiūrėkim kitus kambarius.

– Žinoma. Jūs turite viską pamatyti.

Hadadas patenkintas nusivedė Sabrę prie durų

Akivaizdu, kad užpuolikas nė nenutuokė, kas jis toks.

Vadinasi, dabar abu lygūs.

HERMANAS LĖTAI ATSIMERKĖ. Ant vienos rankovės tupėjo trys peteliškės, ranka plačiai atmesta ant pilkšvos *schmetterlinghaus* žemės. Skaudėjo galvą ir jis prisiminė Torvaldseno smūgį. Jis nesitikėjo, kad danas gali griebtis smurto.

Šiaip taip atsistojęs ant kojų pamatė už kelių metrų kniūbsčią gulintį savo apsaugininką.

Jo ginklas buvo dingęs.

Hermanas nusvirduliavo prie savo padėjėjo, laimė, nieko aplinkui nebuvo. Tada pažvelgė į laikrodį. Jis išgulėjo be sąmonės maždaug dvidešimt minučių. Kairysis smilkinys vis dar tvinksėjo, ir jis atsargiai užčiuopė iškilusį gumbą.

Torvaldsenas už tai sumokės.

Vaizdai aplinkui liejosi, tačiau Hermanas susikaupė, nubraukė purvą nuo drabužių. Pasilenkė prie apsaugininko ir ėmė žadinti.

– Mums reikia eiti, – pasakė.

Apsaugininkas pasitrynė kaktą, tada lėtai atsistojo.

Hermanas susiėmė ir paliepė:

– Niekam apie tai nė žodžio!

Tas linktelėjo galvą.

Senis nuėjo prie telefono ir pakėlęs ragelį paprašė:

– Prašau surasti Henriką Torvaldseną.

Nustebo, kai balsas pasakė žinąs, kur yra danas.

– Lauke. Rengiasi išvykti.

LXXIX SKYRIUS

SINAJAUS PUSIASALIS

SABRĖ SUNKIAI GALĖJO PATIKĖTI SAVO SĖKME. Jis surado Aleksandrijos biblioteką. Aplinkui buvo tūkstančiai rankraščių, papirusų, pergamentų ir tai, ką senis vadino kodeksais – nedidelės knygos trapiais rudais puslapiais, paguldytos ant lentynų viena šalia kitos.

– Kodėl čia oras toks gaivus? – paklausė Sabrė.

– Sausas aplinkos oras patenka pro ventiliatorius ir kalno viduje atvėsta. Tai dar viena naujovė, atgaivinta prieš keletą dešimtmečių. Ankstesnieji Sergėtojai buvo be galo išradingi. Jie rimtai vertino savo tarnystę. Tikiuosi, ir jūs toks būsite.

Jie stovėjo trečiajame – Amžinybės – kambaryje. Aukštai ant sienos buvo dar vienas mozaikinis hieroglifas – priklaupęs žmogus pakeltomis rankomis tarsi arbitras, rodantis įvartį. Per visą kambario ilgį su nedideliais tarpais stovėjo kodeksų prikrautos lentynos. Bibliotekininkas paaiškino, kad šios knygos parašytos septintajame amžiuje, prieš pat paskutinį tikrosios Aleksandrijos bibliotekos apiplėšimą, įvykdytą musulmonų.

– Didžioji jų dalis buvo išgelbėta likus keliems mėnesiams iki tuometinės politinės santvarkos pasikeitimo, – pasakojo Bi-

bliotekininkas. – Šių žodžių nerasite daugiau niekur pasaulyje. Jeigu juos kas nors perskaitytų, paaiškėtų, kad faktai ir įvykiai, kuriuos žmonija laiko savo istorija, buvo visai kitokie.

Sabrei patiko tai, ką girdėjo. Visa tai jam reiškė tik viena – valdžią. Jis norėjo sužinoti daugiau ir greitai, nes Malounas taip pat galėjo priversti kitą Sergėtoją parodyti jam kelią per labirintą. Arba varžovas gali laukti jo išeinančio. Tai būtų logiška. Sabrė kryžiuku pasižymėjo kiekvienas duris, pro kurias atėjo. Taigi surasti kelią atgal nebus sunku. O tada jis susitvarkys su Malounu.

Bet pirmiausia jis turėjo paklausti apie tai, ko prašė Alfredas Hermanas.

– Ar čia saugote ir Senojo Testamento rankraščius?

HADADAS BUVO PATENKINTAS, KAD JO SVEČIAS pagaliau prakalbo apie atvykimo tikslą. Kad tai įvyktų, jam teko gerokai paplušėti. Suvaidinęs savo mirtį Londone Hadadas laukė, ar kas nors ateis į jo vaizdo ir garso įrašymo įrenginių prikimštą butą. Dabar aišku, kad žmogus, nutaikęs į jį pistoletą, susirado kompiuteryje ir diktofone paliktą informaciją.

Hadadas laukė Malouno Beinbridžų dvare, nes užrašai, paslėpti krepšyje po jo lova, rodė kelią būtent ten. Tačiau Sabrės pasirodymas buvo netikėtas. Kai jis dvare nužudė du Hadado siųstus žmones, neliko jokių abejonių, kad šio žmogaus ketinimai negeri.

Vienas iš Sergėtojų sugebėjo pasekti Malouną iki „Savojos" viešbučio ir matė jo pusryčius su Sabre. Tada tos pačios akys užfiksavo, kaip jie abu ir buvusi Malouno žmona išskrido į Lisaboną. Hadadas, pats sukūręs galvosūkį, kurį Malounas taip sėkmingai sprendė, tiksliai žinojo, kur pasuks trijulė.

Todėl į Lisaboną buvo pasiųsti Adomas su Ieva. Jie turėjo užtikrinti, kad niekas nesutrukdytų Malounui ir jo naujajam sąjungininkui atkeliauti į Sinajų.

Hadadas galvojo apie grėsmę, kurią galėjo kelti Izraelio, Saudo Arabijos arba Jungtinių Valstijų vyriausybės. Tačiau dabar suvokė, kad didžiausią pavojų kelia žmogus, stovintis vos per du metrus nuo jo. Jis tikėjosi, kad Sabrė veikia pats sau vienas. Dabar, matydamas, kaip šis elgiasi ir ko klausia, suprato, kad situacija valdoma.

– Mes saugome labai daug biblinių tekstų, – pasakė Hadadas. – Šia tema bibliotekoje visada labai domimasi.

– Senasis Testamentas. Hebrajų kalba. Ar čia yra rankraščių?

– Trys. Manoma, kad du yra ankstesniųjų tekstų kopijos. Vienas – originalas.

– Kur?

Senis mostelėjo į duris, pro kurias jie įėjo.

– Už dviejų kambarių, – pasakė jis. – Patirties kambaryje. Jeigu ketinate tapti Bibliotekininku, privalote žinoti, kur kokie rankraščiai saugomi.

– Kas tose Biblijose sakoma?

Hadadas apsimetė nesupratęs klausimo.

– Ką jūs turite galvoje? – paklausė jis.

– Aš mačiau Jeronimo ir Augustino laiškus. Jie rašė apie Senojo Testamento pakeitimus. Apie vertimą iš vienos kalbos į kitą. Dar buvo keturi Pakviestieji, kurie studijavo. Vienas jų, palestinietis, prieš penkerius metus skelbė, kad pagal Senąjį Testamentą žydai kilę ne iš Palestinos, o iš Saudo Arabijos. Ką tu apie tai žinai?

– Daug. Ir tie vyrai buvo teisūs. Visuotinai priimta Biblija yra neteisinga. Senojo Testamento žydai tikrai kilę ne iš Palestinos. Iš Vakarų Arabijos. Šioje bibliotekoje aš perskaičiau daugybę rankraščių, kurie tai patvirtina. Netgi esu matęs senosios Arabijos žemėlapius, kuriuose pažymėtos biblinės vietovės.

Ginklas pakilo ir nukrypo tiesiai į jį.

– Rodyk.

– Jei nemokate skaityti nei hebrajų, nei arabų kalbomis, jie jums bus visiškai nenaudingi.

– Kartoju, seni. Rodyk arba nužudysiu ir eisiu ieškoti tavo darbuotojų.

Hadadas patraukė pečiais ir pasakė:

– Tik stengiausi būti naudingas.

SABRĖ NETURĖJO NĖ MENKIAUSIO SUPRATIMO, ar prieš jį išdėlioti pergamentai ir kodeksai yra tai, ko ieškojo Alfredas Hermanas. Galų gale tai nebesvarbu. Dabar viskam vadovaus Sabrė.

– Čia yra traktatai, kuriuos antrajame šimtmetyje parašė Aleksandrijoje studijavę filosofai, – ėmė pasakoti Bibliotekininkas. – Žydai tik tada pradėjo tapti politine jėga Palestinoje, įrodinėdami savo tariamai gilias šaknis ir reikšdami pažadėtąją teisę į tą žemę. Kažkur girdėta? Tie tyrinėtojai nustatė, kad Palestinoje niekada nebuvo žydų šaknų. Jie studijavo bibliotekoje saugotą Senąjį Testamentą hebrajų kalba ir nustatė, kad tuo metu žydų papasakotos istorijos gerokai skyrėsi nuo užrašytų tekstų, ypač nuo pačių seniausių. Atrodo, kad laikui bėgant tie pasakojimai buvo vis labiau taikomi prie tuometinės žydų tėvynės, vėliau tapusios Palestina. Žydai paprasčiausiai pamiršo savo praeitį Arabijoje. Ir jeigu ne vietovių pavadinimai, kurie išliko nepakitę, ir Senasis Testamentas, parašytas hebrajų kalba, jų istorija niekada nebūtų išaiškinta.

Bibliotekininkas parodė vieną kodeksą.

– Šis egzempliorius yra kur kas vėlesnis. Penktasis šimtmetis. Krikščionys nusprendė įtraukti Senąjį Testamentą į savo Bibliją. Šiame traktate aiškiai nurodyta, kad vertimai buvo pakeisti siekiant pritaikyti Senąjį Testamentą prie kuriamo Naujojo. Sąmoningas siekis sudėti istoriją, religiją ir politiką į vieną rašytinį dokumentą.

Sabrė žvelgė į knygas.

Bibliotekininkas mostelėjo į kitą krūvą pergamentų, gulėjusių skaidraus plastiko dėžėje.

– Tai yra seniausia mūsų turima Biblija, – pasakė jis. – Parašyta prieš keturis šimtus metų iki Kristaus. Viskas hebrajų kalba. Daugiau pasaulyje nėra nieko panašaus. Kita seniausia už šių sienų žinoma Biblija yra parašyta dešimtajame šimtmetyje *po* Kristaus. Jos jūs ir ieškote?

Sabrė nieko neatsakė.

– Jūs keistas žmogus, – staiga pasakė Bibliotekininkas.

– Kodėl?

– Ar jūs bent įsivaizduojate, kiek Pakviestųjų apsilankė šioje bibliotekoje? Per daugelį šimtmečių jų buvo tūkstančiai. Mūsų svečių knyga įspūdinga. Pirmasis joje dvyliktajame šimtmetyje įrašytas Averojus, arabų filosofas, kuris kritiškai atsiliepė apie Aristotelį ir metė iššūkį Augustinui. Jis čia studijavo. Sergėtojai nutarė, kad atėjo laikas pasidalyti čia sukauptomis žiniomis, bet ne su kiekvienu. Dauguma Pakviestųjų nebuvo garsūs – tai didele išmintimi pasižymėję vyrai ir moterys, atkreipdavę Sergėtojų dėmesį. Protai, įnešdavę savo indėlį ir papildydavę mūsų žinias. Tais laikais, kai nebuvo radijo, televizijos ar kompiuterių, Sergėtojai apsigyvendavo didžiuosiuose miestuose ir ieškodavo būsimų Pakviestųjų. Tomas Akvinietis, Dantė, Petrarka, Bokačas, Pusenas, Čoseris – visi jie stovėjo šiame kambaryje. Montenis čia parašė savo „Esė". Patirties kambaryje Fransis Bekonas suformulavo savo garsųjį sakinį: „Mano žinios yra mano patirtis."

– Ir man tai turi būti svarbu?

Senis patraukė pečiais.

– Aš tik stengiuosi paaiškinti, kokios bus jūsų pareigos. Juk sakėte, kad norite tapti Bibliotekininku. Jeigu taip, įgysite ir išskirtinių teisių. Ankstesnieji Bibliotekininkai pažinojo Koperniką, Keplerį ir Dekartą. Robespjerą. Bendžaminą Frankliną. Net patį Niutoną. Visos šviesios asmenybės turėjo naudos čia apsilankiusios. O pasaulis turėjo naudos iš jų gebėjimų suprasti ir plėtoti žinias.

– Ir nė vienas jų niekada nesakė, kad buvo čia?

– O kodėl jie turėjo pasakoti? Mes neieškome garbės. Taip jie pelnydavo pripažinimą. Mes jiems padėjome. Tai mūsų pareiga. Mūsų didžiausias troškimas – išsaugoti šią biblioteką. Ar jūs pasirengęs tęsti tradiciją?

Sabrė neketino leisti kam nors pamatyti šią vietą, todėl paklausė to, kas jam labiau rūpėjo.

– Kiek Sergėtojų dabar yra?

– Devyni. Mūsų gretos gerokai praretėjusios.

– Kur jie? Aš sutikau tik du.

– Vienuolynas didelis. Jie eina savo pareigas.

Sabrė sumosavo ginklu.

– Grįžtam į pirmąjį kambarį, – paliepė jis. – Noriu kai ką pamatyti.

Senis pasuko prie durų.

Sabrė svarstė, gal nužudyti jį čia. Tačiau Malounas jau turbūt suprato, kas atsitiko. Dabar jis laukia kitame labirinto gale arba eina juo.

Tačiau senio dar gali prireikti.

LXXX SKYRIUS

Malounas su Pamela pasuko už paskutinio kampo ir sustojo prie durų, kurių abiejose pusėse stovėjo sparnuoti liūtai su žmonių galvomis. Jis žinojo jų simbolinę reikšmę. Žmogaus protas, gyvūno jėga ir sparnuota siela. Marmuro durys bronziniais vyriais buvo praviros.

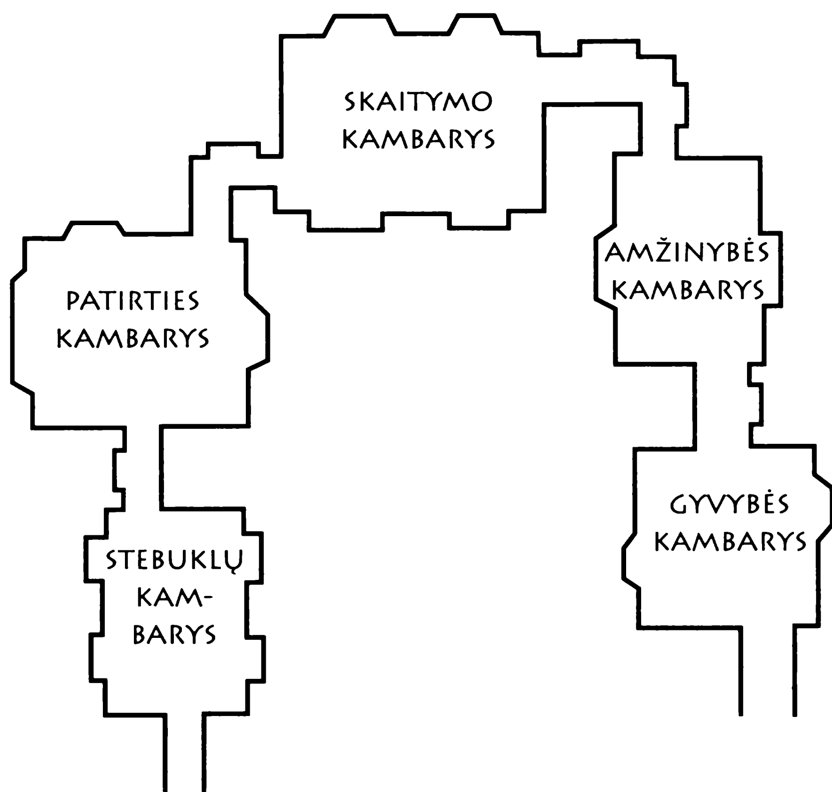
Jiedu žengė vidun ir pateko į prabangą.

Malounas pakerėtas laužė galvą, kiek laiko reikėjo tokią nepaprastą aplinką sukurti. Ant plytelėmis klotų grindų stovėjo rankraščių prikrautos įstrižos dėžės. Priėjęs prie vienos dėžės Malounas ištraukė ant viršaus gulėjusį pergamentą. Šis buvo gerai išsilaikęs, tačiau Malounas neišdrįso jo išvynioti. Pažvelgęs į ritinėlio vidų pastebėjo, kad raštas vis dar neblogai įskaitomas.

– Niekada nemaniau, kad gali egzistuoti kas nors panašaus, – pasakė Pamela. – Sunku net suvokti.

Malounas buvo regėjęs nuostabių dalykų, tačiau niekas neprilygo tam, ką matė šiame kambaryje. Ant vienos skaisčiai raudonos sienos jis perskaitė lotyniškus žodžius: *AD COMMUNEM DELECTATIONEM*. Visų pasigėrėjimui.

– Sergėtojai atliko nepaprastą darbą, – pasakė Kotonas.

Ant kitos sienos pastebėjęs kažką išraižyta, jis žengė arčiau ir išvydo planą su lotyniškais kambarių pavadinimais. Malounas garsiai išvertė Pamelai.

– Penki kambariai, – pasakė jis. – Ir jie gali būti bet kur.

Jo dėmesį patraukė šmėstelėjimas tolimame tarpduryje.

Į kambarį įžengė Džordžas Hadadas, paskui jį – Makolumas.

– Gulk ant grindų! – liepė Kotonas Pamelai ir pakėlė savo ginklą.

Jį išvydęs Makolumas parvertė Hadadą ir nusitaikęs per kambarį šovė. Malounas puolė ant grindų ir pasislėpė už lentynų. Kulka skimbtelėjo į granito koloną jam už nugaros.

– Tu labai skubi, – šūktelėjo Makolumas.

– Nenorėjau, kad pasijustum vienišas.

– Bibliotekininkas man palaikė kompaniją.

– Susidraugavote?

– Jis daug pliurpia, bet gerai pažįsta vietą.

– Kas toliau? – paklausė Malounas.

– Bijau, kad tau ir buvusiajai teks mirti.

– Esu tau sakęs, kad geriau neerzintum manęs.

– Išlįsk, Malounai. Taip toli nuėjau, dabar tikrai neketinu pralaimėti. Žinai, ką? Siūlau sąžiningą žaidimą. Tik tu ir aš. Čia pat. Jeigu tu laimėsi, senis ir buvusioji liks gyvi. Tinka?

– Tu keli sąlygas, tu pradedi.

Hadadas klausėsi Sabrės ir Malouno ginčo. Tiems dviem reikėjo išspręsti savo nesutarimus, o jam – sumokėti seną skolą. Jis vėl prisiminė Sergėtoją, – kaip prieš daug dešimtmečių ryžtu degė to jauno vyro akys. Tada Hadadas nieko nesuprato. Tačiau vėliau, apsilankęs bibliotekoje ir tapęs Bibliotekininku, jis sužinojo, ką norėjo pasakyti tas nelaimingasis 1948-aisiais.

Jis be priežasties nužudė gerą žmogų.

Ir gailėjosi visą savo gyvenimą.

Makolumas Bibliotekininkui liepė keltis, ir žiūrėjo, kaip šis lėtai stojasi.

– Gerai, Malounai. Aš pradedu. Jis išeina, – ir mostelėjo ginklu. – Eik iš čia.

Bibliotekininkas lėtai nuėjo tarp įstrižinių dėžių. Sabrė susirietė vienos eilės gale.

Nuėjęs maždaug dešimt metrų Bibliotekininkas sustojo ir atsigręžė.

Sabrė pajuto jo skvarbų žvilgsnį. Kažkas ne taip su tuo seniu. Jo elgesys įspėjo apie kažką negera; atrodė, kad tų akių savininkas jau yra išgyvenęs panašų įvykį ir nieko nebebijo.

Sabrė panoro nušauti Bibliotekininką, tačiau Malounas būtų atsakęs tuo pačiu.

O to jis nenorėjo.

Dar ne dabar.

Malounas buvo vienintelė jam likusi kliūtis. Kai jos nebeliks, biblioteka priklausys vieninteliam Sabrei.

Taigi jis lengviau atsikvėpė, kai senis pagaliau išėjo.

LXXXI SKYRIUS

VAŠINGTONAS

STEFANI PALIKO AUTOMOBILĮ GATVĖJE netoli Lario Deilio namų, o likusį kelią abi su Kasiopėja nuėjo pėstute. Jokių ženklų, kad būtų atvykęs Brentas Grinas ar kas nors kitas. Kai prisiartino prie namo durų, Kasiopėja vėl atrakino spynas, o Stefani išjungė signalizaciją. Ji pastebėjo, kad įėjimo kodas nebuvo pakeistas. Deilis paliko jį tokį pat netgi po to, kai jos įsilaužė į jo namą. Kvailystė, arba dar vienas įrodymas, kad ji klydo jį vertindama.

Viduje viskas atrodė ramu. Kasiopėja kyštelėjo nosį į visus kambarius norėdama įsitikinti, kad name daugiau nieko nėra. Stefani stabtelėjo nišoje įrengtame darbo kampe, kur anąkart surado atmintines. Tada abi nuėjo prie pagrindinių durų ir ėmė laukti.

Maždaug po dešimties minučių prie namo sustojo automobilis.

Pažvelgusi pro užuolaidas Stefani išvydo, kaip iš jo išlipo Grinas ir iškart pasuko prie durų.

Jis buvo vienas.

Stefani linktelėjo Kasiopėjai, tada atidarė duris.

Grinas vilkėjo savo tradicinį tamsų kostiumą ir ryšėjo kaklaraištį. Kai tik generalinis prokuroras įžengė vidun, Stefani uždarė ir užrakino duris. Kasiopėja atsistojo prie lango.

– Ką gi, Stefani, – prabilo Grinas, – ar gali papasakoti man, kas atsitiko?

– Ar atsinešei atmintines?

Grinas įkišo ranką į kišenę ir ištraukė jas.

– Klauseisi įrašų? – pasiteiravo Stefani.

Jis linktelėjo.

– Žinoma. Pokalbiai įdomūs, tačiau tų asmenų niekuo negalima apkaltinti. Jie kalba apie dvidešimt penktąją pataisą, bet tai ir viskas. Vien kalbos. Nei realaus, nei numanomo sąmokslo.

– Todėl Deilis stengėsi surinkti daugiau informacijos, – pasakė Stefani. – Jis man sakė, kad jau kurį laiką stebėjo...

– Ką stebėjo?

Ji įžvelgė jo plykstelėjusį susierzinimą.

– Rengiamą sąmokslą, Brentai. Viceprezidentas planuoja nužudyti Danielsą. Jis jau pasiruošė, tai įvyks kitą savaitę, neskelbtos prezidento kelionės į Afganistaną metu. – Stefani stebėjo, kokia bus Grino reakcija, turėsianti patvirtinti, jog ji sako tiesą.

Šis išliko ramus, tik paklausė:

– Kokių įrodymų Deiliui pavyko surasti?

– Įrašyti daugiau pokalbių. Jis paslėpė pasiklausymo įrangos viceprezidento biure. Tai nebuvo sudėtinga, nes Deilis pats buvo atsakingas už tai, kad patalpose nebūtų tokios aparatūros. Atrodo, viceprezidentas yra susinarpliojęs su „Auksinės vilnos" ordinu. Jo galva Alfredas Hermanas parūpino raketų, kurios numuš prezidento lėktuvą. Asmeniškai susitarė su bin Ladeno žmonėmis.

– Stefani, tikiuosi, Deiliui pavyko sukaupti rimtesnių įrodymų. Šie kaltinimai skamba neįtikimai.

– Sakei, kad visa administracija yra mėšlo krūva. Sakei, kad nori juos prikirpti. Dabar turi tokią progą.

– Kaip mes tai padarysime?

– Įrašai yra šiame name. Deilis man apie juos pasakojo. Jis sakė, kad įrašuose nurodyti visi sąmokslo dalyviai. Mes ketinome važiuoti čia, į jo namus, bet tada sprogo automobilis.

Grinas stovėjo vestibiulyje prie laiptų, kur vakar stovėjo Deilis ir Hetera Dikson. Jis atrodė labai susimąstęs. Lyg kauptųsi kovai. Jis pamelavo jai apie Torvaldseną ir neperdavė prezidentui, ką sužinojo Henrikas, tačiau joms reikėjo konkrečių jo išdavystės įrodymų.

– Aš žinau, kur paslėpti įrašai, – pasakė Stefani.

Grino akyse pagaliau sužibo susidomėjimo ugnelė. Kasiopėja tebestovėjo atokiau prie lango.

Stefani nusivedė Griną į nišoje įrengtą mažytį biurą su nedideliu rašomuoju stalu ir siaura knygų lentyna. Viename lentynos skyriuje buvo tvarkingai išrikiuotos plastikinės dėžutės su kompaktinėmis plokštelėmis. Instrumentinės įvairių šalių muzikos įrašai. Stefani susidomėjo tarp jų pastebėjusi grigališkuosius choralus. Ji paėmė vieną dėžutę su užrašu „Tibeto stebuklai" ir atidarė. Viduje vietoj plokštelės gulėjo kitas diskas. Išimdama jį iš dėžutės Stefani tarė:

– Jis turėjo įprotį slėpti viską arčiau savęs.

– Kas įrašyta šiame diske?

– Jis sakė, kad čia įrodymai apie sąmokslo dalyvius. Sakė, kad tai susiję su asmenimis, kurių niekada nebūtum galėjęs įtarti, – iš susijaudinimo Stefani širdis ėmė greitai plakti. – Nori paklausyti?

Grinas nieko neatsakė.

– Kodėl nutekinai informaciją apie Aleksandrijos ryšininką? – paklausė ji.

– Jau sakiau. Kad surasčiau išdaviką. Tai neblogai suveikė. Taip mums pavyko išsiaiškinti izraeliečių ryšius su Pam Maloun. Informacijos nutekinimas viską išjudino.

– Ir tu galėjai prie jos prieiti?

– Kodėl klausinėji, Stefani?

– Todėl, kad aš nė neįtariau, jog tu išvis ką nors žinai apie Aleksandrijos ryšininką, ir žinai pakankamai, jog galėtum tikėtis, kad Izraelis užkibs ant šito jauko.

Grinas komiškai palingavo galvą.

– Kaip netikėta, – pasakė jis. – Kryžminė apklausa.

Stefani neketino leisti jam atsikvėpti. Tik ne dabar.

– Kai mes pirmą kartą apie tai kalbėjomės, tu paaiškinai, kad tyčia nutekinai informaciją ir kad joje buvo tik užsiminta, jog Malounas žino, kur rasti Džordžą Hadadą. Dar pacitavai Abraomo sandorą. Iš kur tu žinojai?

– Byla nebuvo labai įslaptinta, – atsakė Grinas.

– Tikrai? – įžūloku tonu tarė Stefani. – Deilis sakė kitaip. Jis tikino, kad ta byla buvo prieinama tik saujelei išrinktųjų. Tavęs tarp jų nebuvo. Tačiau tu velniškai gerai informuotas.

Nieko neatsakęs Grinas žengė iš nišos į svetainę.

Stefani nusekė iš paskos.

Kasiopėja buvo dingusi.

Stefani sunerimusi apsižvalgė.

– Mano žmonės ja pasirūpino, – pasakė Grinas.

Stefani nepatiko jo tonas.

– O kas pasirūpins manimi? – paklausė ji.

Grinas pakišo ranką po švarku ir išsitraukė ginklą.

– Ši pareiga teko man, – pasakė jis. – Bet pirmiausia man reikia su tavimi pasikalbėti. Akis į akį.

– Išpešti, kiek aš žinau? Kiek žino Kasiopėja? Ir kas dar, be mūsų, žino?

– Abejoju, ar tokių yra. Šioje vyriausybėje tu nesi mėgstamiausias žmogus. Deilis bandė gretintis prie tavęs, tačiau jam nepavyko.

– Vadinasi, tai tavo darbas?

Grinas linktelėjo.

– Mes apraizgėme automobilį sprogmenimis ir laukėme tinkamos progos. Teroristų ataka prieš šalį prasideda nuo Deilio, o baigiasi Danielsu. Šalis bus sukrėsta.

– Ir tuo pasinaudos viceprezidentas, priėmęs priesaiką. Tada jau jam reikės viceprezidento. Tai yra tavęs.

– Aš ne tiek jau daug turiu galimybių pakilti karjeros laiptais, Stefani. Reikia naudotis kiekviena pasitaikiusia proga. Mano kandidatūra bus tinkamiausia krizės laikotarpiu. Jai bus vienbalsiai pritarta.

– Tu apgailėtinas.

Grinas nutaisė nelaimingą veido išraišką.

– Galbūt. Užtat tau gyventi liko tik kelios minutės. Beje, jūs taip pat turėjote tapti sprogimo aukomis. Kai pasirodėte tame restorane, nutariau pakišti tokią pačią dovanėlę ir jums, tačiau judvi kažkaip sugebėjote pergudrauti mano vyrus. Beje, iki šiol nesuprantu, kaip jums tai pavyko.

– Patirtis. Štai ir viskas.

Grinas šaltai nusišypsojo.

– Man trūks to tavo sąmojo, – pasakė jis.

– Ar tu suvoki, ką darai? Nori jėga nuversti sąžiningai išrinktą prezidentą!

– Jei neklystu, tai vadinama išdavyste. Tačiau Denis Danielsas yra silpnas žmogus, sėdintis ne savo vietoje ir nežinantis, ko reikia jo šaliai. Jis visada palaiko Izraelį, ir tai gerokai pakenkė mūsų įvaizdžiui Vidurio Rytuose. Laikas pakeisti amerikiečių numylėtinius. Su arabais turėsime kur kas daugiau naudos.

– Ir tai padarys Aleksandrijos ryšininkas?

Grinas patraukė pečiais.

– Nežinau. Tai bus naujojo prezidento rūpestis, o jis sakė, kad susitvarkys.

– Ir tau būtinai čia prireikė dalyvauti?

– Nevadinčiau Jungtinių Valstijų viceprezidento pareigų *dalyvavimu*. Jei jau tiek prisidėjau valdžios perėmimo laikotar-

piu, mano padėtis bus ypatinga: už daug ką atsakingas, bet nematomas.

Stefani parodė į ginklą.

– Tu mane nužudysi?

– Neturiu kitos išeities. Diske, kurį laikai, be abejonės, yra mane kompromituojančios medžiagos. Negaliu leisti jai išslysti. Ir negaliu leisti išslysti tau.

Stefani svarstė, kur dabar Kasiopėja. Tai nebuvo numatyta pagal planą. Be to, Stefani nesitikėjo, kad Grinas bus ginkluotas. Tą akimirką į galvą šovė viena mintis.

Delsk.

– Jungtinių Valstijų generalinis prokuroras mane nušaus?

– Visą dieną apie tai mąsčiau ir, deja, nesugalvojau geresnės išeities.

– Negi jau pamiršai visas krikščioniškas vertybes, apie kurias tiek daug girdėjau tave kalbantį?

– Pačiame kovos įkarštyje galioja visiškai kitos taisyklės, Stefani. Tai – išlikimo klausimas. Jau sakiau, kad klausiausi Deilio atmintinėse išsaugotų įrašų. Viceprezidento štabo viršininkas daug kalbėjo apie prezidento posto perėmimą. Labai daug. Tai nėra nusikalstama, tačiau klausimų gali kilti. Akivaizdu, kad Deilis buvo labai susidomėjęs. Diske, kurį laikai, yra dar daugiau informacijos. Tačiau tuo viskas ir baigsis. Žinoma, tavo kūno niekas niekada neras. Saudo Arabijos ambasadoje stovi tau skirtas karstas. Mirė vienas pasiuntinys ir norėjo būti palaidotas gimtojoje šalyje. Taigi kartu su juo keliausi į Arabiją vyriausybiniu reisu.

– Viskuo pasirūpinai, ar ne?

– Gera turėti draugų. Pagaliau aš tai supratau. Ilgą laiką buvau vienas, tačiau dabar patinka būti komandos dalimi. Saudo Arabija trokšta tik vieno dalyko – Izraelio žlugimo. Mes tai jiems pažadėjome. Izraeliečiai mano, kad arabai veikia išvien su jais. Bet taip nėra. Arabai veikia išvien su mumis. Ir nuo pat pradžių.

– Jie nė nenutuokia, kokie dviveidžiai šikniai jūs esate! Viskas tik dėl valdžios ir pinigų. Daugiau nieko.

– Norėtum dar ką nors pridurti?

Stefani papurtė galvą.

Ir pistoletas iššovė.

LXXXII SKYRIUS

VIENA

TORVALDSENAS STOVĖJO SU GARIU IR LAUKĖ. Išėjęs iš *schmetterlinghaus* jis iškart paskambino Jesperiui ir paprašė atsiųsti automobilį su vairuotoju. Kai tik pakils lėktuvu pakeliui į Kopenhagą, Henrikas lieps pagalbininkui paleisti Margaretą. Jis nesivargino susirinkti drabužius. Nebuvo laiko. Viskas, ką pasiėmė su savimi, buvo atlasas iš Hermano bibliotekos su šv. Jeronimo ir šv. Augustino laiškais.

Medžiais apsodintu keliuku, vedančiu pagrindinių vartų link, pirmyn atgal važinėjo automobiliai. Ne visi ordino nariai leido laiką Hermano pilyje. Nemažai jų vyko susitikti su draugais arba į mėgstamus Vienos viešbučius. Torvaldsenas pažino keletą svečių ir trumpai šnektelėjo. Tai jam padėjo atsigauti po to, kas atsitiko. Tačiau juodu turėjo skubėti išvykti, kol Hermanas dar neatsipeikėjo.

– Mums gresia nemalonumai? – paklausė Garis.

– Nežinau, – Torvaldsenas tikrai nežinojo.

– Tu gerokai trinktelėjai tiems dviem.

Torvaldsenas matė, kad jaunuoliui tai padarė įspūdį.

– Gal ir taip, – patraukė pečiais.

– Nenorėčiau būti šalia, kai jie atsipeikės.

Torvaldsenas taip pat nenorėjo.

– Mes turime pasiimti šiuos laiškus, bet bijau, kad mūsų šeimininkas niekada to neleis, – pasakė jis.

– O kaip jo dukra? Neatrodė, kad ji jam labai rūpi.

– Nemanau, kad ji jam išvis kada nors rūpėjo. Bet jos pagrobimas buvo netikėtas ir trumpam jį pristabdė, o mums suteikė laiko veikti, – Torvaldsenas prisiminė savo žuvusį sūnų. – Tokiems žmonėms kaip Alfredas nerūpi šeima.

Kaip tai turėjo būti baisu. Torvaldsenas ilgėjosi savo žmonos ir sūnaus. Išvydęs, kaip Garis Malounas atskubėjo į pagalbą, jis ir išsigando, ir pasijuto pamalonintas. Jis paplekšnojo berniukui per petį.

– Kas? – paklausė Garis.

– Tavo tėvas labai tavimi didžiuotųsi.

– Tikiuosi, jam viskas gerai.

– Aš taip pat.

Pagrindiniu taku atskubėjo trys automobiliai ir pasuko grįstu keliuku. Sustojo prie pat pilies; iš pirmojo ir trečiojo automobilių iššoko tamsiais kostiumais vilkintys vyrai. Vienas paskubomis apsidairė ir, įsitikinęs, kad saugu, atidarė galines vidurinio automobilio dureles.

Iš jo į popiečio saulę išlindo Jungtinių Valstijų viceprezidentas. Jis vilkėjo kasdieniais drabužiais – megztiniu ir tamsiai mėlynu sportiniu švarku.

Torvaldsenas ir Garis stovėjo penkiasdešimties metrų atstumu ir žiūrėjo, kaip apsaugininkai apsupo viceprezidentą ir visi patraukė link pagrindinio pilies įėjimo. Pusiaukelėje viceprezidentas stabtelėjo ir pasuko kita kryptimi.

Tiesiai į juodu.

Henrikas žvelgė į viceprezidentą piktai ir su pasibjaurėjimu. Tas ambicingas kvailys įsivaizduoja, kad jam viskas galima.

– Nė žodžio, vaikine, – tarė jis Gariui. – Prisimink: ausys stačios, bet burna – nebylė.

– Jau supratau.

– Jūs tikriausiai Henrikas Torvaldsenas? – priėjęs arčiau ir prisistatęs paklausė viceprezidentas.

– Taip, sere. Malonu susipažinti.

– Jokių „sere", sutarta? Jūs – vienas turtingiausių pasaulio žmonių, o aš tik politikas.

– O ką tai reiškia? Be penkių minučių prezidentas?

Amerikietis sukikeno.

– Tiesa, – atsakė jis. – Bet tai gana nuobodus darbas. Užtat man patinka keliauti ir lankytis tokiose šalyse kaip ši.

– Ir kokie vėjai jus čia šiandien atpūtė?

– Alfredas Hermanas yra mano draugas. Mandagumo vizitas.

Alėjoje pasirodė kitas automobilis – šviesus BMW, kurį vairavo uniformuotas vyriškis. Torvaldsenas pamojo, ir automobilis pajudėjo jo link.

– Jūs išvykstate? – pasiteiravo viceprezidentas.

– Turime nuvažiuoti į miestą.

Amerikietis parodė į Garį.

– O kas jis?

Torvaldsenas supažindino neslėpdamas Gario pavardės, ir abu paspaudė rankas.

– Anksčiau man neteko sutikti viceprezidento, – tarė Garis.

Tą akimirką šalia jų sustojo BMW. Išlipęs vairuotojas apėjo automobilį ir atidarė galines dureles Torvaldsenui.

– O man neteko sutikti Kotono Malouno sūnaus, – pasakė viceprezidentas.

Torvaldsenas suprato, kad jie pateko į bėdą. Tai patvirtino prie jų atskubantis Alfredas Hermanas lydimas savo apsaugininko.

– Brentas Grinas siunčia jums linkėjimus, – tarė viceprezidentas.

Jo atšiauriose akyse Torvaldsenas išvydo Grino išdavystę.

– Bijau, kad jūs niekur nebevažiuosite, – tyliai pareiškė viceprezidentas.

Prisiartinęs Hermanas užtrenkė BMW dureles ir pasakė vairuotojui:

– *Herr* Torvaldsenui nebereikės jūsų paslaugų, galite važiuoti.

Torvaldsenas buvo bepradedąs prieštarauti, piktintis, tačiau pastebėjo, kaip Hermano apsaugininkas atsistojo už Gario, o ginklas iš po švarko nukrypo į jaunuolį.

Mintis aiški.

Henrikas pasisuko į vairuotoją ir pasakė:

– Viskas gerai. Ačiū, kad atvažiavote.

Priėjęs Hermanas šiurkščiai atėmė atlasą.

– Tavo pasirinkimo galimybės sparčiai senka, Henrikai.

– Aš irgi taip manau, – pritarė viceprezidentas.

Hermanas nustebęs atsisuko į jį.

– Kas atsitiko? Kodėl jūs čia? – paklausė jis.

– Eime vidun su jais abiem ir aš viską papasakosiu.

LXXXIII SKYRIUS

SINAJAUS PUSIASALIS

MALOUNAS PALAUKĖ, KOL DŽORDŽAS HADADAS paėjės už knygų lentynų, kur slėpėsi jiedu su Pamela.

– Prisikėlei iš mirusiųjų? – tarė jis Hadadui.

– Prisikėlimas gali būti nuostabus.

– Džordžai, tas žmogus nori išžudyti jus visus!

– Aš jau supratau. Laimė, tu esi čia.

– O jeigu nepavyks jo sustabdyti?

– Tada visos pastangos nueis niekais.

– Kas, be šio kambario, čia dar yra? – paklausė Malounas.

– Dar trys salės ir Skaitymo kambarys. Visi panašūs į šį. Nedaug vietų pasislėpti.

Malounas prisiminė kambarių planą.

– Esu čia, kad susišaudyčiau su juo?

– Aš leidau tau čia ateiti. Dabar nenuvilk manęs.

– Buvo paprastesnių būdų tai padaryti! – pyktelėjo Malounas. – Gal jam iš paskos atseka pastiprinimas!

– Abejoju, – nesutriko Hadadas. – Mes visą laiką stebime, kas įeina į *farsh*. Galiu lažintis, kad jis čia atėjo vienas, ir niekas nepasirodys.

– Iš kur tu toks tikras? Izraeliečiai visą laiką mynė mums ant kulnų!

– Jų nebėra, – Hadadas mostelėjo į kitą salės pusę, – tik jis vienas liko.

Malounas spėjo pamatyti, kaip Makolumas nėrė pro tarpdurį ir pradingo bibliotekos gilumoje. Dar trys salės ir Skaitymo kambarys. Teks sulaužyti kai kurias iš daugelio taisyklių, kurios jam padėjo išlikti gyvam per dvylika Magelano organizacijoje praleistų metų. Viena jų – *Neik vidun, kol nežinai, kaip išeisi*. Ir dar viena: *Kai viskas blogai, kenkia bet kas, net ir nieko neveikimas*.

– Žinokite, tas žmogus atsakingas už jūsų sūnaus pagrobimą, – tarė Hadadas. – Jis sugriovė tavo knygyną. Jis kaltas, kad esate čia, tiek pat kiek ir aš. Jis nedvejodamas būtų nužudęs Garį, jeigu būtų reikėję. Ir mielai nužudytų jus.

– Iš kur jūs sužinojote apie Garį? – paklausė Pamela.

– Sergėtojai gali sužinoti daug ką.

– O kaip tu tapai Bibliotekininku? – paklausė Malounas.

– Paini istorija.

– Neabejoju. Kai visa tai baigsis, mudu turėsime apie daug ką pasikalbėti.

– Taip, mano drauge, – šyptelėjo Hadadas, – turėsime apie daug ką pasikalbėti.

Malounas parodė į Pamelą ir pasakė Hadadui:

– Žiūrėk, kad ji niekur neitų. Ji neklauso, kas jai sakoma.

– Eik, – atsiliepė Pamela. – Mums viskas bus gerai.

Malounas nutarė nebesiginčyti ir nuskubėjo taku tarp eilių. Prie išėjimo jis pasitraukė į vieną kraštą. Vos už trijų metrų prasidėjo kitas kambarys. Vėl aukštos sienos, akmeninės lentynos su knygomis, laiškais, piešiniais ir mozaikos nuo grindų iki lubų. Malounas lėtai slinko glausdamasis į nušlifuotas koridoriaus sienas. Patekęs į antrąjį kambarį iškart pasislėpė už lentynų eilės galo. Šis kvadrato formos kamba-

rys buvo erdvesnis nei pirmasis; jame buvo papiruso ritiniai ir kodeksai.

Aplinkui ramu. Po velnių! Jis buvo viliojamas gilyn į biblioteką. Makolumas staiga ims ir iššaus, nes tokios ir buvo jo sąlygos.

Tik kada?

HADADAS ŽVELGĖ Į PAMELĄ MALOUN. Dar Londone jis bandė ją įvertinti ir svarstė, ką ji išvis ten veikia. Sergėtojai surinko asmeninę informaciją apie Kotoną Malouną, mat Hadadas žinojo labai nedaug, – Malounas retai kalbėdavo apie savo žmoną ir šeimą. Juodu siejo akademinė draugystė, meilė knygoms ir pagarba žinioms. Dabar Hadadas žinojo pakankamai, ir atėjo laikas savo žiniomis pasinaudoti.

– Turime eiti, – pasakė jis.

– Kotonas liepė likti čia.

Hadadas pervėrė ją žvilgsniu.

– Turime eiti, – pakartojo jis ir patvirtindamas savo žodžius iš po apsiausto išsitraukė pistoletą.

Ši nė nevirptelėjo.

– Aš mačiau, kaip jūs žiūrėjote į Makolumą, – pasakė ji.

– Jis jums prisistatė tokiu vardu?

Pamela linktelėjo.

– Jo pavardė Sabrė ir jis yra žudikas. Savo bute Londone aš kalbėjau rimtai. Turiu grąžinti skolą ir nenoriu, kad Kotonas ją grąžintų už mane.

– Mačiau jūsų žvilgsnį. Norėjote, kad jis jus nušautų. Bet žinojote, kad jis to nedarys.

– Tokiems žmonėms kaip Sabrė trūksta drąsos. Jie delsia iki paskutinės minutės. Kaip dabar.

– Jūs žinojote, kad viskas būtent taip ir atsitiks?

Hadadas patraukė pečiais.

– Žinojau, maniau, tikėjausi. Nežinau. Mes ilgai stebėjome Sabrę. Žinojome, kad jis kažką planuoja Kopenhagoje, ir, kai pagrobė Garį, supratome, kad nori surasti mane. Būtent tada ir nusprendžiau pats ko nors imtis. Mano antrąjį skambutį į Vakarų Krantą suuodė Izraelio šnipai, ir tai privertė juos veikti. Vėliau, Lisabonoje, aš sugalvojau, kaip atsivesti čia jus tris be izraeliečių.

– Padarėte tai, kad galėtumėte numirti?

– Padariau tai norėdamas apsaugoti biblioteką. Sabrė dirba organizacijai, kuriai reikia čia saugomų žinių, kad galėtų jas panaudoti savo politiniams ir ekonominiams tikslams. Jie mumis labai domėjosi. Tačiau jūs pati girdėjote, ką pasakė Sabrė. Kad jis veikia pats sau. Ne jiems. Sustabdykime jį ir viskas baigsis.

– Ką jūs ketinate daryti?

– Ne aš. Jūs taip pat turėsite kai ką padaryti.

– Aš?

– Kotonui reikia jūsų. Norite pasitraukti?

Jis stebėjo, kaip šis klausimas suglumino Pamelą. Jis žinojo, kad ši moteris yra protinga, drąsi ir įžūloka. Bet taip pat – pažeidžiama. Ir linkusi daryti klaidas. Jis daug metų stebėjo žmones, tad tikėjosi, kad nesuklydo vertindamas Pam Maloun.

– Jokiu būdu, – atsakė ši.

SABRĖ PERBĖGO PATIRTIES KAMBARĮ IR ĮŽENGĖ į Skaitymo kambarį, kuriame stovėjo dar daugiau stalų ir kelios lentynos. Iš ankstesnės ekskursijos jis žinojo, kad už Skaitymo kambario buvo Amžinybės kambarys, kuris vedė į paskutinę bibliotekos salę – U raidės formos patalpą. Netikri langai ir nišos, papuošti tolimų šalių piešiniais, ir specialus apšvietimas kūrė nežemišką įspūdį. Sabrė turėjo pats sau priminti esąs požemyje.

Skaitymo kambaryje jis sustojo.

Atėjo laikas pasinaudoti tuo, ką spėjo sužinoti.

MALOUNAS PAMAŽU SLINKO Į PRIEKĮ ATKIŠĘS GINKLĄ. Jis pakeitė šovinių dėtuvę, bet joje tebuvo devynios kulkos. Kitos trys gulėjo kišenėje. Taigi dvylika progų sustabdyti Makolumą.

Jo žvilgsnis klaidžiojo nuo vienos sienos prie kitos, nuo lubų iki grindų, o juslės buvo įtemptos. Šaltokas požemio oras vėsino nuo prakaito drėgną kūną. Perėjęs antrąją salę Malounas pasileido koridoriumi iki kito apšviesto stačiakampio formos kambario. Nebuvo girdėti nė garso, ir toji tyla jį erzino. Vienintelis dalykas, stūmęs jį į priekį, buvo Hadado žodžiai, kad būtent Makolumas yra kaltas dėl Gario pagrobimo. Tas kalės vaikas lietė jo sūnų! Išsivežė. Privertė Malouną nužudyti žmogų. Už tokius dalykus turi būti atlyginta! Makolumas norėjo kautis. Tad turės tokią galimybę.

Malounas priėjo prie trečiosios salės įėjimo.

Skaitymo kambarys.

Tarp lentynų stovėjo gal dvidešimt stalų iš storų netašytų lentų – nutrintų ir nuo laiko pajuodusių.

Priešais sienoje Malounas pastebėjo dar vienas duris.

Kambarys buvo didesnis už kitus du, stačiakampio formos, maždaug dvidešimties metrų ilgio. Sienos sutvirtintos bizantiško tipo plokštėmis ir sąramomis, išmargintos mozaikomis, vaizduojančiomis verpiančias, audžiančias arba sportuojančias moteris. Jis pasistengė nukreipti žvilgsnį nuo menų ir susikaupti.

Bet kurią akimirką iš už stalų galėjo iššokti Makolumas. Tad jis buvo pasirengęs. Tačiau nieko neatsitiko.

Malounas stabtelėjo.

Kažkas negerai.

Ir tada kitoje kambario pusėje, sienos apačioje ant blizgančio raudono granito jis pastebėjo šešėlį. Tamsus atvaizdas raibuliavo lyg vaizdas pro limonado buteliuką.

Nuo grindų.

Po stalais.

Jis suprato.

LXXXIV SKYRIUS

VAŠINGTONAS

STEFANI GIRDĖJO ŠŪVIO GARSĄ, tačiau jos nepalietė jokia kulka. Tada ji pastebėjo žaizdą Brento Grino smilkinyje ir iškart suprato, kas atsitiko.

Ji atsigręžė.

Netoliese stovėjo Hetera Dikson su ginklu rankoje.

Grino kūnas žnektelėjo ant kietmedžio grindų, tačiau Stefani neatitraukė akių nuo Dikson, kuri nuleido ginklą.

Iš už izraelietės nugaros išlindo Kasiopėja.

– Čia jau viskas, – pasakė Dikson.

Stefani pagavo Kasiopėjos žvilgsnį.

– Kas atsitiko? – paklausė ji.

– Kai jūs su Grinu nuėjote į Deilio darbo vietą, pasirodė ji. Mes buvome teisios. Grinas atsivežė kelis sėbrus, kurie laukė už namo. Slaptoji tarnyba juos pričiupo, ir tada, – Kasiopėja parodė į Heterą, – ji įėjo į namą.

Stefani viską suprato.

– Jūs veikiate išvien su prezidentu? – paklausė ji Heteros.

– Reikėjo padaryti tam galą, – atsakė ši. – Tas šunsnukis ketino apmauti mus visus. Jeigu jis ir jūsų viceprezidentas būtų

įgyvendinę tai, ką sumanė, pasaulis nebūtų išvengęs dar vieno karo.

Stefani išgirdo kai ką daugiau Heteros balse.

– O kaip judu su Deiliu? – paklausė ji.

– Man patiko Laris. Jis mums padėjo, pasakojo, kas vyksta, taigi buvome gana artimi. Tikėk arba ne, bet Deilis stengėsi padaryti tam galą. Dabar privalai pripažinti.

– Būtų buvę paprasčiau, jeigu jūs su visa medžiaga iškart būtumėte atėję pas mane, – pasakė Stefani.

Dikson papurtė galvą.

– Tai tavo bėda, Stefani. Gyveni savo idealistiniame pasaulyje. Nekentei Lario. Nemėgai Grino. Manei, kad Baltieji rūmai nemėgsta tavęs. Ką tu būtum padariusi?

– Bet ji užmetė puikų jauką, – pripažino Kasiopėja. – Juk taip?

– Kiekvienai meškerei reikia masalo, – atsakė Dikson. – Jūs abi buvote masalas.

Stefani vis dar laikė iš Deilio darbo vietos paimtą diską. Šis buvo tuščias. Ji tik norėjo pamatyti Grino reakciją.

– Viskas įrašyta? – paklausė Stefani, kuri prieš išvykdama iš Kemp Deivido buvo aprūpinta pasiklausymo įranga.

– Viskas, – linktelėjo Kasiopėja.

– O kaip arabai? – Stefani vėl atsigręžė į Dikson. – Kai kalbėjomės, tu dirbai su jais.

– Tipiški arabai. Žaidžia abiejose pusėse. Iš pradžių buvo kartu su viceprezidentu, tikėdamiesi, kad šis sustabdys Aleksandrijos ryšininko paiešką. Paskui suprato, kad to nebus. Tada sugrįžo pas mus ir mes susitarėme. Tądien alėjoje jie norėjo tik truputį paskubinti jus, daugiau nieko. Žinoma, niekas nesitikėjo, kad tu įgysi sąjungininkę. – Hetera ginklu mostelėjo į Kasiopėją. – Aš tau dar skolinga už strėlytę.

– Galbūt ateis diena, kai rasi progą man atsilyginti, – atsakė Kasiopėja.

– Galbūt, – nusišypsojo Dikson.

Stefani žvelgė į Brento Grino kūną. Prisiminė jo užuominą, kad jis galbūt domisi ja, ir kaip jai tada patiko ši mintis. Tuo metu jis ją gynė, palaikydamas ją netgi žadėjo atsistatydinti, ir Stefani ėmė abejoti netgi savo abejonėmis dėl jo.

Tačiau tai tebuvo vaidyba.

– Prezidentas pasiuntė mane čia užbaigti viską, – nutraukė jos mintis Hetera. – Jokių bylų, jokios žiniasklaidos. Generalinis prokuroras turėjo rūpesčių asmeniniame gyvenime. Jo kūnas bus kremuotas, karo medicinos ekspertai išduos pažymą. Savižudybė. Jis bus gražiai palaidotas, ir žmonės jį prisimins su meile. Istorijos pabaiga.

– O Aleksandrijos ryšininkas? – paklausė Stefani.

– Džordžas Hadadas dingo. Tikimės, Malounas jį rado. Hadadas skambino Palestinos valdžiai prieš keletą mėnesių ir vėl – prieš keletą dienų. Po pirmojo skambučio ir po to, kai Laris man viską papasakojo, mes užsikabinome už Pam Maloun. „Mosadas" ketino pagrobti Garį Malouną. Tačiau mūsų ministras pirmininkas sutrukdė. Ir tada ordinas mus aplenkė. Turėdami pažymėtąją Pamelą Maloun, mes tiesiog sekėme. Bet nepavyko. O tada prasidėjo šie įvykiai. Danielsas patikino, kad niekas nieko nesužinos. Mano vyriausybė juo pasitiki.

– Kas girdėti iš Kotono? – paklausė Stefani.

Dikson papurtė galvą.

– Paskutinėmis žiniomis, jis nusileido parašiutu kažkur Sinajuje. Bet tai nesvarbu. Jei kas nors ir bus surasta, mes niekada apie tai nesužinosime.

– O kai Danielsas nebebus prezidentas? – paklausė Kasiopėja.

– Iki to laiko viskas bus pamiršta. O jeigu ne, Izraelis pasielgs taip, kaip elgiasi šimtmečiais. Kovos iš paskutiniųjų. Tačiau mes atsilaikydavome, ir taip bus visada.

Ir Stefani tuo tikėjo. Tačiau liko dar vienas klausimas.

– O viceprezidentas? Kaip bus su juo?

– Mūsų žiniomis, tik Grinas, viceprezidentas ir Alfredas Hermanas tiksliai žinojo, kas turėjo atsitikti. Išgirdęs Lario

įrašytą pokalbį su viceprezidento štabo viršininku, Grinas išsigando ir paprašė arabų pašalinti Deilį. Arabai kaip visada neprasitarė mums apie tai, kitaip būtume juos sustabdę. Arabais negalima pasitikėti, – Dikson patylėjo. – Judviejų pasirodymas restorane ir pokalbis su Lariu vėl išgąsdino Griną, ir jis paprašė arabų pašalinti ir jus. Tačiau Danielsas juos sustabdė, nukovė, ir dabar, kai nebėra Grino, su arabais viskas baigta.

Stefani parodė į Griną.

– O kaip dėl jo? – paklausė ji.

– Prie namo laukia žmonės, kurie nugabens šitą šiknių į namus, kur vėliau jis ir bus surastas. Lario žūtis nebus siejama su teroristų atakomis, kaip planavo Grinas.

– Bus sunku įrodyti, – tarė Stefani, – juk automobilis sprogo.

– Šis atvejis bus pamirštas kaip neišaiškintas. Žinoma, gali kilti atgarsių, kuriais Danielsas galės pasinaudoti, pavyzdžiui, aiškindamas, ką šitie idiotai buvo sumanę. Aš manau, Lariui tai būtų patikę. Jis gali būti naudingas. Netgi kape.

– Tu dar nepaaiškinai, kaip galima nuslėpti šią istoriją, kai viceprezidentas tebėra gyvas, – tarė Kasiopėja.

Dikson gūžtelėjo pečiais.

– Tai jau Danielso problema.

Izraelietė išsitraukė mobilųjį telefoną, paspaudė mygtuką ir pasakė:

– Pone prezidente, Grinas nebegyvas, kaip jūs ir pageidavote.

LXXXV SKYRIUS

SINAJAUS PUSIASALIS

SABRĖ ŠOVĖ MALOUNUI Į KOJAS IŠ PENKIOLIKOS metrų atstumo. Prie stalų nebuvo kėdžių, tad niekas netrukdė tiksliai nusitaikyti. Sabrė tikėjosi peršauti priešininko kojas, kad būtų lengviau jį nužudyti.

Jis pasiuntė tris kulkas į Malouno pusę.

Tačiau taikinys staiga dingo.

Velnias!

Sabrė nusirito po kitu stalu, atsargiai iškišo galvą norėdamas pasižiūrėti, tačiau nieko nepamatė.

Ir tada jis suprato.

MALOUNAS GREITAI SUVOKĖ, KAD MAKOLUMAS siekia sužeisti jo kojas, tad akimirksniu užšoko ant artimiausio stalo ir išsisuko nuo trijų praskriejusių kulkų. Ant grindų nukrito auksinio kvarco prespapjė. Makolumas iškart supras, ką padarė Malounas, tad šis nusprendė pergudrauti jį.

Jis truputį luktelėjo, tada nusirito nuo stalo ir išvydo Makolumą susigūžusį po vienu iš stalų. Tada nusitaikė ir paleido

du šūvius, tačiau Makolumas pasitraukė, kaip priedangą panaudodamas vieną iš storų rašomojo stalo spintelių.

Erdvė pernelyg atvira šūviams.

Malounas nėrė už arčiausiai stovėjusios lentynos ir sustojo jos kairėje.

– Neblogai, Malounai, – iš kito kambario galo šūktelėjo priešininkas.

– Stengiuosi.

– Vis tiek iš čia gyvas neišeisi!

– Dar pažiūrėsim.

– Teko nužudyti geresnių už tave.

Malounas pagalvojo, ar Makolumas tik giriasi, ar nori paveikti jį psichologiškai.

Nei viena, nei kita jam buvo nė motais.

Hadadas nusivedė Pamelą Maloun per biblioteką į priešingą pusę nei ta, į kurią nuėjo Sabrė su Kotonu. Jie jau girdėjo šūvius. Vadinasi, reikėjo paskubėti. Jie įžengė į penktąją bibliotekos salę, taikliai pavadintą Gyvybės kambariu. Jo simbolis – mozaikinis kryžius, kurio vertikalė viršuje buvo kiaušinio formos.

Kirtęs šį kambarį Hadadas stabtelėjo prie durų, vedančių į Amžinybės kambarį. Jo ausis pasiekė balsai, sklidę iš koridoriaus už devyniasdešimties laipsnių posūkio. Akivaizdu, kad susišaudymas vyko Skaitymo kambaryje. Ten daug stalų ir tik kelios lentynos, daugiau atviros erdvės. Sabrė jau buvo spėjęs apžiūrėti ir įsidėmėti tinkamą vietą. Pats Hadadas taip elgėsi, kai kovojo su žydais. *Visada pažink savo kovos lauką.*

Šį kovos lauką jis pažinojo labai gerai.

Prieš penkerius metus Hadadas slapta išsprendė galvosūkį. Iškart paskambino Kotonui Malounui ir paprašė pagalbos. Kai pirmą kartą atvyko į biblioteką ir išsiaiškino, kad jo įtarimai dėl Biblijos yra teisingi, buvo priblokštas. O kai Sergėtojai

paprašė jo pagalbos, buvo labai sujaudintas. Daugelis Sergėtojų anksčiau buvo pakviestieji, ir visi Sergėtojai buvo įsitikinę, kad Hadadas turi tapti jų Bibliotekininku. Jie papasakojo apie besiartinančią grėsmę, ir Hadadas sutiko jiems padėti. Bet pagalbos reikėjo ir jam pačiam. Todėl buvo pakviestas Malounas.

Kantrybė ir žinios visada gelbėdavo Hadadą.

Jis tik vylėsi, kad neapsiriko.

Jis stovėjo Amžinybės kambario tarpdury. Pamela Maloun buvo už jo.

– Palaukite čia, – sušnabždėjo jis.

Tada ramiai nuėjo koridoriumi, pasuko už kampo ir vogčiomis pažvelgė į Skaitymo kambarį. Veiksmas virė ir dešinėje, ir kairėje. Vienas žmogus slėpėsi už lentynų, kitas kaip priedangą naudojo stalus.

Hadadas grįžo atgal pas Pam Maloun ir padavė jai ginklą.

– Man reikia eiti, – tylutėliai pasakė jis.

– Ir jūs nebegrįšite, – taip pat tyliai atsakė Pamela.

Hadadas papurtė galvą.

– Tai pabaiga.

– Pažadėjote Kotonui dar apie viską pasikalbėti.

– Aš melavau, – pasakė Hadadas ir patylėjo. – Ir jūs tai žinojote.

– Todėl, kad esu teisininkė.

– Ne. Todėl, kad esate žmogus. Kaip ir kiti. Visi padarome klaidų, dėl kurių paskui gailimės. Aš atlikau savo darbą. Mano gyvenimo pabaigoje biblioteka vis dar gyvuoja, – jis pastebėjo pasikeitusį Pamelos žvilgsnį. – Suprantate, apie ką aš kalbu, tiesa?

Pamela linktelėjo.

– Vadinasi, žinote, ką turite padaryti.

Jis matė, kokia ji sutrikusi, ir paplekšnojo jai per petį.

– Jūs pajusite, kada bus tinkama proga, – pasakė ir parodė į ginklą. – Ar jums teko kada nors šaudyti?

Pamela paskubomis papurtė galvą.

– Tiesiog nusitaikykite ir paspauskite gaiduką. Bus atatranka, taigi laikykite tvirtai.

Pamela nieko nepasakė, tačiau Hadadas buvo patenkintas, kad ji suprato.

– Tegu gyvenimas jums klostosi sėkmingai. Perduokite Kotonui mano nuoširdžią pagarbą.

Hadadas nusisuko ir patraukė Skaitymo kambario link.

– MES GALIME ČIA PRALEISTI VISĄ DIENĄ! – riktelėjo Malounas.

– Ne tavo jėgoms! – atsiliepė Makolumas. – Senokai mankštinaisi, ką?

– Nesijaudink, dar išspardysiu tau užpakalį!

Makolumas prunkštelėjo.

– Žinai, ką padarysiu? Susirasiu ir nušausiu taviškę. Būčiau nužudęs ir tavo sūnų, jeigu nebūtum nudėjęs tų kvailių, kuriuos pasamdžiau. Beje, manai, kad tai tavo nuopelnas? Viskas vyko pagal mano planą, o tu tik sekei kaip skalikas paskui lapę. Mano planas B buvo nužudyti vaikį. Po to, kai būčiau suradęs Džordžą Hadadą.

Kotonas suprato, ko siekia Makolumas. Stengiasi išprovokuoti. Suerzinti. Priversti reaguoti. Tačiau paskutiniai Makolumo žodžiai privertė suklusti.

– Tai tau pavyko surasti Hadadą? – paklausė Malounas.

– Nea. Juk pats ten buvai, kai izraeliečiai jį nušovė. Aš viską girdėjau.

Girdėjo? Vadinasi, Makolumas neįsivaizduoja, kas yra Bibliotekininkas. Tada Kotonas paklausė:

– Iš kur gavai galvosūkį?

– Aš jam daviau.

Tai buvo Džordžo Hadado balsas.

Malounas išvydo tarpduryje stovintį palestinietį.

– Pone Sabre, aš vedžiojau jus už nosies lygiai taip pat, kaip jūs vedžiojote Kotoną. Aš sąmoningai palikau garso įrašą ir

informaciją kompiuteryje, kad jūs rastumėte. Taip pat ir galvosūkį, kurį pats sukūriau. Galiu jus patikinti, kad mano pirmoji kelionė iki šios vietos buvo kur kas sudėtingesnė.

– Nesąmonės, – tarė Makolumas.

– Tai turėjo atrodyti kaip tikras išbandymas. Per lengvas – ir būtumėte supratęs, kad tai spąstai. Per sunkus – ir niekada nebūtumėte jo išsprendęs. Buvote toks susirūpinęs, kad nepastebėjote šalia kompiuterio gulinčios nešiojamosios atmintinės. Palikau ją tyčia. Tai buvo dar vienas jaukas, skirtas atvilioti jus į spąstus.

Malounas pastebėjo, kad Hadadas stovi atvirai ir puikiai matomas Makolumui. Tačiau abi jo rankos – tuščios. Ir tai negalėjo praslysti pro jo akis.

– Džordžai, ką tu darai? – riktelėjo Malounas.

– Baigiu tai, ką pradėjau.

Hadadas žengė link Makolumo.

– Tikėk tuo, ką žinai, Kotonai. Ji tavęs nenuvils.

Ir vėl žengė.

SABRĖ MATĖ BESIARTINANTĮ BIBLIOTEKININKĄ. Šis žmogus yra Džordžas Hadadas? Tai, kas atsitiko, buvo iš anksto suplanuota? Jis buvo vedžiojamas už nosies?

Ką tas senis pasakė? *Spąstai?* Vargu.

Sabrė paleido šūvį.

Į Bibliotekininko galvą.

MALOUNAS SURIKO: „NE!“, tačiau kulka pasiekė Džordžą Hadadą. Jis norėjo tiek daug paklausti, tiek daug nežinojo. Kaip palestiniečiui pavyko ištrūkti iš Vakarų Kranto, nukeliauti į Londoną, paskui čia? Kas iš tikrųjų įvyko? Ką vertinga žinojo Džordžas Hadadas?

Pyktis užliejo Malouną ir jis paleido porą šūvių Makolumo pusėn. Tačiau kulkos pataikė į tolimą sieną.

Hadadas gulėjo ant grindų be jokių gyvybės ženklų. Aplink jo galvą ėmė ryškėti kraujo dėmė.

– Senis buvo kietas, – šūktelėjo Makolumas. – Bet vis tiek būčiau jį nudėjęs. Gal jis ir pats tai žinojo.

– Tau galas, – atsakė Malounas.

Kitame salės gale pasigirdo prunkštelėjimas.

– Pasvajok. Tau reikės gerokai paplušėti.

Malounas žinojo, kad privalo padaryti tam galą. Sergėtojai juo tiki. Hadadas juo tikėjo.

Ir tada jis išvydo Pamelą.

Ji stovėjo išėjimo tarpduryje. Šešėliai ją slėpė nuo Makolumo.

Ji laikė ginklą.

Tikėk tuo, ką žinai.

Tokie buvo paskutiniai Hadado žodžiai.

Jiedu su Pamela daug metų praleido kartu, tiesa, pastaruosius penkerius nekęsdami vienas kito. Tačiau ji buvo jo dalis, o jis – jos, ir tarp jų visada bus ryšys. Jeigu ne dėl Gario, tai dėl ko nors kita, ko nė vienas nesugebėtų paaiškinti. Nebūtinai meilė, bet ryšys. Kotonas niekada neleistų, kad Pamelai atsitiktų kas nors bloga, ir tikėjosi, kad ji taip pat.

Ji tavęs nenuvils.

Malounas greitai atlenkė pistoleto saugiklį, tada nusitaikė į Makolumą ir paspaudė gaiduką. Kulka, buvusi pistoleto vamzdyje, nepasiekusi taikinio įsmigo į vieno stalo paviršių.

Spragtelėjimas. Paskui dar vienas.

Ir dar vienas, kad neliktų abejonių.

– Viskas baigta, Malounai, – pasakė Makolumas.

Malounas atsistojo, tikėdamasis, kad priešininkas nepraleis progos pasimėgauti žudydamas. Jeigu Makolumas imtų šaudyti iš savo vietos, jiedu su Pamela netrukus būtų negyvi. Tačiau Malounas pažinojo savo priešininką. Makolumas atsistojo nutaikęs ginklą ir ėmė skintis kelią pro stalus Malouno

link. Dabar jis buvo nugara į duris. Jokios galimybės pamatyti prie jų stovinčią Pamelą.

Malounui reikėjo laimėti laiko.

– Tavo vardas Sabrė?

– Taip aš pasivadinau. Mano tikroji pavardė Makolumas.

– Ką ketini daryti?

– Nužudyti visus čia esančius ir užvaldyti biblioteką. Gana paprasta.

– Tu neturi supratimo apie tai, kas joje saugoma. Ką tu su ja darysi?

– Rasiu žmones, kurie žinos, ką daryti. Galiu lažintis, tokių bus nemažai. Vien Senojo Testamento pakanka, kad palikčiau savo pėdsaką šiame pasaulyje.

Pamela nejudėjo. Ji turėjo girdėti sausus pistoleto spragtelėjimus ir žinojo, kad dabar jo gyvybė – Makolumo rankose. Malounas galėjo suprasti jos baimę. Per pastarąsias keletą dienų jai teko savo akimis regėti, kaip žūsta žmonės. Tad mintis, jog pačiai gali tekti šauti į žmogų, jai turėjo kelti siaubą. Malounas juto jos nerimą. Juk nėra lengva paspausti gaiduką. Toks veiksmas nelieka be pasekmių, – kurių ji labiausiai ir bijojo. Malounas vylėsi, kad Pamelos instinktai bus stipresni už jos baimę.

Makolumas nusitaikė.

– Perduok Hadadui nuo manęs linkėjimus, – pasakė jis.

Tuo metu Pamela išlindo iš tarpdurio, ir jos žingsniai iškart patraukė Makolumo dėmesį. Kryptelėjęs galvą į dešinę, jis akies kampučiu pastebėjo judesį. Tuo pasinaudojęs Malounas išspyrė ginklą jam iš rankų ir kumščiu trenkė į veidą. Nuo smūgio Makolumas parkrito. Malounas šoko norėdamas prispausti niekšą prie grindų, tačiau Makolumas išsisuko ir, pašokęs ant kojų, puolė Malouną. Abu griuvo ant vieno stalo ir nusirito per kraštą. Malounas įrėmė kelį Makolumui į pilvą, ir priešininkas ėmė sunkiai gaudyti kvapą.

Pašokęs ant kojų Malounas kilstelėjo Makolumą nuo grindų tikėdamasis, kad šis bus uždusęs. Tačiau Makolumas trenkė kumščiu į jam į krūtinę, paskui – į veidą.

Akyse aptemo, galvą pervėrė skausmas.

Susvyravęs jis išvydo peilį Makolumo rankoje.

Tą patį, kurį matė Lisabonoje.

Malounas pasiruošė.

Tačiau nespėjo nieko padaryti.

Šūvis.

Makolumo veidas keistai persikreipė. Dešinysis šonas nusidažė krauju. Dar vienas šūvis, ir iškėlęs rankas jis visu kūnu loštelėjo atgal. Trečias, tada ketvirtas; kūnas linktelėjo į priekį, akys užvirto, iš burnos su kiekvienu iškvėpimu pliūptelėdavo kraujas. Makolumas krito veidu žemyn į grindis.

Malounas atsigręžė.

Pamela lėtai nuleido ginklą.

– Pačiu laiku, – pasakė jis.

Pamela nieko nesakė, tik žvelgė išplėstomis akimis. Priėjęs Malounas ištraukė iš jos rankų ginklą. Ji žiūrėjo į jį tuščiu žvilgsniu.

Tarpduryje sušmėžavo šešėliai.

Tyliai įėjo devyni vyrai ir moterys.

Tarp jų buvo Adomas ir Šiaudinė Skrybėlė. Ieva verkdama suklupo prie Hadado kūno.

Paskui ją atsiklaupė ir visi kiti.

Pamela stovėjo ir žiūrėjo.

Malounas taip pat.

Bet jis buvo priverstas nutraukti raudas:

– Tikiuosi, jūs turite ryšio priemonių.

Adomas pakėlė į jį akis ir linktelėjo.

– Man reikia jomis pasinaudoti.

LXXXVI SKYRIUS

VIENA

Torvaldsenas vėl atsidūrė bibliotekoje su Gariu, tačiau šįkart Hermanas ir viceprezidentas žinojo, kad jis čia. Bibliotekos durys buvo uždarytos, o už jų stovėjo apsaugininkai.

– Praeitą naktį jie buvo čia, – aiškiai susijaudinęs kalbėjo viceprezidentas ir mostelėjo į viršutines lentynas. – Tikriausiai slėpėsi kažkur ten. Kažkokia koncertų salė! Jis paskambino generaliniam prokurorui ir viską papasakojo!

– Dėl to kils problemų? – pasiteiravo Hermanas.

– Ačiū Dievui, ne. Kai mūsų planai bus įgyvendinti, Brentas taps mano viceprezidentu. Kol manęs nėra, jis tvarko reikalus Vašingtone. Bent jau ten viskas kontroliuojama.

– Šitas, – Hermanas parodė Torvaldseno pusėn, – vakar pagrobė mano dukterį. Ir padarė tai *prieš* išgirsdamas mūsų pokalbį.

Atrodė, kad viceprezidentas dar labiau susijaudino.

– Dėl to kyla tam tikrų klausimų, – pareiškė jis. – Alfredai, aš neklausiau, ką jūs čia darote. Norėjote Aleksandrijos bibliotekos ryšininko ir gavote jį. Aš buvau tas, kuris pasistengė dėl jūsų. Nežinau ir nenoriu žinoti, ką jūs darėte su ta informacija, bet tai tapo problema!

Hermanas trynė sumuštą galvą.

– Tu man brangiai sumokėsi už tokį smūgį, Henrikai. Dar niekas taip su manimi nesielgė.

Torvaldsenas išliko ramus.

– Gal jau buvo laikas, – tepasakė jis.

– Tu taip pat, jaunuoli.

Torvaldsenas pajuto gumulą gerklėje. Jis nenorėjo kelti pavojaus berniukui.

– Alfredai, – vėl prabilo viceprezidentas, – reikalas jau įsibėgėjęs. Privalote susitvarkyti iki galo.

Torvaldsenas suprato, ką reiškia šie žodžiai. Jo kaktą išpylė prakaito lašeliai.

– Šitie du niekada neišpliurps to, ką žino, – pareiškė Hermanas.

– Tu nužudysi berniuką? – paklausė Torvaldsenas.

– O tu nužudysi mano dukterį? Ir kas? Taip, aš nužudysiu berniuką, – Hermano šnervės iš pykčio trūkčiojo, akys degė įtūžiu.

– Tu nesi prie to įpratęs, tiesa, Alfredai?

– Šaipymasis tau nepadės.

Tačiau padės laimėti laiko, ir Torvaldsenui tai buvo vienintelė išeitis. Jis atsisuko į viceprezidentą ir paklausė:

– Brentas Grinas buvo geras žmogus. Kas jam atsitiko?

– Aš nesu jo kunigas, nežinau. Manau, užimdamas mano vietą jis nemažai laimėtų. Amerikai reikia stiprių lyderių, vadovų, nebijančių pasinaudoti savo galia. Toks yra Brentas. Toks esu aš.

– O reputacija? – paklausė Torvaldsenas.

– Tai gana reliatyvi sąvoka. Man svarbiau, kad Jungtinės Valstijos bendradarbiautų su tarptautine verslo bendrija ir siektų bendrų tikslų abiem pusėm naudingomis sąlygomis.

– Jūs esate žmogžudys, – tarė Garis.

Pasigirdo tylus beldimas į duris, ir Hermanas nuėjo prie jų. Vienas iš viceprezidento apsaugininkų ėmė kažką šnabždėti. Austras atrodė nustebęs, tada linktelėjo apsaugininkui, ir tas išėjo.

– Skambina prezidentas, – pasakė Hermanas.

– Kokio velnio? – nustebęs paklausė viceprezidentas.

– Iš Slaptosios tarnybos agentų sužinojo, kad esate čia, – atsakė Hermanas. – Su manimi ir dar dviem žmonėmis, iš kurių vienas yra berniukas. Prezidentas pageidauja kalbėtis su mumis visais.

Torvaldsenas suvokė, kad jie neturi kito pasirinkimo. Matyt, prezidentas žinojo labai daug.

– Jis klausė, ar turiu telefono garsiakalbį, – nuėjęs prie savo stalo pasakė Hermanas ir nuspaudė du mygtukus.

– Laba diena, pone Prezidente, – pasakė Hermanas.

– Nemanau, kad mudu pažįstami. Čia Denis Danielsas iš Vašingtono.

– Ne, nepažįstami. Man labai malonu.

– Ar mano viceprezidentas mane girdi?

– Aš čia, pone Prezidente.

– Torvaldsenai, o tu? Su Malouno sūnumi?

– Jis čia, su manimi, – atsakė Henrikas.

– Visų pirma pranešu tragišką žinią. Pats dar negaliu patikėti. Brentas Grinas negyvas.

Torvaldsenas pastebėjo, kaip viceprezidento veidas sustingo. Netgi Hermanas krūptelėjo.

– Savižudybė, – toliau kalbėjo prezidentas. – Šovė sau į galvą. Man ką tik apie tai pranešė. Siaubinga. Dabar ruošiame spaudos pranešimą, kol informacija nepasklido.

– Kaip tai atsitiko? – paklausė viceprezidentas.

– Nežinau, bet jis tai padarė ir jo nebėra. Lario Deilio taip pat nebėra. Bomba po automobiliu. Nusikaltėliai nežinomi.

Viceprezidento veidas apniuko, o jo pečiai nusviro žemyn.

– Štai tokia padėtis, – tęsė Danielsas. – Tokiomis aplinkybėmis aš negaliu kitą savaitę skristi į Afganistaną. Amerikai manęs reikia, todėl noriu, kad viceprezidentas skristų vietoj manęs.

Viceprezidentas neištarė nė žodžio.

– Ar kas nors mane girdi? – garsiai paklausė Danielsas.

– Taip, sere, – atsakė viceprezidentas. – Aš klausau.

– Puiku. Vadinasi, šiandien privalote grįžti į Ameriką ir pasirengti kitos savaitės kelionei. Žinoma, jeigu nenorite skristi palaikyti karių, galite įteikti atsistatydinimo pareiškimą. Jūsų teisė rinktis. Bet aš asmeniškai pageidaučiau, kad skristumėte.

– Kodėl?

– Mūsų klausosi, tad abejoju, ar norėtumėte išgirsti, ką iš tikrųjų galvoju. Papasakosiu vieną istoriją. Mano tėvukas mėgdavo ją pasakoti. Taigi skrido paukštelis į pietus žiemoti, tačiau pateko į sniego audrą, ir vėjas nubloškė jį ant žemės. Paukštelis vos nesušalo, bet atėjo karvė ir, švelniai tariant, jį apdergė. Tupėdamas mėšlo krūvoje paukštelis sušilo ir pasijuto taip gerai, kad ėmė čiulbėti. Jį išgirdusi katė atėjo pažiūrėti, kas čia vyksta, gal kam prireikė pagalbos, pamatė paukštelį ir suėdė. Istorijos moralas: ne visi, kurie dergia ant tavęs, yra tavo priešai. Ir ne visi, kurie ateina į pagalbą, yra draugai. Tad jeigu esi šiltai įsitaisęs ir laimingas, netgi sėdėdamas mėšlo krūvoje, laikyk savo burną užčiauptą. Ar supratote, ką norėjau pasakyti?

– Visiškai, sere, – atsakė viceprezidentas. – Kaip patarsite paaiškinti savo atsistatydinimą?

– Siūlau pamiršti populiarųjį: *Noriu praleisti daugiau laiko su savo šeima*. Mūsų pareigas užimantys žmonės dėl to neatsistatydina. Pagalvokime. Jūsų pirmtakas atsistatydino norėdamas išvengti apkaltos proceso. Jums netiks. Žinoma, jūs gi negalite pasakyti teisybės, kad buvote nutvertas planuojantis aukščiausio laipsnio išdavystę. Tad gal šis: *Atrodo, prezidentas ir aš ilgiau nebegalime dirbti kartu*? Aš tikiu, kad būdamas toks patyręs politikas gerai apgalvosite savo žodžius, nes jeigu man nepatiks tai, ką išgirsiu, atskleisiu visą tiesą. Galite kalbėti apie nesutarimus, apie mūsų skirtumus, pasakykite žmonėms, kad esu avigalvis. Viskas tiks. Tačiau – nė vieno žodžio, kurio nenorėčiau išgirsti.

Torvaldsenas žiūrėjo į viceprezidentą. Atrodė, kad šis norėjo protestuoti, tačiau suprato, kad iš to nebus jokios naudos.

– Pone Prezidente, – prabilo Torvaldsenas, – ar Stefani ir Kasiopėjai viskas gerai?

– Joms puikiai sekasi, Henrikai. Galiu į jus taip kreiptis?

– Niekaip kitaip.

– Jos labai padėjo išnarplioti šią istoriją.

– O kaip mano tėtis ir mama? – įsiterpė Garis.

– Tikriausiai čia Kotono berniukas? Malonu susipažinti, Gari. Tavo tėčiui ir mamai viskas gerai. Prieš kelias minutes kalbėjau telefonu su tavo tėčiu. Taip sužinojau apie jus, *Herr* Hermanai.

Torvaldsenas pajuto paniekos gaidelę prezidento balse.

– Jūsų žmogus Sabrė surado Aleksandrijos biblioteką. Tiesą pasakius, tai padarė Kotonas, tačiau Sabrė norėjo ją pasisavinti. Sabrė nebegyvas. Taigi jūs pralaimėjote. Mes turime biblioteką, ir aš jus patikinu, kad niekas niekada nesužinos, kur ji yra. Jums asmeniškai, *Herr* Hermanai, būtų geriau, kad Henrikas su berniuku netrukdomas paliktų jūsų pilį, ir nenoriu girdėti nė vieno prieštaravimo, antraip Izraelis *ir* Saudo Arabija sužinos, kas viskam dirigavo. Tikiuosi, pats puikiai suprantate, kokių problemų turėsite. Vargu ar rasite kur pasislėpti.

Viceprezidentas susmuko į netoliese stovėjusį krėslą.

– Dar vienas dalykas, Hermanai. Nė žodžio bin Ladenui ir jo žmonėms. Kitą savaitę mes norime juos susitikti belaukiančius mano lėktuvo. Jei nerasime nei jų, nei raketų, aš pasiųsiu savo komandą, kad jus likviduotų.

Hermanas tylėjo.

– Suprantu, kad jūsų tyla reiškia pritarimą. Matote, kaip nuostabu vadovauti didžiausiai demokratinei valstybei. Turiu žmonių, pasirengusių padaryti, ko tik paprašysiu. Žmonių, turinčių įvairiausių gebėjimų. Jūs turite pinigų. Bet valdžia priklauso man.

Torvaldsenas nebuvo pažįstamas su JAV prezidentu, tačiau dabar suprato, kad jis jam patinka.

– Gari, – kreipėsi prezidentas, – po poros dienų tavo tėtis parskris į Kopenhagą. Henrikai, dar kartą ačiū už tai, ką padarei.

– Nesu tikras, ar iš tikrųjų padėjau.

– Bet juk mes laimėjome, ar ne? Šiame žaidime tai ir buvo svarbiausia.

Linija išsijungė.

Hermanas stovėjo netardamas nė žodžio.

Torvaldsenas parodė į atlasą ir pasakė:

– Tie laiškai beverčiai, Alfredai. Tu nieko nebeįrodysi.

– Nešdinkis.

– Su malonumu.

Danielsas buvo teisus.

Žaidimas baigėsi.

LXXXVII SKYRIUS

VAŠINGTONAS

PIRMADIENIS, SPALIO 10-OJI

8:30

STEFANI SĖDĖJO OVALINIAME KABINETE. Jau lankėsi čia daugybę kartų ir beveik visada jausdavosi nepatogiai. Šiandien viskas buvo kitaip. Jos su Kasiopėja atėjo į Baltuosius rūmus susitikti su prezidentu Danielsu.

Brentas Grinas vakar buvo palaidotas Vermonte su derama pagarba. Žiniasklaida liaupsino jo reputaciją ir laimėjimus. Ir demokratai, ir respublikonai pareiškė, kad jiems jo trūks. Danielsas taip pat atidavė duoklę išsakydamas panegiriką Grinui. Floridoje be iškilmių buvo palaidotas Laris Deilis. Laidotuvėse dalyvavo tik šeimos nariai ir keli draugai. Stefani su Kasiopėja taip pat dalyvavo.

Stefani vis galvojo, kaip ji apsiriko, vertindama abu vyrus. Deilis nebuvo šventasis, tačiau nebuvo ir žmogžudys ar išdavikas. Jis stengėsi sustabdyti įvykius. Deja, įvykiai sustabdė jį.

– Noriu, kad grįžtumėte į Magelano organizaciją, – pasakė jai Danielsas.

– Jums gali tekti ilgai aiškinti, kodėl.

– Man pačiam nereikia jokių aiškinimų. Niekada nenorėjau, kad išeitumėte, tačiau tuo metu neturėjau kito pasirinkimo.

Be jokios abejonės, Stefani norėjo grįžti. Jai patiko jos darbas. Tačiau reikėjo kai ką išsiaiškinti.

– O kaip bus dėl Kongreso narių papirkinėjimo? – paklausė ji.

– Jau sakiau, Stefani. Nieko apie tai nežinojau. Daugiau to nebus. Tiesa, šis skandalas šaliai nebus toks naudingas kaip Brento Grino netektis. Taigi baikime su tuo ir ženkime į ateitį.

Stefani nebuvo visiškai įsitikinusi, kad Danielsas nėra susijęs su papirkinėjimu, tačiau sutiko. Taip buvo protingiau.

– Vadinasi, niekas niekada nesužinos, kas atsitiko? – pasidomėjo Kasiopėja.

Danielsas sėdėjo prie savo stalo, pėdas įrėmęs į jo kraštą ir atsilošęs krėsle.

– Nė vienos smulkmenos.

Viceprezidentas atsistatydino šeštadienį, pabrėždamas nesutarimus dėl politikos su administracija. Žiniasklaida ėmė triukšmauti, norėjo jį nufilmuoti, tačiau kol kas nepavyko.

– Įsivaizduoju, – pasakė Danielsas, – kad mano buvęs viceprezidentas bandys ginti savo vardą. Tarp mudviejų gali kilti viešų kivirčų dėl politikos ar panašiai. Gal netgi kandidatuos per ateinančius rinkimus. Tačiau aš nebijau kovos. Ir, jei jau prakalbome apie kovas, noriu jūsų paprašyti nenuleisti akių nuo „Auksinės vilnos" ordino. Tie žmonės kelia problemų. Dabar mes aplaužėme jiems sparnus, bet jie vėl atsigaus.

– O Izraelis? – paklausė Kasiopėja. – Kaip dėl jo?

– Pažadėjau jiems, kad niekas iš Aleksandrijos bibliotekos niekada nepateks į viešumą. Tik Kotonas ir jo buvusi žmona žino, kur ji yra, tačiau aš net nežadu tuo domėtis. Tegul ji ir toliau slepiasi. – Danielsas pažvelgė į Stefani. – Judvi su Hetera susitaikėte?

– Vakar, per laidotuves. Deilis jai labai patiko. Ji papasakojo apie jį tokių dalykų, kurių aš anksčiau nežinojau.

– Matote? Niekada neskubėkite teisti. Išklausęs informaciją, įrašytą atmintinėse, Grinas įsakė pašalinti Deilį. Bet kuriuo metu galėjo imti tekėti informacija, tad generalinis prokuroras pasistengė užtvenkti tą upelį. Hetera – gera agentė. Ji puikiai išmano savo darbą. Grinas su viceprezidentu būtų sunaikinę Izraelį. Jiems niekas nerūpėjo, išskyrus juos pačius. O jūs manėte, kad problema esu aš.

Stefani nusišypsojo.

– Aš klydau ir dėl jūsų, pone Prezidente, – pasakė ji.

Danielsas pasisuko į Kasiopėją.

– Grįšite į Prancūziją toliau statyti savo pilies?

– Gerokai užtrukau, mano darbininkai tikriausiai jau sunerimę.

– Jeigu jie panašūs į maniškius, tai jiems svarbiausia, kad nevėluotų atlyginimas, tada jie laimingi. – Danielsas atsistojo. – Nuoširdžiai dėkoju jums abiem už tai, ką padarėte.

Stefani liko sėdėti. Ji kažką pajuto.

– Ko jūs dar nepasakėte?

Danielso akys žybtelėjo.

– Tikriausiai daug ko, – atsakė jis.

– Tai dėl bibliotekos. Prieš akimirką jūs taip nerūpestingai apie ją kalbėjote. Iš tikrųjų neketinate jos slėpti, tiesa?

– Apie tai spręsiu ne aš. Kai kas yra už tai atsakingas, ir mes visi žinome, kas jis.

MALOUNAS KLAUSĖSI, KAIP KOPENHAGOS VARPAI garsiai skambina trečią valandą popiet. Hojbro aikštėje kaip visada tokiu metu vaikštinėjo daug žmonių. Jis, Pamela ir Garis ką tik baigė pietauti vienoje iš lauko kavinukių. Jiedu su Pamela vakar parskrido iš Egipto, kur praleido šeštadienį su Sergėtojais ir atidavė paskutinę pagarbą Džordžui Hadadui.

Malounas paprašė sąskaitos.

Už penkiolikos metrų stovėjo Torvaldsenas, kuris prižiūrėjo, kaip vyksta Malouno knygyno atstatymo darbai, pradėti praeitą savaitę, kol jie buvo išvykę. Pastoliai juosė visą keturių aukštų pastatą, darbininkai darbavosi ir lauke, ir viduje.

– Aš nubėgsiu atsisveikinti su Henriku, – pasakė Garis ir pašokęs nuo stalo greitai išnyko tarp žmonių.

– Šeštadienis su Džordžu buvo labai liūdnas, – prisiminė Pamela.

Kotonas žinojo, kokios mintys dabar sukasi jos galvoje. Jie beveik nesikalbėjo apie tai, kas atsitiko bibliotekoje.

– Kaip jautiesi? – paklausė jis.

– Aš nužudžiau žmogų. Jis buvo apgailėtinas niekšas, bet vis tiek – aš nužudžiau.

Kotonas nieko nesakė.

– Tu atsistojai veidu į jį žinodamas, kad stoviu jam už nugaros. Tu žinojai, kad šausiu.

– Aš išvis nežinojau, ką tu darysi. Tik žinojau, kad ką nors darysi, ir man to užteko.

– Anksčiau man neteko šaudyti, – tarė Pamela. – Paduodamas ginklą Hadadas pasakė, kad turiu nusitaikyti ir šauti. Jis žinojo, kad aš tai padarysiu.

– Pam, negraužk savęs. Padarei tai, ką turėjai padaryti.

– Kaip ir tu visus tuos metus, – pasakė ji ir patylėjo. – Noriu tau kai ką pasakyti, bet tai nėra lengva.

Jis laukė.

– Aš atsiprašau. Labai. Už viską. Niekada nemaniau, kad toks tavo darbas. Laikiau tave egoistu, pasipūtusiu patinu. Nes nieko nesupratau. Dabar suprantu. Aš klydau. Dėl visko.

– Tada aš taip pat. Atsiprašau. Už viską, kas buvo bloga per tuos metus.

Pamela iškėlė rankas pasiduodama.

– Gerai, manau, mums abiem jau gana emocijų, – pasakė ji.

– Taika? – ištiesęs jai ranką paklausė jis.

– Taika, – atsakė ji tuo pačiu.

Staiga ji palinko prie Kotono ir švelniai pabučiavo jį į lūpas. Tai buvo taip netikėta, kad jis net krūptelėjo.

– Kodėl taip padarei?

– Nežinau, – atsakė Pamela. – Manau, po skyrybų mums abiem tapo geriau, tačiau tai nereiškia, kad aš viską pamiršau.

– Tai gal nepamirškime abu?

– Būtų sąžininga, – atsakė Pamela ir trumpam nutilo. – O kaip Garis? Ką darysime? Jis privalo žinoti tiesą.

Kotonas irgi apie tai galvojo.

– Jis ir sužinos, – tyliai pasakė jis. – Neskubėkime, o tada visi trys pasikalbėsime. Nemanau, kad tiesa ką nors pakeis. Bet tu teisi – jis privalo žinoti.

Kotonas sumokėjo, ir jie nuėjo link Torvaldseno su Gariu.

– Aš labai ilgėsiuos to berniuko, – pasakė Henrikas. – Mes kartu buvome puiki komanda.

Kotonas ir Pamela jau žinojo, kas atsitiko Austrijoje.

– Manau, kad nuotykių jis patyrė užtektinai, – tarė Pamela.

Kotonas pritardamas linktelėjo.

– Tau laikas grįžti į mokyklą, – pasakė jis. – Per daug blogų dalykų tau teko patirti.

Malounas matė, kad Torvaldsenas suprato, ką jis norėjo pasakyti. Vakar jie apie tai kalbėjosi. Jo nedžiugino mintis, kad Garis puolė ginkluotą žmogų, tačiau slapta juo didžiavosi. Ir, nors jo gyslomis tekėjo ne Malouno kraujas, juos siejo tvirtas tėvo ir sūnaus ryšys.

– Jums laikas važiuoti, – pasakė Kotonas.

Visi trys nuėjo į aikštės galą, kur Jesperis jų laukė su Torvaldseno automobiliu.

– Tau irgi teko patirti nuotykių, ar ne? – paklausė jo Malounas.

Šis tik nusišypsojo ir linktelėjo. Vakar Torvaldsenas sakė, kad dvi dienos, praleistos su Margareta Herman, buvo dau-

giausia, kiek galėjo ištverti Jesperis. Ji buvo paleista šeštadienį, kai tik Torvaldsenas su Gariu parskrido į Kopenhagą. Iš Torvaldseno pasakojimo apie Hermaną Malounas suprato, kad tėvo ir dukters santykiai buvo nepavydėtini. Juos siejo kraujo ryšys ir niekas daugiau.

Malounas stipriai apkabino sūnų ir pasakė:

– Myliu tave. Saugok mamą.

– Tam aš jai nereikalingas.

– Nebūk toks tikras.

Tada jis pažvelgė į Pamelą ir pasakė:

– Jeigu tau kada nors manęs prireiks, žinai, kur ieškoti.

– Tu taip pat. Dabar žinome, kaip saugoti vienas kito nugarą.

Jiedu nepasakojo Gariui apie tai, kas nutiko Sinajuje, ir niekada nepasakos. Torvaldsenas sutiko pasirūpinti Sergėtojais ir skirti lėšų vienuolynui bei bibliotekai išlaikyti. Jo galvoje jau sukosi planai apie elektroninį rankraščių archyvą. Bus priimta naujų žmonių, papildysiančių išretėjusias Sergėtojų gretas. Danas buvo susijaudinęs ir nekantravo kuo greičiau ten apsilankyti.

Tik visa tai turėjo išlikti paslaptis.

Torvaldsenas patikino Izraelio vyriausybę, kad niekas nieko nesužinos, ir, gavę Jungtinių Valstijų patvirtinimą, žydai liko patenkinti.

Pamela su Gariu įlipo į automobilį. Malounas mojo jiems, kol automobilis pradingo gatvės spūstyje oro uosto kryptimi. Tada lėtai pro minią grįžo pas Torvaldseną, kuris stebėjo, kaip darbininkai iš jo pastato neša statybines šiukšles.

– Nusiraminai? – paklausė Henrikas.

Malounas suprato, ko klausia draugas.

– Praeities puslapis užverstas, – atsakė jis.

– Praeitis gali sužeisti tavo sielą.

Malounas pritarė.

– Arba tapti geriausia tavo drauge, – pridūrė Torvaldsenas.

Kotonas žinojo, ką Henrikas norėjo pasakyti.

– Bus nuostabu pamatyti, kas toje bibliotekoje, – tarė jis.

– Ir kokie lobiai ten mūsų laukia!

Abu vyrai žiūrėjo, kaip darbininkai ant pastolių garais valė suodžius nuo šešioliktojo amžiaus namo fasado.

– Atrodys gražiai kaip kadaise, – tarė Torvaldsenas. – Tau dabar teks atkurti inventorių. Nupirkti daug knygų.

Malounas galvojo tą patį. Toks jo darbas. Knygų pardavėjas. Tačiau jis neužmirš pamokos, kurią gavo per pastarąsias keletą dienų. Jis prisiminė, kokia grėsmė kybojo virš trijų Malounų galvų, ir suvokė, dėl ko iš tikrųjų verta gyventi. Jis mostelėjo į pastatą.

– Tai nėra taip jau svarbu, – pasakė jis.

Danas supratingai nusišypsojo.

– Tai tik daiktai, Henrikai. Ir viskas. Tik daiktai.

AUTORIAUS PASTABOS

ŠIOJE KNYGOJE DAUG KELIONIŲ. Veiksmas vyksta Danijoje, Anglijoje, Vokietijoje, Austrijoje, JAV ir Portugalijoje. Kūrinio tema gimė vienos vakarienės metu Kamdene, Pietų Karolinoje, kai šeimininkas Kenetas Harvėjus paklausė, ar man teko kada nors girdėti apie libanietį Biblijos tyrinėtoją Kamalį Salibį. Kai atsakiau, kad ne, Kenas pasiūlė paskaityti keturias Salibio knygas. Maždaug po metų pajutau, kad pagrindinė romano mintis jau subrendo. Kaip visada, ši istorija yra tikrų ir išgalvotų faktų mišinys.

Paaiškinsiu, kur yra riba tarp išmonės ir tikrovės.

Pirmą kartą prologe paminėta *nakba* yra tikra. Ši tragedija vis dar krečia Vidurio Rytų valstybių santykius.

Marmurinis monumentas, aprašytas VIII ir XXXIV knygos skyriuose, iš tikrųjų yra Šagborou dvare, Anglijoje. Naujaamžininkai ir sąmokslo teoretikai jau daugelį metų mėgina atspėti jo mįslę. VIII skyriuje aprašyta spaudos konferencija iš tikrųjų vyko Šagborou dvare, ir visi ekspertų pateikti aiškinimai yra tikri. Teiginys, kad romėniškos raidės yra žemėlapis, – mano išmonė.

Mintis, kad Senasis Testamentas kildina žydus ne iš Palestinos, nėra mano sugalvota. 1985 metais Salibis išdėstė šią teoriją knygoje „Biblija kilo iš Arabijos“. Savo idėjas Salibis

skelbė ir kituose veikaluose: „Kas buvo Jėzus" (1988 m.), „Biblijos žmonių paslaptys" (1988 m.) ir „Biblinio Izraelio istoriškumas" (1998 m.). Džordžo Hadado pastebėjimai apie Vakarų Arabijos ir Biblijos vietovardžių sutapimus, aprašytus LII skyriuje, priklauso Salibiui. Kai tik pasirodė pirmoji Salibio knyga, Saudo Arabijos valdžia iš tikrųjų liepė sulyginti su žeme ištisas gyvenvietes ir iki šios dienos neleidžia vykdyti archeologinių kasinėjimų Asirijoje.

LVII ir LXVIII skyriuose pateikti žemėlapiai yra sudaryti pagal Salibio išvadas. Mintis, kad visa Viešpaties Abraomui padovanota žemė yra gerokai toliau nuo dabartinės Palestinos, yra, švelniai tariant, prieštaringa. Tačiau abu – Salibis ir Džordžas Hadadas – pastebi, kad ją nesunkiai įrodytų arba paneigtų archeologiniai kasinėjimai. Kalbinė pastaba. Knygoje sąvoka „senoji hebrajų kalba" vartojama turint omenyje originalios hebrajų Biblijos kalbą. Apie jos rašybą, gramatiką, sintaksę ar idiomas yra žinoma labai mažai. Tai buvo mokslo kalba, vartota retai ir išnykusi šeštajame ar penktajame amžiuje prieš Kristų. Būtent „senoji hebrajų", o ne Biblijos arba rabinų hebrajų ar dar kita kalba buvo pasirinkta skaitytojų patogumui.

XX, XXIII ir LVII skyriuose aprašyti prieštaringi Senojo Testamento teiginiai nėra naujiena. Biblijos tyrinėtojai dėl jų ginčijasi ištisus šimtmečius. Bibliją galima pavadinti kintančiu dokumentu, kurį kiekviena karta interpretuoja savaip.

XXII skyriuje papasakota Davido Ben Guriono istorija yra tikra. Šiuolaikinio Izraelio tėvas po 1965 m. radikaliai pakeitė savo politiką ir linko taikytis su arabais. Todėl iki pat mirties (1973 m.) jam buvo trukdoma dalyvauti politinėje veikloje. Žinoma, jo apsilankymas bibliotekoje – mano pramanas.

Dailininko Nikola Puseno istorija, aprašyta XXIX skyriuje, yra tikra. Jo gyvenime tikrai buvo dramatiškų posūkių. Paveikslo „Arkadijos piemenys" likimas aprašytas tiksliai ir laiško ištrauka apie tai, ką Pusenas galbūt slapta sužinojo, yra

tikra. Kodėl Pusenas sukūrė paveikslą „Arkadijos piemenys II", atvirkščią pirmojo atvaizdą, kuris vėliau buvo įamžintas marmuriniame Šagborou dvaro monumente, lieka paslaptis.

Sergėtojai yra išgalvoti. Jeigu jie iš tikrųjų būtų gyvenę, Aleksandrijos biblioteka gal būtų buvusi išsaugota. XXI skyriuje pateiktas bibliotekos aprašymas yra gerai žinomas. Tame pačiame skyriuje aprašytos trys versijos, kaip dingo daugiau nei pusė milijono rankraščių, pasak ekspertų, yra arčiausiai tiesos. XXXII skyriuje aprašyti išminčiai gyveno iš tikrųjų, tačiau, deja, po bibliotekos sunaikinimo neišliko nė vienas jų kūrinys. XXXII skyriuje paminėtas Pirio Reiso žemėlapis egzistuoja iš tikrųjų ir leidžia tik numanyti, kas ir kiek daug buvo prarasta.

Galvosūkį aš išgalvojau remdamasis paslaptingu rankraščiu, pavadintu „Raudonoji gyvatė". Sužinojau apie jį Reno le Šato kaimelyje, kai ieškojau medžiagos savo knygai „Tamplierių palikimas".

„Auksinės vilnos" ordinas tikrai egzistavo viduramžių Prancūzijoje; jis buvo įkurtas taip, kaip aprašyta XVIII skyriuje. Mūsų dienomis Austrijoje klesti socialinė grupuotė tokiu pačiu pavadinimu, tačiau ji niekaip nesusijusi su aprašytąja šioje knygoje. Ordino narių aprangą bei atributiką „pasiskolinau" iš penkioliktojo amžiaus.

Švenčiausiosios Mergelės Marijos iš Belemo vienuolynas stovi Lisabonoje. Lankiausi jame du kartus ir XLVI, XLVIII, LI, LIII bei LIV skyriuose tiksliai perteikiau jo istoriją ir didybę, tik truputį pakeičiau vidinę pastato erdvę. Tai nuostabi vieta, kaip ir pati Lisabona.

Sakrariumas, pagrindinis galvosūkio elementas, stovi Belemo vienuolyne. Apie fenomeną, kai saulės spinduliai jo sidabrą paverčia auksu, kalbama jau keletą šimtmečių. Mūsų dienomis sidabrinį sakrariumą apšviečia prožektoriai, kad šiuo efektu būtų galima gėrėtis nuolat. Žinoma, šioje knygoje to neminėjau.

Nacionalinis Aviacijos ir kosmoso muziejus yra viena mėgstamiausių mano lankymosi vietų, ir aš buvau laimingas, kad galiausiai turėjau progą aprašyti jį savo knygoje. Kronborgo pilis (IX skyrius), Elsinoras (XI ir XIV skyriai), *Baumeisterhaus* Rotenburge (XXII skyrius), Reino slėnis ir tiltas per Mozelio upę Vokietijoje yra tikri.

Šv. Jeronimo ir šv. Augustino susirašinėjimą (LXIII ir LXV skyriai) išgalvojau. Abu buvo išminčiai, aktyviai prisidėję prie Ankstyvosios Bažnyčios kūrimo. Laiškai parodo, kaip Jeronimo Senojo Testamento vertimais iš hebrajų į lotynų kalbą galėjo būti manipuliuojama siekiant besikuriančios bažnyčios tikslų. Beje, visus aprašytus Jeronimo vertimo netikslumus pastebėjo Salibis, ne aš, ir jie kelia įdomių klausimų.

Aš niekada nešokau parašiutu iš lėktuvo C130H; tačiau tai darė pulkininkas Baris Kingas ir man viską smulkiai papasakojo.

LXXII skyriuje aprašytas vienuolynas yra vienas iš daugelio, išsibarsčiusių Sinajaus pusiasalyje. Mintis, kad jo požemiuose saugoma dingusi Aleksandrijos biblioteka (LXXVIII skyrius), nėra visiškai iš piršto laužta. Senovės egiptiečiai tuos kalnus intensyviai kasinėjo, o tuneliai po jais galėjo būti išlikę ir po Kristaus.

LXIII skyriuje papasakota tikra Sinajaus Biblijos istorija. Alepo kodeksas (minėtas XXIII skyriuje), datuojamas 900 metais po Kristaus, eksponuojamas Jeruzalėje, ir tikrai yra seniausias išlikęs Senojo Testamento rankraštis. Iki Kristaus sudaryta Biblija – pavyzdžiui, minėta LXXIX šios knygos skyriuje, – be jokios abejonės, iš pagrindų pakeistų visas mūsų žinias apie Senąjį Testamentą.

Vidurio Rytų konfliktas nerimsta. Neįtikėtina, kad visos trys didžiosios pasaulio religijos – judaizmas, islamas ir krikščionybė – pasirinko garbinti tą pačią vietą Jeruzalėje. Du tūkstančius metų prieštaringos ideologijos bando įrodyti pranašumą viena prieš kitą, ir toji kova, kaip išdėstyta VIII sky-

riuje, vyksta ne dėl žemių, išsivadavimo ar politinių idealų. Tos kovos esmė – kur kas gilesnė.

Dievo Žodis.

Kiekviena iš trijų religijų pateikia savo versiją. Ir kiekviena jų įsitikinusi, kad kitos dvi klysta.

Ir tai geriausiai paaiškina, kodėl konfliktas tęsiasi.

APIE AUTORIŲ

STIVAS BERIS (Steve Berry) yra rašytojas, kurio romanai patenka į „New York Times" skelbiamus perkamiausių knygų sąrašus. Autorius yra parašęs knygas „Tamplierių palikimas", „Trečioji paslaptis", „Romanovo pranašystė" ir „Gintaro kambarys". Jos išverstos į keturiasdešimt kalbų. S. Beris yra daug keliaujantis teisininkas, išmaišęs Europos šalis, Meksiką, Karibų jūros valstybes ir Rusiją. Apsilankykite jo svetainėje internete: www.steveberry.org

Berry, Steve
Be317 Aleksandrijos biblioteka : romanas / Steve Berry ; iš anglų kalbos vertė Daiva Jašinskienė. – Vilnius : Alma littera, 2008. – 544 p.

ISBN 978-9955-38-098-6

Populiarus JAV trilerių rašytojas S. Berry, romano „Trečioji paslaptis" autorius, knygoje „Aleksandrijos biblioteka" pasakoja apie pavojus, į kuriuos pakliūna paslaptį, susijusią su garsiąja prieš pusantro tūkstančio metų sunaikinta Aleksandrijos biblioteka, žinantis buvęs JAV slaptųjų tarnybų darbuotojas ir jo šeima, kai senovės žinių šventykla susidomi pasaulio galingieji, ketinantys su joje saugotais paslaptingais dokumentais užsitikrinti valdžią visame pasaulyje.

UDK 820(73)-3

Steve Berry

ALEKSANDRIJOS BIBLIOTEKA

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Daiva Jašinskienė*

Vertimo redaktorė *Rūta Pučinskaitė*
Korektorės *Marijona Treigienė* ir *Gražina Stankevičienė*
Viršelio dailininkas *Edvardas Jazgevičius*
Maketavo *Ligita Plešanova*

Vertimo redaktorė R. Pučinskaitė dėkoja danų k. vertėjai p. Aušrai Valling Pedersen ir arabų k. specialistui p. Egdūnui Račiui (p. 358; 360; 362; 425) už pagalbą.

Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera", A. Juozapavičiaus g. 6/2, LT-09310 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Logotipas", Utenos g. 41a, LT-08217 Vilnius

Steve Berry (Styvas Beris, g. 1955 m.)

JAV rašytojas, populiarių trilerių autorius, kurio knygos patenka į geriausiai perkamų knygų dešimtukus ir yra išverstos į 40 kalbų. Politologijos ir teisės specialistas, istorijos žinovas, lietuvių skaitytojams jau pažįstamas kaip knygos „Trečioji paslaptis" autorius.

Kotonas Malounas, buvęs JAV slaptųjų tarnybų darbuotojas, atsistatydina iš rizikingų pareigų ir bando gyventi ramų paprasto žmogaus gyvenimą. Jis įsikuria Kopenhagoje ir prekiauja senomis retomis knygomis. Tačiau ramybė trunka neilgai – vieną dieną ją sudrumsčia elektroninis laiškas, kuriuo Malounas informuojamas apie sūnaus pagrobimą. Kad tai nėra tik piktas pokštas, patvirtina ir ant namų slenksčio išdygusi buvusi Malouno žmona. Neilgai trukus kažkas padega ir jo knygyną. Nelieka nė menkiausios abejonės, kad paslaptingi piktadariai nelinkę juokauti. Jie pasiryžę bet kam, kad išgautų paslaptį, kurią žino buvęs slaptųjų tarnybų darbuotojas ir kuri susijusi su legendomis apipinta Aleksandrijos biblioteka – neprilygstamu senovės istorinės, filosofinės, literatūrinės, mokslinės ir religinės minties lopšiu, kuriame šešis šimtmečius buvo saugoma daugiau kaip 500 tūkstančių rankraščių. Tačiau prieš pusantro tūkstančio metų ši senovės žinių šventovė buvo nušluota nuo žemės paviršiaus.

Malouno sūnaus grobikai – didelę valdžią turintys magnatai. Jie tiki, kad Aleksandrijos bibliotekoje saugoti dokumentai gali užtikrinti galią visame pasaulyje. Persekiojamas mirtino pavojaus, Malounas bus priverstas išmaišyti visą Žemės rutulį. Aleksandrijos bibliotekos mįslei įminti jis turi tik 72 valandas. Kitu atveju jo sūnus mirs...

